

Giới thiệu Hào Môn Quân Sủng Hôn

Nhân Vật: Cố Duật Phi, Vân Tịch

Thể Loại: Longfic, sủng, quân nhân, hào môn, HE, hắc đạo, 1 chút tổng tài

Vì một sự cố bất ngờ, cô tới nhầm phòng trong trạng thái say rượu, không phân biệt được phương hướng. Và cũng vì vậy cô đã đánh mất đêm đầu tiên của mình.

Thời cứ coi như bị chó cắn.

Thầm nhủ vậy, nhưng khi gặp phải cái tên đã cường bạo cô, cô không khỏi nghiêng răng nghiêng lợi chửi thầm "Không phải quân nhân là rất tốt và chính trực sao? Vậy sao tên này lại làm vậy với cô?"

Bà nó! Quả nhiên ko nên tin lời đồn, phải là: Trăm nghe ko bằng một thấy nha!

Thượng Tá tới cửa "đạm hờ", cùng cô kết hôn nhưng lại ko làm lễ cưới

Cố Duật Phi: "Đám cưới cũng chỉ là hình thức để người ngoài xem, không cần khoa trương"

Ok! Ko làm lễ cưới chứ gì? Bà đây chắc chắn 1 ngày nào đó sẽ bắt chính mệnh Cố Duật Phi phải nói ra lời tổ chức đám cưới cho bà

Anh là quân nhân, cô là quân y, vừa hay định mệnh an bài lại khiến cô cùng anh ở chung một chỗ

Vân Tịch: "Anh làm gì vậy?"

Cố Duật Phi: "Em là người đã có chồng, tại sao lại còn đồng ý với người khác hẹn hò?"

Vân Tịch: "Chẳng phải ban đầu anh nói rằng chúng ta là vợ chồng trên danh nghĩa thôi sao? Chúng ta làm gì không liên can nhau"

Cố Duật Phi: "Em...tóm lại không được đi!"

Bị cô chọc cho tức giận, nói đúng hơn lại chính là ghen tuông nhưng bản thân anh lại không biết điều đó, hoặc là---Anh vốn luôn phủ nhận!

Thật ko ngờ vô tình chọc anh giận vậy mà anh ta lại mở miệng muốn tổ chức hôn lễ cho 2 người

Nha~ đã nói ta thắng r mà

Cô t

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Quân Sủng Hôn* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](#).

Chương 1: Vị khách không mời

Tác Giả: "Trước khi bước vào câu truyện, mình có đôi lời muốn gửi đến các độc giả sau đây:

Xin chú ý ở đây vì điều này cần phải lưu nhớ rõ ràng

- Hào Môn Quân Sủng Hôn là bộ thứ hai được nối tiếp bởi quyển Cố Phu Nhân Em Trốn Không Thoát, vì có một vài lý do cũng như lý do về cốt truyện nên sẽ có vài chỗ có nội dung ghi phi thực tế. Nhắc lại, cốt truyện sẽ có một vài nội dung phi thực tế, xin các bạn vui lòng đừng thắc mắc vì sao và tại sao như thế vì mình sẽ không trả lời đến nỗi cho các bạn, nghe nó thật vô lý nhưng mong các bạn thông cảm!

Chúc các bạn đọc truyện vui vẻ ".

Quyển 1 - Cố Phu Nhân Em Trốn Không Thoát

[Hoàn]

Quyển 2 - Hào Môn Quân Sủng Hôn

[Đang Cập Nhật]

**Lưu Ý: Các bộ truyện được nối tiếp với nhau*

Mười giờ tối tại khách sạn Almo

Một cô gái với thân hình mảnh mai mặc trên người bộ sườn xám xê dài từ bắp đùi thon xuống phía dưới làm lộ ra đôi chân trắng như ngọc của cô, cô gái đi đứng có chút mất khống chế khiến bước chân bước đi có vài bước loạng xọ, mái tóc nâu hạt dẻ được búi lên một cách gọn gàng bằng một chiếc trâm cài hoa khiến cô thêm phần cao quý và tao nhã, trên gương mặt xinh đẹp tinh xảo có vài cọng tóc mai vô ý rớt xuống gương mặt cô. Bởi vì say rượu mà gương mặt ửng hồng khiến cô càng thêm quyến rũ kiều mị

Cơ thể mảnh mai của Vân Tịch nhẹ nhàng là lướt bước đi, mỗi một bước chân khi nện đôi giày cao gót xuống mặt đất đều vô ý câu dẫn những cặp mắt của những người xung quanh nhưng điều làm nổi bật nhất trên người cô, ngoài vẻ đẹp mang đậm đậm chất Trung Hoa ra thì chính là một cái bốt hoa hình mặt trăng liềm tựa như một hình xăm trên bắp đùi trắng như ngọc của cô khiến những ánh mắt chung quanh của mọi người khi Vân Tịch lướt qua đều liếm không được liếm mắt nhìn cái bốt hoa đặc biệt ấy...

"Mẹ nó chứ Peach, đừng bao giờ để bà đây gặp lại....nếu không bà mà gặp lại người chỗ nào là đánh chỗ đó! "

Ừm, khôn kiếp! Đau đầu chết đi được.

Vân Tịch trong tình trạng say khướt khuôn mặt đỏ ửng, vừa đi cô vừa tức giận phi nhỏ ai kia không ngừng, "Hừ, còn là đàn ông không! Uống rượu xong thì xách đi đi không như thế, đã bảo là bao người ta nhưng một đồng cũng không bỏ ra thì thôi, vậy mà lại dám bỏ bà lại một mình...Peach đồ khôn nhà anh...! "

Ting...

Thang máy kêu lên một tiếng sau đó dừng lại tầng số ba, Vân Tịch một cái cổ mở to con mắt ra sau đó lười biếng lê đôi giày cao gót bước ra khỏi thang máy

Cộc...cộc...cộc...

Tiếng nện đôi giày cao gót xuống sàn nhà không ngừng vang lên trong dãy hành lang dài, đôi chân thon dài trong chiếc đôi giày cao gót cao 5cm màu xám khói cứ thế mà bước đi không ngừng

"Ủm...phòng nào vậy ta ".

Vân Tịch dừng bước tại cuối dãy cửa hành lang, cuối dãy chính là đường cùng. Có lơ mơ ngó đầu qua bên trái nhìn một chút, sau đó lại ngó đầu sang bên phải

Cuối cùng cũng không biết phòng của mình là phòng nào trong hai bên trái và phải

"Thế....phải rồi, thẻ phòng của mình! "

Tiru lượng của Vân Tịch vốn không tốt như cái tên nào đó, vậy mà hần lại dám dự dổ cô uống thành ra như thế này sau đó thì xách đi đi về luôn

Nhưng cũng may, quán bar của cô và hần hẹn ở cách khách sạn này không xa và nó nằm trên con đường lớn, xe cộ và những người đi bộ khá nhiều, an ninh ở đây cũng an toàn nên một mình cô đi bộ về cũng gọi là khá an toàn để thuận lợi trở về...

Nhưng cũng không có vì cái lí do trên mà cô sẽ bỏ qua cho cái tên họ Khốn ấy một cách dễ dàng!

Bà đã thẻ!

Một khi gặp lại hần, bà đây sẽ đánh cho hần khi nào như từ mới thôi...hử!

Lục lục tìm tấm thẻ phòng trong túi xách trong con say rượu quả nhiên là không dễ dàng, cô đã mất khoảng gần mười phút để có thể tìm ra được tấm thẻ phòng của mình

Vân Tịch trong con say mềm vì rượu, đôi mắt có chút không tỉnh táo, cô nheo mắt cố gắng nhìn kỹ vào những con số trên thẻ phòng. "3...7...1...0...3710! "

3710!

Trong đầu Vân Tịch luôn lặp đi lặp lại bốn con số này, cô quay người về phía bên trái và nhìn bốn con số trên cửa, sau khi xác định chính xác là con số mình đang tìm thì mới đưa tấm thẻ lên cửa quẹt một đường, Vân Tịch không bận tâm có điều gì đó không đúng đang diễn ra, sau khi mở được cửa liền gấp gấp đẩy cửa vào bên trong

Cánh cửa phòng được bật mở khiến cô lao đảo bước vào bên trong xem tí là té nhào về phía trước, đôi mắt xinh đẹp theo bản năng ngược lên nhìn căn phòng quan sát, trong mắt cô chính là một màn đêm tối tĩnh mịch, căn phòng vì không được bật đèn và bên trong cứ thế tối đen như mực không chút ánh sáng nên không thể nhìn thấy bất cứ thứ gì bên trong, những vật dụng dù nhỏ hay lớn thậm chí cũng vì đó được bao phủ bởi bóng tối

"Đèn...cổng tắt đèn đầu rồi..."

Vân Tịch lao đảo đi mò mẫm xung quanh tìm kiếm nơi công tắt, nhưng đi chỗ này thì lại đụng chỗ nọ

Loanh quanh trong màn đêm suốt, cuối cùng vẫn là không thể tìm được chỗ công tắt trong bóng tối

Bây giờ cô rất mệt, cô chỉ muốn đi tắm rửa cho thật sạch sẽ sau đó lên giường đánh một giấc đến sáng mà thôi, điều đó chẳng lẽ khó khăn lắm hay sao mà ông trời lại khiến cô không thể tìm thấy được công tắt đèn?

Rốt cuộc công tắt đèn ở đâu!

Vân Tịch bắt đầu buồn bực vì không thể tìm thấy nơi công tắt, đang định mở miệng mắng một tiếng thì bỗng có một làn gió lá lướt ngang qua cô

Vù...vù...

Căn phòng bỗng được một làn gió thổi vào bên trong qua khung cửa sổ lớn, cô nhìn thấy phía cửa sổ không được đóng lại, chúng chỉ được tấm rèm hai bên che lại, vì tấm rèm mang màu sắc tối nên cô không thể nhận ra đó là phía cửa sổ

Gió mạnh thổi vào khiến hai tấm rèm hai bên bay phấp phới trên không trung, ánh sáng từ mặt trăng theo đó chiếu thẳng vào bên trong căn phòng

Tuy ánh sáng từ mặt trăng không đủ soi sáng hết tất cả căn phòng, nhưng cũng đủ để cô có thể nhìn thấy mọi vật bên trong

Chỉ là theo thói quen, khi có được chút ánh sáng rồi, Vân Tịch lướt mắt đảo qua căn phòng

Say rượu cộng thêm ánh sáng của ánh trăng hắt vào bên trong căn phòng, Vân Tịch mơ hồ quan sát căn phòng thì bỗng giật mình...

Đó...đó là cái gì vậy?

Vân Tịch nheo mắt, cố nhìn cho thật kỹ vật vừa rồi mình nhìn thấy là gì, nhưng khi cô muốn nhìn lại để kiểm chứng thì vật đó bỗng dung lại biến mất

Cô vốn tưởng mình chỉ là quá đa nghi và nghĩ ngợi nhiều do tác dụng của rượu gây ra nên lúc đầu không để ý

Nhưng sau một phút sau, căn phòng trong không gian im ắng bỗng dung lại phát ra một tiếng động lạ, mặc dù tiếng động nhỏ nhưng cũng đủ để cô nghe thấy trong không gian này...

"Ai đó? "

Vân Tịch cảm nhận được có cái gì đó rất kỳ lạ trong căn phòng, dường như ở căn phòng này không chỉ có mỗi sự hiện diện của cô

Mà là...

Còn một người khác!

Chỉ là.

Cô không biết đối phương là ai và muốn gì ở cô...

Hơi men trong người cũng vì cảm nhận được sự nguy hiểm đang rình rập xung quanh mình mà giảm đi chút ít, Vân Tịch lập tức đề cao cảnh giác

Đôi mắt sắc bén không ngừng đảo qua vài vòng trong căn phòng như đang tìm kiếm thứ gì đó

Theo như cảm nhận của cô cho thấy, thì đối phương chắc hẳn không phải là người bình thường, và tại sao hần lại vào được đây và tìm kiếm cô như thế thì Vân Tịch không thể xác định được rằng đối phương có muốn lấy mạng của mình hay không

Nếu như người nọ thật sự là thù, đến tìm mình để đòi mạng thì...

Ý nghĩa ấy vừa xẹt qua đầu cô, Vân Tịch trong giây lát lập tức âm trầm, tính cách gác xung quanh mình cao hơn, "Người là ai và ai phái người đến đây? "

Vận cửt mẻo! Sao tìm ra nhanh thế? Bà rõ ràng chỉ mới về nước không lâu!

Vân Tịch lên tiếng thử thăm dò đối phương, nhưng đối phương một lời cũng không đáp lại cô

Mẹ nó chứ!

Nói gì đi chứ, bà đây sắp bị người dọa cho sợ rồi này...

Vân Tịch không ngừng thăm nắn đối phương trong đầu mình

Đối phương trong đêm tối quan sát sắc mặt cô, vừa nhìn thấy cô gái lơ là mắt cảnh giác một giây, người đàn ông như mũi tên phóng nhanh tới...

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Quân Sủng Hôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: Ta giẫm chết người

Người nọ trong đêm tối với ánh mắt sắc bén như lưỡi dao, đồng tử màu hổ phách mạnh mẽ luôn dõi theo cô nhất cử nhất động, giống như một con mãnh thú đã xác định được con mồi của nó bây giờ chỉ đợi con mồi nhỏ của mình chấp chôn trong giây lát sẽ bị mãnh thú vồ lấy

Đôi đồng tử chợt lóe lên trong màn đêm khi nhìn thấy cô gái trong đêm tối lơ lửng, giây phút Văn Tịch đang suy nghĩ mọi chuyện sẽ xảy ra diễn biến xấu khi " kẻ thù " đã tìm đến tận cửa lấy mạng mình thì cô thoáng giật mình một cái bởi sóng lưng cảm nhận được một luồng gió lạnh thổi tới rất rõ ràng, tiếp theo đó là những dây thần kinh bắt giác căng thẳng lên vì nỗi đauì hơi lạnh là một luồng hơi ấm sau lưng truyền đến nơi da thịt cách một lớp vải trên người cô

Người đàn ông trong đêm tối như một mũi tên phóng nhanh đến xé gió và dừng lại sau lưng cô, trong đêm trắng tối tĩnh mịch không một chút tiếng động càng khiến cho hoàn cảnh hiện tại trong căn phòng thêm dị thường, Văn Tịch lo sợ đến nín thở và cô có thể nghe được trong không gian yên ắng là hơi thở trầm thấp nóng bỏng của người phía sau truyền đến

Hơi thở ấm nóng của người nọ truyền đến càng khiến tâm trạng Văn Tịch thêm nôn nao lo lắng, cô có chút kích động, lông mày liễu xinh đẹp bắt giác nhíu lại sau đó thân hình mảnh mai liền lập tức quay người dùng tốc độ nhanh nhất tung một cước về phía đối phương

Nhưng Văn Tịch thật không ngờ rằng, tốc độ của cô khi ra chiêu như thế đã không thể động vào được đối phương dù chỉ một chút hướng hồ là người nọ có bị thương hay không, người nọ đã không hề làm gì ngoài việc liếc mắt một cái và né đòn đánh của cô ra một cách nhẹ nhàng

Văn Tịch vẫn là không nhìn thấy dung mạo của người nọ, cô chỉ có thể thấy lướt qua một cái bóng màu đen khi né đòn của cô, trong lòng bắt giác dấy lên một tia lo lắng nhưng cũng rất nhanh gạt bỏ những suy nghĩ tiêu cực trong đầu và trở nên trầm tĩnh hơn trước tình hình hiện tại

Bây giờ vẫn chưa biết rốt cuộc là tên này có muốn giết mình hay không, cô cũng có một chút e ngại bởi mình hoàn toàn chưa nắm được năng lực của đối thủ ra sao và hiện trong người vẫn còn hơi men của rượu

Nhắc đến rượu là khiến cô nhớ đến cái tên trời đánh kia, Văn Tịch không ngừng lời hấn ra phi nhỏ mấy trăm lần

Bây giờ mắng hấn thôi thì được ích gì chứ? Chờ bà đây thoát ra khỏi nghịch cảnh này thì nhất định sẽ cho cái tên khốn kia ăn vài đấm, hừ!

Văn Tịch không ngờ người nọ lại nhanh như thế, người đàn ông như một con mãnh thú, hấn dùng tốc độ nhanh đến nỗi cô không kịp trở tay được thì đã bị hấn kim hãm

Cánh tay rắn chắc của người đàn ông dễ dàng tóm chặt lấy hai cánh tay mảnh khảnh của cô và khóa chặt chúng lại phía sau, Văn Tịch nhăn nhó có chút đau khi bị người nọ tước đoạt tự do của cô, "Anh rốt cuộc là ai và muốn gì ở tôi? " Văn Tịch vừa dứt câu, cô cảm giác được cổ của mình có một cái gì đó to lớn nhưng mềm mại lại truyền đến hơi ấm ở cảm xúc nơi da thịt, đối phương một tay áp chế vào cổ cô, tuy không dùng lực để siết nhưng mọi hành động của anh ta dù để không chế cô

Tuy rằng mọi hoạt động bị kim hãm, nhưng suy nghĩ trong đầu vẫn tự do như thế, Văn Tịch ngoài mặt tỏ vẻ bình tĩnh do xét đối phương, nhưng thật ra trong thâm tâm lại đang tìm cách thoát khỏi cục diện này, chỉ cần trò chuyện khiến hấn mất tỉnh cảnh giác, dù chỉ là một giây thôi thì cô cũng có thể lật ngược lại tình thế bị động này

Màn đêm vẫn tĩnh lặng không một chút tiếng thanh tiếng động nào như thế, người nọ không trả lời, Văn Tịch cũng muốn biết rốt cuộc anh ta là người của tổ chức nào nên cũng gắng giọng hỏi tiếp, "Tổ chức của anh là gì? Ai là người đứng sau vụ sai khiến anh đến đây? Mục đích của các người rốt cuộc là gì...? "

Có lẽ bởi vì bị kim hãm nên Văn Tịch đã không thấy rằng đối phương phía sau sau khi nghe xong lời cô nói đã hơi nhíech lông mày lên một cái, mấy chục giây cứ thế trôi qua mà cô vẫn không thể nghe thấy giọng nói của anh ta ngoài tiếng hô hấp có chút khác thường kia ra, đợi mãi vẫn là không nghe thấy đáp án của người nọ như mình mong muốn đã bắt đầu khiến cô nổi sùng lên, "Bà nhà nó! Thỉnh giác của người cô vẫn để hay người bị cảm rồi, nói cái gì đi chứ? Cầm như hén như thế là ý gì? "

Cái tên chết tiệt này!

Hỏi này giờ muốn hết cả nước bọt mà cứ im im như thế là ý gì đây? Có phải bị đầu gối giống đại sư huynh hay không?

Mà không đúng, cho dù đại sư huynh có đầu gối thì cũng không giống như tên trước mặt này. Ít ra nói cũng được vài ba câu, nhưng tên này một câu cũng không muốn nói!!

Hừ, bà bị người chọc đến phát điên luôn rồi này, tốt nhất là nên giữ chặt bà lại. Nếu không một khi Văn Tịch này thoát ra thì coi chừng cái chân thứ ba của nhà người bị ta chặt đứt!

Người đàn ông nhận thấy cô gái trước mặt bắt đầu nổi nóng, đôi con người có chút ám muội đen tối khê híp lại như đang dò xét cô

Văn Tịch đang khó chịu bởi thái độ của người đàn ông thì cô bỗng giật mình khi có một hơi thở ấm nóng phả vào tai cô một cách đầy ám muội, nối tiếp hành động mập mờ đó chính là một giọng nói trầm thấp không kém phần quyến rũ và mỉa của anh ta, "Cô, là ai? " Người đàn ông cúi đầu nói, đôi môi bạc mỏng vừa nói xong lại thả vào tai cô như một dòng mặt ngọt ấm nóng khiến đôi chân cô có chút mềm nhũn, thân hình nhỏ nhắn bắt giác có chút rụt rờ như con thỏ nhỏ lọt vào mắt người đàn ông

Mắt phương khê híp lại khi thấy qua một hình ảnh của một con thỏ trắng nhỏ trên người cô gái

Hừm, thỏ con sao? Rõ ràng ban này là một tiểu mèo hoang.

Văn Tịch khê rùng mình một cái khi hơi thở của người đàn ông truyền đến nơi da thịt mình, một cảm xúc vừa nhồn nhột lại vừa kỳ lạ khiến cô nhất thời không thể thích ứng qua loại hành động này

Bàn tay đặt trên cổ dùng tí lực của người đàn ông đã kéo cô về thực tại, tiếp đó lại là cái hành động mập mờ đó của hấn, "Trả lời ".

Văn Tịch khó chịu có chút vận vào cơ thể, đầu nhò rụt lại khê né tránh như một con rùa con, hằm răng xinh đẹp cắn chặt đôi môi, làn mi mỏng xinh đẹp khê run giống như cánh bướm trên lá muốn bay làm động lòng người, hành động của Văn Tịch dĩ nhiên đơn giản chỉ là phản ứng nhất thời do hành động của anh mang đến, nhưng lọt vào đôi mắt màu hổ phách kia, hành động của Văn Tịch lại là một điệu bộ uy khuất, đầm đậm lại đáng yêu khiến yét hầu của anh ta nhất thời khó khăn lên xuống

Hừm, thật là một tiểu yêu tinh.

Bộ đáng rất biết câu người!

Văn Tịch: "Tôi...câu này người nên nói là tôi và trả lời là anh mới phải, anh tự đứng khi không đột nhập vào phòng người khác mà còn muốn động thủ với tôi? "

Phòng của cô?

Người đàn ông trong đêm tối cố gắng để nén dục vọng trong người, con người bắt giác âm trầm hơn

Hừ, còn muốn giã bộ? Xem ra đồng bọn của cô gái này rất chịu chơi.

Được, muốn chơi chứ gì? Vậy thì Cố Duệ Phi này sẽ bồi.

Cố Duệ Phi: "Phòng của cô? Cô gái, tôi không muốn động thủ với phụ nữ, cho dù tôi bị trúng thuốc do các người hạ nhưng đối với một người đề tiện như cô thì tôi kinh tởm đến nỗi cũng không muốn chạm vào cô. Vì thế, tôi mong cô sẽ nhanh chóng rút khỏi mắt tôi " Lời nói cuối cùng, Cố Duệ Phi giận dữ gần như găm lên nói với cô

Văn Tịch có chút ngạc nhiên trong lòng, nhưng sự ngạc nhiên đến không lâu lại bắt đầu dấy lên sự tức giận trong người

Hắn nghĩ hấn là ai mà lại dám nói như thế với cô? Đây rõ ràng là phòng cô nhưng hấn lại cứ khẳng khẳng bảo rằng là phòng hấn, hơn nữa tên đàn ông này lại còn dám nhục mạ cô?

Khốn kiếp!

Văn Tịch rất muốn gào lên: Cút cút cái em gái nhà người!

Văn Tịch: "Anh có nhận nhầm hay bị quáng gà không đó? Cũng phải, bây giờ trong phòng một chút ánh sáng cũng không có thì làm sao mà nhìn thấy mặt nhau được. Nói cho anh biết, anh - nhận - nhầm - người - rồi, người anh đang lăng mạ đó không phải là tôi chứ chủ nhân của căn phòng này thì đang đứng trước mặt anh đây này ".

Cố Duệ Phi vẫn không nói một câu, chỉ là trên gương mặt có chút thay đổi, lông mày kiếm khê nhíu lại, đôi mắt màu hổ phách thêm phần tà khí âm lãnh, hận không thể bóp chết người con gái trước mặt này

Không biết liêm sỉ, đến giờ nước này cô ta vẫn một mực không chịu thừa nhận? Tại sao trên thế giới này lại còn tồn tại một đứa con gái không biết giữ phụ đạo cho mình? Tôn nghiêm, chẳng lẽ người phụ nữ này một chút cũng không có hay ư?

Vân Tịch vừa nói xong cũng không thấy người kia lên tiếng, chỉ là cô bất giác cảm nhận được lực ở những ngón tay đặt trên cổ mình dùng sức siết lại, đôi mắt lưu ly xinh đẹp không chút gợn sóng cũng vì hành này mà trở nên thay đổi

Cổ Duật Phi chỉ là có chút tức giận muốn cho người con gái này một ít bài học để đời, những ngón tay thon dài dùng lực siết ở chiếc cổ thon nhỏ của cô cũng chỉ như hù dọa để lại chút vết, nhưng thật không ngờ rằng bài học anh muốn cho cô lại khiến Vân Tịch thoáng chốc suy nghĩ ra rằng anh là muốn giết cô

Đôi chân mình mai nâng lên với đôi giày cao gót cao năm cen-ti-met, Vân Tịch không chút do dự liền lập tức đem chân hạ xuống, đôi giày cao gót trên chân với chiếc mũi nhọn nhanh như một mũi tên hạ xuống và nhắm vào mũi chân của người đàn ông, cô chính là muốn đem gót giày nhọn của đôi giày giẫm mạnh lên chân anh như một cách trả thù trẻ con nhưng lại rất có tác dụng

Khốn kiếp, cái tên này còn là đàn ông hay không?

Bà đã nói đây là phòng bà rồi kia mà, mì cứ một mực báo ta lên tên hại người là thế méo gì? Còn nữa, bà đây là một đóa hoa, một đóa hoa tươi xinh đẹp như thế mà người lại không biết thương hoa tiếc ngọc.

Nếu đã không tiếc ngọc thương hoa vậy thì lập tức "phế " người đi là được.

Ta giẫm, ta giẫm chết người!

Cổ Duật Phi nhanh mắt nhìn thấy cô gái nhỏ kia muốn dùng đôi giày của mình làm anh bị thương nên anh nhanh nhẹn né đi cú đạp ấy từ gót giày, Vân Tịch cảm nhận được bàn tay của người đàn ông đặt trên cổ mình đã giãm lực nên nhân cơ hội vùng mình một cái sau đó đưa tay lên lấy cây trầm trên tóc mình xuống làm vũ khí tấn công anh, mái tóc dài mềm mượt màu hạt dẻ theo động tác của cô mà xỏa xuống vô tình chạm vào da thịt anh

Cảm xúc mềm mại xen lẫn sự mát lạnh truyền đến nơi da thịt vừa khiến anh nhồn nhột lại có một cảm giác khó nói nên lời, Cổ Duật Phi vì chuyện này mà chậm lờ nửa giây

Vân Tịch nhanh nhẹn xoay người phản công, bàn tay mình mai cầm chắc cây trầm cái, dùng vật nhọn của đầu trầm mạnh mẽ lướt qua gương mặt anh, Cổ Duật Phi chợt phản ứng lại kịp thời, thân thủ nhanh nhẹn di chuyển né tránh đòn đá thương của cô gái, đầu trầm sắc nhọn chỉ cách anh nửa phần là đã có thể chạm vào da thịt trên gương mặt anh nhưng Cổ Duật Phi không phải người thường nên tránh được

Né được tây lại trúng đông, vật sắc nhọn của cây trầm tuy không chạm vào gương mặt anh được nhưng nó lại làm rách một đường vừa phải trên chiếc áo sơ mi bên vai phải của anh, Cổ Duật Phi né tránh nhưng vẫn không tránh được việc áo bị rách và lần da bị xước một đường

Cô gái này, thân thủ quả thật không thể xem thường

Vân Tịch vẫn đứng nguyên vị trí như cũ, chỉ có Cổ Duật Phi là đứng cách xa cô tạo thành một khoảng cách cố định giữa hai người

Vù...vù...

Gió đêm nhẹ nhàng là lướt xuyên qua tấm rèm cửa và thổi vào bên trong, làn gió vô hình nhưng lại mang trên người sự lạnh lẽo khi chạm vào da thịt khiến Vân Tịch khẽ nhủ mảy mĩu lạnh, nhưng lạnh thì lạnh cô cũng không thể lơ là dù chỉ nửa giây để tên kia lại có cơ hội phản công

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Quân Sùng Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 3: Anh hung dữ như thế làm gì?

Vân Tịch: "Tôi không phải là cái người mà anh đã nói, tại sao anh luôn khẳng định tôi là cô ta? "

Cổ Duật Phi: "Ăn mặc như thế, khuya khoắt đến đây làm gì? "

Vân Tịch đầu đầy hắc tuyến: "Tôi đi chơi không được à? Ăn mặc như thế cũng có sao, hơn nữa đây là phòng của tôi! "

Mặc cho những lời trong ngành cái lại của cô gái, đôi mắt màu hổ phách bắt đầu quan sát đánh giá cô từ đầu đến cuối chân, trước mặt anh chính là một cô gái xinh đẹp, nhờ ánh trăng bên ngoài soi sáng anh đã có thể thấy cô mặc trên người bộ sườn xám xê tả, bộ sườn xám vừa vặn ôm trọn thân hình cô khiến những đường cong xinh đẹp quyền rũ vốn có được tôn lên một cái rõ rệt, cô xinh đẹp lại có nét quyết rũ nhưng không tục, tuy không thể nhìn thấy rõ ràng dung mạo cô nhưng nhìn qua những gì trước mặt, cô gái này rất xinh đẹp!

Cổ Duật Phi rất hiếm khi nào đưa ra một lời khen ngợi, nhưng đã khen rồi thì chắc chắn điều đó quả thật không tầm thường

Đêm tối, gió đêm vô hình lạnh lẽo bất giác xuyên qua tấm rèm cửa và tiến vào bên trong căn phòng, cơn gió là lướt thổi nhẹ nhàng đến và vô tình thổi bay mái tóc của cô khiến làn tóc dài mềm mại nhẹ nhàng bay trong cơn gió, hình ảnh trước mặt có chút khiến cho Cổ Duật Phi giật mình sững sốt nhưng rất nhanh cảm xúc đó liền lập tức bị thuốc kích dục trong người lấn át kéo về

Hồ hấp trở nên nặng nề hơn, Cổ Duật Phi cẩn rằng chú định sự ham muốn trong người đang bộc phát, thầm rủa một tiếng, cơn nóng rạo rực như một ngọn lửa đang bốc hỏa trong tâm trí lẫn cơ thể anh đột nhiên lan tỏa khiến anh khó chịu vô cùng, nắm tay bất giác cuộn chặt lại, cho đến bây giờ Cổ Duật Phi này chưa lần nào cảm thấy mình chật vật như lúc này

Trong quân doanh, đến cuối tháng mọi người ai nấy cũng được phép nghỉ một tuần để có thể về nhà với gia đình và bạn bè của họ, những người cấp trên hay dưới gì cũng được như thế, nhưng riêng cũng có vài người được ngoại lệ khi không cần phải ở trong doanh trại hai mươi bốn suốt hai mươi bốn tiếng như thế mà họ có thể được về nhà, giả sử như là từ thượng tá trở lên và Cổ Duật Phi cũng được nằm trong số những người đó

Trước phép nghỉ một tuần, Cổ Duật Phi vừa hay được thăng cấp làm cấp bậc thượng tá, hơn nữa anh cũng giữ chức vụ tư lệnh, những thượng tá trước kia rất ít ai có cấp bậc thượng tá và giữ chức vụ tư lệnh như thế, thượng tá có chức vụ tư lệnh đã có thể nói năng lực của họ như thế nào mới có được thành quả như thế

Phép nghỉ một tuần có thể nói với quân nhân mà nói là đáng giá ngàn vàng đáng quý nên họ rất chú trọng thời gian bên gia đình và bạn bè khi là người thường, phép nghỉ vừa bắt đầu vừa vặn vào ngày đó lại có một buổi tiệc sinh nhật của cấp dưới đồng thời cũng là bạn của anh nhưng Cổ Duật Phi có chút không muốn đi vì anh không thích nơi nào nhiệt nhiều người, nhưng không muốn cuối cùng anh cũng phải bị lôi kéo đi và đi thì tức là trên danh nghĩa của bạn bè đến tham dự

Vốn chỉ ở lại một chút rồi trở về nhưng lại có quá nhiều người tới mời rượu anh, từu lượng anh không tệ nên uống chút cũng không sao, nào ngờ uống đến ly cuối cùng và trở về mới biết mình bị người ta hạ dược, Cổ Duật Phi đã tắm nước lạnh để áp chế cơn khao khát rất nhiều lần nhưng anh chợt nhận ra thuốc này không như thuốc bình thường mà là liều mạnh, anh chỉ có thể áp chế trong nhất thời chứ không phải nhất định

Cổ Duật Phi biết trúng dược điều duy nhất để giải dược chính là cần phải có phụ nữ, nhưng anh thật sự không thể làm chuyện đó cho nên anh mới phải tắm nước lạnh, anh đã đứng dưới nước lạnh rất lâu nhưng vẫn cảm thấy không được nên qua quyết đến bệnh viện, nào ngờ chưa đi khỏi phòng cánh cửa đã bật mở và đi vào đó là một người phụ nữ

Cô ta là một con sâu rọu! Đã say rượu thì thôi, vậy mà còn dám động thủ đánh căn phòng của anh, Cổ Duật Phi còn chưa làm gì thì bỗng nhớ đến tình dược trong người mình nên anh đã đoán cô là một trong những người đã tính kế anh, đến đây chỉ có một mục đích đó chính là nguôi với anh! Nhưng qua những hành động lẫn biểu hiện vừa rồi của cô, cô bảo mình không phải những người kia là thật ư? Vậy anh đã trách nhầm cô?

Vân Tịch cũng không khác gì Cổ Duật Phi, cô cũng lăng lẳng quan sát và đánh giá người đàn ông trước mặt mình, tuy không thấy rõ khuôn mặt nhưng theo những gì trước mắt cô nhìn thấy thì anh ta xem như cũng không tệ, đáng vọc cũng được đó, ừm ừm

Sau một lượt quan sát đánh giá, hai người rút cuộc cũng rút ra được một kết luận đó chính là đối phương hoàn toàn vô hại với mình, mọi chuyện vừa rồi diễn ra chỉ là một sự hiểu lầm, một người thì không phải đám người kia, còn một người thì thật sự không đến để giết mình

Nhận thấy Cổ Duật Phi có vẻ "vô hại ", ít ra anh thật sự không phải là những kẻ kia đến để muốn lấy mạng cô, trái lại chuyện vừa rồi chỉ là hiểu lầm chứ người ta không có ý xấu, anh còn xem cô là những kẻ xấu kia đến hãm hại anh, bảo hại có lúc này bị ăn mắng, hic thật đáng thương

Căn phòng im ắng, Vân Tịch và Cổ Duật Phi ai nấy đều im lặng không nói vì trong thâm tâm họ thấy cũng có chút gì quặc về chuyện vừa rồi, người thì thấy có chút gương gao và người thì thấy khó xử ngại ngùng nên không ai chịu lên tiếng trước, sau một hồi yên ắng không lâu, Vân Tịch đột nhiên nhận thấy người đàn ông kia có chút không được tự nhiên, hồ hấp của anh có vẻ khó khăn và....nặng nhọc hơn?

Vân Tịch có chút tò mò trong lòng, nghĩ nghĩ một lát cuối cùng cũng bật tung lên tiếng hỏi thăm một chút, "Này, anh không sao chứ? " Giờ thì cô đã có thể buông lỏng mình một chút vì biết anh hoàn toàn không có ý xấu, dù vậy, cô cũng không thể quá chú quan về việc này vì thân thủ của anh ta quả thật không tầm thường, nếu không phải vì sơ sẩy một chút thì họ đâu thể lật ngược tình thế được như ban này?

Tóm lại, người trước mặt thân thủ vẫn chưa thể xét ra được một kết luận tốt cuộc có phải là bắt phần thắng bại hay là không.

Cô vốn chỉ muốn hỏi han quan tâm một chút và thuận miệng thôi, nào ngờ đối phương chẳng những không cảm kích nói lại một câu khách khí đã quăng cho cô mấy chữ không mấy tự nhiên và nhẫn nại, "Không phải việc của cô ".

Vân Tịch đầu đầy hắc tuyến: "..."

Bà nó! Bộ nghĩ bà đây thêm quan tâm người lắm à? Thuận miệng hỏi một chút, không thấy cảm kích thì thôi, người không nói ta cũng không liên can!

Nói chuyện với cái loại người kiêu lời, kiêu hơi như người thì cũng phí hết cả nước bọt của ta...hử!

Tình được trong người phát tán khiến anh bắt đầu lo ngại, trong phòng giờ này không phải chỉ có một mình anh mà là có thêm một người phụ nữ nữa, anh lo sợ mình sẽ kiểm soát không được bản thân và làm tổn thương đến người vô tội, điều đó thật sự sẽ khiến anh ân hận cả đời và anh không muốn điều đó một chút nào!

Cố Duật Phi rồi rít suy nghĩ coi có cách nào có thể thành công đuổi cô gái trước mặt này ra khỏi đây hay không, "Cô lập tức rời khỏi đây, nhanh lên".

Rời khỏi cái gì chứ, đây rõ ràng là phòng của tôi mà.

Tôi mới không đi!

Vân Tịch không nói gì cũng như không có ý định rời đi, Cố Duật Phi nhìn thấy cô cố tình để lời anh nói lọt tai này sang tai kia không có ý định nghe theo liền lập tức kích động nổi nóng, "Cút nhanh".

Vân Tịch nhất thời bị quát làm cô có chút giật mình, nhưng rất nhanh sự giật mình được thay thế bởi cảm xúc phẫn nộ lan tỏa, cô khẽ cau mày

Thái độ gì đây chứ? Hẳn cư nhiên thô lỗ to tiếng mắng cô như thế ư? Cô cũng đâu có làm gì sai, đây rõ ràng là phòng của cô kia mà.

Vân Tịch: "Anh hung dữ như thế làm cái gì? Đồ thô lỗ biến thái".

Cố Duật Phi có chút đen mặt, anh cũng bắt đầu tức giận khi sắp phải hết kiên nhẫn và lại bị một cô gái mắng cho là đồ thô lỗ biến thái như thế, nhịn cục tức, anh nhẫn nại để thấp giọng nói: "Tôi không muốn nhiều lời thêm với cô, lập tức ra khỏi đây".

Cố Duật Phi càng ép buộc muốn cô rời khỏi, cô càng không cho anh toại nguyện!

Hử, người nghĩ người là ai mà lại bắt ta phải nghe theo lời người nói chứ? Ta không đi thì người làm gì được ta.

Vân Tịch vốn dĩ không biết rằng Cố Duật Phi bị trúng tình được trong người, lại còn là tình được "cao cấp", anh đang rất đầu tranh để không thể làm hại đến cô, vậy mà cái cô gái chết tiết này lại cứ muốn chui đầu vào rọ khi anh đã muốn đóng rọ lại

Bản thân ở chung phòng cùng với một tên sói xám đầy nguy hiểm đối với người như thế mà cô vẫn không hay biết, Vân Tịch vẫn ương ngạnh, cô khoanh tay trước ngực, cảm nhò hất về phía anh như đang khiêu khích sự nhẫn nại của Cố Duật Phi, "Muốn đi thì cũng là anh đi, đây là phòng của tôi thì tại sao tôi lại phải đi?"

Cô nàng đáng chết này, có phải là muốn chết hay không? Anh không phải thần tiên hay người máy mà lại có thể áp chế cái thứ thuốc này trong người, cứ câu thời gian như thế thì người chết cũng là cô không phải anh!

Ông trời cũng khá trêu anh đấy, cho anh trúng loại thuốc này lại còn e ngại anh không có phản ứng nên quát luôn luôn mạnh, đã vậy còn phải thêm một cô gái cứng đầu xuống đây nữa chứ, như thế khác nào là thêm một tảng đá nặng đè lên người anh?

Cố Duật Phi biết nếu không làm rõ chuyện căn phòng này rốt cuộc là của ai, thì chắc chắn cô gái này có kéo cũng cần chặt căn phòng không đi, đúng là cứng đầu mà, cô cô gái nào như cô ta không chứ?

Cố Duật Phi: "Phòng của cô là bao nhiêu?"

Vân Tịch nhướn mày khi nghe anh hỏi thế: "Sao, anh nghĩ ngờ tôi đi nhầm phòng hay là nói dối hay sao?"

Cố Duật Phi: "Cô chỉ cần trả lời câu hỏi sẽ biết rốt cuộc đây là phòng của tôi hay phòng của cô".

Cô cũng muốn làm rõ chuyện này, đây rõ ràng là phòng của cô, nếu nói ra số phòng thì hẳn chắn chắn là người sai trước và kinh ngạc xin lỗi cô cho coi

Vân Tịch càng nghĩ càng mong đợi đáng về lúc Cố Duật Phi bối rối khó xử xin lỗi cô: "Phòng của tôi là 3710"

3710?

Cố Duật Phi nghe xong có chút giật mình, gương mặt có chút nhăn nhó, hàm răng cắn chặt nhẫn nhịn, hành động của anh vừa hay lọt vào đôi mắt sắc bén của cô, Vân Tịch lại vô cùng hài lòng và thích thú với biểu hiện này của anh

Thấy chưa, đã bảo là căn phòng của bốn cô nương rồi kia mà.

Vân Tịch: "Anh mau..." Vân Tịch còn chưa có nói hết câu, lời nói tiếp theo của Cố Duật Phi cắt ra như dè nén cái gì đó lập tức cắt đứt lời cô nói cũng như làm cơ thể cô nhất thời cứng lại, "Cô nhầm phòng rồi".

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Quân Sủng Hôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 4: Nhầm em gái nhà anh!

Vân Tịch giống như mèo giẫm phải đuôi, giờ thì anh có thể nhìn thấy hình ảnh của một con mèo hoang nhỏ hiện lên trên người cô gái, nếu Vân Tịch thật sự là mèo thì chắc giờ này đã nhìn thấy cái đuôi phía sau đã dựng đứng thẳng lên, ngay cả lông trên người cũng như muốn xù cả lên

Thật đáng yêu.

Vân Tịch bất ngờ chưa hết lại có chút không tin tưởng: "Không thể nào, sao lại nhầm được chứ!"

Cố Duật Phi khẽ nhún mày: "Nhầm phòng tức là nhầm phòng, lẽ nào tôi lại nói dối?"

Vì quá nóng giận và có men trong người nên cô không thêm để ý hình tượng, thô lỗ mắng: "Nhầm nhầm cái em gái nhà anh!"

Cố Duật Phi: "..."

Hừm, anh có nên cho cô một lời khuyên không nhỉ? Là phụ nữ không chỉ có đẹp mà còn phải như nước như hoa giống với một con thỏ trắng e e thẹn thẹn như thế đàn ông mới thích, cứ ương ngạnh lại hung dữ như con mèo hoang thế này anh có nên thấy thương hại và đồng cảm cho người cùng cô sau này hay không?

Vân Tịch: "Anh bảo tôi nhầm phòng vậy nói thử xem tại sao bốn cô nương lại vào đây được? Khách sạn này cần phải đúng phòng thì phòng khi quẹt mới có tác dụng, bốn cô nương chính là dùng thẻ của mình quẹt mới vào được".

Hử, coi người nói được như thế nào.

Muốn gạt ta? Đầu có dễ.

Cố Duật Phi thật là tức muốn bóp chết cô gái trước mặt, biết quy trình như thế mà lại không thể suy đoán được nữa sao?

Cô gái này rất biết câu thời gian!

Cố Duật Phi rốt cuộc cũng sắp hết kiên nhẫn, anh mệt mỏi day day mi mắt nghĩ "Cô rốt cuộc là ngốc thật hay cố ý? Có phải uống say đến nỗi mắt hoa nên nhìn nhầm số phòng hay không?"

Vân Tịch: "Nhầm cái con khi! Tôi mới không say, cả nhà anh mới say".

Cổ Duật Phi: "Ăn nói cho đáng hoàng! "

"Ăn... " Đột nhiên bị Cổ Duật Phi hung dữ giáo huấn, Vân Tịch không hiểu tại sao liền lập tức ngoan ngoãn, sợ hãi nịt vai lại, tai thò cứng cụp xuống, gương mặt nhỏ nhắn có chút ỳ khướt

Cổ Duật Phi: "Cửa phòng tôi không khóa, cô vào được cũng có gì là lạ? "

Cửa phòng không khóa?

Nghe Cổ Duật Phi nói như thế, đôi tai nhỏ xinh đang cụp xuống lập tức dựng thẳng lên, Vân Tịch như thể nghe được chuyện gì đó vô cùng bất ngờ khiến mặt cô thoáng ngáy giấc

Vân Tịch cố nhớ lại ban đầu mình bước vào phòng là như thế nào, toàn bộ quá trình trong ký ức như một cuộn băng ghi hình tua lại tất cả cho cô, ba phút trôi qua sau một hồi im ắng trong căn phòng, Vân Tịch rốt cuộc không tránh khỏi sự e ngại cùng khó xử của mình

Khụ, hình như mình thật sự đi nhầm phòng thật! Vậy mà nãy giờ cứ cãi nhau với anh ta giành phòng nữa chứ.

Vân Tịch: "Khụ, cái này, ừm coi như là một sự nhầm lẫn đi. Thành thật xin lỗi vì chuyện vừa rồi ".

Cạch...

Khi câu nói cuối cùng vừa dứt, Cổ Duật Phi không nói hai lời liền đem cửa mở ra, Vân Tịch vì tiếng động nên theo bản năng ngán mặt lên nhìn, thì ra cái tên này đã mở sẵn cửa phòng, ý định đuổi người đi rất rõ ràng

Ặc, có cần phải phũ phàng như vậy hay không? Dù sao lão nương cũng là người đẹp nha.

Cổ Duật Phi: "Xin mời! "

Cuối cùng có ngốc này đã hiểu chuyện, chỉ cần tiểu tử tông này ra khỏi đây là anh đã mừng lắm rồi.

Vân Tịch một lần nữa lúng túng, ngược ngừng ho khan hai tiếng: "Được rồi, tôi sẽ đi ngay! "

Nói xong có cùng với cúi người nhặt đồ của mình, đây hành lang bên ngoài yên ắng không một bóng người, có thể nhìn thấy đối diện phòng anh chính là phòng của cô, những ánh đèn bên ngoài càng khiến hành lang thêm sáng một cách rõ rệt, cánh cửa phòng được Cổ Duật Phi mở rộng ra một bên khiến ánh sáng ở bên ngoài hành lang vô tình hắt vào và dừng tại dưới chân cô, ánh sáng chiếu vào và soi sáng lên người con gái khiến Cổ Duật Phi vô tình lướt mắt qua cũng dừng mắt lại trên người cô

Nhìn thân hình mảnh mai lại có phần quyến rũ khiến yết hầu nam tính của anh lên xuống không ngừng, đôi mắt màu hổ phách dán chặt lên thân người con gái cũng trở nên nóng bỏng lạ thường, nếu đôi mắt có thể thiêu đốt cái gì đó thì chắc giờ này bộ quần áo mặc trên người của Vân Tịch đã bị cháy gần hết bởi cái nhìn của Cổ Duật Phi

Cổ Duật Phi nhìn đến nổi cũng không nhịn được cho ra những lời đánh giá, thân hình mảnh mai của người con gái được giấu sau bộ sườn xám, vòng eo thon thả cùng đôi chân trắng như ngọc lộ ra một cách rõ ràng trong mắt anh, càng nhìn lại càng tảo bạo hơn, Cổ Duật Phi bắt đầu dò xét từng đường cong xinh đẹp trên người cô, phải nói rằng cô gái này rất đáng khen! Đáng người xinh đẹp lại còn diện nước đầy đủ như thế thật sự là hoàn hảo

Khoảng khắc khi Vân Tịch cúi người, bộ sườn xám xê tả theo đó tách ra hai bên để lộ bắp đùi thon gọn cùng đôi chân thon dài, một ý nghĩa đen tối bỗng xẹt qua đầu khi Cổ Duật Phi lại có một suy nghĩ nếu như đôi chân đó ở trên giường quần quanh eo anh thì sẽ cảm thấy như thế nào nhỉ?

Cổ Duật Phi bỗng giật mình khi mình lại có cái suy nghĩ đó trong đầu, anh lắc đầu cố để mình tỉnh táo lại thì đôi mắt màu hổ phách chợt phát hiện ra cái gì đó, thoáng giây người mấy giây ngay khi anh bắt gặp phải một cái bốt với hình dáng của vàng trắng lười lười trên bắp đùi của Vân Tịch, không biết nó thật sự là một vết bốt hay là một hình xăm nhưng anh chỉ biết một điều rằng nó chính là rất quen thuộc đối với anh, tuy cảm giác có chút mơ hồ lại giống như đã từng nhìn thấy ở đâu đó

Quen thuộc ư, là đã gặp nó ở đâu? Vì sao anh lại không nhớ gì cả.

Lẽ nào, anh đã quên đi điều gì đó rồi ư?

"Anh nhìn đi hay chưa? " Vân Tịch nhủ mảy nói, bởi vì lời nói của cô cũng đồng thời kéo Cổ Duật Phi trở về thực tại trong mơ suy nghĩ vừa rồi

Vừa nãy khi nhặt đồ, món cuối cùng vừa xong thì cô cảm thấy có cái gì đó không đúng và rất không tự nhiên, lúc ngán mặt lên nhìn thì phát hiện Cổ Duật Phi không chút kiên kị đang dùng loại ánh mắt đánh giá cô từ trên xuống dưới khiến Vân Tịch nhất thời cảm thấy khó chịu

Có cần nhìn liều như thế hay không? Ta biết ta đẹp nhưng người cũng không nên nhìn ta như thế.

Nhận ra bản thân có chút thất thố đến vô lễ, Cổ Duật Phi cố giấu sự lúng túng của mình bằng cách ho nhẹ một tiếng

Thật xấu hổ, thân là một quân nhân mà anh lại có thể có những suy nghĩ vừa rồi. Đúng là có chút không đúng!

Cố để nén loại cảm xúc mãnh liệt đang dâng trào khi anh bắt gặp ánh mắt của cô, đôi mắt có xinh đẹp lại còn có phần quyến rũ khiến anh khẽ nhủ mảy thấp giọng: "Đã xong? "

Là đôi mắt cô ấy quyến rũ hay chỉ là anh suy nghĩ quá nhiều nên cảm thấy nó có sức hút?

Cổ Duật Phi: "Nhanh một chút, xong rồi thì đi mau ".

Lại nữa, lại nữa. Chẳng phải ta chỉ vô tình đi nhầm phòng thôi sao, làm gì lại hời hợt hà hà như thế chứ?

Vân Tịch có chút bất mãn, miệng nhỏ thấp giọng lèm b lèm bẻm: "Giục cái gì mà giục, bà đây mới chẳng thêm ở thêm trong căn phòng cùng với tên biến thái như người ".

Cổ Duật Phi: "..."

Người phụ nữ này, rõ là đi nhầm phòng còn động thủ đánh phòng với anh, không biết ăn năn hối lỗi lại còn mắng anh?

Được rồi, vừa nãy quả thật anh có chút thất thố nên mạo phạm, coi như tạm chấp nhận này đi.

Vân Tịch chỉnh sửa y phục và mái tóc xong sau đó mới cất gót cao ngạo đi ra phía cửa

Hừ, bà đi đây! Chẳng thêm ở lại đâu.

Tình được bộc phát trở lại, Cổ Duật Phi cắn răng nhẫn nại nhìn con thỏ trắng thom ngon rồi đi, chỉ cần tiểu tử tông này đi khỏi anh chắc chắn sẽ vào tắm nước lạnh một chút rồi mới cấp tốc đến bệnh viện

Không biết rằng là vô tình hay có ý hoặc là ông trời muốn chơi anh, khoảng khắc khó khăn chịu đựng thì bỗng có một mùi hương nhẹ nhàng mà câu dẫn khiến đầu óc anh trở nên mụ mị lu mờ li trí, khi Vân Tịch đi lướt qua, mùi hương của loài hoa nhài dịu nhẹ thanh mát trên người cô đã vô tình cuốn theo làn gió nhẹ xộc thẳng vào khoang mũi anh và đánh sập bức tường chống đỡ cuối cùng của Cổ Duật Phi

Gót gầy vừa hạ xuống dãy hành lang dài, Vân Tịch chưa nhắc người đi thì bỗng bị một lực kéo mạnh mẽ từ phía sau kéo trở về căn phòng

Rầm một tiếng, cánh cửa phòng được đóng sầm lại một cách nặng nề cũng như việc địa ngục không lối thoát chính thức cắt đứt toàn bộ con đường sống để con mồi không thể trốn thoát, một tên thợ săn sau khi bắt được con mồi sẽ làm gì? Dĩ nhiên, bắt được con mồi ngon sẽ đem nó về nhà đao hách hách

*Ma đao hách hách: Mãi đao xoèn xoẹt

Thỏ con, không phải không cho em trốn đi nhưng em lại cứ lảng vảng trước hang sói thì trách ai a?

Mọi chuyện xảy ra quá nhanh và quá đột ngột khiến cô chưa thể thích ứng kịp được với mọi chuyện thì cơ thể đã bị đẩy mạnh về phía bức tường cứng rắn đến phát đau, chiếc túi xách cầm trên tay cũng rơi bộp xuống mặt đất, thân thể mềm mại bị người đàn ông mạnh mẽ dồn ép đến không thể thoát trên bức tường, Cổ Duật Phi bá đạo giam lỏng cô vào lồng ngực rắn chắc của anh, nửa ke hở nhỏ trốn thoát cũng không chừa cho cô gái

Vân Tịch đau đến tức giận, lại cảm thấy anh ngang ngược bá đạo giam lỏng khiến cô khó chịu không ít, mặt nhủ mảy nhỏ nhìn chằm chằm Cổ Duật Phi, "Anh bị điên sao? Giờ chứng cái...umt! " Lời nói còn chưa nói hết, những câu còn lại của vế sau cũng bị anh chặn họng nuốt xuống tất cả, Cổ Duật Phi cư nhiên áp môi anh lên môi cô bá đạo càn quét tư vị ngọt ngào

Vân Tịch ngạc nhiên tròn mắt nhìn tên nam nhân cư nhiên lại dám chiếm tiện nghi của cô một cách báo đạo như thế, cô ngo ngốc đứng đó mặc cho tên nam nhân hôn đến say mê

Hắn, hắn hôn cô?

Hắn lại dám hôn cô?

Bà nó, đây là nụ hôn đầu của lão nương có được hay không?

Vân Tịch một cổ cảm xúc bất đầu ập tới đại não và lan tỏa trong tâm trí cô, cô không thể tin được bản thân mình chỉ là đi nhằm phòng của một tên nam nhân vậy mà bây giờ hắn lại cướp đi nụ hôn đầu của cô

Có phải quá hời cho hắn rồi hay không?

Lão nương "dành dụm " nụ hôn này suốt hai mươi ba năm, là hai mươi ba năm trời sao lại có thể để cho người cướp đi một cách dễ dàng như thế được chứ?

Cho dù bà đây bạn trai nhiều vô số nhưng chưa bao giờ là chịu thiệt đó biết chưa?

Vân Tịch càng nghĩ càng tức khi mình bị một người đàn ông xa lạ khi dễ như thế, xem ra con hổ không phát uy liền xem như con mèo nhỏ

Cách một lớp áo, Cổ Duật Phi bỗng cảm nhận được một luồng hơi ấm và sự mềm mại nào đó từ lồng ngực mình truyền đến, mắt phượng khẽ hip lại một cách đầy ám muội khi anh nhìn thấy cô gái nhỏ bên dưới đang bắt đầu ra sức kháng cự

Vân Tịch xưa nay ghét những cái động chạm thân mật như thế này với người khác, trước kia khi có bạn trai cô cũng chỉ như chơi qua đường chứ không thật sự nghiêm túc, cứ bảy ngày lại đổi một người hoặc ít hơn vì người theo đuổi cô có nhiều vô số, nhưng Vân Tịch chọn tuyệt đối không chọn những "mầm mống tốt của quốc gia " mà là chọn những tên đàn ông cận bã nhằm cho họ bài học, bởi chỉ cần nhìn thấy nẫy tên đó, nó lại khiến cô nhớ đến người đàn ông đầu tiên khi bước vào cuộc đời của cô. Hừ, đều là loại cận bã như nhau

Cô chỉ chơi đùa để họ cảm nhận được cái cảm giác bị đùa bỡn bỡn cợt là loại cảm giác như thế nào, họ nên cảm thấy may mắn vì cô chỉ chơi đùa chứ chưa có hỷ đi " mầm mống " của chúng

Chẳng hiểu tại sao nhưng khi bị Cổ Duật Phi chiếm tiện nghi một cách lộ liễu như thế, cô ngoài việc khó chịu chứ không hề có một loại cảm xúc bài xích với anh

Cổ Duật Phi đưa tay dễ dàng bắt gọn đôi tay đang nghịch ngợm trong lồng ngực anh kia, bỏ mặc cho cô gái phản kháng, anh một tay tóm gọn giữ chặt cổ tay cô đặt trên đỉnh đầu, cánh tay rắn chắc còn lại vòng qua vùng eo thon nhỏ của cô kéo xích lại gần khiến thất lạng anh chạm vào cô, cách hai lớp quần áo trên người cô lại có thể cảm nhận được sự nóng rục trên người anh. Chưa dừng lại ở đó, Cổ Duật Phi cư nhiên bá đạo chen một chân vào giữ đôi chân cô tách ra khiến vạt áo trước và sau của bộ sườn xám xê ra lộ ra hai bên hai đùi ngọc và đôi chân mảnh mai mềm mại của cô

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Quân Sủng Hôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 5: Lăn đầu nhưng vẫn tốt hơn em

"Ấn...um...!" Vân Tịch ra sức giãy giụa nhưng sức lực của người đàn ông này thật sự quá lớn khiến cô cách nào cũng không thể thoát ra khỏi sự kìm hãm mạnh mẽ này của anh, nếu người trước mặt cô là người bình thường thì chắc có lẽ lúc này đã bị cô tấn cho mấy phát rồi, nhưng người trước mặt vốn không phải người thường! Mà là Cổ Duật Phi.

Tư vị ngọt ngào trên đôi môi cô khiến Cổ Duật Phi không có cách nào kháng cự lại nó được, anh thật không ngờ cô gái này lại có hương vị thơm ngon như thế chỉ bởi vì một nụ hôn, khi chạm vào đôi môi nhỏ nhắn này, sự mềm mại dịu nhẹ của cô khiến cả dây thần kinh trong anh thoáng chốc căng cứng, một cổ cảm xúc khó tả lan tỏa khắp tâm trí khiến anh nhất thời không thể kéo lại một chút lí trí trở về

Anh chỉ biết bây giờ mình thật sự muốn và cần một thứ - Đó chính là cô gái trước mặt này, Cổ Duật Phi đột nhiên di chuyển đầu gối giữa hai chân cô lên một chút, Vân Tịch giật mình mở to mắt nhìn người trước mặt mình, bị cường hân cường hân cô không thể làm gì khác ngoài việc miệng nhỏ nhỏ giọng kêu lên vài tiếng ư ư ra

Đừng nha, đừng nha, người ngoài việc ăn đậu hũ của ta ra thì ta coi như có thể tạm bỏ qua! Chứ đừng tuyệt đối làm chuyện quá giới hạn.

*Ấn đầu hử Ý chỉ xâm sở

Bỗng hình ảnh vù rồi của cô gái mặc trên người bộ sườn xám như cuộn băng ghi hình tự động bật lên và tua ngược về trong tâm trí anh, thân hình mảnh mai nhỏ gọn mặc trên người bộ sườn xám làm tôn lên từng đường cong rõ ràng trên người cô khiến Vân Tịch trở nên duyên dáng mà quyến rũ cùng với đôi chân thon dài trắng như ngọc, da thịt của cô cũng rất mềm mại mát lạnh khi anh vô tình lướt nhẹ chạm qua

Cổ Duật Phi dán chặt ánh mắt vào gương mặt nhỏ nhắn của cô quan sát từng đường nét trên gương mặt xinh đẹp, lông mi cong dài khẽ run giống như cánh bướm nhẹ nhàng muốn bay, sống mũi cao cùng với gò má trắng nõn có vài vết hồng đào đáng yêu, làn môi nhỏ nhắn cũng rất mềm mại khiến anh lưu luyến không muốn rời. Đôi mắt màu hồ phách chọt dừng lại trên đôi mắt cô, cô có đôi mắt rất đẹp, một đôi mắt xinh đẹp tựa như hồ ly nhưng đồng tử lại như vòng ngọc lưu ly xinh đẹp lay động

Cảm xúc mãnh liệt từ đáy lòng dâng trào, ham muốn mạnh mẽ muốn chiếm đoạt khiến Cổ Duật Phi càng bá đạo muốn đưa đầu lưỡi mình tiến vào bên trong khoang miệng cô khám phá tư vị ngọt ngào càng thêm sâu, nhưng có vẻ cô gái này biết được ý định của anh, ngay lúc vừa muốn đưa đầu lưỡi mình tiến vào thì hăm rãnh nhỏ nhắn mạnh mẽ đóng chặt như không muốn cho anh được như ý muốn, lông mày li liễu xinh đẹp cũng cau lại, đôi mắt lưu ly ẩn chứa sự tức giận nhìn anh như thể hận không thể giết chết anh

Cổ Duật Phi không vì vậy mà tức giận trái lại còn có chút cảm thấy có thú vị, hình ảnh của Vân Tịch được phản chiếu rõ rệt qua đôi mắt anh, nhìn kỹ, cô có thể thấy được đôi mắt màu hồ phách của anh ẩn chứa sự cung chiêu khi nhìn mình khiến cô nhất thời cảm thấy lúng túng lạ thường

Gương mặt nhỏ nhắn biểu tình tức giận vừa tắt, thay vào đó là một biểu tình e thẹn của một con thỏ nhỏ ẩn hiện trên đôi mắt cô khiến Cổ Duật Phi không nhịn được nâng nhẹ khóe môi, lưu luyến rồi đôi môi mềm mại, Cổ Duật Phi bỗng ghé vào đôi tai nhỏ xinh của cô như cô tình rót vào đó những lời nói thân mật tựa như những đôi tình nhân bình thường, giọng nói của anh trầm thấp dễ nghe, lại giống như đang dè nén cái gì đó càng khiến giọng nói anh thêm quyến rũ tà mị, "Ngaoan, đừng bướng ".

Hơi thở nam tính cùng lúc đó là vô tình hay cố ý phả vào vành tai và cổ khiến da thịt của cô trở nên ngứa ngáy và như bị thiếu đốt, loại cảm xúc xen lẫn này khiến cô vừa nhột vừa khó chịu, đầu nhỏ vô thức rụt lại như con rùa nhỏ

Cổ Duật Phi nhân lúc cô phân tâm, một lần nữa áp môi mỏng mình lên môi cô, hăm rãnh nhẹ ra khe cắn khiến cô cảm xúc đau đớn lan truyền khắp dây thần kinh đến đại não, mùi máu tanh nồng từ khóe môi nhanh chóng lan tỏa trong khoang miệng cả hai khiến cô buộc hé môi một chút lại bị anh nắm lấy cơ hội đẩy đầu lưỡi mình tiến vào

Vân Tịch bị cắn đến đau, khóe mắt không nhịn được ngân ngấn nước, đôi mắt lưu ly có sự tức giận lại có sự uất ức khi nhìn anh

Đau, hắn cư nhiên cắn cô như thế?

Chiếm tiện nghi của người ta thì thôi mà lại dám cắn cô? Cô muốn đánh hắn, muốn cắn chết hắn.

Vân Tịch liều mạng giãy giụa muốn tìm ra điểm hở để dạy cho anh một bài học, nào ngờ thân thể vừa động dậy một chút đã bị Cổ Duật Phi lần nữa hung hăng cắn một cái vào đầu lưỡi, lần này Vân Tịch thật sự đau đến ủy khuất khi bị bất nạt đến không có đường lui như thế, nước mắt chực trào tựa như muốn vỡ òa tràn ra, miệng nhỏ bắt lực đau đớn kêu nỉ non vài tiếng giống một con mèo nhỏ

Ừ đau quá, đau chết cô rồi.

Chẳng phải người ta chỉ vừa động dậy chút thôi sao? Cắn vào đầu lưỡi như thế có biết đau lắm hay không.

Nhìn gương mặt không còn biểu tình như con mèo nhỏ hung dữ ương ngạnh vừa nãy nữa, mà thay vào đó là dáng vẻ yểu ớt của một con thỏ nhỏ đang bị anh dồn ép thỏa thích bất nạt đến ủy khuất đáng thương. Cổ Duật Phi không vì gương mặt này mà buông tha cho cô, trái lại còn vì đáng vẻ lúc này của cô mà kích thích nổi ham muốn lần muốn bất nạt cô nhiều hơn

Thật đáng yêu, như một con thỏ trắng bị cùm đường như thế thật sự làm cho người ta rất muốn dè xuống dưới thân mà hung hăng bất nạt.

Là một cô gái ngoan chắc chắn sẽ không bị phạt, nhưng em quá không ngoan ngoan lại ương ngạnh chống đối thì nên cho em một chút giáo huấn để lĩnh ngộ.

"Ấn...hức..." Cổ Duật Phi nhìn dáng vẻ yểu ớt đáng thương của cô gái bên dưới càng thêm động lòng, gương mặt cương nghị lạnh lùng cũng trở nên dịu dàng đi đôi chút, ánh mắt nhìn cô cũng thêm sự yêu chiều

Nhận thấy Vân Tịch đã ngoan hơn, không ương ngạnh chống đối như ban nãy nữa Cổ Duật Phi mới nhẹ nhàng lại, cần thận đưa đầu lưỡi thăm dò và mót nhẹ đầu lưỡi cô, cùng cô dạy dũa nụ hôn hồi lâu, từ chậm rãi thường thức

cho đến điên cuồng khuấy đảo trong khoảng miệng lưỡi mỗi dính nhau, nụ hôn nóng bỏng kéo dài cũng khiến Vân Tịch chống đỡ không nổi, đầu lưỡi bắt đầu tê dại cùng đầu óc mơ hồ trống rỗng, đôi chân cũng mềm nhũn tựa hồ đứng không vững, nếu không phải có Cổ Duật Phi làm trụ thì chắc có lẽ cô đã ngã

Cảm nhận được hồ hấp của cô gái yếu đi vì thiếu đường khí, Cổ Duật Phi lưu luyến một chút rồi mới để cô "hấp thu" đường khí vào người, khoảng khắc khi hai môi tách rời, Cổ Duật Phi còn cố ý nói dài một cọng chỉ bạc mỏng manh giữa hai người, nhìn thấy đôi môi nhỏ nhắn bị anh hôn đến sưng đỏ, Cổ Duật Phi không khỏi hài lòng

Vân Tịch bỏ qua cảm giác đau đớn khó chịu ở môi, khi được buông thả cô vội vội vàng vàng hít hết ngụm khí này đến ngụm khí khác vào người khiến Cổ Duật Phi nhìn thấy hành động này cũng có chút dờ khóc dờ cười

Thấy có thú vị và đáng yêu như thế, anh nhìn không được cũng muốn trêu cô một chút, "Kỹ thuật thật kém, ai cảm em rằng hôn không được tho?"

Vân Tịch sau khi thu thập đủ đường khí vào người, còn chưa lên tiếng tỉnh sở với người nọ đã nghe thấy tiếng nói trêu chọc của ai kia, cô tức giận ngẩn mặt nhìn anh, "Anh cư nhiên chiếm tiện nghi lại còn cướp đi nụ hôn hai mươi ba năm của lão nương như thế, không thấy xấu hổ hay ăn năn lại còn dám chế ta kỹ thuật kém?"

Không tức giận với lời trách mắng của cô, Cổ Duật Phi hơi nhếch lông mày lên

Hửm? Hai mươi ba năm, cô gái này hai mươi ba tuổi sao. Tuy kém hơn ba tuổi nhưng không nhiều

Cổ Duật Phi: "Lần đầu nhưng vẫn tốt hơn em"

Ý nói rằng anh cũng là nụ hôn đầu nhưng vẫn làm rất tốt hơn cô rất nhiều

Vân Tịch: "..."

Tôi là đang trách anh chứ không có hỏi anh có được hay không?

Quả thật sau hai mươi sáu năm, đây là lần đầu tiên Cổ Duật Phi tiếp xúc thân mật cùng một người phụ nữ hơn nữa lại còn cùng cô gái ấy trải qua nụ hôn đầu như thế, vốn tưởng lần đầu sẽ rất vụng về nhưng ai biết được anh lại làm rất tốt như thế? Đúng là một thành tựu đáng khen để anh đề dòi nhà.

Chỉ có hai nguyên do! Một là do trời sinh anh vốn tình anh còn hai là động vật như đàn ông vốn sinh ra đã có bản năng như thế, không học nhưng cũng biết qua, có câu Không ăn thịt heo nhưng cũng thấy heo chạy qua là như vậy đó

* Tình anh: Nhân tài xuất chúng

Ánh mắt anh mê ly mị hoặc, cô có thể thấy trong đôi mắt màu hổ phách ấy dường như đang ẩn chứa một ngọn lửa, là ngọn lửa của sự ham muốn

Cổ Duật Phi nhìn chăm chú đôi môi bị anh hôn đến đỏ sưng lên kia, lại phát hiện cô gái trong lòng đang nhìn anh chăm chăm, trong không gian tĩnh mịch của căn phòng bỗng vang lên một tiếng cười khẽ, tiếp đến là một giọng nói trầm thấp chậm rãi cất lên mang theo hàm ý trêu đùa của người đàn ông. "Muốn thêm một lần?"

Vân Tịch giắt mình bởi lời nói của anh, gương mặt có chút ửng hồng, lúc sau chợt phát hiện mình bị người ta đùa giỡn khiến cô then quá hóa giận mắng, "Nam nhân chết tiệt! Người đừng nghĩ mình là đàn ông dựa vào sức lực to lớn vốn có như thế thì có thể muốn làm cái gì thì làm đi bắt nạt một cô gái như thế, có biết chữ vô si bại hoại viết làm sao không hả?"

Mặc cho cô gái nằng nê mình đến thở không kịp, Cổ Duật Phi tâm tình không hiểu sao lại rất tốt, cũng không có chấp nhất với cô về việc mình bị ăn mắng tệ hại như thế, ngược lại, anh lại thấy cô hiện tại rất đáng yêu

"Đáng về mắng người rất đáng yêu".

Vân Tịch: "..."

Đáng về mắng người đáng yêu?

Khụ, đại ca à, tôi là đang mắng anh đó có biết hay không hả? Hay là anh thuộc tuýp máu M muốn bị người ta ngược?

Bị mắng thậm tệ như thế mà còn đi khen người khác?

Vân Tịch nhẫn nhịn, cố lấy lại sự bình tĩnh và đè nén sự giận dữ đang tăng cao trong người, mặc kệ hấn, hấn cô bị điên hay thích ngược gì cô không muốn quan tâm.

Bây giờ điều quan trọng nhất ở đây chính là phải tìm cách thoát ra khỏi cái nơi quái quỷ này trước!

Hít một hơi thật sâu, Vân Tịch cắn răng cố lấy lại giọng nói bình thường nhất có thể trước đôi mắt hổ phách như mãnh thú đang quan sát con mồi kia của Cổ Duật Phi, "Đù...đù rồi, mau thả tôi đi, nếu anh còn tiếp tục làm vậy nữa thì đừng trách tại sao tôi lại la lên đó!"

Vân Tịch vừa nói dứt câu, eo bỗng dựng bị siết chặt lại bởi cánh tay đang giữ lấy eo cô của Cổ Duật Phi bắt giắc dùng thêm lực khiến cô tuy đau nhưng vẫn không khuất phục trước anh, nhìn thấy cô gái bên dưới mắt đi dăng về vửa rồi của một con thỏ trắng nhỏ yếu ớt cùng đường, thoáng chốc được thay thế bởi một con mèo hoang nhỏ quật cường ương ngạnh. Đối con người trở nên âm trầm híp lại đầy vẻ nguy hiểm, Cổ Duật Phi ánh mắt băng lãnh nhìn chăm chăm Vân Tịch như muốn đem cô nhìn đến xuyên thấu khiến cô không khỏi khó chịu và bất mãn với loại ánh mắt này của anh nhưng vẫn im lặng không nói gì

Cô chờ đợi, đợi xem anh rốt cuộc sẽ nói cái gì, thả hay không thả hãy nói một lời để cô còn biết, mà đằng này người nọ vẫn yên lặng giữ chặt tư thế như thế này không buông khiến cô không còn nhẫn nại đợi nữa, rốt cuộc Vân Tịch vẫn là người lên tiếng phá vỡ bầu không khí này trước, "Anh có nghe hiểu tôi đang nói cái gì không đó? Tôi báo anh để tôi đi!" Đợi đôi môi nói chính là hành động, mặc kệ cho vòng eo bị cánh tay rắn chắc siết chặt đến phát đau, Vân Tịch ương ngạnh ra sức vùng mình khỏi tình thế bị động

Nhưng cô đau ngờ rằng điều mình làm lại chính là việc thêm dầu vào lửa, ý nghĩa muốn rời khỏi đây vốn đã xa vời càng thêm xa, dường như cái ý nghĩa đó chắc chắn sẽ không thể toại nguyện được vì cô đã mắc một sai lầm khá nghiêm trọng

Ngay lúc Vân Tịch vùng vẫy khỏi anh, cô đã vô tình chạm phải vào nơi cấm kỵ nhất của nam giới, Cổ Duật Phi nhất thời bị động vào lập tức phản ứng mạnh mẽ, không nói hai lời liền lập tức bế xốc cô gái lên vai mình...

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Quân Sủng Hôn* được tài miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6: Có tin kéo đứt cái chân thứ ba của người hay không?

Muốn rời khỏi đây? Ngay lúc cô đã thành công khiêu gọi lên sự ham muốn, thành công khiêu chiến và đánh sập sự nhẫn nại của anh?

Đâu có dễ! Anh nhất định sẽ không cho cô có cái cơ hội không đánh đã lui, việc hôm nay không giải quyết xong thì đừng hòng được bước nữa bước ra khỏi đây.

Thỏ trắng nhỏ, muốn trách thì cũng hãy trách em, tự động dâng hiến mình đến trước cửa nhà sói như thế

Thịt đã đến miệng, không ăn mới ngu!

Cổ Duật Phi trong thâm tâm thật ra cũng có chút không nở để cô đi, thật tươi tụy chạy đến không ăn được vậy mà còn thả thịt đi như thế thì thật sự rất tức, nhưng biết làm sao bây giờ? Phải chi anh lúc này mà đánh mất khống chế thì cho dù có làm cũng không cảm thấy quá có lỗi mà đằng này tuy bị hạ thuốc nhưng nếu còn chút lí trí để cứu vãn nhưng không làm mới là điều anh sẽ tự trách mình nhiều hơn...

Giờ đây điều anh mong muốn đã thành hiện thực, nhờ sự "kích hoạt" vô tình của cô mang đến mà bây giờ tâm trí anh thật sự mất đi lí trí, Cổ Duật Phi bắt đầu buông thả mình trong bể tình của sự ham muốn dục vọng, tùy ý để nó chi phối bản thân

Này cũng không thể trách anh a, anh đã cố hết sức kéo lí trí trở về nhưng tại cô gái này nên việc ham muốn của anh cũng chỉ được thúc đẩy thêm mà thôi!

Vân Tịch đột ngột bị vác lên vai như thế khiến đầu óc cô trống rỗng không thể nghĩ thêm gì chứ đừng nói là suy nghĩ đến việc chuyện gì đang diễn ra ở đây, ngay lúc nhận thức được việc tên nam nhân này dám phi lễ với mình, cô vừa muốn mở miệng định mắng hấn một câu thì đã bị ném xuống giường một cách không thương tiếc

Nhất thời bị ném một cách thô lỗ khiến cô vừa đau vừa giận, sao hắn lại có thể thô lỗ với một người phụ nữ như vậy được chứ? Người này chắc chắn là một tên đàn ông cận bã tệ hại, "Khốn kiếp, làm gì mà thô lỗ như thế vậy hả? Không thể nhẹ nhàng với phụ nữ hơn được sao? "

Đối với lời trách mắng của cô, Cố Duệ sở dĩ nghe không lọt tai dù chỉ nửa chữ chứ đừng nói đến việc có tức giận với cô hay không, đôi con người trong màn đêm nhìn chăm chăm người con gái đang nửa nằm nửa ngồi trên giường, giống như một con mành thú trong đêm tối quan sát con mồi đến nhất cử nhất động của nó

Vân Tịch: "Này, anh có nghe tôi nói cái gì không đó? "

Cô nhu mảy quay sang nhìn người nọ thì chợt giật mình, dưới đáy mắt không hề che giấu tia kinh ngạc và đôi chút sự hoảng sợ xen lẫn, nhờ ánh sáng từ ánh trăng bên ngoài màn đêm hắt vào căn phòng, Vân Tịch bỗng dừng nhìn thấy người nọ đứng cuối đầu giường không nói hai câu liền đem áo sơ mi trên người anh ta cởi ra

Coi, coi áo làm gì? Đang yên đang lành tự dưng coi đồ làm gì.

Chẳng lẽ, lẽ nào hắn thật sự làm chuyện quá giới hạn với cô thật ư?

Vân Tịch đầu óc rối ren, suy nghĩ duy nhất trong đầu cô vào lúc này không có gì khác ngoài việc tìm kiếm cái gì đó để có thể làm vật ngoài thân bảo vệ mình, thân thủ người này cô không nắm chắc nên không thể khẳng định được mình có thể đánh bại anh ta được hay không

Nhưng thật đáng tiếc, trong căn phòng này chẳng có cái gì cho cô xử dụng được cả, mặc dù có ánh sáng của mặt trăng nhưng ánh sáng đó làm sao đủ sáng để cô nhìn khắp nơi trong căn phòng tìm đồ đây? Mà cho dù có tìm được một món ngoài khu vực có cũng không nắm chắc được liệu mình có đủ thời gian phóng qua đó lấy hay không, bởi người đàn ông này thân thủ chẳng những tốt, sức lực khỏe mạnh ra lại còn có tốc độ nhanh khiến người khiến cô cảm thấy lo âu và phẫn

Tức giận thầm mắng một tiếng, vì sao ngay tại lúc này cô lại cảm thấy bản thân mình bất lực đến như vậy? Rõ ràng trong tổ chức sự nhanh nhẹn của cô chỉ đứng thứ hai xếp sau đại sư huynh và thân thủ thì lại được xếp ngang hàng ngang với nhị sư huynh sau đại sư huynh cơ mà? Tại sao vậy, tại sao vậy chứ!!

Căn phòng được màn đêm bao phủ nhưng đặc cách lại có ánh sáng từ ánh trăng bên ngoài chiếu vào khu vực trên chiếc giường, Vân Tịch trong lúc đang suy nghĩ tìm cách thoát khỏi đây hoặc phòng thủ như thế nào để tránh được anh thì bỗng các dây thần kinh trong cơ thể cô căng cứng lại khi nghe một âm thanh cắt lén

Lạch...cạch...lạch...cạch

Cố Duệ Phi đưa tay tháo dây nịch trên người vô tình tạo ra tiếng động khiến cô gái trên giường nhất thời hoảng hốt, tâm tình theo đó hỗn loạn theo, âm thanh tháo dây nịch, vì sao lại bắt đầu cởi xuống phía dưới luôn rồi?

Không được, không được! Tuy có bạn trai nhiều vô số nhưng trước nay vẫn thủ thân như ngọc, làm gì có chuyện thân thân mật mật với nam nhân nào khác ngoài tên đàn ông là làm trước mặt này đâu chứ? À không, phải nói rằng tên này là người chiếm tiện nghi của cô trước chứ có cho bà đây cũng chẳng thêm cùng hẳn thân thân mật mật đâu

Cô có thể nhận thấy được rằng tên nam nhân trước mặt này có sắc đẹp không tầm thường, cộng thêm ánh sáng từ mặt trăng bên ngoài cô lại có thể nhìn thấy thân hình hắn vô cùng hoàn hảo, nhưng dù có hoàn hảo hay đẹp trai cách mấy bà đây cũng chẳng thêm tiết vì một tên đàn ông xa lạ chưa gặp nổi mấy tiếng đâu

Lão nương không có hứng thú với tình một đêm, vì thế ngại nên tự mình đi tìm cô gái khác vui vẻ đi nhé!

Vân Tịch bị sự nhảy bèn của mình phát giác được sự nguy hiểm đang đến gần nên bị lời tự suy nghĩ về thực tại, từ ánh sáng của mặt trăng cô nhìn thấy anh bắt đầu tiến về phía mình, theo bản năng xuất phát từ sâu bên trong con người thân thể không nhận được bất giác lui về phía sau, tiếp đó cô không nghĩ nhiều liền lập tức quay người muốn bỏ chạy

Phải! Cô là không đánh đã lui, có câu: Biết người biết ta trăm trận trăm thắng, mặc dù vẫn chưa phân cao thấp hay biết chính xác về năng lực của đối phương ra sao nhưng có nắm chừng cho dù mình có cùng anh ta đánh, cô chắc chắn sẽ bị yếu thế hơn người nọ!

Qua tiểu trận đánh vừa rồi đã cho cô thấy, anh ta quả thật rất nhanh, hơn nữa sức lực cũng lớn như thế, cũng phải thôi, anh ta dù sao cũng là đàn ông kia mà, khỏe hơn cô là đương nhiên, nhưng nếu là người đàn ông bình thường cô sẽ chẳng dư hơi lo ngại vì cô biết chính mình chỉ cần trong vòng một nốt nhạc là có thể quyết chết anh ta tại chỗ

Chứ đâu phải bây giờ lo ngại với tên "không phải người bình thường " này đâu?

Làm việc không thu lại được kết quả gì thì làm làm gì, thôi thì bản thân tốt nhất nên giữ sức để có thể chạy chừng nào hay chừng nấy thoát khỏi đây thôi!

Cố Duệ Phi sắc bén nhận thấy cô gái trên giường đang muốn chạy trốn, cánh tay rắn chắc lập tức vươn ra một lực dứt khoát kéo cô về phía sau, Vân Tịch vừa quay người chưa kịp bỏ trốn đã bị một lực kéo từ phía sau mạnh mẽ kéo mình trở về khiến cô mất đà té ngã sấp xuống chiếc giường, chiếc mũi nhỏ nhắn bị đập phát đau khiến cô quên bống đi ý định muốn chạy trốn khỏi anh, tức giận quay mặt sang mắng chửi, "Khốn kiếp, có biết đập đau cái mũi bà đây rồi hay không? Kéo cái gì mà kéo, có tin bà đây kéo đứt cái chân thứ ba của nhà người luôn hay không! "

Lời nói vút dứt khỏi miệng, Vân Tịch bỗng cảm nhận thấy mình bị cái gì đó đè nặng lên người, nói đúng hơn là một cơ thể của một người đàn ông, trước mặt bao phủ một mảng đêm tối khi bóng đen ập xuống phủ lên gương mặt trước mặt cô, Vân Tịch cảm nhận được hơi thở của người nọ ấm nóng quyền rũ như vô tình phả vào da thịt nơi da mặt và cổ khiến cô không tự chủ khẽ nuốt nước bọt, các dây thần kinh trong cơ thể cũng căng cứng lên và hơi thở của cô gần như ngưng trệ khi cô cảm thấy có một mối nguy hiểm vô hình bao phủ lấy khắp cơ thể

Vân Tịch bỗng giật mình khi cơ thể bỗng cảm nhận được một luồng hơi ấm truyền đến nơi da thịt mình, nhất thời hoảng loạn, cô hoảng hốt đẩy người nọ ra khỏi người mình, "Tội cảnh aô anh, anh nếu còn dám làm vậy tôi nhất định không tha cho...um! " Câu nói chưa dứt toàn bộ lời thì cô bỗng bị chặn họng nửa chừng khiến câu cuối cùng của toàn bộ lời nói phải chảy ngược suốt cổ họng, hơi thở ấm áp cùng hương thơm bạc hà mát mẻ từ trên người anh theo đó xộc thẳng vào khoang mũi cô

Cố Duệ Phi ý vào thể thân hình anh cao lớn liền áp chế toàn bộ cô gái dưới thân, không cho cô một chút đường lui khiến cô cảm thấy mình bị người phía trên mạnh mẽ đàn áp ra sức bắt nạt, nhưng Vân Tịch này là ai chứ? Đã là một con mèo hoang nhỏ thì dĩ nhiên phải ra dáng cho xứng với một con mèo khi bị đem ra so sánh a, Vân Tịch có lẽ quên bống mất việc nhờ vào sự cứng rắn ương ngạnh của mình mà cô đã nhận lại chút giáo huấn từ Cố Duệ Phi

Mặc cho người nọ cưỡng hôn, Vân Tịch gắng dùng sức vào lực ở tay đẩy mạnh người nọ ra, nhưng người đàn ông này da thịt là đá hay anh ta quả thật là đá đấy? Cô đẩy kiêu gì cũng không thể khiến anh ta xê dịch ra dù chỉ một chút chứ đừng có nói đến việc mình có đẩy được anh ta ra khỏi người hay không

Cố Duệ Phi liếc mắt nhìn cô gái bên dưới đang ra sức đẩy mình nhưng lại không chút nhận được kết quả khiến đôi mắt phượng khẽ híp lại đầy ý tứ, bàn tay to lớn nhanh chóng tóm gọn đôi bàn tay mảnh khảnh của cô áp chế đặt lên đỉnh đầu giường, tay còn lại đặt trên giường dịch lên phía trên một chút ngang hông của cô làm tay co tư thế, Vân Tịch một cô đau đớn bỗng dưng truyền đến nơi khác mỗi, tiếp đến là một vị giác tanh nồng của máu tươi xộc thẳng vào khoang mũi

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Quân Sùng Hôn* được tài miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](#).

Chương 7: Muốn cắn chết hắn

Ư ư lại cắn? Người thuộc họ cầu hay sao, phật lòng một cái là đem răng ra cắn ta!

Chưa nghe qua câu: "Quân tử động khẩu không động thủ" à?

Nam nhân phía trên cũng làm như có như không nhìn thấy sự tức giận của cô, mắt phượng hẹp dài khẽ híp lại, đôi đồng tử màu hổ phách phản chiếu lại gương mặt nhỏ nhắn xinh đẹp đang mang dáng vẻ uất phần của cô, Cố Duệ Phi bỗng bất gặp ánh mắt của cô, sự ghen ngào ứy khuất đó dồn vào ánh mắt như đang mắng anh rằng: Đồ khốn! Chi biết tức hiếp người khác là giỏi.

Ánh mắt băng lãnh như đá băng ngàn năm phút chốc chợt tan chảy như có một làn gió xuân thổi qua ấm áp dịu dàng nhìn cô gái nhỏ dưới thân đang chịu ứy khuất, mỗi mòng không nhận được khẽ nhếch lên

Một cô gái ngoan sẽ không bị chịu phạt, nếu em ngoan ngoan hơn thì sẽ không bị tôi làm cho ứy khuất như thế.

Cố Duệ Phi nhích người lên một chút, bàn tay đặt trên đầu giường bất giác lấy làm tay, tay còn lại đặt bên hông cô cũng vòng qua vùng eo nhỏ nhắn ôm lại, Vân Tịch cảm nhận được bàn tay to lớn mang theo hơi ấm của anh ôm lấy eo cô, chưa dừng lại ở đó, cơ thể cô khẽ rung khi nhận thấy bàn tay nương theo hơi ấm kia đi dỏi lên phía trên và dừng lại ở tằm lưng cô, tiếp đó người cô khẽ nâng nhẹ lên bởi động tác của anh

Khi chạm vào vòng eo nhỏ nhắn mềm mại chỉ cách một lớp vải trên người cô, anh lưu luyến vuốt ve một chút sau đó đi đôi bàn tay lên tằm lưng nhắn nhủ của cô, Cố Duệ Phi dùng lực nâng nhẹ người con gái dưới thân lên, động tác vô tình làm cho nụ hôn nóng bỏng của hai người thêm sâu, chiếc lưỡi không xương của Cố Duệ Phi không ngừng càn quét thăm dò bên trong khoang miệng của cô khiến Vân Tịch nhất thời cảm thấy đầu óc rối loạn, hơi thở nường như cũng yếu đi

"Úm... " Khẽ rên nhẹ một tiếng, Văn Tịch khó thờ cần đường khi muốn tránh khỏi nụ hôn của anh nhưng Cổ Duật Phi lại không cho, anh hạ người, tay nâng thân thể cô lên khiến thân thể hai người bất giác chạm vào nhau, cảm xúc từ nơi da thịt truyền đến một đợt hơi nóng chỉ cách một lớp vải trên người anh khiến Văn Tịch không được tự nhiên, mấy liêu khẽ nhủ lại, Văn Tịch định lần nữa kháng cự chống đối lại với anh, thân thể chưa kịp động đậy phản kháng lại với người đàn ông thì bỗng giật mình khựng người lại, đôi mắt xinh đẹp bất giác mờ to nhìn người phía trên thân mình, trong đôi mắt còn thoáng hiện lên vẻ kinh ngạc hoảng hốt, Cổ Duật Phi lại làm như không thấy biểu tình của cô, anh vẫn luôn chăm chú thưởng thức sự ngọt ngào của cô

Giây phút khi cô có hành động như vậy vì cô bỗng cảm nhận được có cái gì đó rất cứng và nóng phía bên dưới không ngừng cọ cọ vào giữa hai chân cô, dù cô có muốn giả ngốc hay đầu óc úng nước thật cũng không thể không biết đó là cái gì, bởi vì " người em " của tên này đã "thức tỉnh "

Ồi thần linh ơi! Xin người hãy cứu rồi con, hãy giúp con thoát khỏi sinh vật được gọi là đàn ông này.

Thật đáng sợ mà!

Nhìn thấy cô mất tập trung, Cổ Duật Phi không hài lòng liền cần cô một cái để lấy sự chú ý, và anh thật sự đã thành công về điều đó, Văn Tịch bị anh cần phát đau cũng dời sự chú ý đến anh, nụ hôn của hai người không vì bất cứ chuyện gì mà đứt quãng, thậm chí còn mãnh liệt cuồng bạo hơn ban nãy

Cổ Duật Phi đã day đưa nụ hôn rất lâu rồi cô, cho đến khi nhận thấy cô gái dưới thân gần như bị anh cướp đoạt hết đường khi mới buông tha cho cô, ngay lúc Văn Tịch tưởng chừng mình sắp chết ngạt chỉ bởi vì một nụ hôn thì Cổ Duật Phi rất biết đúng lúc dừng lại, Văn Tịch được buông tha liền vội vội vàng vàng tránh mặt sang chỗ khác hít lấy không khí vào người

Hôn gì mà hôn chứ, tên đàn ông này muốn giết người thì có!

Vì là ban tối nên không thể nhìn thấy rõ bất kỳ điều gì trên gương mặt cô, nhưng anh có thể tưởng tượng ra rằng chỉ vì một nụ hôn vừa rồi của cả hai người đã khiến cho gương mặt cô lúc này đã trở nên ửng hồng kiêu diễm, đôi con người vẫn luôn nhìn cô chăm chăm khi cô đang bận rộn hít lấy không khí vào người, Cổ Duật Phi khẽ híp mắt, hạ người con gái xuống giường, anh nâng ngón tay khẽ chạm vào đôi môi mềm mại còn lưu luyến hương vị của anh trên đó nhẹ nhàng mân mê vuốt ve

Sung, đôi môi nhỏ nhắn của cô từ đầu đến cuối đều bị anh hết lần này đến lần khác hôn rồi đến gặm cắn nên đã sưng lên rồi

Đùa nghịch với môi cô không lâu, ngón tay thon dài bỗng dừng chuyển dần xuống phía dưới vuốt ve chắc chắn nhỏ nhắn cùng cái cổ thon dài của cô, sau đó thì dừng tại nơi xương quai xanh mẹ người đang bị cô áo che đầy, một biểu tình thoáng xẹt qua trên gương mặt anh, Cổ Duật Phi khẽ mỉm môi sau đó cúi người đặt đôi môi mỏng của mình tiếp xúc lên làn da trên cổ cô, anh từng chút hôn rồi hôn sau đó nhẹ nhàng gặm cắn khiến cô có chút nhồn nhột nhưng lại cần rằng chịu đựng

Đôi mắt màu hổ phách trong đêm tối khẽ động chuyển tầm mắt nhìn lên gương mặt của cô gái được ánh trăng bên ngoài soi sáng, nhìn thấy dáng vẻ chịu đựng của cô khiến anh nâng nhẹ khóe môi, Cổ Duật Phi chậm rãi dời đôi môi đến vành tai mân cầm của cô, anh từ từ đưa cần nhẹ một cái sau đó mới bắt đầu rót vào trong tai cô với những lời nói trầm thấp để nghe quẩn rừ như đang dụ dỗ người khác đi vào con đường phạm tội, "Ngoan, sẽ qua nhanh thôi. Tôi sẽ chịu trách nhiệm với em "

Đầu óc Văn Tịch trở nên mơ hồ, nhưng cô vẫn còn một chút lí trí còn lại để khó hiểu và lấy làm lạ rằng với những lời anh nói

Cái gì mà sẽ qua nhanh thôi? Cái gì mà hần sẽ chịu trách nhiệm với cô? Không phải sẽ là...

Roạt...

Trong lúc Văn Tịch còn đang trong cơn suy nghĩ với lời anh nói và nghiền ngẫm chúng đi chúng lại để có thể tìm ra được ẩn ý trong câu nói của anh thì cô chợt giật mình trợn mắt nhìn chăm chăm người đàn ông đang thân nhiên xé đồ cô ra

Văn Tịch bị âm thanh xé đồ vang lên khiến tâm trí cô gần như được kéo về thực tại tất cả và để cô có thể nhận thức được mọi chuyện đang được diễn ra ở đây, đôi mắt xinh đẹp mờ to đến ngây ngốc nhìn mọi việc đang dần mất đi kiểm soát, bên tai không ngừng vang lên tiếng xé đồ lu loát, cho đến khi cô lấy lại được tinh thần thì trên người ngoài hai miếng vải dùng để che những nơi cần che ra thì hầu như bộ sườn xám mặc trên người đã trở thành từng miếng vải lớn miếng vải nhỏ nằm mỗi chỗ một nơi dưới đất

Văn Tịch bắt đầu đen mặt, trên trán cũng hiện rõ ba vạch đen: "..."

Mẹ nó! Tên đàn ông này dám xé đồ của bà, bà đây muốn cắn chết hần, cắn chết hần!

Có biết đây là bộ sườn xám trong số bộ siêu tập ta thích nhất không hả? Lại còn là của hãng LE nữa, bà đây đã phải dành dụm lắm mới mua được vậy mà trong tức khắc liền lập tức người muốn xé là xé u?

Bà nhà nó, tức chết bà rồi!!!

Văn Tịch: "Tên khốn kiếp! Có cái gì thì từ từ nói không được sao, xé rách đồ của người ta như thế anh có đền nổi hay không, có không? "

Cổ Duật Phi một biểu tình không mấy quan tâm, anh thậm chí còn chẳng buồn để ý đến cảm xúc của cô: "Hừ, chỉ có một bộ đồ mà quá vấn đề lên như thế, tôi sẽ đền cho em mười bộ! "

Làm quá vấn đề lên? Đền mười bộ?

Mẹ kiếp! Hần đang khinh người đó sao, lại còn đem tiền tát thẳng vào mặt cô như thế đang nói: Ta có tiền thì ta có quyền.

Quyền quyền cái em gái nhà người! Ta khinh.

Văn Tịch ngoài mặt mắng rủa nhưng miệng thì lại đồng ý: "Bộ đồ của hãng LE, làm ơn nhớ lời anh nói phải đền mười bộ cho tôi, là mười bộ đẳng cấp nhất! " Để ta xem xem người có đền nổi hay không, hừ! Mạnh miệng là giỏi

Cổ Duật Phi không nói từ chối hay chấp nhận lời cô nói, đôi mắt màu hổ phách vẫn luôn dán chặt lên thân hình lả lỏ của người con gái dưới ánh trăng, dưới ánh sáng của mặt trăng hắt vào, cơ thể cô gái nằm trên giường mới trở nên yếu kiều quyen rũ, bỗng dừng ngoài cửa sổ thổi vào một đợt gió lạnh, con gió lạnh leo vô hình dễ dàng đi xuyên qua mọi thứ và thổi vào bên trong căn phòng, trên người Văn Tịch không hề mặc gì ngoài bộ nội y ra nên khi da thịt trần trụi chạm vào cơn gió liền lập tức rung mình vì cơn lạnh

Cơ thể vì không chịu được cơn lạnh nên bất giác vận vẹo dưới thân người đàn ông, Cổ Duật Phi hô hấp dần trở nên khó khăn, đôi mắt khẽ híp lại nhìn cơ thể người con gái vận vẹo như một con rắn nhẹ nhàng đi trên mặt nước nhìn vô cùng kiều gợi, hành động này của cô trông thật giống như đang mời gọi anh, từng đường cong trên cơ thể mềm mại của cô lộ rõ mồn một trong mắt anh, nơi nào nên lồm nên lồi đều được anh quan sát và cho đánh giá rất kỹ càng

Qua đợt "khảo sát " trên cơ thể người con gái, cuối cùng đôi mắt lại dừng trên nụ đầy thịt tròn trịa của cô, cặp ngực trắng nõn như ẩn như hiện sau chiếc áo ngực khiến anh hận không thể giựt phăng nó ra để dò xét và kiểm thử độ mềm mại của đôi gò bóng đảo trên người cô

"Hừ, tiểu yêu tình em thật biết cách làm cho người khác nổi điên lên vì em "

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Quân Sủng Hôn* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](#).

Chương 8: Phong lưu cái mông

Gương mặt nhỏ nhắn nhất thời ửng hồng, cô ngại ngùng không phải vì lời "đánh giá " của anh mà ngại là bởi vì ánh mắt nóng rực kia lại không chút kiên dè ai mà rất tự nhiên ngắm nhìn cơ thể cô như thể...

Tên biến thái!

Văn Tịch vừa thẹn vừa gãi mặt: "Hỗn đản, dám tặc, dè cụ, biến thái! "

Cổ Duật Phi một chút cũng không để tâm lời cô mắng mình, anh khẽ nhướn lông mày hướng ánh mắt từ từ đùa nhìn cô: "Em mắng xong chưa? "

Văn Tịch: "Vẫn chưa, cần rồi! Anh có còn là đàn ông không đấy? Hay là không phải? Đường đường là một nam tử hán như thế mà lại đi ức hiếp một cô gái tay trái gà không chặt, anh không phải một quý ông!! "

Cổ Duật Phi nhếch môi cười: "Hừm hừm, cô gái, em quả thật nổi không sai! Tôi vốn không phải quý ông, đầu sao cũng chỉ là một nam nhân bình thường, bị em khiêu khích như thế thì một người đàn ông bình thường như tôi sẽ để

em đi một cách dễ dàng như thế sao? "

Cô khiêu khích?

Excuses me, có lộn không vậy?

Vân Tịch: "Ai khiêu khích anh chứ hả? Là anh tự mình nghĩ như thế thôi, tôi mới không có! "

Nhìn con mèo hoang nhỏ nằm dưới thân bắt đầu giường vuốt mứa loạn xạ, Cổ Duật Phi trong lòng tuy khá thích nhìn dáng vẻ xù lông đáng yêu này của cô, nhưng ngoài mặt anh lại danh mặt, lông mày khẽ nhú lại, một bộ không hài lòng nhìn cô dọa mắng. "Muốn bị đánh đòn mới chịu ngoan ngoãn đúng không? "

Ách, cái gì mà đánh đòn hay không đánh chứ.

Dọa con nít à?

Vân Tịch bứt cảm một bộ đáng ương ngạnh khiêu khích anh như thế đang nói rằng: Sao? Đánh đòn là đánh đòn sao, đánh mông à? Ta thách người dám đẩy.

Hừ, người giỏi thì đánh ta thử xem, người liền đánh ta liền tìm gặp nhị sư huynh!

Chỉ cần gọi một cú điện thoại liền đem quân xách mã tấu theo chém chết người!

Cổ Duật Phi nhìn con mèo nhỏ ương ngạnh đang bày ra một bộ khiêu khích anh khiến anh nhịn không được khẽ bật cười

Mèo con, xem ra những bài học trên đều để em như gió thổi mây bay a, không cho em một chút giáo huấn em liền không biết chữ sợ có nghĩa là gì.

Đôi mắt màu hổ phách chợt lóe lên tia sáng rồi mất hút tại đuôi mắt khiến cô không hiểu tại sao lại có dự cảm không lành, ngay sau đó chỉ cảm thấy môi mình được ngón tay thon dài của anh áp lên khẽ vuốt ve, "Mèo con, tôi có nên cần nạt đối môi nhỏ xinh này của em hay không? " Lời nói tuy nhẹ nhàng nhưng lại quý dị ẩn chứa sự tà lãnh vô cùng, đó không phải là một câu đề hỏi cô, mà là một câu đã định sẵn tuyệt đối không cho phép cô có cơ hội từ chối!

Lời nói lẫn hình ảnh của anh trong đêm tối khiến cô bỗng hình dung anh bằng hai chữ: Ác ma

Nhưng ác ma thì anh cũng là ác ma ngọt ngào, luôn dụ dỗ để con mồi của mình chìm đắm trong sự ngọt ngào do anh mang đến, liệu đó có được gọi là " sự cám dỗ của tội lỗi " hay không?

"Mèo con " Cổ Duật Phi nhẫn nại khẽ gọi cô

"Ấn..." Vân Tịch mỉm môi khẽ cất giọng, bây giờ thì cô nhớ rồi, nhớ ra rồi, tên đàn ông này đã cắn cô hai phát! Khiến cô rất tủi khuất a, bây giờ hẳn lại báo muốn cần nạt môi của cô, lời nói này tuyệt đối không thể không tin!

Đôi mắt chứa đựng sự ương ngạnh cũng vì lời đe dọa anh mang đến khiến trong chớp mắt liền trở nên tủi thân đáng thương

Cô thật rất tủi khuất nha, chưa bao giờ cô lại sợ hãi và phục dưới chân người nào ngoại trừ đại sư huynh ra cả, ấy vậy mà hôm nay lại xuất hiện người thứ hai làm cho cô sợ buộc phải cúi đầu nghe lời như thế

Hắn là một tên nam nhàn xa lạ mặt mũi không rõ, gấp cũng chưa được mấy tiếng mà cô đã bị hắn thu phục thành công một cách dễ dàng như thế thì thật sự chẳng khác nào là một loại vũ nhục khiến cô không thể chấp nhận được!

Cổ Duật Phi không quên cô nghĩ nhiều hay nghĩ ít về cái gì, nhìn thấy cô gái dưới thân ngoan ngoãn hơn anh rất hài lòng, không nói hai lời anh lập tức dùng cánh tay rắn chắc của mình tách đôi chân như ngọc của cô ra, Vân Tịch đột nhiên gạt mình khi bị hành động của anh làm cho chú ý đến, không biết là do cô phản ứng chậm hay là do người đàn ông này nhanh, khi phản ứng lại thì cô phát hiện người đã nhanh chóng chen thân mình vào giữa hai chân cô

Da mặt cô tuy dày nhưng lại không dày bằng tên đàn ông trước mặt này, mặc dù ban đầu anh phi lễ không ít lần với cô nhưng điều đó cũng chỉ là "chuyện nhỏ ", cô thích ứng nhanh và lấy lại được sự bình tĩnh

Nhưng giờ nhìn thì xem, tên này lại thấy được là lần tới không cho người ta chút đường lui, dấu sao có muốn thích ứng cũng thích ứng không nổi với loại "level " này, gương mặt trắng nõn cũng nhất thời ửng hồng khi thân hình to lớn của người đàn ông chen vào giữa hai chân cô hết sức ám muội, cô còn có thể cảm nhận được da thịt mang theo hơi ấm của anh ta khi chạm vào bắp đùi khiến cô có chút giật mình

Đôi mắt bỗng không tự chủ có chút vô lễ nhìn chằm chằm vào cơ bụng của anh, Vân Tịch không thể rời mắt khỏi cơ bụng quyến rũ săn chắc kia, mặc dù cô nhìn không biết là mấy múi nhưng cũng biết là nó...khụ, nó tuyệt vời! Chuẩn body người mẫu, à không, còn hơn cả người mẫu nữa không chừng

Cổ Duật Phi cời trần nửa thân trên, chiếc áo sơ mi không còn khiến anh lộ ra phần cơ thể săn chắc đầy nam tính, anh là quân nhân dĩ nhiên có được loại thân hình này là bình thường, là quân nhân hầu như sở hữu được loại thân hình này với họ mà nói là quá đối bình thường. Cổ Duật Phi có thân hình săn chắc nam tính như thế nhưng cũng không quá phổ trương, không phải vì có được những thân hình như thế này thì sẽ như những con người có đầy cơ bắp cơ bụng trên người như tiêm thuốc kích thích, anh thuộc tuýp loại người mặc đồ trông gầy nhưng còi ra thì mũi nào ra mũi này nhìn quyền rũ hút mắt người xem

Đôi mắt màu hổ phách khẽ lướt qua liền phát hiện con mèo nhỏ dưới thân đang muốn chảy nước dãi tới nơi khi nhìn thân hình anh, Cổ Duật Phi khẽ cười thầm, con người có chút đặc ý trêu chọc cô, "Không cần thêm muốn như thế, một lát em còn có thể ăn được nữa kìa ".

Vân Tịch chợt giật mình sau đó là có chút ngại ngùng khi mình bị trêu như thế

Khụ khụ, tên này nói chuyện thật là quá lưu manh, lưu manh còn hơn cô nữa!

Vân Tịch: "Ai thèm ăn, chỉ là vô tình nhìn lướt qua thôi ".

Cổ Duật Phi nhếch môi cười, lông mày mày hơi đánh lên một bộ không tin: "Vậy sao? "

Sao sao cái lông! Bà đã nói bà không thèm ăn người, dù có đói bụng nhưng bà đây cũng không ăn quàng nhé.

Vân Tịch: "Đi ra! " Tin hay không tùy người, ta không muốn phí thời giờ chơi với người

Lạch...cạch...lạch...cạch...

Vân Tịch gạt mình mở to mắt cảnh giác, lại là âm thanh này nữa, rốt cuộc tên này muốn làm cái gì đây?

Cổ tay bỗng chuyển đến một lớp gì đó lạnh lẽo lại không mềm không cứng, tiếng lạch cạch cứ vang lên bên tai khiến Vân Tịch hoảng hốt không yên, khi cô chợt phát hiện đó là cái gì thì Cổ Duật Phi bỗng buông tay cô ra

Vân Tịch vùng vẫy cánh tay trên đầu giường, mặt cô lập tức tối sầm lại

Cmm! Vậy mà lại dám dùng dây nịch trói bà lại thật.

Vận cắt mèo!

Cổ Duật Phi không để ý cô, bàn tay cán rờ thân nhiên vuốt ve cơ thể người con gái sau đó đi dòi cố định tại vòng eo nhỏ xinh mẽ người mãn mẽ, Vân Tịch chợt run nhẹ lên khi bị anh vuốt ve như thế, "Đồ khốn, đừng có mà cán rờ trên cơ thể tôi! "

Cổ Duật Phi lại không nghe lọt tai, vừa vuốt ve cơ thể cô, anh bắt đầu cúi người từng chút từng chút nhắm nháp lần da mềm mại của cô gái. "Tôi đã nói, em nếu chịu ngoan ngoãn một chút sẽ không bị như thế ".

Ngوان ngoan, ngoan ngoan nằm dưới thân hắn sao?

Vân Tịch cuối cùng cũng không chịu được cái cảnh mình bị bắt nạt dưới tay của một người đàn ông xa lạ gấp chưa được mấy tiếng, hà cơ gì cô phải ngoan ngoãn nghe lời hắn như thế chứ? Lấy cái lông gì bắt cô phải làm hắn vui lòng còn bản thân thì khưm núm như một con thỏ nhỏ yếu đuối chứ?

Xin lỗi chứ bà đây mới không cần! Đã đến lúc bà đây phải vùng lên dành lại tự do cách mạng của mình, cô gào lên: "Cmm chứ ngoan với chả ngoan cái lông! Người nghĩ người là cái rắm gì mà bắt bà đây phải khưm núm ngoan ngoãn nghe lời người? "

"Hử? " Cổ Duật Phi thấp giọng đáp nhưng lại kéo dài âm chữ, đôi môi mòng theo đó khẽ nhếch lên đầy ý vị, anh chậm rãi hé môi, không giận mà uy đáp, "Em vừa nói gì cơ? "

Vân Tịch không tự chủ được khẽ rung mình một cái, hình như cô vừa hoa mắt có phải hay không? Hay chỉ là do cô tưởng tượng ra thôi? Cô bỗng nhiên loáng thoáng nhìn thấy qua đôi mắt kia ẩn hiện lên tia âm lãnh nồng đậm, cộng thêm trên người người đàn ông này bỗng tỏa ra hàn khí khiến người ta không rét mà run

Nhưng cô thì lại khác, đã lạnh còn lạnh hơn! Gió đêm lạnh lẽo cộng thêm hàn khí của anh ta khiến cô muốn phát ốm như đang ở mùa lạnh cực hạn như Bắc Cực

Quay ngoắt một trăm tám mươi độ, đáng vẻ xù lông như con mèo nhỏ lập tức thu lại và xung ra một bộ dáng yếu ớt đáng thương của một con thỏ trắng nhỏ trên người cô gái, Văn Tịch mím mím môi nhỏ giọng nói, "Ý của tôi tức là-- là anh, anh thân là đàn ông nhưng lại đi làm chuyện như thế này với một cô gái như tôi, anh làm như vậy tức là cưỡng ép và thuộc vào hàng cưỡng hiếp con gái nhà lành, đây là tội danh sẽ bị đi tù! "

Được rồi, là có thừa nhận bản thân thật sự sợ hãi---À mà cũng không phải! Có mắc mớ gì phải sợ hãi? Chỉ là khí thế kia cô định có chút không lại mà thôi, chẳng phải người đời có câu: Nhẫn nhất thời gió êm sóng lặng, nhường một bước trời cao biển rộng hay sao? Cô cũng chỉ làm theo đạo lý đó thôi chứ bà đây không hề sợ hãi.

Đứng! Làm sao phải sợ cái tên này chứ, đùa gì vậy chứ cô thì không..

Cô chỉ là muốn thoát khỏi đây thôi, nếu hẳn cứng không ăn vậy đổi mềm ăn không?

Cố Duật Phi chợt nghe cô nói như thế thì dừng động tác lại, lông mày cau lại cũng suy nghĩ một chút

Cưỡng hiếp con gái nhà lành sao? Đối với một quân nhân mà nói thì chuyện này cũng không phải là chuyện tốt lành gì mấy, hơn nữa anh gần đây mới được lên cấp lại giữ một chức vụ quan trọng, cũng thân là con trai trưởng của Cố gia mà lại như thế quả thật thì..

Văn Tịch nhìn thấy anh cuối cùng cũng chịu dừng lại khi nghe cô nói như thế thì trong lòng âm thầm vui mừng không ngớt, thật không ngờ mèo mù lại vót được cá rán nha! Cô chỉ nói đại lại dính trúng yếu điểm của hắn hi hi.

Hắn tin chưa hẳn tin chưa? À mà không, cô cũng đâu có nói dối hắn đâu? Chuyện hắn đang làm là phạm tội cưỡng hiếp a, chắc chắn sẽ phải đi tù.

Cô cứng lắm cũng chỉ nhắc nhở chút ít chứ tuyệt đối không gạt hắn.

Vậy---

"Nghe cũng không tệ nhưng thật tiếc cho em vì tôi không sợ lời "đe dọa " này".

Văn Tịch chợt "ầm" một tiếng nặng nề vang lên trong đầu khi nghe câu nói trầm thấp mang tính thần nhiên như thông không quan tâm của anh cất lên

Cái, cái gì thế này? Hắn không sợ ư? Vậy vậy...

Văn Tịch đang rối ren suy nghĩ thì chợt nghe Cố Duật Phi nói cũng khiến cô đen mặt muốn "suy sụp", "Em chưa nghe qua một câu nói hay sao? Chết dưới chân hoa mẫu đơn làm quý cũng phong lưu---- Tôi sẽ vào tù khi "chén sạch" em".

Văn Tịch: "..."

Rốt cuộc là tên nào đã chế ra câu này?

Chết dưới chân hoa mẫu đơn làm quý cũng phong lưu và hẳn sẽ chén sạch cô thì mới vào tù----

Con bà nhà nó! Bà đây muốn chém chết cái tên đã tạo ra câu này, dao của bà đâu, à không, thanh long uyển nguyệt đao của bà đâu! Bà phải mang theo chém chết hắn ta.

Phong phong lưu lưu cái mông!

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Quán Sùng Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9: Đùng có cản ta

Ồi thần linh ơi! Cô vốn chỉ muốn hù dọa hắn vài ba câu để hắn dao động và thả cô đi

Nào ngờ sự việc lại bị lật ngược như thế? Tên này không sợ---Mà cũng phải thôi, sợ sao được mà sợ? Mấy cái tên lưu manh giống hắn chỉ biết thấy sắc quên mình mà thôi, đầu óc bị t*ng trùng che lấp hết rồi thì làm sao nghĩ thông được cái gì?

Người ta quá thật nói không sai! Đàn ông là động vật chỉ sống bằng nửa thân dưới, chỉ nghĩ bằng nửa thân dưới mà thôi.

Không có tiết tháo!

Ngẫm lại cũng tại cô, tại cô nông cạn ngu ngốc đem vài câu pháp luật ra hù dọa hắn nhưng đâu có thành công? Văn Tịch trong lòng không ngừng phi nhỏ chính bản thân cô thật sự quá ngu ngốc

Không được không được không được, bằng mọi giá nào ngày hôm nay cô cũng phải ra khỏi đây! Thoát khỏi cái tên biến thái chết tiệt này.

Cô---Không thể chờ chết!

Bây giờ cứng quá hẳn không ăn vậy mềm mềm đi, thử khuyên nhủ hắn vài câu xem sao, biết đâu lại thành công cũng mừng! Người ta nói: Tìm đường sống trong cõi chết kia mà?

Có cơ hội làm sao lại không thử?

Văn Tịch trầm nghĩ, trấn an mình một chút sau đó có nặn ra một nụ cười xinh đẹp nhất có thể, tiếp đó là thanh âm ngọt ngào dịu nhẹ của người con gái, "Cảm thú, à không, khự----xin lỗi! Anh đẹp trai này, anh có thể tha cho tôi đi có được hay không? Vì nếu anh thật sự muốn làm tình với tôi thì thật sự không thể đâu ".

Lại bày trò?

Xuân được trong người tuy vẫn không ngừng phát tán khiến anh nóng đến khó chịu, nhưng anh vẫn cố nhẫn nhịn đè nén sự khao khát và muốn xem thử xem, con mèo nhỏ này rốt cuộc sẽ giờ trò gì trong cái tình trạng cá nằm trên thớt như thế!

Cố Duật Phi thật sự phải sẽ cảm thấy thân phục bản thân vì nếu anh biết mình mang trong người loại xuân được cỡ này nhưng vẫn ráng cầm cự được như thế không biết bao nhiêu giây phút trôi qua

Đôi con người nhìn Văn Tịch không rời nửa con mắt với ánh mắt nóng bỏng dường như muốn đốt cháy cô, hơi thở trầm thấp có độ gấp gáp nhưng lại đè nén, Cố Duật Phi nường mảy kiếm, âm thanh khàn đặc, chất giọng mang theo sự quyến rũ tã mị và xen lẫn chút kiên nhẫn đáp trả: "Tại sao? "

Biết được bản thân lại thành công khiêu lại sự tò mò thắc mắc trong anh ta, hành động phi lễ cũng không tiếp tục khiến cô thảm đặc ý trong lòng

Nói gì chứ tuy không phải diễn viên nhưng cô vẫn luôn tự tin với độ diễn xuất của mình

Diễn xuất á? Chắc, dễ bỏ xù.

Một khi bà đã ra tay chỉ có thành công không thất bại, không phải ta khoe khoang hay kiêu ngạo chứ bà đây mà xuất ra một phần ba năng lực, tên đàn ông này chỉ có một chữ---Tin!

Không hơn.

Đôi con người lạnh lẽo không ngừng quan sát cô gái dưới thân, Văn Tịch biết thức thời lập tức thu liễm sự kiêu ngạo của mình, gương mặt xinh đẹp trong chớp mắt bỗng trở nên buồn bã và đầy tiếc nuối, cô than thở một tiếng chậm rãi cất giọng: "Anh đẹp trai, nhìn tôi xinh đẹp như thế thôi nhưng để tôi nói anh nghe nhé! Thật ra...thật ra trong người tôi đã mắc phải chứng bệnh HIV, tôi chỉ mới biết vào sáng nay thôi. Vì buồn quá nên tôi đã đi uống rượu thế này này, nếu anh thật sự muốn quan hệ với tôi thì tức là anh cũng sẽ bị bệnh của tôi lây nhiễm qua đường tình dục. Anh còn quá trẻ, hơn nữa, anh có tương lai và gia đình, anh không nên vì động dục, à không, ý tôi là ham muốn về tình dục mà cả đời còn lại sẽ sống không bằng chết giống tôi như thế! Tôi...tôi cũng không muốn làm hại đến cuộc đời sau này của anh ".

Nói thì có vẻ rất quan tâm anh, bản thân thì thật sự có nỗi khổ và bất đắc dĩ, lọt vào mắt người khác chắc chắn họ sẽ tin tưởng những lời cô nói, hơn nữa có khi lại không ngần ngại buông tha cho cô, nhưng Cố Duật Phi anh là ai?

Cái trò trẻ con này cũng muốn qua mặt anh á? Chắc chắc, còn lâu đi nhé!

Vân Tịch nhập vai mà qua mặt Cổ Duật Phi chỉ có một chữ---Nát!

Nói đến đoạn, Vân Tịch đổ dồn "lâm huyết " vào vai diễn trên nhưng đôi lại cô chỉ có một không gian tĩnh mịch yên ắng đến bất an trong căn phòng đêm tối lạnh lẽo, người đàn ông vẫn im lặng không lên tiếng nói dù chỉ một câu khiến cô rất sốt ruột vì không biết anh có tin hay không

Nghĩ nghĩ một lát, cô cũng thêm vào vài câu " độc " hơn để khiến đối phương tin tưởng, "Tôi không phải xử nữ, anh biết đó...tôi làm ở quán bar cho nên xui xẻo gặp trúng một vị khách nên, nên bây giờ mới bị như thế, ông chủ cũng vừa mới đuổi tôi đi vì biết tôi có bệnh ".

Cổ Duật Phi khẽ nheo mắt

Không phải xử nữ? Làm ở quán bar?

Có nên nói là may mắn cho cô vì gặp trúng một tên mắc bệnh sạch sẽ như anh không nhỉ?

Phải, anh chính là người mắc bệnh sạch sẽ, sạch đến nỗi gia đình anh nghĩ rằng anh phát điên lên luôn rồi, sạch sẽ lại khó ở khiến anh như ông cụ non vậy.

Xuân được trong người, anh sẽ dùng đến loại phụ nữ này chứ? Chắc, dĩ nhiên là không rồi, nhưng riêng người con gái dưới thân thì...

Từng giây từng phút trôi qua với anh có lẽ " bình thường ", nhưng cô thì lại sắp nghẹn chết rồi!

Không biết trong hồ lô của tên này chứa cái gì, cô biết thời gian trôi qua khiến bà đây muốn thả lỏng hít thở một chút cũng không được không hả?

Nghẹn chết bà rồi! Có gì thì nói ra đại đi, cảm như hén như thế mèo cắn đứt lưỡi người không bằng.

*Trong hồ lô chứa cái gì: Trong tiếng Trung có nghĩa là trong lòng đang nghĩ cái gì

Trong lúc cô còn đang ai oán không ngừng mắng rủa ai kia trong lòng thì trong căn phòng bất giác chậm rãi cất lên một thanh âm khiến cô giật thót tim hoảng hốt, "Em có biết hậu quả của việc nói dối là như thế nào? "

Nói dối?

Nói---nói dối cái gì trong khi bà đây đang nói thật, à không, bà đây không làm gái cũng không có bệnh kia mà...

Cmn thật rồi nha! Cũng tại cái lão thiên gia chết bầm đó đem cô đến đây!

Xúi quẩy, xúi quẩy, xúi quẩy - Thật là xúi quẩy! Bà đây chỉ muốn thoát khỏi đây nên mới nói dối như thế có được không hả?

"Nghe rõ---trả lời! " Thấy cô gái dưới thân dần nghĩ gì mất tập trung, Cổ Duật Phi nâng tay miết lấy chiếc cảm nhỏ nhún của cô khẽ nâng lên, mặt đối mặt, mắt chạm mắt

Vân Tịch nhìn vào đôi mắt màu hổ phách trong đêm tối trên gương mặt anh, ngoài sự nhận thấy trong đôi mắt anh ẩn chứa sự nóng bỏng như một ngọn lửa muốn thiêu đốt cô ra, Vân Tịch đột nhiên cảm thấy mình như bị ảo giác khi cô bỗng cảm thấy đôi mắt ấy lại xen lẫn chút gọi là sự âm lãnh lạnh lẽo tựa như mùa đông giá rét khiến người ta không rét mà run

Cô bỗng nhận thức ra điều gì đó, đôi mắt xinh đẹp tròn xoe mở to nhìn người phía trên, đôi môi hé mở mấp máy mới phát ra được thanh âm nhỏ xúu tựa như đang tự nói với chính cô, "Anh...anh không phải là bị trúng thuốc ấy chứ? "

Hồ hập không ổn định, thái độ anh ta từ đầu cho đến cuối cộng thêm đôi mắt ấy nữa---không thể sai! Cô chắc chắn người này bị trúng mị được.

Thảo nào ban đầu gặp mặt lại mắng cô nặng lời như thế

Cổ Duật Phi nhếch môi có chút chế giễu người dưới thân khi nghe câu hỏi từ cửa miệng cô xuất ra, anh lãnh đạm "khen ngợi" phun hai chữ, "Chậm chạp "

Chậm chạp?

Vân Tịch chột đen mặt, không phải ý hấn nói tức là đang ám chỉ cô chậm hiểu đó chứ?

Phải rồi ha! Ban đầu lẽ ra cô nên để ý một chút mới đúng chứ, bây giờ tuy bị mắng như thế có chút không cam tâm nhưng lời hấn nói quả thật không có sai!

Bản thân cô khinh thường, cũng không ngừng tự phi nhủ chính cô quả thật quá ngu ngốc nên mới bị mất mặt nhiều lần như thế...

Quay lại chuyện cũ, Vân Tịch ho khan hai tiếng mới lại được lời nói hợp ý biện hộ mình, "Tôi không có nói dối, nói dối thì tôi được cái gì chứ? Nói cho mà biết, lão nương xưa nay chưa biết nói dối là cái gì, người ta không dối thời chứ ta dối người ta có ích gì? "

Cổ Duật Phi nường nị, ánh mắt nhìn cô gái dưới thân rõ bì thị, quá sức rõ ràng, anh---chính là không tin!

Vân Tịch: "..."

Khụ, được rồi, ta biết ta nói như vậy là đầu đầu hớ đuôi nhưng cũng không cần nhìn ta với ánh mắt đó, ta rất "ngại"

Vân Tịch: "Dẫu sao tôi cũng chỉ muốn tốt cho anh, tôi không muốn anh vì sự ham muốn tình dục chỉ vì một đêm mà hối hận cả một đời! "

Ừm ừm nói thì có vẻ rất chính khi! Thật lòng muốn tốt cho anh, nhưng có trời mới biết, cô mới biết những điều cô làm cũng chỉ vì có

Lần này Cổ Duật Phi không khiến cô chờ đợi nữa, Vân Tịch bỗng cảm nhận được độ ẩm và sự mềm mại truyền đến nơi da thịt trên gò má, nỗi đau hành động đó là giống nỗi trảm thấp quyền rũ rất thân nhiên phun ra từng câu từng chữ như đang muốn tát một cái thật mạnh vào gương mặt cô khiến Vân Tịch phút chốc xanh mặt một cổ bắt an truyền đến, "Cảm ơn vì lòng tốt của em nhưng em không cần lo lắng, vừa hay tuần trước tôi kiểm tra cũng phát hiện bản thân không sống được bao lâu với căn bệnh ung thư giai đoạn cuối trong người, tôi và em thật khéo hợp duyên nha! "

Vân Tịch đen mặt: "..."

Hợp hợp cái mông!

Thật khéo đùa nhì lão thiên gia? Bệnh HIV gặp ung thư giai đoạn cuối nhì?

Bệnh nào đúng là chẳng chết thì thôi ôm nhau tận hưởng đêm xuân cuối cùng đúng không?

Không biết là hợp nhau thật hay anh có khả năng đọc được suy nghĩ của người khác---

Cổ Duật Phi: "Chúng ta dẫu sao cũng không sống được bao nhiêu, tôi với em phóng túng một lần đến khi xuống địa ngục để không ai phải hối tiếc, đúng không? "

Vân Tịch: "..."

Aaaaa!!! Con bà nó lão thiên gia!!

Đồ long dao, thanh long uyển nguyệt đao của bà đầu rồi, đừng có can ta, ta muốn chém chết hần! Chém chết cả thiên hạ vì sao đã 'phụ' ta.

Tác giả: "Khụ, hôm thứ ba ta có việc nên xin lỗi mọi người vì không đăng chương. Chương 10 của thứ năm thứ bảy ta sẽ đăng! "

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Quân Sùng Hôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 10: Đùa giỡn với lửa sẽ bỏng tay

HIV sao? Anh không sợ, dù sao bản thân cũng bị " dính " bệnh ung thư giai đoạn cuối kia mà, vừa hay hợp với mỹ nhân bệnh "HIV ", hai người cùng nhau một đêm cũng hơi quá rồi..

Nhìn cô gái dưới thân rồi trí tức giận muốn xù lông khiến anh không khỏi nhếch môi cười đắc ý

Muốn dùng trò mèo này qua mắt anh? Tuy là chiêu trò khá cũ trong cũ nhưng khi thấy cô gái nhỏ dưới thân sử dụng đến thì chúng nhìn cũng khá thú vị và đáng yêu đấy chứ, nhưng tiếc thay cho cô khi đã dùng nó để áp dụng lên người anh.

Vì sao á? Chắc, cái trò này làm gì có tác dụng với anh.

Nghĩ ông đây là con nít ba tuổi dễ lừa sao?

Chắc chắc, quá ngây thơ rồi.

Thật là! Anh cũng không hiểu nổi cô gái này, đã như con cá nằm trên thớt như thế thì vùng vẫy cái gì? Ngoan ngoan nằm yên đó để ta ăn có phải sẽ tốt hơn cho cả hai hay không?

Bây giờ móng vuốt đều bị anh thu liễm cất sạch thì coi con mèo nhỏ này làm được gì..

Cố Duật Phi: "Thật sự làm gái? "

Vân Tịch có chút ngẩn ra khi đột nhiên nghe anh buông " lời vàng tiếng ngọc " một lần nữa hỏi mình như thế, nhưng ngại ngần không lâu cũng khôi phục lại dáng vẻ bình thường

Hắn tin ư? Nhưng rõ là ban nãy đâu có tin?

Thời kệ đi, hỏi vậy chắc mắc câu rồi!

Vì sao ban đầu cô lại nhận mình làm việc ở bar? Bởi vì theo như sự việc ban đầu xảy ra mà nói, tên này chắc chắn bài xích những người phụ nữ lẳng lơ không đứng đắn, mặc dù cô không biết ban đầu người hạ thuốc anh ta là ai nhưng chắc chắn là có ý đồ xấu! Còn về phần vì sao người kia chưa đến thì cái đó chỉ có lão thiên gia ngồi trên mới biết được thôi a.

Cô cũng đâu có cố ý? Chỉ là vô tình đi nhầm vào hang sói thôi, mà trách thì cũng phải trách cả cái tên chết tiệt này vào! Sao lại không khóa cửa kia chứ, báo hại bà đây bây giờ phải lâm vào tình cảnh máu chó này, chặt vật úy khuất người ta muốn chết, người phụ nữ kia đâu không thấy nhưng chỉ thấy mỗi cô nhảy vào thay thế người ta bị ăn nểng cho xối xà mà thôi.

Nhưng cũng phải công nhận và đáng khen cho tên "thác nam nhân " này, bị trúng xuân dược nhưng vẫn trụ được cho đến bây giờ, nếu là người bình thường chắc chắn đã không nhịn nổi khi thấy mỹ nhân ở trước mắt mà đã lao vào rồi

Phương diện này á? Chắc chắc, cho anh một like vậy.

Măng bà dễ tiện và kinh tởm?

Khả khả, vậy thì ta cũng nên ra tay nhạo cho tròn vai, làm cho tròn "chức trách" để xứng với "lời vàng tiếng ngọc " này của anh chứ nhỉ?

Vân Tịch không chút do dự đáp: "Phải a! "

Cố Duật Phi gật gật đầu, thanh âm trầm thấp dễ nghe xen lẫn chút khàn đặc quyến rũ cất lên đầy mê hoặc dụ dỗ người nghe lại khiến cô như chết đứng tại chỗ, sét đánh ngang tai, "Vậy không cần nhẹ nhàng "

"Vậy không cần nhẹ nhàng " ý gì đây? Không cần nhẹ nhàng là sao? Chuyện gì đang xảy ra vậy? Cô không hiểu nha.

Gương mặt xinh đẹp trong đêm tối thoảng cứng đờ, ngo ngác như một con thỏ nhỏ ngốc nghếch bị lạc giữa chốn xa lạ, Cố Duật Phi như thế làm như không để ý, tốt bụng lại bồi thêm một câu giải thích cho cô gái nhỏ, "Tôi sẽ cảm thấy có lỗi khi cùng em trải qua một đêm như thế, đầu sao cũng là lần đầu nên làm việc cần nhẹ nhàng và chịu trách nhiệm cũng phải, nhưng bây giờ xem ra sự lo ngại của tôi dư thừa rồi ".

Cái gì mà cần nhẹ nhàng hay không nhẹ nhàng, còn cô chịu trách nhiệm cũng phải, lại còn lo ngại dư thừa rồi?

Khóe miệng Vân Tịch co rút, giật giật hai cái

Cmn nò lão thiên a, sao lại bắt công quả vậy? Chẳng phải tên nam nhân này sạch sẽ không gần loại dễ tiện như con sao?

Khụ, dĩ nhiên là đang trong tình thế bất đắc dĩ thế này nên mới tự nhận bản thân mình như thế---Thật tỳ khuất cô rồi!

Suy cho cùng cô vẫn là bị tên này xoay vòng vòng như một con ốc, vì ý định ban đầu của hắn đã quá rõ ràng rồi kia mà? Tên khốn này chắc chắn sẽ không để cô rời khỏi đây một cách dễ dàng!

Vân Tịch biết chắc mình không thể thoát khỏi đây nhưng cô vẫn một mực phủ nhận điều đó, nói cô không sợ - Tức là nói dối!

Dù sao tên này cũng là người lạ mặt, hẳn lại còn bị trúng thuốc và muốn tình một đêm với cô như thế, cô cũng là phụ nữ dĩ nhiên tấm thân là quan trọng nhất nên cho dù không còn hi vọng có cũng phải tạo ra cho bằng được!

Vừa nãy diễn cũng đã diễn rồi, nhưng cũng chỉ là lời trong miệng mà thôi, tên này không tin lời cô nói vậy để cô làm luôn hành động để chứng minh đi? Ngay cái khoảng khắc khi cô bảo mình làm việc ở quán bar, cô đã nhận thấy động tác người đàn ông này hơi khựng lại một chút, tiếp đó là đắm chiêu suy nghĩ, bất quá hẳn cũng cao tay, lại nhanh chóng phản ứng cho giấu cảm xúc ngay nhưng Vân Tịch này là ai chứ? Hẳn làm sao lại dễ dàng qua nổi mắt cô đây, nếu hẳn thật sự không phải người ưa sạch sẽ thái quá chắc chắn sẽ phản ứng liền---Không phải sao?

Không để cho Cố Duật Phi hành động trước, Vân Tịch đã nhanh nhẹn phản ứng, trước anh một bước chủ động đưa đôi chân mảnh mai trắng như ngọc mềm mại như tơ như lụa quần ngang hông anh

Cố Duật Phi có chút ngạc nhiên nhìn cô gái dưới thân, anh chính là không tin cô gái này ban đầu còn vùng vẫy vậy mà bây giờ lại chủ động như thế, nhưng rất nhanh sự ngạc nhiên ấy liền lập tức biến mất trong nháy mắt, mắt phương hẹp dài khẽ híp lại nhìn Vân Tịch giống như anh muốn dò xét tìm xem xem một chút manh mối trên gương mặt cô

Cô gái này chắc chắn đang mưu tính cái gì đó, nếu không tại sao khi nãy chống cự kịch liệt nhưng bây giờ lại ngoan ngoãn như thế?

Vân Tịch dĩ nhiên biết là anh đang muốn dò xét cô, nhưng cô cũng làm như không để tâm, đôi chân thon dài quần trên vùng hông sẵn cách của anh dùng lực siết chặt khiến hai người gần nhau hơn, bộ phận hai nơi theo đó vô tình chạm nhau khiến Cố Duật Phi bất giác găm nhẹ

Hừm, cô gái này quả thật là một tiểu yêu tinh, lại dám to gan trêu đùa với lửa.

Cố Duật Phi siết chặt vùng eo nhỏ nhắn của cô, Vân Tịch chỉ nhìn thấy tầm mắt của mình là một mảng đen tối, thân hình to lớn của người đàn ông phủ xuống lại ghé vào vành tai nắn cảm nhỏ xinh, lời nói mi hoặc dụ dỗ người ta vào con đường phạm tội nhưng lại mang theo ý trịnh cáo, "Tiểu yêu tinh, đùa giỡn với lửa sẽ bỏng tay ".

Chắc, nghĩ ta không biết sao, đùa giỡn với lửa dĩ nhiên sẽ bị bỏng tay, trêu chọc người cũng là tìm đường chết nhưng bà đây còn lựa chọn nào khác hay sao?

Vân Tịch nháy mắt, gương mặt xinh đẹp đầy vẻ quyến rũ lại có chút tình nghịch trong đó, tựa như một tiểu hồ ly cũng giống như một tiểu yêu tinh, "Nha, nếu như muốn tắm thân này thì cũng phải để cho người ta nhìn thấy có chút thành ý đã chứ? "

Mấy kiểng khề nhử lại nhìn chăm chăm cô gái dưới thân tựa như anh sẽ nhào vào "miếng thịt " này bất cứ lúc nào, thanh âm khàn đặc, trầm thấp dễ nghe, tuy đã gắng gượng để nén nhưng lại vô ý mang theo chút điểm gấp gáp, "Em muốn như thế nào? "

Cô gái này quả nhiên không đơn giản là chịu ngoan ngoãn như thế, chỉ là mèo hoang nhỏ này sẽ muốn thứ gì đây?

Vân Tịch mỉm cười xinh đẹp nhưng trong lòng lại đem mười mấy dòi nhả anh ra " hỏi thăm " một lượt, "Cơ thể của ta đáng giá như vàng như ngọc, tuy làm gái nhưng ta cũng có cấp bậc khác so với những đứa con gái khác, tiền sinh, cảm phiền nếu thấy ngài đủ chỉ tra cho một đêm xuân tiêu này thì ta chắc chắn sẽ làm cho ngài hài lòng " Giọng nói của cô mềm mại yêu kiều lại có chút nũng nịu, không giống như ban đầu hung hỏ hung dữ như thế

Cố Duật Phi nghe thế, lông mày vừa giãn ra khi nãy giờ lại cau chặt lại, không để anh lên tiếng trước, Vân Tịch một lần nữa nhỏ nhẹ dụ dỗ bởi thêm một câu khiến anh bỗng dưng cảm thấy trong người dâng lên một cuộn cảm xúc

mãnh liệt đến khó hiểu. "Một đêm xuân tiêu của ta tuy đắc đó, nhưng ta cũng chỉ lấy lại những gì cho xứng đáng với thân thể này cũng như những việc ta làm mà thôi "

Từ hành động cho đến lời nói của cô, ngay cả từng biểu hiện trên gương mặt xinh đẹp kia đều mang theo vẻ quyền rũ phong tình vạn chủng như những người phụ nữ khác ngoài kia, đôi mắt cô xinh đẹp tựa như một con tiểu hồ ly, cho dù chớp mắt hay nhìn anh đều mang vẻ cầu dẫn nị hoặc khiến bao người đàn ông chỉ cần nhìn vào đều cũng không thể cưỡng lại được, mà ngay cả anh cũng nhìn không được bị nó lôi cuốn hút hồn vào trong đôi mắt đó

Vân Tịch bỗng dưng cảm thấy đau nhức ở vòng eo, bàn tay to lớn đặt trên eo cô bắt giắc siết chặt

Phải, anh khó chịu, là thật sự khó chịu khi nghe cô nói như thế, ngay cả hành động và biểu hiện của cô tuy rất xinh đẹp nhưng anh cũng cảm thấy nó rất khó chịu, nó rất chướng mắt!

Cô gái này lẽ nào những lời cô nói là thật hay sao? Cô thật sự làm gái ở quán bar? Thật sự đã từng qua tay của những tên đàn ông khác?

Vân Tịch nhìn anh lại không nhìn ra bất cứ biểu tình gì trên gương mặt kia, cô tặc lưỡi thầm cảm thán: Người đàn ông này đạo hạnh thật cao!

Âm thanh tặc lưỡi của cô tuy không lớn nhưng lại kéo anh quay về từ trong mớ suy nghĩ kia, Cổ Duệ Phi có chút giật mình vì bản thân đột nhiên có những suy nghĩ vừa này

Khó chịu sao? Vì sao lại cảm thấy khó chịu khi cô gái này chỉ là một người xa lạ anh mới gặp?

Cô ta làm gái hay không thì có liên quan gì đến anh, vì sao anh lại để lộ cảm xúc ra với những mớ suy nghĩ kia?

Hay là do đàn ông vốn sinh ra đã có bản tính chiếm hữu như thế, bản thân họ khi đã nhìn trúng cái gì đó chắc chắn sẽ muốn đoạt được nó về tay và muốn thứ đó chỉ thuộc về riêng mỗi họ mà thôi, nhưng anh--- lẽ nào lại nhìn trúng cô gái nhỏ này ư?

Cô lẽ là do anh không biết hoặc Cổ Duệ Phi phủ nhận điều đó, nhưng sâu trong thâm tâm anh đột nhiên lại mong muốn những điều cô nói vừa này chỉ là dối gạt muốn cho qua tình cảnh hiện tại mà thôi

Anh thật sự, muốn cô gái này!

Tác giả: "Tuần sau có lẽ ta không đăng truyện được< mọi người đợi ta nha ".

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Quân Sủng Hôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 11: Gọi hai từ ác ma để hình dung

Đôi con người nhìn cô chăm chú, tâm trí đấu tranh không biết phải làm sao, không biết là vô tình hay cố ý mà Vân Tịch bỗng dưng nhẹ một cái, xuân được trong người mạnh mẽ bùng phát, lần át cả toàn bộ suy nghĩ khiến anh như bị chỉ phôi

Đôi mắt mắt hổ phách mạnh mẽ bùng phát lửa tình, mặc kệ, cô gái này nói thật giả cũng được, anh nhìn đã sắp hỏng đến nơi luôn rồi này!

Thật giả lẫn lộn không biết thì tốt nhất bắt tay vào việc làm sẽ biết được kết quả.

Vân Tịch vì bị trời nằm dưới thân anh lâu quá không có động đậy nên chỉ cứ động nhẹ thân thể một chút, nào ngờ trong lúc vô ý lại chạm phải cái gì đó khiến cô hoảng sợ nằm yên, nhận thấy hơi thở của người đàn ông bất thường khiến cô càng hoảng hốt hơn

Bà nó! Lỡ chạm nhẹ có một cái mà đã phản ứng lên như thế rồi, trước kia tên kia có nói một câu: Dì chơi đêm có ngày gặp ma, cô lại không tin, bây giờ thì nhìn đi, tình cảnh hiện tại có được ví như câu trên không nhỉ?

Đúng là xui xẻo, vật cửt mèo a.

"Cô gái nhỏ, đều tại em khiêu khích, giờ thì trò chơi kết thúc! ", bên tai vang lên vài câu nói của anh, Vân Tịch còn chưa có kịp lưu thông tất cả những lời nói ấy thì làn da đã truyền đến một cỗ cảm xúc nóng ấm trên da thịt

Da thịt của cô mềm mại lại mát mẽ khiến anh có chút kích động muốn hung hăng chen ép cô gái dưới thân tới cùng, tâm trí áp đến một cỗ cảm xúc mãnh liệt xâm chiếm toàn bộ cơ thể anh cũng như đầu óc anh, nó làm anh khó chịu cũng như không ngừng thúc giục và gào thét bên trong anh rằng phải chiếm đoạt cô, chiếm đoạt cô gái dưới thân này

"Chờ...chờ một chút, gượng đã! " Cơ thể khẽ run, Vân Tịch hoảng sợ khi cô bắt giắc cảm nhận thấy một vật cứng rắn nóng bóng cọ vào nơi hạ bộ

Cổ Duệ Phi nờ nự cười nhạt, anh lãnh đạm nói lại xen chút sự khinh thường: "Một đêm này của em, tôi mua! Giờ thì hãy làm cho tốt nghĩa vụ của mình để xứng đáng với đồng tiền một chút ".

Làm sao cô lại không nghe thấy trong lời nói của tên này có sự khinh miệt có kia chứ? Thật là emn a, đã khinh thường ta như thế mà vẫn muốn lên giường cùng ta, nực cười thật.

Vân Tịch này xưa nay chưa bao giờ gặp loại chuyện lại khiến cô tức chết, chặt vật như thế này! Vì cái gì chứ, vì cái gì cô bị khi dễ, bị bắt nạt nhưng vẫn nhẫn nhịn gầy gụa, cô cùng đường nhưng vẫn đấu tranh nhằm mong muốn có một tia hi vọng. Vậy thì bây giờ thì sao? Một chút hi vọng cô cũng không có, đối lại cô phải chịu đựng cho tên đàn ông này si nục khinh miệt mình nữa ư?

Tức, cô tức giận, lửa giận dè nén trong người bắt giắc bị Cổ Duệ Phi vô tình khiêu khích bởi thêm một câu châm cùi vào lửa, "Thành thật một chút, phục vụ tốt cho khách hàng như những người mà em đã từng phục vụ " Không đợi cô kịp phản bác lại, anh lập tức đưa hàm răng vào da thịt hung hăng để lại trên làn da của cô một dấu răng

Vân Tịch đau đón thét lên một tiếng, bị si nục lại còn bị người nờ cấn cho đau đón như thế khiến lửa giận được kiềm nén trong người nhất thời bùng phát, không kiên nẻ hay để ý hình tượng, Vân Tịch giận dữ gào lên, "Con mẹ nó chứ phục vụ, bà đây không làm gái và cũng đừng mong hầu hạ cái gì! "

Cổ Duệ Phi cười lạnh nhàn nhạt đáp: "Không làm gái? Hừ, bây giờ mới chịu nói em nghĩ tôi sẽ tin hay không tin? "

Vân Tịch cau mày, đôi mắt xinh đẹp không còn chứa đựng sự quyền rũ, thay vào đó là sự khuất phục xen lẫn căm phẫn nhìn anh: "Tin hay không tùy anh, mau thả tôi ra không là tôi la lên đó! "

Anh không trả lời cô, ngón tay thon dài mân mê gò má cô sau đó trượt dài xuống chiếc cổ thon dài của cô chậm rãi vuốt ve, Vân Tịch cắn chặt môi chăm chú nhìn anh, đôi mắt màu hổ phách ẩn chứa lửa tình xen lẫn chút ý lạnh khẻ hạ xuống, không biết nghĩ đến cái gì, Cổ Duệ Phi thầm cười lạnh một tiếng sau đó nắm ngón tay chậm rãi thu lại tóm lấy cổ cô, "La sao? Hừ, nếu muốn vậy thì hãy la cho thỏa thích, nhưng nghe đây, cho dù em có la rạch cả cổ họng cũng sẽ không một ai đến đâu, em nên ngoan ngoãn giữ sức lại một chút, tôi không muốn phải thổ bạo với một đứa con gái hư hỏng như em ".

Một đứa con gái hư hỏng như cô? Hần vẫn nghĩ có thật sự làm gái ư? Vậy nếu thật sự tin tưởng cô làm gái thì tại sao vẫn không chán ghét đuổi cô đi?

Tại sao vậy?

Tại sao vẫn cứ khăng khăng giữ cô lại?

Vì sao không để cô rời đi?

"Anh mới hư hỏng, cả nhà anh mới hư hỏng! Mau để tôi đi, có nghe không hả đồ khốn----Aaaa! " Vân Tịch đau đón hét lên khi lời nói cuối cùng vừa ra khỏi cửa miệng, Cổ Duệ Phi một lần nữa hung hăng dùng hàm răng của anh cắn sâu vào vết cắn khi này anh lưu lại trên người cô, lần này anh thật sự quá đáng và cắn sâu hơn khi này, cô đau đón, bản thân dù có khuất phục mạnh mẽ cách mấy nhưng nơi khúc mắt vẫn không nhìn được hiện lên một tảng hơi nước mỏng

Cổ Duệ Phi: "Im lặng và ngoan ngoãn nằm yên ở đó! "

Vân Tịch nhìn cảm xúc đau đón ở vai truyền đến, cô cắn chặt môi liều mạng gầy gụa: "Đồ khốn mau buông tôi ra, tôi nhất định sẽ giết chết anh ngay khi có thể thoát ra khỏi đây ".

Cổ Duệ Phi nhủ chặt lỏng mày, cô gái này quả nhiên rất ương bướng cứng đầu, đã bị như thế nhưng vẫn không chịu khuất phục, "Vậy thì hãy giết chết tôi khi em có thể ".

Thích cứng chọi cứng thì anh sẽ chiều cô, thích chịu đau đớn thì cứ việc chịu đựng được bao nhiêu thì chịu! Một cô gái không ngoan ngoãn chắc chắn sẽ nhận lại được một hình phạt thích đáng.

Lực ở hàm răng tăng lên khiến anh càng thêm cảm sâu vào trong da thịt cô, cô càng gầy gù, anh càng dùng sức cắn

Vân Tịch vừa đau đớn vừa uất ức, thật đau, đau chết cô rồi, cô có thể cảm nhận được tên này muốn cắt nát da thịt cô hoặc là đang muốn ăn thịt cô thật sự vậy, tại sao trên đời lại có một tên xấu xa độc ác như hắn chứ?

Cô thể, một khi thoát khỏi đây cô sẽ đánh chết hắn! Đánh cho hắn kêu cha gọi mẹ mới thôi...

Vài giây trôi qua cuối cùng cô vẫn là chịu khuất phục, nước mắt tràn khỏi khóe mắt như những hạt châu trâu đứu chuỗi không ngừng chảy dài trên gương mặt cô, giọng nói nhỏ nhẹ run run tựa hồ như những tiếng khóc nỉ non non nớt của những đứa trẻ, đáng thương nhưng cũng thật ủy khuất, "U hức...đừng...đừng cắn nữa! Đau, đau mà huhu..."

Cô không thể không thừa nhận rằng cô thật sự sợ người đàn ông này, hắn thật hung dữ và xấu xa

Khoang miệng cũng truyền đến một trận tanh nồng của máu, tiếp đó vừa vang lên tiếng khóc nỉ non mang theo sự cầu xin của cô cắt lên khiến anh cũng thu răng lại trên da thịt cô

Vân Tịch quay đầu sang chỗ khác, đôi mắt xinh đẹp không ngừng chảy xuống những giọt nước mắt tựa như những viên pha lê trong suốt, âm thanh đèn nến lại nghẹn ngào khiến người nghe đau lòng thương cảm

"Biết đau tại sao lại còn cứng đầu?" Giọng nói khiển trách tựa như một người lớn đang trách mắng một đứa trẻ không ngoan

Vân Tịch không trả lời, trong căn phòng chỉ truyền đến những tiếng nắc nỏ đứt quãng của cô gái, Cổ Duật Phi cúi người, Vân Tịch lập tức phản ứng mạnh mẽ khi nghĩ rằng anh lại tức giận muốn cắn cô lần nữa, "Đừ...đừng cắn, đừng cắn " Thân thể theo đó cũng run nhẹ lên vì hoảng sợ, cô muốn nhích người sang chỗ khác tránh né nhưng lại bị anh giam lỏng căn bản không còn đường lui

Cổ Duật Phi hướng miệng đến vết thương do anh tạo ra để lại trên làn da ở bả vai cô, mùi máu tanh nồng trên vết thương lập tức xộc thẳng vào khoang mũi anh, Vân Tịch nhắm chặt mắt, răng cắn chặt đôi môi tựa như cô đã sẵn sàng cho cuộc hành hạ lần thứ hai nơi da thịt truyền đến sự đau đớn thống khổ do sự ngang ngược tàn bạo của anh mang đến

Thấy cô có hành động dễ thương như thế Cổ Duật Phi khẽ "phi" nhẹ một tiếng, mèo hoang nhỏ rút cuộc cũng biết sợ rồi sao? Anh đã nói sẽ không muốn làm đau cô trừ phi cô chịu ngoan ngoãn một chút, anh phải thật công nhận rằng cô gái này rất ngoan cố cứng đầu! Không dạy dỗ một bài học cô gái này còn lâu mới chịu ngoan như thế này

Anh không có cần cô, sự trừng phạt ban này đâu sao cũng chỉ muốn cảnh cáo dọa cô mà thôi, mèo con đã ngoan ngoãn cũng không cần làm đau cô thêm, chiếc lưỡi không xương từ khoang miệng tiến ra hướng đến miệng vết thương nhẹ nhàng liếm lên đó như đang an ủi sự đau đớn trên người cô, Vân Tịch bỗng cảm thấy có chút ran rát và ẩm ướt, đôi mắt khẽ mở lại thấy người đàn ông kia đang dịu dàng liếm láp trên miệng vết thương của cô

Khi máu ngừng chảy, anh ôn nhu cẩn thận đặt một nụ hôn lên miệng vết thương cho cô

Người đàn ông này, lúc đầu thì tàn bạo ác liệt như thế, nhưng bây giờ ôn nhu dịu dàng thật sự là khiến cô thủ súng nhục kinh một phen

*Thủ súng nhục kinh: Đối xử tốt mà kinh ngạc

Chống đối anh, anh dĩ nhiên sẽ thắng tay trừng phạt, giống như một lối đi xuống địa ngục cho người đó vậy, nhưng nếu đã ngoan ngoãn nghe lời, anh tất nhiên sẽ dịu dàng nâng niu một chút, giống như hiện tại vậy, bây giờ cô đang rất được anh nâng niu, sung cho đến tận trời a

Người đàn ông này, gọi hai từ Ác Ma để hình dung ra quả thật không sai chút nào!

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Quân Sủng Hôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full . Net](http://EbookFull.Net).

Chương 12: Chỉ là một nụ hôn

Qua một trận đắng ngọt lẫn lộn, tâm tình Vân Tịch hiện tại khó diễn tả, người đàn ông trước mặt này cô không thể nhìn thấu được rốt cuộc là anh ta muốn cái gì, vậy này còn hung hăng giáo huấn cô, bây giờ lại cho cô ăn kẹo ngọt như thế...

Không quân cô gái dưới thân có những suy nghĩ gì, đôi môi dính lên miệng vết thương trên bả vai cũng lập tức tách ra xê dịch sang một bên cúi người gặm nhấm cắn mút quai xương xanh quyền rũ xong đến cái cổ thon dài trắng ngần của cô nhằm lưu lại dấu ấn chưa một người đặt qua trên làn da mịn màng nhàn nhụi tựa như da thịt em bé này, bàn tay to lớn không an phận sờ soạng vuốt ve cơ thể cô, không nhẹ nhàng vuốt ve khiêu khích phía trên thì cũng chạm rai dịch xuống bắp đùi cô thăm dò khiến Vân Tịch bất giác ập đến một trận xúc cảm mãnh liệt lạ lẫm

"Ấn..." Không tự chủ bật thốt ra một tiếng kêu kêu nỉ nhỏ nhẹ, cô chợt giật mình khi nhận ra chính bản thân đã phát ra thứ âm thanh kỳ quặc như thế, không biết là thẹn thùng hay là tức giận mà gương mặt nhỏ nhắn chốc lát phấm hồng, Vân Tịch vội cắn môi ngậm miệng cũng không ngừng mắng rủa bản thân mình không chút tiến độ, nhưng trách thì cũng trách cái tên gây họa này nữa! Còn cái cảm giác kia nữa, thứ cảm giác lạ lẫm khiến cô không thể thích ứng nổi được trong chốc lát, người đàn ông này đang khiêu khích nhằm khiến lên sự ham muốn trong cô đấy mà

Cổ Duật Phi mang theo chút lười nhác tả mị nâng mắt phượng nhìn cô gái trong đêm tối dưới ánh trăng, trong chốc lát khóe môi khẽ nâng nhẹ tạo thành một đường nét đẹp trên gương mặt tựa như điêu khắc, yêu mị cuốn hút, dưới ánh trăng đêm tối qua khung cửa sổ hắt vào, cô gái dưới thân xinh đẹp mị hoặc, phong tình uyển chuyển tựa như một tiểu yêu tinh, như một ám dạ lĩnh yêu khiến anh thật sự lầm tưởng rằng cô chính là đang muốn quyến rũ anh

Vùi mặt vào trong hõm cổ cô, Cổ Duật Phi bá đạo tham lam hít thật sâu mùi hương thanh tươi đặc trưng trên người cô, hương thơm thanh mát dịu nhẹ từ loài hoa nhài gần đơm không như những mùi nước hoa gây mùi khác khiến anh chỉ cần ngửi vào một chút liền cảm thấy dễ chịu, mùi hương tuy dịu nhẹ không gây mùi khó chịu nhưng anh lại cảm thấy nó lại có một sức hút cầu dấu đặc biệt đến kỳ lạ

"Ừm...đừng..." Đôi môi hồng nhuận thủy ngân bất giác nỉ non cất giọng cầu xin, Vân Tịch chỉ cảm thấy làn da mình truyền đến một trận xúc cảm nhồn nhột ngay cô khiến cô rất ngứa a, thật muốn dẩy tên nam nhàn này khỏi người mình nhưng tiếc rằng tay do đã bị hắn cướp đoạt đi từ sớm nên ngoài mở miệng ra cô không thể làm gì khác chứ đừng có nói là kháng cự nữa, nếu còn chống đối với hắn thì có chẳng khác nào tự tìm đường chết như ban này? Nhìn xem, vết thương trên vai vẫn còn đau nhức tựa như đang muốn nhắc nhở đến cô rằng chó phải chọc điên tên này lên

Không để tâm lời cô gái nói, Cổ Duật Phi chậm rãi thương thức, hết món món vuốt ve cơ thể lại tiếp tục dùng môi gặm nhấm da thịt tựa như một thức ăn ngon miệng cần phải nhắm nháp chúng từng chút từng chút một, những ngón tay thon dài mang theo độ ẩm bỗng dưng chạm rai tiến vào trong áo ngực trực tiếp nắm lấy đôi núm mềm mại của nàng

Vân Tịch giật nảy mình, một cảm giác lạ lẫm càng thêm lạ lẫm át đi tâm trí cô, có chút thoải mái và hoảng sợ đan xen khiến cô không biết nên làm thế nào, chống cự cũng không được mà phản kháng cũng không xong, Cổ Duật Phi bá đạo giết phẳng áo lót trên người cô vớt xuống đất, cô chỉ cảm thấy ngực ngực của mình là một trận lạnh lẽo mát mẻ, theo đó bỗng dưng có một đợt âm nóng bao phủ khiến cô bất giác mở miệng rên nhẹ, "A....ân~ "

Vùi mặt vào trong nơi mềm mại tròn trịa của cô không ngừng thương thức khiêu khích, Cổ Duật Phi ra sức mút đỉnh ngực sau đó lại dùng đầu lưỡi không xương của mình như một con rắn len tiếp đánh vòng quanh núm hồng trên đỉnh ngực, gò ngực mềm mại còn lại được bao phủ bởi bàn tay to lớn của anh không ngừng xoa nắn vắn vè núm hồng nhỏ khiến Vân Tịch muốn nhịn cũng nhịn không được, lập tức mở miệng ngậm nga vài tiếng nỉ non

Gò ngực còn lại được làm tương tự, cho đến khi đôi gò bỗng đảo dính ướt nước bọt anh để lại, Cổ Duật Phi mới hài lòng buông thả, Vân Tịch bị khiêu khích đến mụ mị đầu óc, hiện tại đầu óc cô thật sự trống rỗng, cô không thể suy nghĩ gì được nữa rồi, xúc cảm lạ lẫm vừa nãy đã hoàn toàn chi phối cô khiến tâm trí như bị "đình chỉ" không hoạt động

Không có thời gian hoặc không buồn để ý đến, Cổ Duật Phi nhẹ nhàng nâng đôi chân cô lên, cúi người chậm rãi hôn từng chút từng chút trên bắp đùi của cô, nụ hôn tiến sâu hơn tiếp tục cho đến khi gần đến bụng đùi của cô gái anh mới ngưng lại, Cổ Duật Phi ngán mặt, phương màu xinh đẹp hàm ẩn dự vọng nóng bỏng nhìn chăm chăm cô gái dưới thân gần như bị nhuộm đỏ đục tình do anh khiêu khích chiếm cứ, gương mặt nhỏ nhắn có chút ửng hồng vì bị anh gần như gọi tên ham muốn khiến cả người cô nhát thời nóng lên khó chịu vô cùng, khuôn mặt từ lúc nào mất đi vẻ quật cường xinh đẹp thay vào đó là một khuôn mặt ngọt tình đầy dễ mê, phong tình quyền rũ nhưng không tục cùng với ánh mắt hồ ly xinh đẹp ẩn chứa sự khao khát từ dục vọng

Ngón tay thon dài đặt lên chiếc quần nhỏ hình chữ T chậm rãi vuốt ve, Cổ Duật Phi không nhìn nơi tay mặt ngọt ngào cảm kỷ của cô gái, thay vào đó anh chính là muốn mượn ánh sáng từ ánh trăng bên ngoài soi sáng lên gương mặt cô với những biểu cảm xinh đẹp gợi tình đầy mời gọi kia, thích thú nhìn cô gái đang khao khát được tình trong lúc mơ mơ hồ hồ

Thanh âm khàn đặc đầy quyến rũ chậm rãi cất lên, hàm ý ẩn chứa sự trêu đùa cô gái: "Mèo con, em đã ướt ".

"Ấn..." Khẽ rên nhẹ một tiếng vô tình đáp lại anh, Cổ Duật Phi nhìn cô hiện tại giống một con mèo nhỏ đang làm nũng rất đáng yêu khiến anh nhịn không được liền bật cười, thanh âm không lớn, đó chỉ là một tiếng cười khẽ nhằm phá lệ đánh át trong không gian tĩnh mịch hiện tại trong căn phòng

Vân Tịch đang mơ hồ bỗng dưng quần nhỏ phía dưới bị anh mạnh mẽ kéo xuống khiến cô nhát thời bừng tỉnh từ trong cơn mơ hồ mụ mị kia, đôi mắt xinh đẹp mở to nhìn chiếc quần lót của mình trên ngón tay người đàn ông rồi nhẹ nhàng rơi xuống mặt đất, chợt ý thức được chuyện gì đang diễn ra, trên người cũng không còn sót lại một mảnh vải, mảnh vải nhỏ nhắn duy nhất trên người chính là cái quần nhỏ kia, vấn đề ở đây là nó cũng bị lột sạch cho nên bây giờ cô là người minh trần như những, tuy đây là đêm tối, ánh sáng cũng là của ánh trăng nhưng nó vẫn khiến cô vừa thẹn vừa giận

Vân Tịch hốt hoảng đem chân khép lại, lại không biết rằng tên này rốt cuộc có phải là con sâu trong bụng cô hay không hoặc là hắn có "Thiên lý nhãn", Cổ Duật Phi cư nhiên đem tay chen vào giữa hai chân cô, đòi tay to lớn vươn ra bá đạo đem chân cô tách ra hai bên

"Đừng! "Vân Tịch hoảng sợ thốt lên một tiếng

Cổ Duật Phi khẽ nhủ mày, thanh âm trầm thấp chậm rãi cất lên, tuy nhẹ nhàng nhưng lại ẩn chứa sự sát ý âm lãnh, hàm ý trong lời nói cũng mang theo sự đe dọa, bá đạo đáng sợ tựa như ác ma, hiện tại Cổ Duật Phi tựa như chính là một hiện thân của cái ác nhân đang bắt nạt tiểu nương tử chính là Vân Tịch: "Em dám đem chân khép vào, tôi liền cắn nát thịt em! "

Thành công đem cô gái dọa sợ một phen, người con gái dưới thân rụt rè run sợ tựa như một con thỏ trắng nhỏ bị anh bắt nạt áp bức, anh có thể nhìn thấy sự ủy khuất trên gương mặt cô, Vân Tịch bị hù dọa hoảng sợ không nhận được bèn nhờ đến khi này bị người đàn ông này hung hăng cắn vào bà vai cô, không nhắc thì thôi chứ nhớ rồi là một cổ đau đớn từ vết thương ập đến

"Thật ngoan! " Hải lòng khen thỏ con một tiếng, khỏe mỗi con nhẹ một đường sau đó anh cúi người hướng đến bắp đùi cô vùi mặt tới, Vân Tịch nhận thấy người nọ há miệng, hoảng hốt vội vàng lên tiếng ý tứ đẩy hoảng sợ nhắc nhở, "Anh nói là không cắn rồi kìa mà! "

"Hử? " Cổ Duật Phi dừng động tác, mày kiếm khẽ nhếch lên, trầm giọng đáp một tiếng

Vân Tịch mỉm cười, không nhanh không chậm đáp lại nhưng thật chất trong thâm tâm, vốn chỉ có mình cô biết chính bản thân mình gấp gấp hoảng loạn vô cùng, "Anh cắn tôi! " Nói xong cô cũng thản tự khinh bỉ bản thân mình không có tí tiền đồ, lại thăm lỗi mười tám đời tổ tông của Cổ Duật Phi ra mắng một lượt cho bỏ tức

Chắc chắn, không biết từ khi nào mà Vân Tịch này lại khép nép sợ hãi trước một tên đàn ông như thế!

Còn không phải do hấn nổi khùng lên cắn cô hay sao? Nếu chọc cho hấn điên lên lần nữa khẳng định cô không bị cắn chết, da thịt trên người cũng sẽ bị răng chó của hấn cắn cho nát a.

Cổ Duật Phi nhìn cô gái dưới thân mình, cũng rất kiên nhẫn giải thích cho cô, "Không cắn em. " Sau đó đưa tay nâng một bên chân cô lên, anh cúi người dịu dàng đặt lên bắp đùi của cô một nụ hôn, thanh âm trầm thấp theo đó cất lên, "Chỉ là một nụ hôn! "

Ý nói là, anh vốn không có ý định muốn cắn cô lần nữa, vừa nãy anh chính là chỉ muốn hôn cô

Vân Tịch: "..."

Mẹ nó, sao không nói sớm? Muốn hù chết bà mới vừa lòng hay sao?

Cổ Duật Phi: "Khi nào em không ngoan đến lúc đó mới đem em cắn nát! "

Đem cô cắn nát? Haha, hấn thật sự thuộc họ cầu hay sao, hoặc là cái răng kia vốn là thuộc hàng "cao cấp " như cún con nên mới tùy ý thích cắn bậy nha.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Quân Sủng Hôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13: Đau chết bà rồi

Cổ Duật Phi tuy bị tình được lần át nhưng anh vẫn cố kìm nén không để sự hưng bạo trong mình dọa cô sợ, dù không biết cô có thật sự là xử nữ hay không nhưng anh nghĩ bản thân mình vẫn nên không quá gấp gáp làm đau cô gái dưới thân, đầu sao cô gái này cũng là người giúp anh giải được...

Vân Tịch toàn thân có chút đau nhức, Cổ Duật Phi cư nhiên rất chiếm tiện nghi của cô, anh hết chỗ này đến chỗ khác đi dòi chামුt gần như khắp cơ thể cô, ban đầu cô cũng thật khó chịu vì anh dùng quá sức, cô có muốn phản kháng cũng không được nên chỉ có thể lên tiếng kháng nghị, nào ngờ vừa mở miệng than nhẹ một tiếng liền bị anh hung hăng dùng sức cắn müt trên da thịt cũng khiến Vân Tịch im bật, hồi sau anh cũng nhẹ nhàng hơn, bàn tay cũng không an phận vuốt ve muốn khơi dậy lên sự ham muốn trong cô khiến Vân Tịch nhất thời nhanh chóng quên đi cảm giác đau nhức khó chịu khi này, thay vào đó là đón mời vào một cảm xúc lạ lẫm lâng lâng thoải mái

"Ừm...ân..." Cổ Duật Phi liên tục vuốt ve làm cô thoải mái hưởng thụ, ngón tay chậm rãi đi dòi xuống phía dưới cũng không ngừng trừu chọc nơi tư mật phái nữ khiến Vân Tịch nhất thời không nhận được liền khép chặt đôi chân lại, hành động của cô đi nhiên cũng kẹp luôn tay của anh

Cổ Duật Phi cũng không có phản ứng gì đối với hành động này của cô, ngón tay đùa nghịch vách tường thì non mềm mại cùng tiểu hạch khiến mật dịch vô thức làm ướt cả ngón tay anh, lát sau anh cũng trầm giọng ra lệnh, "Tiểu khả ái, mau đem chân tách ra! "

Lúc đầu Vân Tịch có chân chừ, mãi mấy giây sau để Cổ Duật Phi chờ đợi cô cũng e thẹn đem chân mình nghe lời tách ra, nhưng cũng chỉ là tách ra một ít, Cổ Duật Phi cũng không quá để ý việc này, ngay lúc cô muốn nhân lúc anh không kháng nghị phản ứng liền muốn đem chân lần nữa chậm rãi khép một chút lại thì cả người chợt căng cứng, có chút đau đớn cắn chặt môi, từ kẽ răng Vân Tịch thấp giọng ni non rên vài tiếng, "Ừm...đừng! "

Cô Duật Phi không nói trước liền trực tiếp đẩy ngón tay giữa của anh vào tiểu huyết nhỏ bé của cô, có chút nhủ mày, cô gái này thật chặt, tiểu yêu tinh này thật sự là muốn hút cả ngón tay anh vào luôn hay sao?

Cổ Duật Phi: "Tiểu tạo hóa, mau đem thân thả lỏng một chút, em cư nhiên lại dám đem tôi hút chặt? "

Vân Tịch cư nhiên cũng rất nghe lời, hít thở cũng chậm rãi từ từ thả lỏng, Cổ Duật Phi một tác liền một thuốc, cô vừa đem thân mình thả lỏng, một giây sau ngón tay bên trong mình chậm rãi di chuyển, hết lui lại tiến khiến cô ban đầu có chút không thích ứng được cũng dần dần tạm thích ứng được

"Ấn...um...um...đừng..." Gương mặt xinh đẹp vì khoái lạc mang đến mà trở nên phong tình quyến rũ, đôi con người ẩn hiện sự mê mê khao khát dục vọng, Vân Tịch cắn môi nhưng cũng không thể ngăn được những âm thanh ni non mềm mại từ kẽ răng mình thốt ra

Cổ Duật Phi hiển nhiên lại rất hài lòng với biểu tình đáng yêu đầy mỹ hoặc quyến rũ này của cô, đem ngón tay rút ra, mật dịch ngọt ngào trong suốt từ cô gái dính đầy trên ngón tay anh, Cổ Duật Phi cũng cảm thấy đem cô làm cho ướt như thế cũng đủ, đem mật dịch làm cho trơn có thể sẽ dễ dàng tiến vào hơn

Cổ Duật Phi đưa tay đem đôi chân cô tách ra một khoảng thật rộng hết cỡ tạo thành một chữ M sau đó nhích người tiến lên, đầu óc Vân Tịch mơ hồ chưa tỉnh khiến cô lười biếng không muốn nhận thức sự việc xảy ra xung quanh, mặc cho người kia tiếp tục làm cản trên cơ thể, Cổ Duật Phi một tay đem chống xuống nệm bên hông cô lấy làm trụ, tay còn lại cầm lấy nam cần đặt tại cửa huyết non mềm của cô gái, ngay lúc Vân Tịch không chú ý, thân hình tiến tới đem toàn bộ mình đẩy vào bên trong cô

Vân Tịch vì chưa có sự chuẩn bị đã bị thứ kia của Cổ Duật Phi đột ngột tiến vào khiến cô đau đớn thét lên một tiếng, sau đó hung hăng đem răng cắn chặt môi mình nhẫn nhịn con đau như thế muốn đem cô xé toạc ra

Lần đầu nếm thử trái cấm, cảm giác đau đớn lan tỏa khắp cơ thể làm các dây thần kinh của cô căng cứng, đến hít thở cô cũng không dám thở mạnh chứ đừng nói là cử động nhẹ một chút, vật kia to lớn lại đẩy toàn bộ vào như thế khiến cô đau đớn thích ứng không nổi, Vân Tịch cắn môi lại suy nghĩ có khi nào cái vật kia sẽ đem cô xuyên xỏ đến thủng luôn hay không?

Cô đau đớn khó chịu, anh cũng như thế nhưng cũng không thống khổ như cô, chỉ ăn chút quả đắng sau đó lại cảm thấy có chút khoái cảm, mày kiếm cau chặt, cái cảm giác vừa đau vừa sướng khiến đầu óc anh như muốn nổ tung, hang động nhỏ hẹp mềm mại kia cư nhiên cắn siết chặt cắn nuốt khiến anh bất giác găm nhẹ một tiếng

Hừm, cảm giác thật tuyệt, bên trong có vừa ấm áp lại mềm mại, cô bé bên dưới siết anh chặt đến nỗi Cổ Duật Phi cũng gần như nín thở, anh thật sự sợ bản thân sẽ vì cái cảm giác khoái lạc này mà bộc phát làm cô đau, đem cô xuyên xỏ đến thủng a, nhưng nếu thô bạo không được vậy thì cứ nhẹ nhàng từ từ đi

"Aa! Không...đau..." Vân Tịch rốt cuộc cũng nhận không được đau đớn, thống khổ kêu lên, bên dưới đau đớn khiến cô không thể thích ứng được anh, đã thế người đàn ông này lại còn di chuyển bên trong cô nữa.

Mẹ kiếp! Đau chết bà rồi.

Cổ Duật Phi cẩn thận di chuyển bên trong cô, những giọt mồ hôi từ khi nào cũng lấm tấm vài hột trên vầng trán anh, nhìn cô gái bên dưới đau đớn, anh nhẫn nại đem cô dịu dàng vuốt ve, muốn khiến khách gọi lên khoái cảm cho cô để giảm bớt sự đau đớn, giảm bớt sự chú ý của cô

"Ngaoan, rất nhanh một lát sẽ hết đau! " Nhẹ giọng an ủi, bàn tay to lớn bên hông nâng lên đem phủ lên bầu ngực tròn trịa mềm mại của cô xoa nắn, ngón tay lúc lâu lại đem kẹp lấy nụ hoa trêu đùa

Vân Tịch bị anh vuốt ve trêu đùa hết chỗ này đến chỗ khác, lực chú ý cũng dời đi chút, đau đớn dường như cũng giảm xuống được bốn phần mười, đem răng cắn chặt môi, khẽ "Ừm " nhẹ một tiếng cũng không biết cô chính là vì chịu đau hay là vì sự trêu chọc của anh

Có trời mới biết Cổ Duật Phi đã rất nhẫn nhịn để nên muốn hồng, vì sự làm đau cô nên anh đã vô cùng kiên nhẫn, dành thời gian liên tiếp an ủi vuốt lông cho cô gái dưới thân, hết xoa nắn sờ chỗ này đến chỗ khác thì lại hôn và găm nhắm trên da thịt cô, anh cũng rất chú ý quan sát sắc mặt cô, chờ đợi cô dịu đi chút anh mới tiếp tục

Chợt nghĩ đến vừa rồi, ngay khi tiến vào phá rách màng xử nữ của cô, anh đã có kinh ngạc một phen, nhưng sau đó lòng chợt lay động, một cổ cảm xúc dâng trào khiến anh cực kỳ vui sướng mà chính mình cũng không hiểu điều đó là vì sao, chính vì điều này anh mới hết mực kiên nhẫn nhẹ nhàng với cô. Có lẽ căn bản là vì tính chiếm hữu vốn ăn sâu vào máu đàn ông từ lúc sinh ra, anh chắc chắn đã muốn có được cô nên khi biết chính mình là người đàn ông đầu tiên của cô anh đã cực kỳ thoải mái vui mừng một phen

"Ừm...ân ~" Sau một hồi kiên nhẫn Cổ Duệ Phi cuối cùng cũng thu được kết quả mình mong đợi, đau đớn vui đi thay vào đó là cảm xúc khoái lạc từ dục vọng mang đến, Văn Tịch cũng bắt đầu thoải mái hơn khi này

"Tiểu yêu tinh!" Khẽ hạ tầm mắt nhìn người dưới thân đang dần nở rộ dưới thân như một đóa hoa xinh đẹp trong đêm tối, Cổ Duệ Phi khẽ cười quyến rũ, anh khom người đặt nụ hôn lên môi cô cùng cô dạy đưa, bàn tay vuốt ve cũng kéo lên dừng tại đỉnh đầu nơi tay cô bị sự dầy nhịt trôi lại, Cổ Duệ Phi đưa tay trả tự do lại cho cô, không biết là vô tình hay cố ý mà anh thúc mạnh vào một cái khiến cô bất giác mở miệng rên nhẹ, "Ân...đừng a..."

Đôi mắt xinh đẹp trở nên mờ hồ, gương mặt dẽ mê kích tình đẩy sự phong tình quyến rũ tựa như một tiểu yêu tinh câu dẫn người khác vào con đường phạm tội, ngay cả anh cũng bị cô thật sự câu dẫn, vẻ đẹp của cô quyến rũ phong tình như thế, ngọt ngào mỹ hoặc khiến anh không thể không nhìn lâu thêm một chút

Không phải anh chưa từng nhìn thấy những người phụ nữ đẹp, mà bọn họ căn bản không ai có được vẻ đẹp này giống như cô, xinh đẹp lại có nét trưởng thành quyến rũ nhưng không tục

Ngón tay vuốt ve từng đường nét trên gương mặt cô, mắt phượng quan sát dần cũng dừng lại tại cánh môi sưng đỏ của cô, mẫn mễ đôi môi anh đảo nhỏ nhấn bắt giác gọi lại cho anh nhớ đến hương vị ngọt ngào tựa như được ăn một viên kẹo khi hôn cô

Nặng nhẹ khóa môi, ngọt, cổ gái này thật sự rất ngọt ngào khiến anh lưu luyến không muốn rời càng tham lam muốn độc chiếm cô nhiều hơn

Văn Tịch ánh mắt mê ly nhìn người đàn ông đang mẫn mễ đôi môi cô, cô biết ngay tại lúc này đây mình thật sự đã đánh mất lần đầu tiên vì người này, làm cũng đã làm, sự việc có muốn thì chúng cũng không thể quay lại, thời thì cứ thử lần này đi, xem như đây là tình một đêm có mua của tên này vậy, ít ra làm thế có cảm thấy mình còn có giá hơn tên này, dù sao cũng đã thế kỷ hai mươi mốt, có không nên quá cổ hủ, bản thân đôi khi phóng túng chơi đùa lần một, lần hai cũng không gọi là quá đáng đi?

Hơn nữa nhìn xem, tên đàn ông này tuy là người đầu tiên của cô, nhưng xem ra khuôn mặt lẫn ngoại hình không tệ đi, ừm, cái này thì miễn cưỡng tạm chấp nhận được!

Đôi chân thon dài bất ngờ vòng qua quần lần vòng eo của người đàn ông, có vờn tay ôm lấy cổ người nọ, thanh âm nhẹ nhàng quyến rũ lại mềm mại tựa như tơ lụa, cổ gái điềm đạm đáng yêu giống như đang làm nũng "Nhẹ nhàng một chút! "

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Quân Sủng Hôn* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull.Net](#).

Chương 14: Anh làm tôi đau

Không biết dừng khi lấy từ đâu, Văn Tịch cư nhiên vòng tay hướng đến cô người đàn ông ôm lấy, thanh âm nhẹ nhàng mềm mại tựa như tơ như lụa, thoạt nhìn lại mang chút điềm đạm đáng yêu, người nghe vào tuy thấy cô gái chính là đang làm nũng nhưng trong lời nói lại to gan mang lời cảnh cáo, "Nhẹ nhàng một chút, nếu không tôi cắn nát anh! " Mà cắn nát ở đây cũng tức là chỉ vào tiểu Phi Phi bên dưới a

Cổ Duệ Phi lúc đầu hiển nhiên cũng có chút ngạc nhiên khi thấy cô chủ động như thế, nhưng sự ngạc nhiên kéo dài không lâu lại nghe thấy thanh âm cảnh cáo như đang làm nũng của cô gái khiến anh trong lòng cũng phải khóe dờ cười, dù đang mơ hồ say đắm trong những đợt sóng tình dục nhưng mèo nhỏ vẫn là mèo nhỏ, cô dù vẫn có chút ngổ nghịch thế nhưng lại không khiến anh cảm thấy sẽ sinh ra ý nghĩ đem cô ra trừng phạt như lúc đầu, vì cô gái nhỏ bên dưới đáng yêu như thế kia mà?

Thật ra ngay từ lúc đầu anh đã chưa từng muốn làm tổn thương cô chứ đừng nói đến là có một chút suy nghĩ đến việc làm cô đau, chỉ là tình cảnh bắt buộc anh phải làm như thế, cô gái nhỏ này quả thật rất hư, rất ương bướng cứng đầu, không cho chút giáo huấn sẽ không ngoan ngoãn nên anh mới phải làm như thế

Giờ thì nhìn xem? Cho chút quả đắng liền ngoan ngoãn cuộn lại dưới chân anh

Cổ Duệ Phi cười khê, mắt phượng cong lên thành nửa vầng trăng nhìn qua liền biết tâm trạng hiện giờ của anh rất tốt, bảy phần mỹ hoặc cùng ba phần dịu dàng nhìn người dưới thân mình, đưa tay, Cổ Duệ Phi cúi người ôm lấy tấm lưng tròn nhắn nhụị mềm mại của cô gái, mái đầu ngắn đen huyền theo đó chôn vào hõm cổ cô tham lam hít hương thơm dịu nhẹ mà ngọt ngào, "Sẽ nhẹ nhàng với em! "

Mèo nhỏ phía dưới nghe được câu trả lời từ anh, thoải mái hừ hừ hai tiếng lại mè nheo như con mèo nhỏ nhỏ giọng găm giữ, " Ừm~ ngoan lắm! "

Ng ngoan lắm? Là đang khen anh đó sao? Mèo hoang nhỏ bên dưới thật lớn mặt nha, hết cảnh cáo rồi lại khen anh như thế, nhưng phải nói là có bây giờ rất đáng yêu, đáng yêu đến nỗi khiến anh trách phạt không được mà nặng nề cũng không xong. Hiện tại điều Cổ Duệ Phi muốn làm nhất chính là hung hăng ở trên bắt nạt cô mà thôi.

Gặm nhắm xương quai xanh xinh đẹp của cô gái, lúc này Cổ Duệ Phi mới để ý trên da thịt mình chạm phải hai hạt đậu nhỏ nhắn nào đó, khẽ khẽ môi cười, ý vị mang theo nhiều phần xấu xa và ba phần mỹ hoặc, cơ ngực chạm rài đi chuyển, bộ ngực căng tròn theo tác động của anh mà cọ sát, hai núm tằm nhỏ xinh không ngừng bị người đàn ông "vô tình" cọ sát khiến Văn Tịch bất giác rên nhẹ

Đáng chết, đừng tưởng cô không biết anh chính là đang cố tình làm như thế! Đáng là đồ xấu xa, đàn ông đúng là không một ai tốt cả, toàn một người xấu như nhau cả thôi.

Nếu như đê Cổ Duệ Phi nghe được tiếng lòng đang mắng chửi như thế của Văn Tịch, anh chắc chắn sẽ rất vui vẻ và tự nhiên phản đạ như thế đây là điều hiển nhiên: Đàn ông không "xấu xa", phụ nữ không yêu. Và tất nhiên Văn Tịch cũng sẽ đáp trả lại rằng cô là phụ nữ nên rất rõ đồng loại của mình hơn anh, không phải phụ nữ nào cũng sẽ yêu một người đàn ông xấu xa như anh đấy nời, giống như cô vậy nè...

Hiện tại nếu không phải bị tên đàn ông này áp chế có khẳng định mình đã có thể thoát được!

"Â...ân...đừng!" Đùa nghịch như thế, cô sao có thể chịu nổi đây? Đây là lần đầu cô được trải nghiệm qua việc làm tình như thế nên dĩ nhiên sau khi bị Cổ Duệ Phi mang đến từng đợt cảm giác khoái lạc như thủy triều dồn dập ập đến thì chẳng khác nào muốn đem cô vũi lấp chôn sâu đến chết trong xuân tình?

Không phải phóng đại chứ loại cảm giác này thật sự quá khủng bố rồi a.

Trước khi gặp phải loại chuyện này, Văn Tịch cũng đã ít nhiều nghe qua không ít người kể lại về việc làm tình, hắc hắc mà bản thân cô cũng đã xem không ít phim, tuy không trải nghiệm nhưng cô cũng biết việc này chắc chắn mang lại không ít cảm giác khoái lạc thoải mái, nếu như không thì tại sao người ta đa số lại hài lòng yêu thích cảm giác như thế?

Vốn tưởng làm tình chỉ có sướng sướng không còn cái gì khác, nào ngờ cô mới biết lần đầu trải nghiệm trước tiên phải trải qua đau đớn trước mới có thể tiến đến thiên đường, bà nó, không phải báo làm tình sướng hay sao? Vậy mà lại bỏ qua đoạn đó khiến lão nương đau đến muốn chết đi sống lại!

Quả nhiên là "Trăm nghe không bằng một thử " nha.

Ban đầu có thật sự đau, cái loại cảm giác đau đớn như muốn đem cơ thể có xé toạc ra khiến cô chỉ biết có thể cắn răng chịu đựng, cô đã từng ai oán và mắng rủa việc làm tình cũng như tên đàn ông này, nhưng sau khi đau đớn phôi đi, loại cảm giác lạ lẫm lại thoải mái kéo dần đến khiến Văn Tịch muốn điên đảo cuốn theo đó, đầu óc như muốn nổ tung khiến cô không thể nhận thức được xung quanh mà chỉ có thể mặc cho người nọ ở trên muốn làm gì thì làm

Thanh âm ni non phong tình tràn ngập căn phòng khiến xung quanh tăng thêm sự kích tình mỹ hoặc trong đêm tối, đôi con người nhìn người dưới thân nhuộm đỏ dục tình, nở rộ dưới thân như một đóa hoa xinh đẹp, quyến rũ đẩy môi gọi càng thêm hài lòng, trên gương mặt mê hoặc đẹp đẽ như bức tượng điêu khắc của Hy Lạp bất giác xuất hiện một nụ cười nhạt bên môi

"Méo con ". Cát giọng gọi khê, nhưng cô gái phía dưới có vẻ như không để ý, cũng chỉ có thể nhẹ giọng thoải mái kêu lên vài tiếng sau đó thì tiếp tục hưởng thụ, mười ngón tay đan xen vào nhau, Văn Tịch khẽ mím môi, đôi chân ở trên thất lmg cường tráng của người đàn ông vẫn dính chặt không buông, tựa như là rơi trên mặt nước, thân thể mềm mại theo từng động tác của anh mà lay động có thể, đôi gò bồng đảo cũng theo đó nhún nhảy như con thỏ nhỏ khiến Cổ Duệ Phi nhìn thôi cũng nhịn không được liếc cui người vui mặt vào ngực cô, hàm răng nhẹ nhàng cắn mứt bầu ngực sau đó thẳng lưng tóm lấy vòng eo nhỏ nhắn của cô gái mạnh mẽ chuyển động

"A.....um...nhanh...nhanh quá rồi, dừng! " Văn Tịch hiển nhiên cũng nhịn không được loại cảm giác mạnh mẽ cứ dồn dập ập đến như thế, người đàn ông này quả mạnh mẽ, cư nhiên lại luân động nhanh như thế bên trong cô, cô có cảm giác như cái thứ bên trong mình muốn đem cô xuyên xỏ đến thủng! Gương mặt nhỏ nhắn ửng hồng, Văn Tịch ngấn mặt lên nhìn trần nhà không ngừng thờ dốc rên rì, lúc lâu lại đem hàm răng cắn chặt môi, Văn Tịch đặt tay lên cánh tay đang ôm lấy eo mình, nắm ngón tay dùng lực bấu vào như như muốn đem móng vuốt nhỏ của cô ghim sâu vào trong da thịt anh

Cổ Duệ Phi cũng đang rất thoải mái nên không để ý đến những móng vuốt trên tay mình của cô gái nhỏ dưới thân, ừm, cái loại cảm giác này quả thật rất tuyệt! Bên trong cô chẳng những ảm áp lại mềm mại, anh có thể cảm nhận được lớp thịt non mềm ấy không ngừng cắn nuốt siết chặt lấy anh

Không thể không nói chứ anh thật sự thích cảm giác này, cũng thích người con gái này, giờ phút này cô mềm mại đáng yêu khiến anh nghiền ngẫm, mà sự nghiền ngẫm này căn bản còn có sức hút hơn rất nhiều những chất gây nghiện khác

Tiểu yếu tính, em sinh ra đã thật sự là tạo hóa của tôi rồi.

Không phải anh lưu manh hay dễ tiện chứ cũng cần phải cảm ơn trời on đất vì để anh gặp được món ngon như thế, có khi ăn mãi mà thật sự vẫn chưa thấy thỏa mãn được a

"Ừm...không muốn...nhẹ một chút ". Vân Tịch nhủ vậy, cô cảm thấy bụng có chút đau, thật sự rất khó chịu, lẽ nào người này tính đem cô xuyên xỏ đến thủng thật?

"Yên nào! ". Khẽ quát nhẹ, Cố Duật Phi hiển nhiên cũng không muốn làm theo lời cô, vừa nãy bước đầu vì là lần đầu tiên của cô nên anh mới nhẫn nhịn nhường bước một chút, nhưng bây giờ đã không sao rồi thì tại sao anh lại phải tiếp tục nhẫn nhịn nữa? Muốn n anh nhịn đến hồng luôn sao, anh cũng là đàn ông nha!

"Ấn...khó chịu, anh làm tôi đau...đau..." Không còn đáng vẻ ương ngạnh như con mèo nhỏ, hiện tại Vân Tịch yếu ớt đáng thương giống như một con thỏ trắng lực bất đồng tâm, không thể kháng cự hay làm bất cứ cái gì ngoài việc nằm yên một chỗ dưới thân để anh hung hăng ăn sạch

Mới mím lại khẽ run, lồng mày cũng nhịn không được nhủ lại mấy lần, đau, thật sự đau vô cùng, người này thật thô lỗ! Không phải nãy giờ cô cũng không kháng cự rồi hay sao? Ngoan ngoan nằm dưới thân mặc cho anh ta muốn làm gì thì làm vậy mà bây giờ kêu nhẹ một tí lại quát ngược lại cô, thật ỳ khuất cô rồi.

"Chỗ nào đau? " Đau sao? Không phải nãy giờ rất hưởng thụ rồi ư?

Vân Tịch nâng tay ra khỏi người anh, hai tay đặt trên bụng ỳ khuất giường mắt nhìn anh, "Bụng, đau ".

Bàn tay to lớn mang theo hơi ấm đặt trên bụng cô nhẹ nhàng xoa xoa, "Đã đỡ? "

Cô lắc đầu, ỳ khuất đáng thương nhưng trong giọng nói lại làm người ta nghe ra có chút làm nũng cũng có chút hờn dỗi, "Trưởng, anh làm người ta đau! "

Hiển nhiên Cố Duật Phi cũng nghe ra trong giọng nói kia có chút hờn dỗi lần làm nũng, mặc dù cô không có ý nói như thế nhưng chẳng hiểu tại sao lại mở miệng nói ra rồi nên cũng chẳng thèm quan tâm nữa, lời nói như bát nước hắt đổ thì còn có thể thu lại được hay sao? Nếu đã lỡ nói ra rồi vậy thì thôi đi, cứ thuật theo tự nhiên a.

"Làm em đau sao? " Nhìn người con gái dưới thân, mắt phượng chứa đựng sự dịu dàng khẽ hỏi

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Quân Sùng Hôn* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15: Hắc nam nhân anh tới thời kỳ động dục rồi sao?

"Làm em đau sao? " Nhìn người con gái dưới thân, mắt phượng chứa đựng sự dịu dàng khẽ hỏi

Thật không ngờ mèo con sau khi hạ xuống móng vuốt, hạ xuống sự ương ngạnh cứng đầu mà ngoan ngoãn dịu dàng như thế nhìn cũng rất đáng yêu, giống một con thỏ trắng cụp tai vậy, thật khiến người ta vừa nhìn đã yêu thích, hận không thể đem người con gái này hung hăng đặt dưới thân ăn sạch

Vân Tịch gật đầu, đôi mắt tròn xoe đáng thương nhìn anh, màu mắt trong suốt ngập nước tựa như lưu ly, nhưng lại linh động xinh đẹp như ánh sao trên bầu trời cao trong đêm tối, phải nói rằng cô thật sự có đôi mắt rất đẹp

Cố Duật Phi không nói lời nào nhưng lực luân động bên dưới rồi ràng nhẹ nhàng hơn ban đầu khiến Vân Tịch cũng không cảm thấy đau và khó chịu ở bụng nữa, vòng tay qua tấm lưng cô, Cố Duật Phi dùng lực nâng thân thể cô lên sau đó ôm vào người, Vân Tịch chỉ cảm thấy sau lưng bỗng truyền đến một mảng ấm áp sau đó chưa kịp phản ứng thì thân thể đột nhiên được nâng lên rồi chạm phải lồng ngực rắn chắc của người đàn ông

Cố Duật Phi vui mặt vào hóm cổ cô nhẹ nhàng cắn mũi, bên dưới cũng không vì hành động vừa rồi của anh mà dừng lại dù chỉ là nửa nhịp, nam căn vẫn mạnh mẽ ra sức luân động chỉ là lại không thô bạo như vừa rồi tránh để làm cô khó chịu ở bụng

Vân Tịch rên nhẹ hai tiếng sau đó vòng tay lên ôm lấy cổ anh, mắt hip lại lười biếng như một con mèo nhỏ, cảm cũng tựa lên bà vai anh quá thật lười biếng không muốn làm gì ngoài việc hưởng thụ ra, Cố Duật Phi cũng cảm nhận thấy cô gái bắt đầu lười biếng, toàn bộ xem ra đều phải nhờ vào anh cả rồi

Khẽ thờ dài, bên môi bất giác xuất hiện một nụ cười nhẹ, thanh âm chậm rãi phát ra từ cửa miệng, chất giọng trầm thấp dễ nghe lại mang theo ba phần nị hoặc kèm theo một chút bất đắc dĩ, "Thật lười ".

Nhưng đối lại với lời anh nói cũng chỉ có hai tiếng găm giữ nhỏ bên tai, cô gái nhỏ này có khi nào trong lúc cùng anh giữa chừng lại ngủ luôn hay không? Anh thật không thể không hoài nghi a.

Bàn tay đặt sau tấm lưng cô nhẹ nhàng vuốt ve, Cố Duật Phi nhẹ giọng nói, lời nói mang theo chú ý tí tâm cáo: "Mèo nhỏ, em mà ngủ tôi cũng không ngại dùng chút biện pháp mạnh mẽ giúp em tỉnh ngủ ".

Vân Tịch đột nhiên không hề thấy sợ, chỉ là hiện tại có chút mệt nên cũng lười động, cô ngoan ngoãn thế này mà không hiểu tại sao cái tên này luôn quấy rối việc nghỉ ngơi của cô khiến tâm tình ảnh hưởng đôi chút, nhủ vậy, thanh âm bất mãn phản bác, "Ồn ào! "

Ồn ào? Nha, thật không ngờ anh dễ tính một chút mèo con liền lập tức xù lông mắng anh? Đây có được gọi là: Được một tác tiền một thước, hay không?

Thật là muốn giáo huấn cô gái nhỏ một phen, bất quá nhìn cô hiện tại cũng đáng yêu mà Vân Tịch lại là người giúp anh giải được nên anh tạm thời bỏ qua cho cô vậy.

Không giáo huấn được vậy thì cũng nên đe dọa đôi ba câu chứ nhỉ? Nếu không có gái này chắc chắn còn muốn lần nước, một lần nữa ương ngạnh đưa vuốt với anh: "Không được hư! Nếu không đừng trách tôi không khách khí ".

Vân Tịch hiển nhiên làm phiền đến khó chịu, không thêm đề ý đến lời đe dọa của anh liền lập tức xù lông sắp có hiện tượng muốn đưa vuốt: "Tôi ngoan ngoãn như thế lẽ nào còn chưa chịu hay sao? Anh cũng nên biết thức thời một chút chứ? Im lặng mà làm việc của mình đi, đừng có phải rồi người khác đang nghỉ ngơi nữa ".

Cố Duật Phi nghe Vân Tịch nói xong, hiển nhiên cũng cảm thấy trong lời kia đang rất bất mãn với anh, ra là anh đã làm phiền con mèo nhỏ nghỉ ngơi ư? Khẽ nhướng mày, lại có chút cảm khái, hừm, cũng thật hung dữ đi, lại lớn tiếng mắng anh như thế, anh dù sao cũng đâu có biết là cô muốn an tĩnh đâu?

Ai làm việc rấy cơ à? Hình như anh từ này đến giờ đã làm phiền cô không ít thì phải, vậy thì anh sẽ im lặng làm việc của mình, sẽ thức thời không quấy rối cô nữa.

Nghĩ vậy Cố Duật Phi cũng dịu lại, đưa tay vuốt lông cho cô, thanh âm như đang dụ dỗ lại ôn nhu như nước: "Được rồi, sẽ không làm phiền em nữa ".

Vân Tịch lười không đáp, chỉ hừ lạnh một tiếng sau đó lại tiếp tục nhắm mắt tựa lên vai anh nghỉ ngơi, hưởng thụ cảm giác được anh vuốt lông, dễ chịu hừ hừ hai tiếng

Khẽ nâng khóa môi, thầm nghĩ đồ đáng cô gái nhỏ này cũng không khó khăn gì, đúng là dễ dàng như cho một đứa trẻ một viên kẹo

Không khí bên trong căn phòng lúc này nhiễm một tầng hơi thở kiêu kiễm ám muội vô hình, những thanh âm kích thích nóng bỏng khiến người ta nghe vào phải mặt đỏ tím đập không ngừng vang lên trong căn phòng. lúc lâu lại nghe thấy những tiếng kêu nỉ non mềm mại truyền đến. Khuôn miệng nhỏ nhắn hé mở ở bên tai người đàn ông truyền đến hồ hấp bất ổn, lúc lâu mềm mại ngọt ngào khẽ cắt lên vào tiếng giống như cổ vũ cho người nọ, tiếp thêm sức mạnh khiến người đàn ông càng hăng hái ra vào cô hơn, khoái cảm dồn dập khiến cô không thích ứng nổi đôi khi lại dùng những móng tay sắc nhọn của mình ghim sâu vào da thịt anh, bất quá Cố Duật Phi lại không cảm thấy đau, trái lại cảm giác thoải mái từ dục tình mang đến lại làm anh càng thêm điên cuồng ra vào cô hơn vì thế sau tấm lưng rộng lớn là một mảng cỏ cấu ứng đỏ chông chát lẫn nhau

Trong đôi mắt được bao phủ một mảng mộng lung, đôi môi anh đào ẩm ướt hết cần lại mím lại nhìn thấp phần quyến rũ, gò má ửng hồng như những quả anh đào hồng nhuận đáng yêu, đầu óc cô quay cuồng chỉ biết bản thân hiện tại là đi theo sự dẫn dắt của Cố Duật Phi không thể làm gì khác

"Ừm...a...chậm một chút, chậm lại a ".

Khoái cảm như một con sóng mạnh mẽ liên tục ập đến khiến cô cảm thấy bản thân bắt đầu không ổn, cô muốn người đàn ông này dừng lại, bất quá anh ta như một con sói bị bỏ đói lâu ngày, thử hỏi một con sói đang ăn điểm tâm thì nó sẽ chịu nghe lời mà dừng lại giữa chừng ư? No no, wrong wrong, Cố Duật Phi sẽ dừng lại cho đến khi nào con mèo của anh sẽ bị chinh anh chén sạch không còn một mẫu xương mới thôi.

Anh sẽ không dừng lại cuộc chơi giữa chừng đến khi nó chưa được chấm dứt, mà người có thể dừng lại tất cả mọi chuyện ở đây cũng chỉ có mình anh nắm quyền, cân bản sẽ không có một chừng "Dừng"! Vì thế nên Vân Tịch cũng chỉ có thể yên ổn ở một chỗ nhẫn nhịn, chờ đợi mình bị ăn xong

Vân Tịch ôm chặt lấy anh, khuôn mặt nhỏ nhắn nhăn lại, hét lên một tiếng sau đó xụi lơ nằm trong lòng anh, Cố Duật Phi khẽ găm nhẹ một tiếng, giữ lấy eo nhỏ mảnh mai của cô, nâng hông thúc vào vài cái sau đó mới hải lỏng chậm rãi rút nam căn ra ngoài

Vì đã lâu ngày không được khai thông, sau hai mươi sáu năm mới được giải phóng bởi một cô gái nên Cổ Duật Phi có chút không khách khí, hôm nay quả thật anh đã quá trớn, lượng tình dịch khi phun ra trong người cô cũng không ít, nam căn sau khi rút ra, cửa huyền non mềm của cô gái chảy ra một ít yêu dịch do anh để lại

Cổ Duật Phi biết mình làm như thế là không đúng, bất quá anh không để ý, chẳng những phông thích mằm mống tất cả vào bên trong cô, mà bây giờ anh chính là muốn đem cô gái này ăn thêm vài lần, ai bảo anh chưa thỏa mãn, lại trách cô gái nhỏ này quả nhiên là một yêu tinh, lại khiến anh nghiện ngập cô như thế

Vân Tịch một môi thờ dốc, thăm nghĩ làm tình qua nhiên lấy sức thật nhiều, nội không rên ri cũng khiến cổ họng khô rất khó chịu, bây giờ toàn thân một môi lại nho nhóp, muốn đi tắm một chút cho sạch sẽ, bất quá bây giờ có lẽ không được, vừa làm tình xong có quả thật một muốn chết đi sống lại, thôi vậy, nên đề ngày mai vẫn tốt hơn

Vân Tịch đắm chiều suy nghĩ có khi nào lấy việc làm tình có thể giảm cân được hay không? Cái này cũng được tính là một hoạt động nha, vừa vận sức tốt cho sức khỏe mà lại có thể thỏa mãn được nhu cầu sinh lý.

Quả hơi rồi còn gì?

Thờ được vài ba hơi, nghỉ ngơi được vài giây chưa đến được ba phút sau bỗng thân thể bị động tay động chân khiến Vân Tịch đang một môi không muốn mở mắt cũng phải giật mình mở mắt ra, thân thể bị người nọ lật lại, móng bị nhấc lên cao, Vân Tịch nhanh chóng nhận thức ra người nọ đang muốn một lần nữa tiến vào bên trong mình, cô quay đầu hung hăng trừng mắt nhìn tên hỗn đản nào đó

Mẹ nó, ăn vậy chưa no hay sao? Lại dám tiếp tục muốn chiếm tiện nghi của bà?

Hừ, mơ đi!

Ban này là do bất đắc dĩ nên mới miễn cưỡng chấp nhận hẳn, cô đồng ý một lần cũng không có nghĩa là có lần thứ hai cho tên tiện nhân này chiếm tiện nghi của mình.

Qua một hồi hoan ái, Vân Tịch cũng lập tức khôi phục lại dáng vẻ ban đầu, cô cũng không muốn bị tên đàn ông này đè đầu cưỡi cổ mình nữa, không phải được cũng đã giải xong rồi hay sao? Lí ra hai người đã không còn dính lú nhau nữa, không phải sao?, "Hắc nam nhân, chúng ta đã xong việc không lí nào người lại được một tác tiền một thuốc, bà đây chấp nhận người ban đầu cũng không có nghĩa sẽ để người chiếm tiện nghi của bà lần hai! "

Cổ Duật Phi nường mảy, hắc nam nhân? Ừm, nghe có vẻ không tệ đi, dù sao anh cũng là một người lạ mặt xuất hiện vào ban đêm, tuy rằng tên này có chút lạ vì anh chỉ nghe nói có hắc y nhân chứ không có hắc nam nhân, mà anh lại là người đầu tiên được lĩnh ngộ nó nên cũng có chút "kinh hi", bất quá anh cũng chỉ có chút hứng thú với tên mới, không có hứng thú với những lời cô nói

Vân Tịch nhìn thấy người nọ có tình ngó lơ mình, máu giận ngập não muốn tuôn trào nhưng lại phải nhẫn nhịn, nhịn nhịn, có gì cũng phải bình tĩnh giải quyết thật tốt mới được, không nên tức giận hại thân thể, "Hắc nam nhân, đừng nói với tôi anh đã tiến vào thời kỳ động dục!"

Ban đang đọc truyện *Hào Môn Quân Sủng Hôn* được tài miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 16: Nhìn mỹ nam vào buổi sáng là no con mắt

Vân Tịch đề xuống con giận trong người, cô nghiêng rãnh hung hăng trừng mắt nhìn anh, từng câu từng chữ từ cửa miệng phun ra hiển nhiên toàn bộ đều là từ kẻ rằng, "Hắc nam nhân, anh đã tới thời kỳ động dục?" Lời nói mang theo chút sự trào phúng châm chọc, nhưng cho dù có nói hết nước bọt, miệng khô lưỡi nứt, Cổ Duật Phi cũng chỉ ngơ lơ không quản, mà cũng chính cái sự lơ này đã đã kích cô, như thể anh khinh bỉ lười tiếp chuyện với cô

Bà nó, chẳng phải người đang sử dụng thân thể bà đây hay sao? Lịch sự xíu đi chứ!

Vân Tịch vừa nói hết câu, thẳm mắng cũng vừa xong thì mặt bỗng nhăn lại, miệng bỗng không tự chủ khẽ bật thốt lên một tiếng sau đó cô cả kinh ngậm miệng, tiếp đó bên tai vọng lại một thanh âm cười thật khê của người đàn ông khiến cô tức giận, quay đầu trừng mắt nhìn hẳn

Đáng ghét, lại dám lần nữa khi dễ bà! Ta quyền rủa cả nhà nhà người, cười cái rắm chứ cười, nhìn hẳn cười cô chỉ sợ bản thân nhìn không được mà lao vào cào rách gương mặt kia của hẳn

Mẹ nó thật!

Hiện tại tư thế của cô chính là nằm sấp, cặp móng tròn trịa được tóm bởi tay người đàn ông bắt buộc phải vênh cao khiến nơi tư mật vừa vận chạm phải nam căn giúp dễ dàng luân động hơn, Cổ Duật Phi thoai mái hơi ngửa đầu ra phía sau hưởng thụ, đôi môi mỏng lúc lâu còn bật thốt lên những tiếng rên ri đứt quãng

Vân Tịch ở bên dưới nghe thanh âm rên ri của người nọ truyền đến bất giác rùng mình, chất giọng trầm thấp dễ nghe, khi bật thốt lên ba phần quyến rũ ba phần mỉ hoặc nhưng sao cô nghe người đàn ông này rên lên mà...khụ khụ, quá kinh tởm!

Lông mày lá liễu khẽ nhuị lại, Vân Tịch tức giận quay mặt nhìn anh, ánh mắt thâm thúy trong suốt tựa như mặt hồ không đáy, rõ ràng là ban đêm nhưng cặp mắt to tròn thủy lĩnh kia lại như mình châu trong đêm, xinh đẹp linh động tựa như ánh sao, "Này anh đừng có quý khốc sói giao nữa được không? Kinh chết đi được ".

Cổ Duật Phi cúi đầu, ánh mắt màu hổ phách vừa vận bắt gặp ánh mắt linh động sáng ngời của cô, nặng nề khốc môi, vừa nghĩ cô có một đôi mắt xinh đẹp thì nghe Vân Tịch nói đứt câu khiến gương mặt Cổ Duật Phi cứng đờ, khỏe môi giật giật hai cái

Quý khốc sói giao? Giọng anh nghe ghê như thế sao? Cô gái này quả nhiên không biết thương thức, lại dám chê giọng anh.

Vân Tịch định mắng thêm một câu thì bỗng "A" lên một tiếng, gương mặt bất giác nhiễm một tầng màu hồng, Cổ Duật Phi không chút khách khí nâng tay đánh một cái lên mông cô, hiển nhiên cô cũng thật không ngờ rằng người đàn ông này lại dám đánh vào mông cô

Là vào mông đó, cô cũng có phải con nít đâu. Biến thái, biến thái chết đi được!

Một tiếng "bốp" vang lên giòn tan cũng khiến Vân Tịch thoáng ngầy người trong chốc lát cũng tức giận, "Khốn kiếp! Anh đánh cái gì mà đánh, có biết ba câu vô liêm sỉ không hả?"

"Bốp" thêm một tiếng nữa khiến cô giật mình, cái đánh lần này đau hơn hai lần trước nhiều, không đợi cô lên tiếng, Cổ Duật Phi đã cướp lời trước, "Hai cái đầu trừng phạt em vì tội dám chê bai tôi và không chịu tập trung vào việc chính, cái thứ ba chính là không được chửi bậy như thế!" Cổ Duật Phi bỗng nghiêm mặt là thương, mảy kiếm nhuị lại, một bộ không hài lòng có chút tức giận khiến Vân Tịch đành ngậm bỏ hòn lam ngọt

Ần, làm gì mạnh tay thế không biết. Người ta cũng chỉ chửi một câu, đánh đau như thế làm mông người ta muốn nở hoa luôn rồi.

Nhìn thấy cô gái dưới thân ngoan ngoãn Cổ Duật Phi mới thu lại vẻ mặt của mình, lúc này lại ôn hòa như trước, thật ra mảy cái lí do trên chỉ là do anh bịa ra thôi, vừa nãy đánh vào mông cô có cảm giác đàn hồi rất tốt, âm thanh lại giòn tan khiến anh nhìn không được mới đánh thêm hai cái, thật không ngờ con thỏ nhỏ này dễ bị lừa như thế, xem ra anh phải tìm thêm một vài lí do nữa để đánh thêm vài cái cho đã tay mới được.

Tình cảnh hiện tại bây giờ, Vân Tịch như một con thỏ nhỏ rụt rệ nằm trên giường, phía sau chính là một con sói xám, Cổ sói xám vênh đuôi hung phần vẫy cái đuôi tới lui không ngừng, trên gương mặt cứng lẹ vè gian manh, răng nanh mọc ra cũng lộ tai vênh cao, dù biết anh đang chuẩn bị và rất hung phần trong "cuộc chiến " mới với Tịch tho trắng

Cổ Duật Phi tà mị cười, cúi người ghé vào tai cô nhẹ giọng dụ dỗ, "Ngoan, tôi sẽ chịu trách nhiệm với em, sẽ không để em chịu thiệt. " sau đó anh đặt một nụ hôn lên gương mặt cô

Trong đêm tối đó, tại một đêm trăng tĩnh mịch của một gian phòng, đôi nam nữ quấn lấy nhau, những thanh âm ni non ngọt ngào cùng hình ảnh kiều diễm tràn ngập căn phòng

Sáng sớm ngày hôm sau, đồng hồ sinh học của Vân Tịch luôn rất đúng giờ nhưng hôm nay lại là một ngoại lệ sớm hơn khi thường, một lần gió mát nhẹ nhàng thổi vào khiến những tấm rèm cửa bên trong nhẹ di chuyển, những tia sáng theo đó nghịch ngợm đi vào chiếu lên trên giường

Vân Tịch nhắm mắt, một biểu tình hết sức bất mãn vì bị đánh thức bởi ánh sáng bên ngoài, thật không biết ai không kéo rèm cửa lại nữa, bực thật, lông mày lá liễu xinh đẹp khẽ nhuị lại, hàng mi dài, cong xòe như một cánh quạt linh động run run giống như cánh bướm trên lá muốn bay làm động lòng người, đôi mắt chậm rãi hé mở lộ ra đôi mắt thủy lĩnh to tròn sáng như ngọc, xinh đẹp trong veo như mặt hồ

Một bộ dáng mới tình ngu khiến cô lười biếng một môi, đôi mắt mơ hồ ngập nước chớp chớp hai cái, bỗng nhớ ra được điều gì đó Vân Tịch giật mình mở to đôi mắt nhìn xung quanh, phát hiện mọi thứ trong căn phòng này rõ ràng khác biệt, căn phòng hoàn toàn không phải là của cô!

Đầu đau nhức lại còn có chút chóng mặt khiến cô khó chịu, khuôn mặt nhỏ nhắn nhăn lại cố suy nghĩ nhớ cho ra những việc đêm qua mình vừa trải qua, hàng loạt hình ảnh tựa như một cuốn băng ghi hình, từng đoạn từng đoạn bật lại trong trí nhớ của cô

"Anh rốt cuộc là ai và muốn gì ở tôi?"

"*Câu này người nên hỏi là tôi và trả lời là anh mới phải, anh tự dưng khi không đột nhập vào phòng người khác mà còn muốn động thủ với tôi?*"

"*Muốn đi thì cũng là anh đi, đây là phòng của tôi thì tại sao tôi lại phải đi?*" "

Vân Tịch đầu óc ong ong, rốt cuộc thì cô cũng nhớ ra rồi, đau lòng cắn môi, tay râng lên che đi khuôn mặt vì xấu hổ, chết tiệt, đêm qua cô đã làm cái gì vậy nè? Hôm qua uống quá chén lại đi nhầm phòng nhận bữa, đã vậy cô còn không biết xấu hổ cự cọi với chủ phòng người ta

Aaa, Vân Tịch lần này mày tiêu rồi! Gây họa làm gì không biết.

Giương mặt bất đắc dĩ mang theo sự xấu hổ không dám ngăn mặt lên, chợt có một giọng nói vang vọng lên trong đầu cô khiến cô nhất thời như được thức tỉnh

"*Tôi sẽ chịu trách nhiệm với em, sẽ không để em chịu thiệt*"

Nam nhân, phải rồi, đêm qua cô cùng hắn đưa dĩa giành phòng nên không để ý rằng hắn bị trúng độc, lúc sau khi bị người ta đuổi trở về phòng thì hắn lại giữ cô lại, hắn cưỡng bạo cô, cướp mất đêm đầu tiên của cô.

Đêm hôm qua cô đã cùng người đàn ông của căn phòng này phát sinh quan hệ!

Mẹ kiếp, tên đàn ông khôn nạn, để xem bà đây có thu thập được người hay không.

Vừa nghĩ Vân Tịch đã tức giận, nhớ đến đêm hôm qua mình ăn không ít khổ từ người đàn ông này càng khiến cô sinh thêm hận, quay mặt nhìn sang bên cạnh, để cô xem cái tên không bằng cầm thú đó rốt cuộc là người phương nào mà lại dám can gan ức hiếp bà

Vân Tịch cả kinh nhìn người đàn ông đang yên giấc bên cạnh, người này có thật không ngờ lại có tướng mạo vô cùng đẹp a, có khi còn có thể gọi hắn hai từ Yêu Nghiệt mới có thể hình dung ra, môi hồng răng trắng, ngũ quan khuôn mặt tinh xảo, khung xương mặt lại vô cùng hoàn hảo, mày kiếm, mũi cao, mắt phương sắc bén, đuôi mắt nhếch lên vô cùng quyến rũ, tuy rằng đang ngủ nhưng người đàn ông này lại không tồn tại một chút đến khí chất vương giả bẩm sinh trên người, trên người rõ cao quý kiêu ngạo làm người ta không dám khinh nhờn

Vân Tịch nhìn đến ngây ngốc, lúc sau lại hoảng sợ, tay đưa lên ngực vuốt vuốt, một âm thanh khe ực một tiếng cắt lên từ trong họng, có thể nhìn thấy cô hiện tại sợ hãi cỡ nào

Có nhầm không a? Tên đàn ông yêu nghiệt này lại chính là người cưỡng bạo cô đêm qua? Thật không thể tin được hắn lại đẹp mắt đến như thế, nhìn mà muốn no cả con mắt, cô biết đêm qua người cùng mình quan hệ vốn đẹp trai, nhưng có đánh chết cô cũng không ngờ rằng hắn lại đẹp trai đến như thế, yêu nghiệt, đúng là yêu nghiệt mà!

Vân Tịch cẩn thận tính toán, xem ra với cái gương mặt yêu nghiệt này hắn còn cần được tất cả nha, đại sư huynh, nhị sư huynh cùng với cái tên tóc đỏ và cái tên khôn nạn đêm qua bỏ cô ở lại cộng lại tất cả cũng không bằng nửa phần của hắn...

Hừm, nói có hơi quá, cùng lắm bốn người cộng lại cũng được một hay hai phần ba gì đó của tên yêu nghiệt này đi.

Càng ngắm Vân Tịch càng bạo gan hơn, đôi mắt háo sắc dòm từ khuôn mặt đến phía dưới, Cổ Duật Phi nằm nửa thân trên, nửa phần trên lộ ra xương quai xanh mẽ người, bờ vai rộng lớn cùng da thịt màu đồng quyến rũ, nhìn thân thể này, cô có thể thấy người đàn ông trước mặt này còn sơ hở và một thân hình đẹp, cần thận suy nghĩ lại cô đêm qua cũng có chạm qua, phát hiện tên này, ừm, có tám hay sáu mũi gì đó

Đứng là nhìn mỹ nam vào buổi sáng là nà cả con mắt nha.

Tác Giả: "Dạo này ta hay bị quên đăng truyện□ "

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Quân Sùng Hôn* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](#).

Chương 17: Lần sau tái ngộ chuẩn bị thành thái giám đi

Vân Tịch nhủ vậy, tên này đẹp thì đẹp thật, nhưng hắn lại phạm phải một sai lầm lớn đó chính là dám cướp đi lần đầu tiên của cô, hơn nữa đêm qua lại bắt nạt cô không ít, có làm hay không, đêm qua rõ ràng bà đây đã giúp người giải được, lí nào lại có người không mang ơn mà còn cho ân nhân mình ăn không ít khổ sở như tên này chứ?

Hừ, xin lỗi nhé, dù người có đẹp trai đến đâu cũng không thể chối bỏ được sự thật của đêm hôm qua, nếu đêm qua không có chuyện đó phát sinh, có lẽ cô đã bị đáng về yêu nghiệt này câu hồn đoạt phách, nhưng mà bây giờ á? Xin lỗi nha, không có cửa đâu.

Trong đầu bỗng xẹt qua một ý định, Vân Tịch chớp mắ, mắt sáng lên, khỏe môi khẽ cười giảo hoạt như một con hồ ly nhỏ, vừa nhìn liền biết cô không có ý tốt, Vân Tịch nhìn xung quanh trong căn phòng muốn tìm xem ở đây có cái gì có thể dùng được, đôi mắt chợt dừng tại thứ đồ được đặt trên mặt bàn trước mặt cách mấy bước chân

Vân Tịch quay đầu nhìn Cổ Duật Phi, theo bản năng môi khẽ mím lại sau đó cẩn thận xuống giường bước đến chiếc bàn gỗ cách mình không xa

Hắc hắc, Vân Tịch cười thích thú cảm thử đồ mình cần trên tay, chợt nhớ đến quần áo của mình liền lập tức nhìn lại, ánh mắt dòm xuống mặt đất, dưới sàn nhà là một mảng lộn xộn của quần áo nam nữ trộn lẫn, nhưng lại không khó để tìm ra quần áo của cô trong mớ lộn xộn đó, bô vậy suôn xảm tao nhã xinh đẹp đêm hôm qua giờ phút này không thấy đâu mà Vân Tịch chỉ nhìn thấy mấy mảnh vải lộn nhò thừa thớt nằm lung tung rất nhiều dưới sàn

Khỏe môi giắt hai cái, rất nhanh trong mắt liền hiện hai đốm lửa đỏ, Vân Tịch hung hăng trừng mắt nhìn tên thủ phạm vẫn còn đang ngủ trên giường, nhìn thấy hắn ngủ yên lành như thế, trong khi có cái gì cũng bị chịu thiệt thòi, người mất mà quần áo thì không còn.

Mẹ nó! Quả đáng vậy, đêm qua tên khôn nạn này, chính hắn đã xé rách quần áo của cô, đó là hàng LE đó có được hay không? Là một trong những bộ siêu tập của nhà thiết kế LE, cô lại rất thích những hãng quần áo của LE, khổ nỗi nó lại khó mua nên cô đã rất lâu mới có thể mua được một cái đẹp như thế, mặc được có một lần thể mẻo nào tay tên này liền trở thành những mảnh vải kia rồi?

Tức chết bà rồi!

Vân Tịch nhìn xung quanh tìm kiếm thêm một thứ, đôi mắt rất nhanh tìm được thứ mình cần, nhanh chân tới lấy sau đó trở về phía giường

Cổ Duật Phi vẫn còn đang trong trạng thái ngủ say nên không phòng bị, hiếm khi anh có được một giấc ngủ ngon như thế trong hai mươi mấy năm qua, anh là một người có tính cảnh giác rất cao, miễn cảm với sự nguy hiểm, nhưng chẳng hiểu tại sao giờ phút này anh lại ngủ say như chết không phát giác được chuyện gì xung quanh cả, kể từ lúc lên mười tuổi anh đã không còn là một người bình thường nên anh rất ít khi có được một giấc ngủ an lành ngon giấc như thế

Ngao ngáy trên gương mặt tuần mỹ yêu nghiệt vài đường nét, Vân Tịch nhanh chóng vút bút trong tay, nhìn tác phẩm mình để lại cho Cổ Duật Phi, hài lòng cười xấu xa hai tiếng như một con cáo nhỏ sau tiếp tục công việc thứ hai...

Cầm trên tay chiếc quần tây sau đó vứt xuống đất, Vân Tịch nhanh chóng tra vật chứng "phạm tội" lại chỗ cũ, có dùng tốc độ nhanh nhất mặc lại quần áo vào, cũng may phòng đối diện, mà giờ này hành lang yên tĩnh không có ai nên cô chỉ có thể tạm mặc chiếc áo sơ mi của tên này nhanh chân chạy về là được, nghĩ nghĩ một lát sau đó quay mặt nhìn người vẫn còn đang ngủ say, Vân Tịch nhắc chân đến bàn lấy bút và giấy, cô muốn để lại cho tên tiện nhân nam nhân này vài chữ sau đó xách đồ lạng lẽ rời đi

Bây giờ, đồng hồ sinh học của Cổ Duật Phi thường ngày dậy rất sớm, nhưng hôm nay lại xem như một ngoại lệ khiến anh dậy muộn, Cổ Duật Phi nhũ này chậm rãi ngồi dậy, bộ dáng mới tỉnh ngủ chính là một hình ảnh khác so với thường ngày của Cổ tư lệnh, đáng người lười nhác, khuôn mặt yêu nghiệt tinh xảo cùng với cơ thể trần nửa thân trên thấp phản quyến rũ khiến người ta có thể vô tình bị anh câu hồn đoạt phách

Hình ảnh của Cổ tư lệnh thường ngày chính là một quân nhân chính trực vạn phần nghiêm túc, anh cao lãnh lạnh lùng khiến người người e dè kính cẩn, hình ảnh cầm dục của Cổ tư lệnh đã làm biết bao thiếu nữ ở thành phố S này say đắm, nếu nói Cổ Duật Hành ngày xưa là một người đàn ông hoàng kim của Trung Quốc, thì người đàn ông này chính là một vương giả yêu nghiệt, anh đứng thứ hai không ai lại dám xưng thứ nhất

Trong số ba anh em Cổ gia, đại thiếu gia Cổ Duật Phi có sự ảnh hưởng gen từ cha nhiều nhất, khi nhỏ tuổi dật ngao kiêu, nay lớn lại trở thành một vương giả yêu nghiệt - Rõng trong biển người, Cổ Duật Phi đã mạnh mẽ đánh bại thành tựu của người cha trước nay chưa ai có thể vượt qua khiến những thiếu nữ trong và ngoài thành phố đều ao ước đến anh, Cổ Duật Phi chính là chỉ cần xuất hiện một nơi anh liền có thể vô tình bắt lấy trái tim của các cô gái

Mất phương híp lại đây về lười biếng, đêm hôm qua quả thật là một giấc ngủ ngon giấc nhất anh từng có, Cổ Duật Phi không bao giờ khuyến tiếc giấc ngủ, nhưng giờ đây anh thật sự muốn ngủ, đây cũng là lần đầu tiên trong đầu xẹt qua một ý nghĩa ham muốn được ngủ nướng như thế.

Chợt nhớ đến đêm hôm qua, cô gái ngọt ngào ương ngạnh như con mèo con, trong lòng bỗng dâng lên một xúc cảm, khỏe mỗi khi nâng lên cười ảm áp, tay theo bản năng sờ bên cạnh, khi cảm nhận được bên cạnh là một mảng trống không, nụ cười chớp mắt tắt ngấm, trên gương mặt lấp tức phủ một lớp mây đen, Cổ Duật Phi quay đầu nhìn sang bên cạnh, quả nhiên người không thấy, nhưng trên giường lại còn chút hơi ẩm chứng tỏ cô chỉ vừa rời đi không lâu lắm

Đôi con ngươi lập tức chạm phải một vết náu nhỏ trên giường, khỏe mỗi khi nâng nhẹ, Cổ Duật Phi nhớ đến đây hôm qua chỉ cảm thấy toàn thân thoải mái vô cùng, lại còn rất vui vẻ, mặc dù không hiểu vì sao nhưng anh biết cô gái kia quả nhiên làm anh rất hài lòng, không phải hài lòng vì chuyện kia mà là chính cô làm anh hài lòng và khơi dậy chút sự hứng thú trong anh

Cổ Duật Phi anh chưa từng có hứng thú với phụ nữ, một chút cũng không chứ đừng nói đến việc có tiếp xúc đụng chạm qua với họ, nhưng bây giờ trong đời anh đột nhiên lại nhảy vào một con mèo hoang nhỏ như thế, không, phải nói là cuộc sống của anh đã đề hồ một lỗ nhỏ nên mới khiến con mèo nghịch ngợm ấy chạy đến đây và bước vào cuộc đời của anh mới đúng

Ngón tay chạm rài chạm vào đôi môi bạc mỏng, anh đột nhiên lại nhớ đến nụ hôn ấy, một nụ hôn ngọt ngào như được ăn một viên kẹo khiến anh lưu luyến khó quên, khẽ lắc đầu, môi mỏng kéo nhẹ một đường, đôi mắt màu hổ phách dờn từ giường đến tủ lộn xộn dưới sàn nhà

Sân nhà là một mảng quần áo, nhìn đến mở vãi xinh đẹp không ra quần áo kia, vừa liếc mắt anh liền nhận ra đó là quần áo của cô, chỉ là nó đã bị anh xé vào đêm hôm qua mà thôi, hôm qua anh quả thật nhận mình đã thất thố thô lỗ với cô không ít, thay vì phải cởi bỏ quần áo ra một cách đàng hoàng trên người nhưng anh lại xé đồ cô ra như thế...

Anh còn nhớ lúc bản thân xé đồ của cô, cô đã tức giận đến nhường nào, cô nói:

"Tên khốn kiếp! Có cái gì thì từ từ nói không được sao, xé rách đồ của người ta như thế anh có đến nổi hay không, có không?"

Lúc đó anh lo lắng không để tâm, miệng nói sẽ đền quần áo cho cô nhưng cô lại khinh bỉ, xem anh như người không có tiền mà khoác lác, hung hăng mắng khiến anh giờ nghĩ lại lại cảm thấy bản thân rất uất ức

"Bộ đồ của hãng LE, làm ơn nhớ lời anh nói phải đền mười bộ cho tôi, là mười bộ đẳng cấp nhất!"

Anh biết cô nói đến đó trong lòng còn thầm khinh bỉ anh rất nhiều nhưng lại không nói, không nhớ thì thôi nhưng đã nhớ rồi thì khiến anh bây giờ thật hận không thể bóp chết cô gái đó, cô làm không, đường đường là đại thiếu gia Cổ gia, là tư lệnh, là thượng tá mà lại bị người ta xem là kẻ không có tiền nói khoác? Bị một cô gái khinh bỉ cho không có tiền đồ như thế thì thử hỏi Cổ tư lệnh chịu được ư, dĩ nhiên là không rồi, nghĩ sao vậy!

Hừ, nề tình vì đêm hôm qua giúp anh giải được, Cổ tư lệnh đành tạm tha cho Văn tiểu thư một lần.

Cổ Duật Phi đang định xuống giường nhưng lại cảm thấy có cái gì đó không đúng, mắt phượng nheo lại bắt đầu nhìn xung quanh căn phòng một lượt, điểm cuối cùng khi dừng ánh mắt chính là mớ quần áo kia, anh phát hiện ngoài đồ của cô, áo sơ mi của anh đã bị mất, hơn nữa...

Cúi người nhặt chiếc quần tây lên, trên gương mặt lãnh bạc nhanh chóng xuất hiện một vết nứt khi đôi mắt vừa chạm phải điểm mới lạ trên chiếc quần

Cổ Duật Phi trên trán nổi lên ba vạch đen: "..."

Hừ, khỏi nói cũng biết thủ phạm là ai, cô gái này quả thật to gan, lại dám làm hỏng quần áo anh như thế! Áo mất quần còn thì cũng đã hư.

Giới, giới lắm

Mấy kiểm nhú lại xem xét xung quanh chiếc quần, anh muốn xem cô gái này ngoài đề lại "tác phẩm" một chỗ trên đây không biết còn có chỗ nào nữa

Sau một lần kiểm tra, Cổ Duật Phi phát hiện trên quần của anh tổng cộng có ba tác phẩm mới lạ do con mèo nhỏ tối qua để lại, khỏe mỗi khi nâng nhẹ có chút bắt mắt đi, trên gương mặt yêu nghiệt ngoài trừ vẻ lãnh đạm ra Cổ Duật Phi cũng không bày ra chút biểu cảm dư thừa nào

Đem chiếc quần vứt dưới sàn, bước chân không nhanh không chậm thản nhiên đi về phía chiếc bàn gỗ trước mặt, ngay lúc nâng tay lấy chiếc điện thoại, khỏe mắt nhìn thấy bên cạnh có một tờ giấy Cổ Duật Phi cũng thuận tay cầm lên xem

Lông mày nhú lại cũng chậm rãi giãn ra khi anh nhìn thấy những dòng chữ xinh đẹp uyển chuyển như chủ nhân của nó trên mặt giấy trắng, nhưng khi đọc chữ trên giấy sắc mặt anh khẽ biến tối lại:

"Tiện nam nhân, vô si ti bỉ, đêm qua mặc dù người cường bạo bà đây nhưng vì nề gương mặt của người nên tạm tha lần này, lần sau tái ngộ nên tránh xa một tí vì nếu để bà đây bắt gặp chúng tôi ngày đó chuẩn bị thành thái giám đi!"

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Quân Sủng Hôn* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 18: Anh trai quả nhiên thương mình

"Tiện nam nhân, lần này bà đây rộng lượng bỏ qua cho người chuyện tối qua, lần sau gặp lại nên tránh nếu không chuẩn bị thành thái giám đi!"

Cô chẳng những đề lại cho anh một mảnh giấy với nét chữ xinh đẹp, anh còn tìm thấy bên trong giấy có một tờ tiền mệnh giá năm tệ, đi kèm với tờ tiền chính là thêm một nét chữ ngắn gọn phía trên:

"Tiền thù lao"

Cổ Duật Phi: "..."

Khỏe mỗi co rút, Cổ Duật Phi đột nhiên có cảm nghĩ muốn bóp chết cô gái này, chẳng những mắng anh lại còn khi dễ anh, đây chẳng phải Cổ tư lệnh bị một cô gái bắt nạt xem anh như trai bao sao?

Còn nữa, lẽ nào anh trong mắt cô gái này chỉ đáng giá có năm tệ thôi sao? Anh cảm thấy lòng tự tôn của mình đã bị cô gái này hung hăng bóp vụn không chút lưu tình

Hít một hơi thật sâu, Cổ Duật Phi xem tờ giấy cầm trên tay chính là cô hung hăng đem lòng bàn tay bóp chặt lại khiến mảnh giấy trở nên nhăn nhúm, ngón tay nhấn vài cái trên màn hình, rất nhanh điện thoại đã kết nối gọi đến một người ở đầu dây bên kia

Trong một căn phòng của một nơi nào đó, trên chiếc giường lớn giữa căn phòng đang có một người vẫn còn say giấc nồng, người đàn ông với mái tóc anh đào cùng với thân thể trần truân thân trên vùi mình vào trong chăn lười biếng ngái

Chiếc điện thoại để đầu giường đột nhiên mở sáng, theo đó là âm thanh bắt tai người nghe vang lên không ngừng trong căn phòng

Người trên giường đang ngủ bỗng bị âm thanh của chiếc điện thoại làm cho phiền nhiễu, lông mày nhú lại có chút bực bội nhưng lại không có ý định nghe máy, điện thoại đổ chuông hồi lâu không thấy ai bắt máy cũng đúng thời gian tự động tắt, gương mặt nhăn nhó cũng từ từ giãn ra với vẻ hài lòng, anh ta đang muốn chìm vào giấc ngủ tiếp thì chiếc điện thoại một lần nữa đổ chuông, căn phòng một lần nữa vang lên đạo âm thanh khiến người nằm trên giường bực bội buộc phải nghe máy

Cổ Duật Phi nhẫn nại chờ điện thoại, đến cuộc gọi thứ hai cuối cùng cũng thấy có người bắt máy, nhưng anh còn chưa mở miệng bên kia đã hung hăng mắng một lượt, "Mẹ kiếp biết bây giờ là mấy giờ hay không? Gọi gọi cái rầm, dám làm phiền giấc ngủ của ông chủ đời nhà người sáng nhất đêm nay đi!"

Cổ Duật Phi: "..."

Cổ Khải Trạch tức giận mắng người không chút ngắt quãng, nhưng lại không nghe thấy bên kia có người đáp, anh ta không nhẫn nại đang muốn mắng thêm thì bỗng cảm thấy có cái gì đó không đúng, đưa điện thoại ra trước mặt, ánh mắt vừa chạm phải người gọi đến trên màn hình thì chết lặng, "..."

Hai phút trôi qua điện thoại của Cổ Duật Phi sau khi truyền đến giọng nói hùng hồn mắng người thì chính là nịnh nọt mềm mại

Cổ Khải Trạch: "Anh, anh gọi em sao? Anh gọi có chuyện gì thế?"

Cổ Duật Phi cũng không để ý đến chuyện vừa rồi em trai mắng người, không giải thích câu hỏi của Cổ Khải Trạch mà nói những gì cần nói, "Hai mươi phút, khách sạn Almo, quần áo của anh, phòng cũ". Nói xong còn đang định cúp máy thì Cổ Khải Trạch ở bên kia đầu dây vội hét lên ngăn lại, "Anh, khoan đã, cho em thời gian ba mươi phút, là ba mươi! Hai mươi không đủ đâu, vậy nha."

Cố Khải Trạch không để cho Cố Duệ Phi đồng ý, nói nhanh xong cũng tự động ngắt máy, anh nuốt một ngụm nước bọt, tay vuốt ngực nhẹ nhàng thở ra

Cũng may, cũng may vừa nãy Cố Duệ Phi dặn dò Cố Khải Trạch cũng chỉ để ý mỗi câu hai mươi phút cho nên có thể vội vàng ngăn cản sửa lại cho thêm mười phút, anh trai cũng không thể làm gì hơn nên chắc chắn sẽ cho anh ba mươi phút, có trời, có Cố gia mới biết Cố Duệ Phi là người một khi đã quy định ra thời gian rất ít khi cho người khác đàm phán sửa lại nên anh cũng chỉ có thể liều mình làm như thế.

Cố Khải Trạch cẩn thận suy nghĩ lại những gì vừa nãy Cố Duệ Phi nói, Cố Duệ Phi vừa nãy căn dặn chính là đến khách sạn Almo đưa quần áo cho anh ấy, quần áo sao, được thôi, em sẽ đến nhanh nhất có thể.

Đưa mắt quét qua nhìn thời gian trên màn hình, bây giờ là bảy giờ mười một, từ nhà đến khách sạn Almo chỉ mất mười phút, hai mươi phút còn lại Cố Khải Trạch vừa vận chuẩn bị xong, nghĩ vậy Cố Khải Trạch liền vui vẻ, đang định xuống giường, điện thoại bỗng vang lên một tiếng thông báo có tin nhắn, Cố Khải Trạch hết ần lại lướt trên màn hình nhìn tin nhắn gửi đến

Người gửi tin nhắn đến không ai khác chính là Cố Duệ Phi, nội dung tin nhắn rất ngắn gọn nhưng lại đối với Cố Khải Trạch chính là mệnh lệnh, là cảnh cáo không cho anh đàm phán thời gian

[Cố Duệ Phi: Hai mươi hoặc ít hơn!]

Cố Khải Trạch sợ hãi đồ mồ hôi hột, vội vàng nhấc một nhân dân khóa lóc gửi đi sau đó nhấn ngón tay lên bàn phím nhanh chóng viết mấy chữ trên màn hình

[Cố Khải Trạch: Anh, cho em tắm rửa nữa, hai mươi phút căn bản không đủ]

Bên kia im lặng không đáp, ba phút sau điện thoại lại thông báo có tin nhắn đến

[Cố Duệ Phi: Hai mươi lăm không hơn]

Cố Khải Trạch xem xong cũng thở phào nhẹ nhõm, hai mươi lăm cũng được, còn đỡ hơn hai mươi phút kia, nhưng Cố Khải Trạch chỉ vừa vui vẻ không lâu lại nhận thêm được một tin nhắn từ Cố Duệ Phi

[Cố Duệ Phi: Hai mươi ba]

Cố Khải Trạch trốn to mắt nhìn dòng chữ trên màn hình, hai mươi ba, có làm hay không, đã cho người ta thêm năm phút vậy mà còn cắt xét thêm hai phút, Cố Khải Trạch nhấn vài chữ trên màn hình, nhưng chữ chưa nhấn hết lại nhận thêm tin nhắn

[Cố Duệ Phi: Hai phút trừ ra chính là việc em đàm chuyện anh đàm phán!]

Cố Khải Trạch giật mình, căn nhắc mình một lát cũng vội xóa tin nhắn đang viết dở đi, hai phút trừ ra chính là do anh đàm phán cùng anh trai khi nãy, vậy có phải anh muốn đàm phán thêm sẽ trừ thêm hai phút thành hai mươi một hay không? Nghĩ vậy Cố Khải Trạch quyết định chọn im lặng chấp nhận hai mươi ba phút còn lại

Nhìn thời gian trên màn hình, bây giờ là bảy giờ mười ba, vậy anh chỉ còn hai mươi thôi sao? Oh shit! Như vậy có khác gì ban đầu đâu chứ.

Ngay lúc Cố Khải Trạch vừa đau lòng vừa quần quăn lên với thời gian thì Cố Duệ Phi bên này vẫn thong dong bình tĩnh như thường, nghĩ nghĩ có lẽ mình nên nhắn từ chút, anh khẳng định Cố Khải Trạch sẽ phóng xe đến đây, dù tay lái của thằng bé tốt nhưng gần đây anh thấy giao thông trong nước có chút không ổn, lòng mảy mềnh lui, gần đây tình hình giao thông quả thật không tốt, mà điểm này lại chính là do bộ phận quản lý an toàn giao thông bên đó chưa được chặt chẽ

Ngoài mặt tuy Cố Duệ Phi làm như không có chuyện gì, nhưng Cố Khải Trạch là em trai anh, nói không quan tâm tức là không có lương tâm, cho nên sau khi nghĩ lại Cố Duệ Phi cũng gửi lại vài dòng tin nhắn

[Cố Duệ Phi: Hai mươi ba phút của em bắt đầu]

Vốn Cố Khải Trạch đang rầu rĩ, đang định xuống giường lại nhận được tin nhắn, mặt mày ù rù tức mất nhìn sang thì thấy tin nhắn gửi đến hiển thị trên màn hình, đọc được dòng chữ này Cố Khải Trạch vốn đang ù rù mặt chau mày ụ lên vui vẻ lên nhiều

Hắc hắc, anh trai quả nhiên vẫn là thương mình.

Cố Khải Trạch sau khi nhận được tin nhắn cũng không đáp lại, lật đặt hất tung chăn nhảy xuống giường chạy vào trong phòng tắm, anh dùng tốc độ nhanh nhất để chuẩn bị, tuy nói cho thêm ba phút kỳ thực cũng không đủ lắm nhưng có còn hơn không

Chạy đua với thời gian, Cố Khải Trạch ôm đồ chạy ra khỏi nhà, tắm rửa mặc quần áo xong cũng không kịp để anh lau tóc khô chứ đừng nói đến việc chải tóc hay không

Trong khách sạn Almo, gian phòng số 3711, tuy bây giờ là buổi sáng, nhưng căn phòng lại chẳng khác gì canh ba của bình thường, gian phòng rộng lớn được tắm rèm to lớn sậm màu phía sau che khuất giấu đi toàn bộ ánh sáng bên ngoài khiến căn phòng tĩnh mịch lạnh lẽo lạ thường, đối diện với cửa sổ chính là dãy ghế sofa, trên ghế, một người đàn ông với dáng hình to lớn cao 1m8 thân nhiên ngồi vắt chéo chân này lên chân kia, trên tay cầm ly rượu vang chậm rãi nhấp nháp chờ đợi người đến

*Một canh giờ = Hai tiếng

Mắt phượng âm trầm sâu thâm thùy tựa như mặt hồ không đáy nhìn chăm chú mảnh giấy trắng với những nét chữ xinh đẹp cùng tờ tiền mệnh giá năm tệ trên tay, không biết suy nghĩ đến cái gì, trên gương mặt yêu nghiệt nhẹ nhàng nện ra một nụ cười, thanh âm cười khẽ trầm thấp vang lên trong căn phòng tĩnh lặng khiến người nghe cảm thấy sự lạnh lẽo, không nhận được nổi đa già

Cố Duệ Phi không buồn xem thời gian, chậm rãi đặt đồ trong tay lên bàn, tay khẽ động tiếp tục thưởng thức rượu vang, thời gian từng phút cứ thấm thoát trôi qua cũng chỉ còn dưới năm phút, anh vẫn thong dong thân nhiên như thường, từng phút từng giây đi qua mắt thấy còn lại một phút thì cửa phòng đột nhiên có tiếng gõ cửa vọng từ ngoài vào trong

Cố Duệ Phi mình không động, mặt không đổi trầm giọng nói với người bên ngoài: "Vào đi ".

Cố Khải Trạch hiển nhiên thật sự đã phóng xe đến đây, khi này đi trên đường không hiểu tại sao khi thường không thấy mà bây giờ lại có mấy anh cảnh sát đứng đó, Cố Khải Trạch xem tí nữa đã vượt đèn phóng đi, nhưng đầu óc nhanh chóng hoạt động, suy nghĩ làm vậy cũng có chút không thích hợp. Không phải vì anh sợ tay lái của mình không cắt đuôi được bọn họ, mà điểm chính ở đây chính là anh phải dừng lại tại khách sạn Almo, nếu thật sự phóng đi, cảnh sát sẽ đuổi theo, như thế cũng có chút phiền phức lại chậm trễ thời gian, cho nên Cố Khải Trạch quyết định giảm tốc độ tuân thủ giao thông

Đến khi đổi đèn, Cố Khải Trạch làm như cũng không gấp gáp, chiếc xe thể thao cũng giảm xuống vẫn chạy với tốc độ bình thường, không phóng đi như bay khi thường, anh không muốn đến nước này rồi mà còn bị mấy tên cảnh sát kia quắc vào uống trà đầu a, nhìn bọn họ như sói rừng mới kia kia, chỉ cần anh phạm chút lỗi liền bị tóm lập tức, mục đích cũng chỉ là tiền mà thôi, tuy là thiếu gia của Cố gia, nhưng cũng phải biết chừng biết mực, hơn nữa đạo gần đây thế tiền của anh vẫn bị cha đóng băng nên nên làm những gì tránh liên quan đến tiền ra, nếu không thì ngay cả tiền sinh hoạt cũng tiêu sạch.

May mắn là anh đến kịp, thời gian quá gấp gáp, một phút duy nhất anh đem mình vừa vận đến tận cửa phòng anh trai là quá may mắn lắm rồi, phù, việc này cũng đồng nghĩa với việc anh đã thoát khỏi giới sinh tử.

Khách sạn Almo cũng thường được Cố Duệ Phi đến đây, phòng riêng biệt của anh luôn là 3711 không đổi, nên cho dù anh có đến hay không họ vẫn giữ lại cho anh, vì không một ai ở đây dám động vào thái tử gia của thành phố S cả

Cố Khải Trạch ngoài cửa thờ hồn hển, vừa đến cũng không chần chờ đã gõ cửa, được người bên trong lên tiếng cho phép cũng chậm rãi đẩy cửa đi vào

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Quân Sùng Hôn* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19: Ông hoàng không ngại

Từ sau khi kết hôn cùng Lâm Tĩnh, chỉ qua một đoạn thời gian ngắn ngui Cố Duệ Hành đã đem Cố gia trở thành đại gia tộc nhất nhì của thành phố S, chẳng những thế, "Người đàn ông hoàng kim " này đến nay đã có thêm một phong hào mới - Ông hoàng không ngại vàng của thành phố S, nên sau khi Lâm Tĩnh hạ sinh anh em Cố Duệ Phi, tự nhiên cũng sẽ được dân chúng sắc phong thế tử gia.

Cố gia tuy không có con gái nhưng lại có những đứa con trai tài giỏi hơn người khiến người người ghen tị lẫn hăm dọa con nết, giả sử như con trai trưởng Cố gia - Cố Duệ Phi chẳng hạn?

Gia nghiệp Cố gia không nhỏ, vốn Cố đại thiếu gia có thể thay cha mình tiếp quản và kế thừa nó trong tương lai, nhưng thay vì chọn như thế anh lại rẽ lối sang con đường quân nhân, quân nhân làm không dễ và không thể không nói nó gian nan, mọi người nghĩ liệu một đại thiếu gia luôn sống trong cảm y ngọc thực như anh sẽ chịu nổi một cuộc sống như thế chứ? Tuy biết anh khác người nhưng quân nhân thật sự gian khổ nhất là đối với người sống trong nhung lụa từ nhỏ, nhưng sự thật đã chứng minh, dần theo thời gian sáu năm sau, Cố đại thiếu gia đã làm cho mọi người ai nấy đều丧 mất hăm dọa, vì trong thời gian ngắn ngui Cố Duệ Phi chẳng những vinh dự nhận quân hàm Thượng Tá, anh còn nắm giữ chức vụ Tư Lệnh mà chưa một ai có được khiến Cố Duệ Phi có thành tích biến thái, huy hoàng nhất trong truyền thuyết quân nhân

Anh quyền quý quân nhân, nắm trong tay quân đội hùng hậu của thành phố S, quân đội đặc chủng lục dã chiến của chính tay anh bồi nèn - Thất Sát, khiến cho người người đều kính nể bội phục Cố đại thiếu gia, phải biết rằng không chỉ có một mình anh có được thành tích huy hoàng như thế, nhưng có chiến tích huy hoàng không có nghĩa sẽ giống anh truyền thuyết như thế, số lượng có năm thì chỉ có hai, Cố Duật Phì, hai mươi sáu tuổi nắm giữ một thành tích hiển thái huy hoàng như thế đã nổi lên nắng lửa của anh

Về nhị thiếu gia cùng tam thiếu gia Cố gia cũng rất giỏi không kém anh trai, chỉ là có một sự thật bất ngờ ở đây, mọi người luôn biết Cố Duật Hành là chủ tịch của tập đoàn Cố thị, một tập đoàn lớn nhất nhì Trung Quốc, nhưng thực tế có mấy ai biết rằng Cố thị chính là hai mặt, mặt sáng và mặt tối?

Cố gia không những xuất thân từ giới doanh nhân, mà nó còn được xuất thân từ giới hắc đạo, phải, là hắc đạo, cha của Cố Duật Hành tuy không phải vua của thế giới ngầm, nhưng cũng là người nhất nhì có tiếng của giới hắc đạo, mà anh là con trai ông tự nhiên cũng sẽ tiếp quản gia nghiệp của toàn bộ gia tộc dù ngoài sáng hay trong tối

Giới hắc đạo ai nghe cũng thấy sợ hãi vì nó luôn làm người ta liên tưởng đến những cảnh chém chém giết giết và làm ăn phi pháp, thực tế, hắc đạo không phải chuyện gì cũng phải dính đến máu me như thế, cũng không phải lúc nào làm ăn phi pháp thì chính là hắc đạo, Cố gia tuy xuất thân hắc đạo nhưng chưa từng làm ăn phi pháp, còn về có máu me hay không chỉ cần bọn họ biết là được, người ngoài có biết hay không không phải việc của Cố gia bọn họ

Nói đến Cố Luạn Trạch không ai trong giới hắc bạch là không biết, vì ông là một trong tứ đại lão đại của thế giới ngầm, bốn người cùng nhau đứng đầu hắc bạch đạo, quan hệ của bọn họ rất tốt, và mọi người đều biết bốn người đều là anh em cùng sinh ra từ với nhau, nhưng đó cũng chỉ là quá khứ, là truyền thuyết mà thôi vì tứ đại lão đại bây giờ cũng chỉ còn có ba người được gọi là tam đại lão đại của thế giới ngầm. Vì sao lại còn ba người ư? Bởi đã từng có thời gian xảy ra vài chuyện ngoài ý muốn khiến tình cảm anh em rạn nứt, toàn bộ thế giới ngầm sau khi biết chuyện cũng nổi sóng không thôi, phải biết rằng tình cảm bốn người rất thân thiết gắn kết với nhau, nhưng bây giờ lại xảy ra chuyện khiến nhị gia rời khỏi tứ đại lão đại. Không một ai biết mọi chuyện là như thế nào, rốt cuộc trong đó có những khuất ần gì? Mọi thứ chẳng những không đề cập mà tứ đại lão đại cũng không muốn ai biết chuyện này nên đã để ép nó xuống, bọn họ quyết định đem chuyện xảy ra chôn vùi, đem nó vào sọt lãng quên của vô tận.

Cố Luạn Trạch sau khi qua đời, Cố Duật Hành gánh trên vai không chỉ sự nghiệp gia tộc là Cố thị mà anh còn gánh vác toàn bộ hắc bang của cha anh, thân là con trai tam gia không ai là không biết đến anh, chỉ là dấu cho trong tối biết thì ngoài sáng cũng ít ỏi người biết về điều này, Cố Duật Hành cũng không có ý định giấu giếm hay tiết lộ nên cũng không lên tiếng nói gì, sự việc cứ thế im ỉm ngầm, việc của hắc bang anh ít khi nhúng tay vào, từ khi cha mất, mọi việc anh cũng giao phó lại cho một thuộc hạ thân tín mà cha tin nhiệm nhất - Lưu Hàn, Lưu Hàn chẳng những là cánh tay đắc lực của Cố Luạn Trạch mà ông còn là anh em vào sinh ra từ với Cố Luạn Trạch nên hai người rất thân, Cố Duật Hành khi nhỏ cũng hay quấn lấy Lưu Hàn, kén lên anh lại càng đối tốt và tôn trọng hơn Lưu Hàn

Trước khi Cố Luạn Trạch mất, tuy không kịp nói với Lưu Hàn lời nào nhưng Lưu Hàn lại biết Cố Luạn Trạch muốn nói gì, Lưu Hàn đã đứng trước mặt ông thề rằng ông chắc chắn sẽ thay Cố Luạn Trạch chiếu cố thật tốt Cố gia, sẽ bảo vệ họ thay ông. Mọi việc hắc bang tuy rằng giao phó lại cho Lưu Hàn chường quản, nhưng Cố Duật Hành đều biết tất cả mọi việc diễn ra trong hắc bang, hắc bang chỉ những khi có việc quan trọng anh mới ra mặt giải quyết chúng, nhưng những việc anh giải quyết dù chỉ đem trên đầu ngón tay nhưng ai ai trong bang hội lại rất kính nể đối với anh.

Vào cái ngày của mười sáu năm về trước sau khi Mạn gia đánh mất Mạn Hi, toàn bộ thế giới ngầm bỗng dừng nổi sóng, mà Mạn Đình Phong cũng là con trai của một trong những tam đại lão đại hắc đạo - Mạn Đình Lệ, Cố gia cùng Mạn gia giao tình không tệ, chưa kể đến việc Cố Luạn Trạch cùng Mạn Đình Lệ còn là anh em tốt của nhau, Cố Duật Hành nghi ngờ việc Mạn Hi mất tích, với khả năng của một người bình thường là không thể, điều này chỉ có thể là người trong hắc đạo mà thôi, Mạn Hi vừa mất tích, giới hắc đạo đột nhiên cũng nổi sóng ngầm, tình cờ là vài chuyện xảy đến buộc Cố Duật Hành phải ra mặt, điều này có thể sẽ gây ảnh hưởng đến gia đình anh bất cứ lúc nào

Sống với một cuộc sống chém giết và dao súng, trước kia đối với Cố Duật Hành chẳng là gì, cưới Lâm Tĩnh, cùng cô có những đứa con anh cũng không hề hề hững hay lo sợ vì giới hắc đạo luôn bình yên như thế, anh có thể thấy gia đình của anh an toàn nên vẫn sống một cuộc sống bình thường với họ, Lâm Tĩnh cũng không hề biết đến chuyện này, ngay lúc anh định nói với cô mọi chuyện và quyết định từ bỏ hắc đạo thì giới hắc đạo bỗng bùng bùng bùng nổ lên, đầu đầu cũng bắt đầu nổi lên đã tằm bùng bùng với mọi nơi, nhưng điều bọn chúng chú ý nhất vẫn là tam đại lão đại, tuy vẫn còn gần kết nhưng không ai lại ở cùng nhau, nhị gia rời khỏi, nhất gia lại trở về Y, trong nước hiện tại chỉ còn tam gia cùng tay gia khiến khắp nơi nhìn họ như hổ rình mồi, bọn chúng tuy đánh trực diện không được nhưng chắc chắn sẽ đánh lên sau lưng khiến họ không phòng bị

Người đầu tiên ra tay không ai ngờ đến lại là Mạn gia - Mạn Hi, bây giờ Cố Duật Hành cũng bắt đầu cảm lo sợ cho gia đình nhỏ của mình, anh có khả năng bảo vệ họ, nhưng không phải lúc nào cũng như thế, dù cho có cố gắng anh biết nó sẽ không thể tránh khỏi, có câu: Minh thương dễ tránh, âm tiển khó phòng, vì từ khi bắt đầu, từ khi họ bước vào cuộc đời anh cũng đã bị kéo vào vòng xoáy này, điều duy nhất có thể bảo vệ chính là phải để họ giống như bọn anh, nhưng anh lại không muốn điều đó, anh chỉ muốn gia đình của mình giống như những gia đình khác, sống một cuộc sống yên bình, anh muốn các con của mình giống như những đứa trẻ bình thường ngoài kia, không muốn họ phải lúc nào cũng phòng phòng bị bị và cảnh giác mọi thứ như thế chỉ để bảo vệ sự an toàn cho chính mình nhưng một bên kia lại chính là do cha anh để lại.

Cố Duật Hành mâu thuẫn, cuối cùng cũng quyết định lựa chọn gia đình, anh sẽ rút khỏi giới hắc đạo, cùng cô và gia đình sống một cuộc sống bình thường, Cố gia còn có Cố thị, không cần hắc bang Không Sát, nhưng với quyết định anh đưa ra cũng chỉ là ý của một mình anh, mẹ anh lại hoàn toàn không tán thành điều này

Bà Hạ Lan Du tức giận nằng: "Con điên rồi sao Cố Duật Hành, con không thể làm như vậy, đó là gia nghiệp của nhà ta, là của cha con, sao con có thể nói bỏ là bỏ như thế? Cha con trên trời sẽ như thế nào? "

Không phải là lo sợ con trai vứt bỏ Không Sát vì điều gì, cũng không ham muốn một nơi kiếm ra nhiều tiền như Không Sát, chỉ là bà không thể nào chấp nhận được việc con trai sẽ bỏ đi Không Sát, phải biết rằng Không Sát là do Cố Luạn Trạch để lại cho con trai, do gia nghiệp của Cố gia, bà biết Không Sát rất quan trọng đối với chồng bà lúc còn sống nên mới ngăn ý định của con trai, tại sao con trai lại có thể nói bỏ là bỏ được? Thậm chí nó còn không định nói cho bà biết, chính Lưu Hàn đã nói cho bà biết chuyện này.

Cố Duật Hành phiền não, sao bà lại biết chuyện này chứ, lẽ nào Lưu Hàn đã nói hết với bà ư? Anh biết làm như thế quả thật không đúng, đây cũng là gia nghiệp Cố gia, là do cha để lại cho anh, trước lúc còn sống Không Sát thật rất quan trọng với ông, nhưng anh còn lựa chọn nào khác sao? Anh không thể để cho gia đình mình mọi hiểm như thế được, không thể.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Quân Sủng Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 20: Bất hòa

Cố Duật Hành: "Mẹ, làm ơn, con không còn cách nào khác nữa, chỉ có cách này gia đình chúng ta mới có thể an toàn, rút khỏi giới hắc đạo gia đình chúng ta sẽ là những người bình thường, chúng ta còn có Cố thị "

Bà lắc đầu, cắn chặt môi tức giận nhìn Cố Duật Hành: "Cố Duật Hành con nghe cho rõ đây, mẹ không cho phép con rút khỏi giới hắc đạo, Không Sát không được phép một ngày thiếu chủ! "

Cố Duật Hành: "Mẹ, lẽ nào mẹ muốn chúng ta bị thương, muốn một trong số những người trong gia đình có mệnh hệ gì mẹ mới vừa lòng hay sao? "

Bà Hạ Lan Du tức giận hét lên: "Ngu ngốc! Con biết quan tâm lo lắng cho gia đình lẽ nào mẹ không biết ư? Con càng kiên quyết rồi bỏ Không Sát trong đoạn thời gian này, bọn chúng chắc chắn sẽ giết chúng ta không cần nghi ngờ "

Cố Duật Hành nhủ mãi, cũng bắt đầu hết kiên nhẫn với bà, anh tức giận: "Đủ rồi, việc con đã quyết, không ai có thể thay đổi, trời đã khuya, mẹ nên nghỉ sớm ". Nói xong anh xoay người bỏ đi, bà Hạ Lan Du thấy con mình sắp đi vội vàng vươn tay giữ lại, "Duật Hành, nghe mẹ, coi như mẹ cầu xin con, đó là gia nghiệp cha con giữ lại, con không thể bỏ nó! "

Cố Duật Hành mỉm môi, đôi mắt màu hổ phách xẹt qua tia bất đắc dĩ, anh cũng không muốn đưa ra quyết định này, nhưng chẳng lẽ còn cách khác hay sao, không, không còn cách nào khác, anh không có lựa chọn, vì Lâm Tĩnh, vì những đứa con của họ và gia đình này anh càng phải bỏ Không Sát

Cố Duật Hành không nói gì, lặng lẽ gạt tay bà ra, đôi chân mạnh mẽ trầm ổn bước đi không dừng lại, bỏ mặc bà phía sau nặc cho bà có gọi mình lại bao nhiêu lần, nhưng Cố Duật Hành đã được bốn bước bỗng dừng ngừng lại, trên gương mặt hiện lên tia kinh ngạc nhìn người trước mặt, bà Hạ Lan Du nhìn thấy con trai đứng lại cũng vui mừng, lên tiếng gọi con chưa hết câu cũng cứng người tại chỗ, "Duật----Tĩnh, Tĩnh Tĩnh? "

Cố Duật Hành cùng bà Hạ Lan Du hiển nhiên cũng kinh ngạc một phen vì thấy có xuất hiện ở đây, tại sao có lại ở đây, cô đã nghe được những gì họ nói rồi chứ?

Bà Hạ Lan Du mới đầu nghĩ cũng có chút lo lắng vì không biết cô đã nghe bọn họ nói gì hay chưa, nhưng ngẫm lại nếu để cô nghe thấy cũng không có gì là không tốt, biết đâu cô có thể giúp bà khuyên nhủ con trai thay đổi ý định, bà biết con trai luôn yêu thương Lâm Tĩnh, nên bà thật sự muốn đặt cược, hi vọng vào cô, "Tĩnh Tĩnh.... " Bà nhẹ giọng gọi tên cô, Cố Duật Hành dường như hiểu được ý bà, lập tức quay mặt lờm bà khiến câu nói vừa muốn nói lại nhìn thấy ánh mắt của con trai như đang ngầm cảnh cáo, bà Hạ Lan Du cũng buồn bã im lặng

Cố Duật Hành quay mặt nhìn cô, chớp mắt liền ôn nhu dịu dàng: "Sao em còn chưa ngủ, có phải hay không không ngủ được? "

Lâm Tĩnh quét mắt nhìn bà Hạ Lan Du sau đó lại nhìn tới người đàn ông trước mặt mình, chậm rãi cất bước đến gần, "Không có "

Cố Duật Hành cũng bước vài bước đến bên cô, giọng nói trầm thấp dịu dàng lộ vẻ quan tâm cùng thương yêu, "Đừng đứng ở đây, ban đêm rất lạnh, cẩn thận một chút kéo cảm lạnh đấy "

Bà Hạ Lan Du nhìn hai người, khẽ thở dài sau đó thất vọng rời khỏi, Lâm Tĩnh nhìn bà muốn đi vội gọi lại, "Mẹ "

Bà Hạ Lan Du cũng tự nhiên dừng bước khi nghe cô gọi, cô nhìn bà rồi nhìn sang anh, bàn tay nhỏ nhắn nắm lấy tay anh, ngón tay khẽ miết, cô nhẹ giọng nói: "Duật Hành, tuy em không hiểu mọi chuyện ra sao, nhưng em chắc cũng có tư cách lên tiếng chứ nhì, em cũng là mẹ, anh cũng là cha, anh không thể một mình quyết định như thế, nhờ đâu quyết định anh đưa ra là một sai lầm khiến mẹ con em tổn thương thì sao? " Câu nói cuối cùng cô ngẩng mặt nhìn anh, mắt hạnh xinh đẹp lấp lánh như ánh sao, nhưng lại chứa đựng sự buồn bã như tinh

Cố Duật Hành ngạc nhiên nhìn cô, không hề đợi anh lên tiếng cô tiếp tục nói: "Anh là người trong hắc đạo, em biết anh rất mâu thuẫn giữa gia nghiệp do cha để lại cùng gia đình chúng ta, nhưng xin anh, xin anh đừng làm như vậy,

mọi thứ chúng ta có thể cùng nhau giải quyết không được sao? Anh làm như thể thật sự là quá nóng vội, điều này sẽ có thể gây ra mọi chuyện, mọi chuyện ngoài ý muốn mà anh không thể biết được ".

Cổ Duật Hành nhìn cô thật lâu, mắt phượng ẩn chứa sự phức tạp hỗn loạn, anh mỉm cười: "Tình Tình, anh biết mình tự ý quyết định như thế là không đúng, nhưng anh cũng không thể còn cách nào khác ".

Bà Hạ Lan Du nghe con trai nói như thế cũng lập tức khuyên can: "Duật Hành quyết định của con là quá lộ liễu, con chỉ nghĩ chỉ cần rút khỏi giới hắc đạo chúng ta sẽ an toàn, nhưng con có nghĩ đến những vấn đề khác hay không? Đây là hắc đạo, là hắc đạo, cho dù chúng ta bỏ cuộc nhưng bọn chúng sẽ tha cho chúng ta? Chưa kể, con còn là con của Cổ Luận Trạch, là tam đại lão đại của hắc đạo, bọn chúng luôn rình rập chúng ta như mãnh thú săn mồi ở khắp nơi, con nghĩ chỉ cần rút khỏi là có thể thoát được sao? "

Cổ Duật Hành nắm chặt tay cô, máy kiểm nhủ lại lộ về bất đắc dĩ: "Nhưng---Mẹ, con không muốn gia đình chúng ta cứ mãi như thế, con không muốn Duật Phi, Duật Hiến và Khải Trạch sẽ cuốn vào vòng xoáy này, con chỉ muốn chúng giống như những đứa trẻ khác ngoài kia, chúng chỉ quí nhỏ ".

Bà Hạ Lan Du: "Mẹ biết, mẹ cũng không muốn chúng phải như thế nhưng con phải biết rằng từ lúc sinh ra, bọn nhỏ vốn đã bị kéo vào vòng xoáy này, kể cả Tình Tình "

Cảm nhận được anh bất an, cô chưa bao giờ nhìn thấy anh như thế, anh sợ sao, Cổ Duật Hành cao cao tại thượng luôn đầu đội trời chân đạp đất cũng sợ sao? Có lẽ vô lễ lên mu bàn tay anh trấn an, Cổ Duật Hành quay mặt nhìn cô, đôi mắt màu hổ phách khẽ co rút. "Anh xin lỗi, nhưng anh hứa sẽ bảo vệ mẹ con em ".

Lâm Tinh: "Duật Hành, nếu anh thật sự muốn bảo vệ cho mẹ con em, muốn tốt cho chúng ta, anh không nên rút khỏi giới hắc đạo, mẹ nói đúng, đây là giới hắc đạo, dù cho chúng ta quyết định bỏ cuộc, bọn chúng sẽ tha cho chúng ta sao? "

Cổ Duật Hành: "Anh... "

Lâm Tinh: "Bây giờ em lấy danh phận của một người làm mẹ, em cũng có quyền cùng anh quyết định trong chuyện này, nếu như vì quyết định của anh, vào một ngày mẹ con em đau khổ em sẽ không tha cho anh, Duật Phi, Duật Hiến và Khải Trạch có điều gì thất trách em sẽ hận anh cả đời, anh sẽ đảm bảo được mọi việc sẽ ổn khi anh rút khỏi hắc đạo chứ? "

Cổ Duật Hành: "Tình Tình, nếu như vì điều này, gia đình chúng ta, con của chúng ta... "

Lâm Tinh: "Có bình thường như bao gia đình khác hay không em không quan tâm, chỉ vì hai chữ bình thường đó mà mẹ con em xảy ra vấn đề anh thật sự sẽ hi sinh sự an toàn của cả gia đình này chỉ để đổi lấy một cuộc sống bình thường như bao gia đình khác thôi sao? Lẽ nào chúng ta không quan trọng đối với anh, mẹ con em không đáng để anh quan tâm sao? "

Cổ Duật Hành nghe cô nói thế cũng lập tức phản bác: "Làm sao vậy, em đang nói cái gì đó, tại sao gia đình không quan trọng với anh, mẹ con em và cả gia đình này đều là như sinh mạng của anh, anh yêu thương em và con rất nhiều nên mới muốn chúng ta bình yên an toàn, anh cũng muốn con của chúng ta sẽ như những đứa trẻ bình thường khác "

Lâm Tinh mỉm cười, đôi mắt hạnh nhân ẩn chứa sự u buồn, cô chậm rãi cất giọng: "Vậy thì chúng ta không cần giống như những gia đình bình thường khác nữa, dù có cố gắng cũng không thể, chúng ta sống là để hạnh phúc và an toàn, em thà rằng để bọn nhỏ không giống những đứa trẻ khác còn hơn là làm tổn thương chúng, nếu anh còn thương mẹ con em, vậy thì đừng rút khỏi hắc đạo ".

Mắt phượng u ám, Cổ Duật Hành trầm giọng chậm rãi hỏi lại: "Vậy nếu anh vẫn kiên quyết rút khỏi giới hắc đạo? "

Lâm Tinh im lặng vài giây, bàn tay chậm rãi rút khỏi tay anh, Cổ Duật Hành nhìn cô, Lâm Tinh ngẩn mặt giương đôi mắt hạnh nhân ngập nước nhìn anh quá quyết: "Vậy thì chúng ta sẽ ly hôn, em sẽ dẫn bọn nhỏ rời đi, em thà rằng làm như thế còn hơn là phải để bọn nhỏ ở đây ngày ngày lo sợ "

Cổ Duật Hành ngạc nhiên nhìn cô, bà Hạ Lan Du cũng cả kinh trước lời nói của cô, hiển nhiên không ngờ cô lại có suy nghĩ này, rất nhanh Cổ Duật Hành âm trầm nhìn cô, này kiểm nhủ lại, "Em dám mang con anh rời đi? "

Lâm Tinh như kích động hét lên: "Nếu không thì anh muốn thế nào? Điều này chẳng phải ảnh ép em u, anh chỉ nghĩ mọi chuyện đơn giản như thế nhưng đến lúc mọi chuyện xảy đến rồi thì sao? Anh có nghĩ đến cảm nhận của người khác hay không, anh có quyền gì không cho phép em làm như thế, em cũng là mẹ, bọn nhỏ là do chính em mang nặng đẻ đau và em có quyền được bảo vệ chúng! "

Cổ Duật Hành cũng bị cô chọc cho tức giận: "Vậy anh cũng là cha bọn nhỏ, em muốn bảo vệ lẽ nào anh không muốn chúng an toàn sao? "

Lâm Tinh: "An toàn? An toàn như thế nào cơ, an toàn mà anh nói chính là muốn gián tiếp giết chết mẹ con em thì có! "

Cổ Duật Hành không nhận được gầm lên: "Đù rồi! "

Lâm Tinh giật mình, hiển nhiên cô cũng không ngờ anh lại lớn tiếng mắng cô như thế, nhưng nghĩ đến quyết định của anh cùng những đứa nhỏ, Lâm Tinh cũng không chút yếu thế, "Nếu anh muốn rút vậy thì rút đi, tôi sẽ dẫn đứa nhỏ đi. " Nói xong cũng không hề để ý đến anh mà quay người bỏ đi

Sắc mặt Cổ Duật Hành đen lại, luôn ôn nhu trầm tĩnh cũng bởi vì tức giận mà âm trầm, lạnh lẽo như sương, khuôn mặt tỉnh xảo không chút độ ấm, hung dữ nhìn bóng lưng của cô, bước lên hai bước, Cổ Duật Hành vươn tay bắt lấy khuỷu tay cô mạnh mẽ lôi người cô quay lại đối diện mình

Lâm Tinh đau đớn nhăn mày, cũng bởi vì hành động thô lỗ của anh mà đám ra tức giận mắng: "Anh điên rồi sao? "

Cổ Duật Hành giữ chặt lấy tay cô không cho cô vùng vẫy thoát ra, thanh âm không ôn nhu dịu dàng như trước mà thay vào đó là âm lãnh cùng đầy nguy hiểm cảnh cáo: "Cô dám mang con của tôi đi dù chỉ một đứa thì đừng mong bản thân mình còn nguyên vẹn, nếu có sự chết có thể một mình rút ra khỏi đây. " Câu nói cuối cùng vừa dứt lời, Cổ Duật Hành đã mạnh mẽ hất cô lên phía trước khiến cô nhất thời đứng không vững thiếu chút ngã

Lâm Tinh không ngờ một đàn ông luôn yêu thương cô như thế vậy mà phút chốc thay đổi làm tổn thương đến cô, chỉ cần nghĩ đến vừa rồi cô liền cảm thấy uất ức trong lòng, mắt hạnh xinh đẹp cũng không khống chế được mà hồng hồng, Cổ Duật Hành vẫn không chút máy mảy thay đổi mà lạnh lẽo nhìn cô

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Quân Sủng Hôn* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21: Đáng đời lão cha

Đôi mắt xinh đẹp khẽ đỏ hồng, Lâm Tinh nhìn sự uất ức trong lòng, cắn chặt môi ngăn mặt nhìn thẳng vào đôi mắt anh, "Con là do tôi sinh, vì sao tôi lại không thể mang chúng đi? Lẽ nào tôi lại để chúng cùng anh và đám người kia ư? "

Cổ Duật Hành: "Cô nói mình thương con, cô dẫn chúng đi thì khác nào hại chúng hơn? "

Lâm Tinh: "Tôi tự biết cách bảo vệ con của mình, vậy còn anh thì sao, tôi đồng ý anh thương con, nhưng anh vì muốn gia đình có một cuộc sống bình thường như bao người khác mà lại muốn đánh đổi toàn bộ sinh mệnh ở đây? Nếu như chúng ta chết rồi thì còn bình yên cái gì? " Câu nói cuối cùng cô lại cố ý lớn tiếng, trong lời nói cũng mang theo sự trào phúng

Cổ Duật Hành gầm lên: "Lâm Tinh! "

Lâm Tinh: "Cổ Duật Hành, một là anh quyết định, hai là mẹ con tôi sẽ ra khỏi căn nhà này ".

Cổ Duật Hành: "Cô dám uy hiếp tôi? "

Lâm Tinh hét âm lên: "Đừng đó! Nếu anh có bản lĩnh thì tại sao lại không bảo vệ chúng tôi đi? Cổ Duật Hành, tại sao bây giờ anh lại ấu trĩ nghĩ rằng một khi đã rút khỏi giới hắc đạo bọn chúng sẽ tha cho chúng ta? Anh dựa vào đâu khẳng định điều đó! "

Cổ Duật Hành hiển nhiên bị lời nói cô kích thích, tức giận thui huyết nhìn cô: "Câm miệng, cô muốn đi thì đi, đừng có mà ở đây nói thêm, nếu không... "

Cổ Duật Hành còn chưa nói hết câu, Lâm Tinh cười lạnh một tiếng cắt đứt lời anh: "Nếu không? Nếu không thì làm sao? Cổ Duật Hành nếu như biết có ngày hôm nay tôi chắc chắn sẽ cách xa anh, sẽ không lấy một người như anh làm chồng! "

Bàn tay nắm chặt lại, anh tức giận kéo lấy khuỷu tay cô, tay còn lại vung lên khiến Lâm Tinh ngã người nhìn, bà Hạ Lan Du hoảng sợ nhìn thấy việc xảy ra cũng hét lên: "Cổ Duật Hành mau dừng tay! "

Ngay khi tay muốn hạ xuống gương mặt cô một cái tát, cũng bởi vì lời nói của bà Hạ Lan Du mà Cổ Duật Hành giật mình tỉnh lại, nhìn người con gái hoảng sợ trước mặt ngã người nhìn mình, Cổ Duật Hành kinh hãi nhìn cô sau lại nhìn tay mình, vội buông cô ra, chân không tự chủ lùi lại hai bước

Lâm Tĩnh được thả cũng nhìn anh sau đó vô thức lùi lại phía sau, cô thật không ngờ rằng người đàn ông này chẳng những thay đổi vì chuyện vừa xảy ra mà anh còn muốn đánh cô, đây là Cố Duệ Hành người cô yêu và yêu cô đây sao? Đây thật sự là người luôn ôn nhu cưng chiều cô ư?

Cố Duệ Hành nhìn cô như thế, tìm bỗng nhói đau, anh khẽ gọi: "Tĩnh Tĩnh..."

Nhưng cô lại không phản ứng gì ngoài việc lùi lại phía sau sau đó xoay người chạy ra ngoài, giây phút ấy anh đã nhìn thấy, nhìn thấy rõ ràng trong đôi mắt cô, sự hoảng sợ cô, nỗi đau cô cùng một chút sự thất vọng đối với anh, nhìn thấy cô bỏ đi như thể anh thật sự sợ hãi cô sẽ bỏ anh đi thật, ý nghĩa ấy vừa xẹt qua đầu khiến Cố Duệ Hành giật mình hoảng sợ đuổi theo, "Tĩnh Tĩnh, đợi đã..."

Bỏ mặc lời nói cũng như người phía sau, Lâm Tĩnh cứ chạy mãi như thế cho đến khi vào trong một căn phòng, cả người cô vô thức run nhẹ đứng sau cánh cửa, chỉ cần nghĩ đến những việc vừa rồi xảy ra, tìm cô đau đớn không thôi, đôi mắt ửng hồng cũng ngăn nước

"Mẹ, " Một giọng nói non nớt bỗng cất tiếng khiến Lâm Tĩnh bỗng giật mình kinh ngạc, ngay khi ngẩng đầu nhìn, một bóng dáng nhỏ bé đã nhanh chân lao tới ôm lấy cô

"Khải---Khải Trạch?" Nhìn quả đầu nhỏ anh đào, lại cảm nhận được độ ấm từ cậu bé, Cố Khải Trạch nũng nịu cọ cọ mặt vào người cô khiến lòng cô mềm nhũn, đôi môi bất giác cong nhẹ khẽ nở nụ cười yêu thương

Lâm Tĩnh ngẩn đầu nhìn quả nhiên nhìn thấy Cố Duệ Phi cùng Cố Duệ Hiền, căn phòng này rõ là căn phòng của con trai cô kia mà? Sao cô lại chạy vào đây rồi.

"Mẹ ơi, bé tiểu Trạch đi. " Cố Khải Trạch ngẩn đầu nhìn cô, trên gương mặt mím mím đáng yêu là khám một đôi mắt hạnh nhân xinh đẹp giống mẹ, đồng tử tròn xoe, đôi mắt ngập nước khẽ chớp hai cái, miệng nhỏ mớ miệng cầu xin khiến cậu bé vốn đáng yêu càng khiến người ta không nỡ để cậu thất vọng

Lâm Tĩnh khẽ mỉm cười, cúi người nhéo vào cái má bánh bao của cậu khẽ mắng yêu, "Bánh bao nhỏ, lại còn dám dùng tuyệt chiêu. " Cố Khải Trạch thè lưỡi đáng yêu mỉm cười, bị mẹ phát hiện rồi, nhưng cậu vẫn chưa từ bỏ ý định, vươn tay chờ cô bế

Lâm Tĩnh nhìn con của mình cũng chiều theo cậu nhóc bế cậu lên, Cố Khải Trạch ôm cổ cô, gương mặt nhỏ nhắn cọ cọ vào má cô khẽ nũng nịu, "Tiểu Trạch thương mẹ nhất. "

Tâm trạng vừa này buồn bà cũng vì cậu con trai nhỏ, nỗi lòng của cô cũng phai đi không ít, Lâm Tĩnh mỉm cười hôn chụt lên má cậu sau đó nhìn hai đứa con của mình cất giọng hỏi, bước chân cũng chậm rãi đi về phía giường, "Sao các con còn chưa ngủ? "

Cố Duệ Phi ôm quyền lên tiếng, bàn tay nhỏ bé cảm chiếc ly khẽ lắc lắc: "Khải Trạch khát nước, mẹ không có ở đây nên con xuống nhà lấy nước. "

Lâm Tĩnh nghe Cố Duệ Phi nói thế cũng có chút lo lắng nhìn con trai "Con---xuống dưới nhà khi này sao? " Vừa này sau khi dỗ các con đi ngủ, cô về phòng tìm Cố Duệ Hành nhưng không thấy nên mới xuống dưới nhà, rồi cuộc lại nghe thấy một cuộc hội thoại trong phòng sách

Cố Duệ Phi trước sau biểu tình cũng lãnh đạm như thường khẽ gật đầu, đôi mắt màu hổ phách không chút gợn sóng nhìn cô sau đó bước tới vài bước đưa ly nước cho Cố Khải Trạch, "Mẹ sao thế? Có chuyện gì sao. "

Lâm Tĩnh ngược lại nghe con trai hỏi bỗng cảm thấy có chút chột dạ nhưng vẫn điềm nhiên đáp trả: "Không, không có chuyện gì. "

Cố Duệ Hiền leo lên giường nhìn cô, thấy đôi mắt cô khẽ đỏ hồng cũng đau lòng nhìn không được hỏi: "Mẹ đang buồn sao, có phải là ba bắt nạt mẹ hay không? Mẹ vừa khóc. "

Lâm Tĩnh quay sang nhìn Cố Duệ Hiền, cúi đầu đưa tay lau mắt, môi cong nhẹ khẽ nói: "Không đâu, vừa này có bụi bay vào mắt nên mắt mẹ mới như thế, con nhìn xem mẹ không có khóc. "

Cố Duệ Phi im lặng không nói gì, Cố Duệ Hiền đang muốn lên tiếng, Lâm Tĩnh lại nói tiếp: "Đêm nay mẹ sẽ ngủ cùng các con, có được không?"

Cố Khải Trạch đang ôm ly nước ngồi gọn trong lòng cô, nghe cô nói thế liền ngẩn mặt nhìn: "Mẹ, sao hôm nay lại muốn ngủ cùng tụi con?"

Lâm Tĩnh xoa mái đầu nhỏ anh đào khẽ nói: "Vì mẹ đã lâu không ngủ cùng các con, chẳng phải Khải Trạch luôn muốn mẹ ngủ cùng các con?"

Cố Khải Trạch gật đầu như gà mổ thóc, chợt nhớ ra điều gì đó cũng mím môi nghiêm túc nhìn cô: "Nhưng baba đáng sợ, baba luôn ức hiếp tụi con đánh mẹ đi, baba có đồng ý để mẹ ở cùng tụi con hay không?"

Lâm Tĩnh hơi ngẩn ra, nhưng rồi cũng mỉm cười gật đầu, thực ra từ lúc sinh con, cô cũng rất ít khi được ngủ cùng với các con của mình, hiện tại Cố Duệ Phi, Cố Duệ Hiền cùng Cố Khải Trạch đang ở chung một căn phòng lớn, nhiều lúc muốn qua phòng ngủ cùng con nhưng khổ nỗi lại gặp chúng người chồng ghen tuông, đến con mình cũng không tha nên số lần cô ngủ cùng các con cũng chỉ có thể đếm trên đầu ngón tay, bây giờ nếu tính lại thì cũng chỉ dưới năm lần

Lâm Tĩnh: "Ba con dĩ nhiên đồng ý, ba của con hiện đang bận rộn nên mẹ mới qua đây ngủ cùng các con. "

Cố Khải Trạch vui mừng khi nghe cô nói như thế, Cố Duệ Hiền cũng cao hứng không kém, hai người ôm lấy cô mỉm cười nũng nịu khiến cô bật cười, Cố Duệ Phi đứng một bên nhìn ba người, đôi mắt màu hổ phách nhìn phía cửa vừa được đóng lại, ánh mắt nhỏ nheo lại cũng quay đầu như chưa từng nhìn thấy cái gì

Cố Duệ Hành đứng ngoài cánh cửa nghe tiếng nói cũng tiếng cười của người bên trong cũng khẽ thở dài, vốn muốn tìm cô nói chuyện một chút sau đó xin lỗi, nhưng chắc anh nên để ngày mai rồi hãy nói, bây giờ nhìn cô đang vui vẻ bên con như thế anh cũng không muốn quấy rầy đến họ

Lông mày kiếm khẽ nhàu lại, tâm trạng có chút buồn bực khi nghĩ đến đêm nay không có vợ, tuy rằng không cam tâm vì đêm hôm nay không được ôm vợ ngủ nhưng ai biết anh chọn vợ gian, vợ buồn? Đêm nay đành "gặm đắng nuốt cay" gắng gượng, sáng mai tìm cô hỏi lỗi thì tối nay ra còn được ôm vợ ngủ, Cố Duệ Hành quyết định, sau khi cùng vợ giảng hòa anh chắc chắn sẽ đem cô ra màn thật ba tiếng mới thôi.

Sáng ngày hôm sau Cố đại tổng tài gần như mất ngủ cả đêm vì không có vợ bên cạnh, đôi mắt lờ mờ có thể nhìn thấy vùng thâm dưới mắt, Cố Duệ Phi vừa xuống nhà nhìn thấy cũng không có gì ngạc nhiên, chỉ là làm cậu có hơi giật mình, lão cha đêm qua không có mẹ chắc chắn bị đá kích rất lớn, thôi kệ, cái này gọi là trời gây nghiệt có thể sống, mình gây nghiệt không thể sống, Cố Duệ Phi bủi mủi, một bộ khinh bỉ nhìn cha mình, trong mắt như nói: Đáng đời.

Cố Duệ Hành dĩ nhiên nhìn thấy thẳng con trai khinh bỉ, trong lòng uất hận không thôi, nghi ngờ không biết có phải con trai thật của mình bị đánh đời hay không, mình đã bị như thế, con trai chẳng những không an ủi mà nó còn khinh bỉ cha nó, thật đáng hận, Cố đại tổng tài đang cảm thấy rất là phẫn uất.

Cố Duệ Phi làm như không thấy vẻ mặt căm tức uất nghẹn của lão cha nhà mình, lông mày nhỏ nhíu lên, đúng lúc này Cố Duệ Hiền cũng từ trong phòng đi xuống dưới nhà, Cố Duệ Hành nhìn con trai thứ của mình nhưng lại không thấy cô đâu, có chút thất vọng nhưng lại che giấu dưới đáy mắt, nhẹ giọng làm như băng quơ nhìn con trai hỏi: "Duệ Hiền, mẹ con và Khải Trạch đâu?"

Cố Duệ Hiền trên lưng đeo một chiếc cặp nhỏ, nghe Cố Duệ Hành hỏi liền khó khăn ngẩn đầu nhìn anh: "Mẹ đang thay đồ cho Khải Trạch, rất nhanh liền cùng em xuống. "

Cố Duệ Hiền vừa dứt câu, chỉ thấy cha mình lập tức đen mặt, thay đồ cho con trai? Bây giờ Khải Trạch đã lớn, còn nhờ người khác thay đồ làm gì, đã tám tuổi mà cứ như một tuổi không bằng, lớn như thế còn bắt mẹ mình theo hầu mặc đồ.

Cố Duệ Hành nhún không được nói một câu: "Đã lớn, sao còn bắt mẹ thay đồ?"

Cố Duệ Hiền: "Em trai những nhéo, mẹ vì không nỡ nên giúp em trai mặc đồ. "

Cố Duệ Hành đen mặt, trên trán nổi lên ba vạch đen, hừ, mới có tí tuổi đã muốn câu dẫn vợ mình, tiểu tử nhỏ, lá gan quả nhiên lớn, giống ai không giống lại giống cha nó.

Cố Duệ Hành vừa nghĩ xong, Cố Duệ Hiền bỗng nghĩ ra cái gì đó liền đơn thuần bồi thêm một câu: "Sáng nay mẹ còn tắm giúp tụi con. "

Cố Duệ Hành: "..."

Cố đại tổng tài hiện giờ đang cảm thấy mình nên sắp xếp thời gian gặp vợ nói chuyện ngay lập tức.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Quân Sùng Hôn* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full.Net](#).

Chương 22: Gia đình nhỏ

Đúng lúc này từ trên dây cầu thang đi xuống truyền đến một giọng nói trong veo cũng tiếng cười như chuông bạc vọng đến, Cố Duệ Hành ngẩn đầu, Lâm Tĩnh vừa vận khăn mặt khiến hai mắt giao nhau, nhìn Cố Duệ Hành cô có chút hoảng hốt, đôi mắt xinh đẹp đảo mắt tránh đi cái nhìn nóng bỏng của người đàn ông

Lâm Tinh buổi sáng với vẻ đẹp thanh nhã đơn thuần, đáng người là lướt mặc trên người chiếc váy hai dây màu trắng giản đơn, nhìn cô, anh không tự chủ được đem toàn bộ lực chú ý dồn hết lên người cô, với cái nhìn tựa như muốn xuyên thấu của anh khiến Lâm Tinh nhất thời không được tự nhiên nhưng cũng không có cách nào mở miệng nói, Cố Duật Hành không chút kiên kỳ nhìn chăm chăm cô, càng nhìn chính là càng bạo gan, sau chiếc váy mặc trên người cô anh không tự chủ được hình dung ra một cơ thể nõn nà với từng đường cong xinh đẹp sau chiếc váy kia, nó bỗng làm anh liên tưởng đến việc cô nằm dưới thân mình...

Nếu để cho Lâm Tinh biết được suy nghĩ đen tối này trong đầu anh, khẳng định một điều rằng bà sẽ răn dạy anh một trận!

Trên đôi vai nhỏ gầy chính là khoác tạm lên một chiếc áo lụa mỏng dài đến đầu gối, làn da trắng nõn cùng xương quai xanh quyến rũ với áo khoác lụa mỏng trong suốt không che đậy được lộ ra bên ngoài, gương mặt tuy không chút phấn son nhưng vẫn xinh đẹp với nét đẹp tự nhiên vốn có của cô, môi nhỏ hồng hào, mũi xinh tinh xảo, hàng lông mày lá liễu cùng hàng mi cong liềm điểm lỉnh đỏng như một cánh quạt, trên gương mặt xinh đẹp còn khảm vào một đôi mắt hạnh nhân lỉnh đỏng biết cười.

Lâm Tinh bị cái nhìn của Cố Duật Hành thật sự rất không được tự nhiên, bé con đang được ôm trên tay bỗng thấy mẹ có biểu hiện lạ liền kéo lực chú ý của cô về phía mình.

Cố Khải Trạch: "Mẹ ơi mẹ không khỏe sao? "

Qua nhiên Lâm Tinh bị câu nói của Cố Khải Trạch kéo về hiện tại, lực chú ý phút chốc dồn lên người cậu, chẳng những cô có, còn có cả Cố Duật Hành, Cố Duật Hành bấy giờ mới để ý đến trên người vợ nhiều hơn một "bạch tuột con" đang quấn lấy cô không rời khiến anh sinh ra bất mãn với con trai.

Gi đây, giữa chốn thanh thiên bạch nhật đó, có được hay không?

Lâm Tinh cũng không biết suy nghĩ cùng tâm trạng bất mãn hiện tại của người nào đó, cô mỉm cười nhìn con trai: "Không có. "

Cố Khải Trạch bỗng cười to toét, nũng nịu ôm cổ cô: "Mẹ, hôm nay mẹ có đi cùng với bọn con không? Hay mẹ đi đi, Khải Trạch muốn mẹ cùng đi với tụi con. "

Cố Duật Hành đen mặt, Lâm Tinh vừa mở miệng muốn nói, nhưng lời còn chưa ra khỏi miệng Cố Duật Hành bỗng hét lên khiến Cố Khải Trạch cùng Lâm Tinh giật mình, ngay cả hai người con trai còn lại cũng nhìn anh: "Không được! "

Cố Khải Trạch mở to mắt nhìn Cố Duật Hành, chớp vài hai cái lúc sau lại quàng anh sau ôi không thèm quan tâm, một bộ thảm khinh bỉ, ngoài mặt ngây ngô nhưng trong lòng thầm mắng lão cha nhà mình dở hơi, cậu là đang hỏi mẹ, đâu có hỏi lão cha, khi không quát lên làm trái tim bé nhỏ này của người ta gần như nhảy vọt ra khỏi người, bắt đền nha.

Cố Khải Trạch ôm cổ cô, gương mặt như bày ra một bộ ủy khuất đáng thương khê gọi: "Mẹ... "

Cố Duật Hành tức giận bắn ánh mắt khủng bố đe dọa nhìn về phía thẳng con trai, Cố Khải Trạch bị dọa cho sợ, nhảy dựng lên một con thỏ sau đó chui rút vào lòng cô.

Lâm Tinh nhìn một màn trước mặt cũng nhìn không được nhìn về phía người nào đó trừng mắt cảnh cáo: Không được phép dọa con sợ!

Cố Duật Hành hơi ngẩn ra, đến khi hai mẹ con đi lướt qua người đến bàn ăn sáng, Cố Duật Hành mới hồi phục lại, cô biểu tình như thế với anh, đây có phải là dấu hiệu cho sự tức giận đêm qua của vợ với đi chút rồi hay không? Nếu điều đó thật sự là như vậy vậy thì tốt quá, anh còn nghĩ cô sẽ còn tránh né, ngó lơ anh không thèm quan tâm nữa cơ.

Năm người một nhà cùng nhau ngồi xuống chung một bàn dùng bữa sáng, với bầu không khí yên lặng không chút tiếng động ngoài việc dùng bữa sáng và tiếng nói chuyện của Cố Khải Trạch cùng Lâm Tinh ra ai cũng không nói khiến thời gian dùng bữa cũng nhanh chóng thuận lợi trôi qua, Cố Duật Phi ăn xong cũng xách cặp ra ngoài xe trước, Cố Khải Trạch suốt một buổi sáng dính mẹ không rời khiến người nào đó ngồi đối diện bất mãn nhưng cũng chỉ có thể âm ức trong lòng, dùng bữa sáng xong cậu còn chưa đi, luôn dùng bàn tay nhỏ nhắn niu mẹ cùng gương mặt mỉm mỉm đáng yêu cầu Lâm Tinh đưa cậu đến trường, mà với tính tình của vợ sao Cố Duật Hành lại không biết, ngay lúc Cố Duật Hành đang muốn lên tiếng thì Cố Duật Hiên như một vị cứu tinh của Cố Duật Hành nhanh chóng nói vài ba câu sau đó liền xách cổ cậu út lòi ra ngoài.

Đứng nhìn Cố Duật Hiên cười mở ám áp như thế, là con trai của Cố Duật Hành đi nên đầu óc không giống với những đứa trẻ bình thường, cậu vốn biết giữa cha mẹ hiện đang chiến tranh lạnh, với biểu hiện cùng lời nói đêm hôm qua của mẹ, cậu sớm đã biết, anh trai không chút biểu tình chắc hẳn sớm đã biết, còn về Cố Khải Trạch thì----chuyện này liếc mắt một cái liền nhìn ra sơ hở, với gen di truyền từ cha, chẳng lẽ đầu óc của cậu út không linh hoạt hơn như các anh hay sao?

Đĩ nhiên là----không rồi! Thăng nhóc này thoát nhìn dễ thương ngốc ngốc nhưng lại thông minh lanh lợi vô cùng, phòng chừng Cố Khải Trạch đã biết giữa cha mẹ có chiến tranh lạnh nhưng lại không muốn để ý đến đi? Nhân cơ hội liền tách xa cha lại dính đến bên mẹ, cái này gọi là nhân lúc nhà cháy đi hỏi của đi?

Nhìn cậu con trai thứ lòi kéo cậu út đi ra ngoài, Cố Duật Hành thăm tán thưởng vô cùng, không hổ là con trai của Cố Duật Hành này, trong nhà này, vừa mất nhất cũng chỉ có một mình đứa con này, không giành vợ lại luôn giúp cha nó như thế, ừm, gọi làm con trai

Nhìn thấy con trai đi rồi, Lâm Tinh cũng điềm nhiên dọn đồ đồng chén bát trên bàn xuống đem đi rửa, trực tiếp ngó lơ người nào đó còn đang đứng ở đây, Cố Duật Hành muốn qua giúp vợ một tay nhưng vợ anh quá cao siêu, một lần đem gọn hết đồng chén bát xuống, trên bàn ngoài mặt bàn cùng khăn trải ra cũng không còn nhiều hơn cái gì.

Cố đại tổng tài hiện giờ đang cảm thấy có hơi suy sụp một chút tinh thần, bởi vì vợ cứ như thế làm anh lại càng thêm áy náy việc hôm qua...

Thân hình nhỏ gầy đứng đưa lưng về phía Cố Duật Hành, Lâm Tinh cúi lẳng lẳng làm việc của mình, hoàn toàn xem người tồn tại trong phòng như không khí không quan tâm, tốc độ rửa bát của cô vừa phải, hiện tại đang tới giai đoạn cuối cùng, ngay lúc dùng nước rửa lại bát, eo nhỏ bỗng bị một vòng tay hữu lực mạnh mẽ siết lại hơi kéo về phía sau, tấm lưng vừa vận chạm vào cơ ngực rắn chắc của người đàn ông, ngay lúc cô có phản ứng cũng đã chậm, cảm tình xao của người đàn ông tựa lên vai nhỏ gầy của cô, Cố Duật Hành lẳng lẳng hít một hơi mùi thơm trên tóc cô.

Không đợi Lâm Tinh mở miệng, Cố Duật Hành lưu luyến kêu một tiếng: "Vợ... "

Lâm Tinh không trả lời, cô chỉ đứng bất động tại chỗ, cơ thể nhỏ nhắn bị bao trọn bởi thân thể to lớn của người đàn ông khiến người ta khi chỉ nhìn đến mặt sau vốn tưởng chỉ có một mình anh trong bếp.

Cố Duật Hành hơi dùng sức siết eo nhỏ cô lại, ôm chặt cô vào lòng hận không thể đem cô gói trong lòng ngực giấu vào trong cơ thể mình, "Bà xã, xin lỗi, đừng giận anh, đêm qua anh thật sự đã lỡ mắng với em----làm em tổn thương như thế. "

Lâm Tinh vẫn không nói một câu, chỉ là môi nhỏ hơi mím lại, Cố Duật Hành cũng không mong chờ cô có lên tiếng hay không, anh nói tiếp: "Là anh đã suy nghĩ không chu đáo, là anh quá nóng vội đưa ra kết quả, là anh ích kỷ chỉ biết bản thân một mình suy nghĩ mà không nghĩ đến cảm nhận của em cùng những người xung quanh như thế nào---- " Nói đến đây, Cố Duật Hành dừng một chút lại nói tiếp: "Anh sợ, anh cảm thấy mọi chuyện thật sự gần như quá xa khiến bản thân gần đây có chút áp lực. Đây, là gia đình nhỏ của chúng ta, anh không muốn các con lần em sẽ xây ra mệnh hệ gì, nhưng anh lại càng không muốn bọn trẻ còn nhỏ như thế mà đã bắt đầu phải thích nghi với hắc đạo, một nơi chỉ có súng dao và chém giết đầm máu như thế. " Anh cũng chỉ muốn bọn trẻ có thể có những tuổi thơ đáng có và như những đứa trẻ bình thường khác ngoài kia, anh muốn gia đình nhỏ này thật sự sẽ giống như bao gia đình khác, sống cùng nhau một cuộc sống bình yên hạnh phúc.

Cố Duật Hành nói đến đó, cô biết anh còn muốn nói thêm những gì phía sau nhưng lại không nói, cô biết anh rất áp lực, bây giờ chẳng những lo ở Cố thị, mà sự kiện của hắc đạo cũng đột ngột bùng nổ nhắm đến tam đại lão đại cũng khiến Cố Duật Hành lo lắng cho gia đình nhỏ này, anh áp lực, anh lo sợ nên đêm hôm qua mới không thể bình tĩnh được, không kim chế lửa giận mới đột ngột bộc phát như thế.

Cố Duật Hành: "Tĩnh Tĩnh, là anh nông cạn ngu ngốc mới nghĩ khi rời khỏi hắc đạo gia đình chúng ta sẽ được bình an. " Nhưng thật ra con đường đó mới chính là con đường nguy hiểm đi vào đường chết nhanh nhất cho tất cả.

Chi cần nghĩ đến đó thôi, Cố Duật Hành bỗng không tự chủ được, thân thể đột nhiên khẽ run vì sợ hãi, phải, là sợ hãi, lần đầu tiên trong đời Cố Duật Hành anh đây là lần đầu nếm trải qua cảm giác của sự sợ hãi sẽ mất đi một thứ gì đó, một thứ gì đó quan trọng mà anh có, đó chính là gia đình nhỏ này, gia đình nhỏ hiện tại mà anh đang có, anh không thể để họ chịu bất cứ tổn thương nào, càng không thể để họ xảy ra một chút bất trách!

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Quân Sùng Hôn* được tài miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](#).

Chương 23: Tính toán

Căn phòng là một mảng yên tĩnh, yên tĩnh đến nỗi chỉ cần một cây kim rơi xuống có thể nghe thấy, Lâm Tinh mím môi trước sau im lặng không nói khiến Cố Duật Hành lo lắng ôm chặt cô hơn.

Mấy chục giây trôi qua, Lâm Tinh hiện mới có phản ứng, bàn tay nhỏ nhắn mềm mại mang theo hơi ẩm đặt lên mu bàn tay của người đàn ông nơi eo mình, Lâm Tinh một bộ vẫn ung dung nhàn nhạt như thế, thân thể khẽ động xoay người đối diện với Cố Duật Hành.

Cố Duật Hành: "Tĩnh Tĩnh... "

Cô biết anh lo lắng, sợ hãi khi lo cho gia đình này, cô cũng biết anh áp lực, mà bản thân lại không thể làm gì.

Nhưng ý định trước đó của anh thật sự quá lố liễu, mẹ nói đúng, đây là hắc đạo, chúng sẽ có tình người ư? Một khi Cổ Duệat Hành rút khỏi giới hắc đạo để bảo vệ gia đình, bọn chúng sẽ dễ dàng bỏ qua cho họ ư? Sẽ để họ sống một cuộc sống bình yên ư?

Không, bọn chúng sẽ không tốt đẹp như thế, vì thế Cổ Duệat Hành càng không thể rút khỏi giới hắc đạo, làm như thế chẳng khác gì anh đã đẩy gia đình mình vào nguy hiểm như thế?

Gia nghiệp của cha chẳng những mất, mà gia đình nhỏ này cũng sẽ càng nguy hiểm hơn, cho nên mẹ mới không cho Cổ Duệat Hành cái ý định đó.

Lâm Tĩnh: "Duệat Hành, em biết anh lo lắng cho gia đình chúng ta, cũng muốn chúng ta sẽ như bao gia đình khác sống một cuộc sống bình an và hạnh phúc, bọn trẻ cũng sẽ như những đứa bạn cùng trang lứa, nhưng là, Duệat Hành, anh không thể cứ nghĩ theo một hướng như thế được, nơi đây là hắc đạo, chúng ta quyết định từ bỏ, bọn chúng sẽ tha và để chúng ta yên ư? Người này không làm nhưng không có nghĩa là tất cả bọn họ sẽ tha cho chúng ta một đường. "

Cổ Duệat Hành: "Xin lỗi, là do anh nông cạn. "

Lâm Tĩnh nâng bàn tay nhẹ nhàng áp lên gương mặt người đàn ông, cô dịu dàng khẽ nói: "Anh không nông cạn, cũng không ngốc, anh vốn chỉ muốn tốt cho gia đình chúng ta, em cũng muốn gia đình chúng ta sẽ như bao gia đình bình thường khác, nhưng là không thể, chúng ta sống là để sinh tồn, không thể vì muốn trở lại về cuộc sống trước kia mà lại vứt đi sự an toàn của chính mình như thế, anh cũng vì gia đình chúng ta, vậy thì tại sao lại không tin tưởng vào bản thân mà bảo vệ cho gia đình nhỏ này? "

Nói đến đây, cô ngừng một chút sau đó lại nói: "Không Sát là gia nghiệp của cha cùng Cổ gia, nếu anh từ bỏ như thế, chẳng những đánh mất Không Sát, mà tính mạng mọi người... " Lâm Tĩnh chỉ nói đến đó cũng ngừng không nói thêm

Cổ Duệat Hành cảm thấy cô cũng có tâm sự, chắc chắn là cũng lo về chuyện này, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn trước mặt mà anh thấy đau lòng, là chính anh đã làm liên lụy đến cô.

Cổ Duệat Hành nắm trọn lấy bàn tay nhỏ nhắn của cô: "Tĩnh Tĩnh thật xin lỗi, để em ủy khuất như thế, là do anh nên mới khiến em bị kéo vào vòng xoáy đen tối này. "

Nghe Cổ Duệat Hành mở miệng, Lâm Tĩnh vốn có chút ầu lo thì có chút tức cười, nhìn người đàn ông trước mặt mình, nhìn không được đùa giỡn vài câu: "Này, đừng nói là anh đã hối hận khi kết hôn cùng em? "

Quả nhiên, Cổ Duệat Hành nghe xong liền háp ta háp tấp giải thích: "Không, ý anh không phải như thế, tức là, anh là người trong hắc đạo như thế, lại không thể cho em và gia đình chúng ta có được một cuộc sống bình thường như bao người, em----có hối hận khi lấy anh không? "

Lâm Tĩnh mỉm cười, nhìn người đàn ông trước mặt với dáng vẻ khôi hài thật khiến cô đỡ khóc đỡ cười, cô đã phải vất vả lắm mới có thể nhìn lại không cười: "Nếu nói hối hận vậy thì có thể trả lại hàng hay không? "

Cổ Duệat Hành nhìn cô gái nhỏ nhắn trước mặt có dáng vẻ tinh ranh của một con cáo nhỏ cười trộm khiến tim anh xao xuyến, anh khẽ cười yêu thương nhìn cô, dịu dàng lại có phần bá đạo nói: "Hàng đã sử dụng, không thể hoàn trả lại. "

Cánh tay vòng qua phía sau để dàng bao trọn vòng eo nhỏ nhắn của cô, một lực kéo cô về phía mình, Lâm Tĩnh nhất thời không phòng bị bị kéo về phía trước nhào vào lòng ngực của người đàn ông, chỉ là khi gương mặt chưa chạm đến lồng ngực người nọ, Cổ Duệat Hành đã nhanh chóng cúi đầu, chuẩn xác đem môi mình phủ lên đôi môi của con cáo nhỏ nhẹ nhàng nhắm nháp yêu thương.

Nụ hôn tràn miên nóng bỏng, Cổ Duệat Hành cũng không có kéo dài, bởi vì có cái chuông ngai phía trước là thời gian, nếu như không nhanh ra, các con sẽ đợi lâu, anh lướt tiếc rời môi cô, yêu thương hôn lên trán cô một cái, anh nói: "Tĩnh Tĩnh, anh quyết định rồi, anh sẽ bảo vệ cho mẹ con em, sẽ không để kẻ nào làm tổn thương đến nhà ta, còn về phần của ba đứa nhỏ, anh sẽ sắp xếp một chút sau đó gửi bọn nhỏ cho bác Lưu đến Ý. "

Lâm Tĩnh giật mình nhìn anh, hiển nhiên là ngạc nhiên không biết anh làm như thế là có ý định gì: "Đến Ý? Chỉ có ba đứa nhỏ thôi sao, như vậy có ổn hay không? "

Cổ Duệat Hành cười khẽ: "Đừng lo lắng, khi bọn nhỏ đến Ý anh mới an tâm, chúng sẽ phải ở đó một thời gian để rèn luyện, đã bước vào giới hắc đạo, bọn nhỏ cần biết những điều nên biết, chúng không thể nào sẽ núp dưới áo anh được. "

Lâm Tĩnh muốn nói cái gì đó nhưng lại thôi, phải, Cổ Duệat Hành nói đúng, đây là hắc đạo, không phải một nơi bình thường như cuộc sống này, bọn nhỏ cũng không thể cứ mãi để anh bảo vệ, cô vốn biết chắc sẽ có điều này, nhưng thật không ngờ anh lại sớm đưa ra quyết định như thế.

Cổ Duệat Hành: "Lưu Hàn là thân tín của cha anh, ông luôn chiều cổ Cổ gia cùng Không Sát khi cha mất, nếu em lo lắng, có thể để mẹ đi cùng. "

Cô khẽ gật đầu, nếu để bà đi nữa, cô chắc chắn sẽ an tâm, hơn nữa thời gian hiện tại cũng đang căng thẳng nên để bà đi cùng bọn nhỏ sang Ý cùng bác Lưu cũng tốt.

Cổ Duệat Hành nhìn cô suy tư mà khẽ cười, ngón tay vuốt ve gò má cô, nâng gương mặt nhỏ nhắn lên đối diện, anh nói: "Còn em nữa, anh sẽ chinh tay bồi em. "

Bồi cô? Lâm Tĩnh giật mình, phải rồi nhỉ, chồng cô là người trong hắc đạo, tự nhiên bản thân cô cũng phải giống anh chứ nhỉ?

Lâm Tĩnh cười nhìn anh: "Bồi em? Bồi là bồi như thế nào? "

Cổ Duệat Hành ra vẻ suy suy nghĩ nghĩ, một lát sau lại cười vô lại hỏi: "Em muốn bồi trên giường hay dưới đất? "

Lâm Tĩnh cứng mặt, lát sau khuôn mặt nhỏ nhắn nhiễm một tầng hồng phấn, cô tức giận đánh vào ngực người nọ mắng: "Vô si! "

Cổ Duệat Hành không tránh, cứ thế để vợ đánh cho một cái rồi lại kêu một tiếng "Ai u" một cách thương tâm nhằm muốn lấy sự đồng cảm từ vợ, nhưng Lâm Tĩnh nào nể kia, cô khinh bỉ nhìn người đàn ông nào đó vô si không thôi diễn trò.

Cổ Duệat Hành lần này không thành công lấy được sự đồng cảm từ vợ cũng không buồn, gương mặt nhanh chóng chuyển sang vẻ nghiêm túc của ngày thường cho đỡ bị nhục: "Khụ, bà xã, anh tất nhiên sẽ bồi em như vô thuật, bản súng rồi, nếu em muốn nhiều hơn anh có thể chi em tất! "

Lâm Tĩnh nhường này: "Cổ đại nhân, thời gian ở Cổ thị anh chẳng phải bận lắm sao? Có thể trích thời gian bồi em ư? "

Cổ Duệat Hành: "Đĩ nhiên, bà xã là tất cả, em muốn gì anh cũng có thể đáp ứng, cho nên việc này có anh sắp xếp chu toàn là được, em không tin ông xã ư? "

Lâm Tĩnh nhech lỏng mày, cười một tiếng cô đưa tay vòng lên cổ anh ôm: "Đĩ nhiên là tin rồi. "

Cổ Duệat Hành thuận tay luôn ra phía sau ôm lấy eo cô, cô nói: "Em nghĩ anh nên gọi Đông Hoa về? "

Từ sau khi Đông Hoa cùng Tô Hoan kết hôn, một khoảng thời gian sau họ cùng nhau sang New York định cư, mà tự nhiên Đông Hoa cũng không bị mất việc, Cổ Duệat Hành đem công ty con bên đó giao cho Đông Hoa phụ trách, mấy năm qua bên đó rất có tiến triển, trừ phi là những ngày đặc biệt của Cổ gia như sinh nhật, kỷ niệm ngày cưới gì đó bọn họ mới quay trở về.

Hiện tại đây là thời gian căng thẳng, chẳng những phải lo cho Cổ gia, mà còn có Không Sát bên kia, Cổ Duệat Hành cũng cần phải bảo đảm an toàn cho gia đình anh nên hiện tại anh bận rộn không ít, Lâm Tĩnh trước kia là thư kí của anh nên có thể ở bên cạnh anh giúp đỡ không ít, nhưng ngày ngày thấy anh như thế cô cũng rất đau lòng nên mới hỏi anh có thể gọi Đông Hoa về nước hay không.

Trước kia không có Đông Hoa, một mình anh vẫn là bình thường, nhưng bây giờ nhiều chuyện phát sinh, vẫn là nên có thêm người bên cạnh giúp đỡ, chia sẻ một ít với anh thì sẽ tốt hơn.

Cổ Duệat Hành thật ra cũng nghĩ đến điều này, bất quá Đông Hoa cũng xem như một tri kỷ của mình, anh cũng không muốn Đông Hoa sẽ bị lôi kéo vào chuyện này, vạn nhất thật sự gọi cậu ta trở về, lại vô tình để cậu ta hay gia đình Đông Hoa gặp chuyện gì anh cũng cảm thấy áy náy, nên khi Lâm Tĩnh đề cập đến chuyện này anh cũng không chấp nhận, vì dù sao anh cũng đã tìm được người giúp mình.

Cổ Duệat Hành lắc đầu: "Vạn nhất không nên, anh chỉ sợ sẽ vô tình làm liên lụy đến những người khác. "

Lâm Tĩnh cũng im lặng không nói, cô cũng biết chắc anh sẽ nói như vậy, bất quá cô cũng lo lắng cho anh như thế, có một mình cô ở bên quá thật giúp anh cũng chẳng được bao nhiêu nên mới phải cần thêm một người nữa bên cạnh anh, giả dụ như Đông Hoa chẳng hạn.

Cổ Duệat Hành biết cô lo lắng cho anh, anh cười khẽ nói: "Đừng lo lắng, anh đã tìm được người thích hợp, bác Lưu còn có hai người con trai, người am hiểu về thương nghiệp cũng cùng tuổi với em tên Lưu Triết, cậu ta chỉ sợ sẽ giống Đông Hoa năng lực. " Khoảng thời gian trước cách đây mấy ngày anh lo lắng đã nói với Lưu Hàn, Lưu Hàn nói rằng mình có người con trai hiểu biết về thương nghiệp, không biết sẽ giúp được cho anh hay không nên Cổ Duệat Hành đã thử đem Lưu Triết đến Cổ thị làm việc một thời gian sẵn để anh quan sát, qua những gì thấy trong mấy ngày qua anh cảm thấy cậu ta rất có năng lực, cách làm việc cũng tương đối lại giống với Đông Hoa nên Cổ Duệat Hành hài lòng đã để cậu ta đảm đương ghế ngồi trước đó của Đông Hoa

Lâm Tĩnh như đang suy nghĩ cái gì đó sau đó nhìn anh nói: "A, vậy nếu bác Lưu đến Ý với các con cùng mẹ, Không Sát sẽ do anh và người con trai còn lại của ông quản lý hay sao? "

Không Sát là bang hội lớn dĩ nhiên cũng sẽ có những trụ sở nhỏ nằm rải rác khắp cả nước, và một trong số đó có cả Ý.

Cố Duệt Hành: "Anh nhớ người quản lý trụ sở bên đó là con trai của bác Lưu tên Lưu Cơ, mà Không Sát bên này anh không thể thiếu bác Lưu nên bác Lưu sau khi đưa các con cùng mẹ sang Ý, ba ngày sau sẽ phải trở về. Em đừng lo lắng, Lưu Cơ chắc chắn sẽ chiều cô tốt cho bọn họ. "

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Quân Sùng Hôn* được tải miễn phí tại [yWw.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24: Chia tay

Lưu Cơ và Lưu Triết là hai người con trai của Lưu Hàn, mà Lưu Hàn là thân tín của Cố Luận Trạch, là người trong hắc đạo, là thành viên trong tổ chức, tự nhiên hai người họ cũng sẽ theo chân cha.

Bà Lưu mất khi họ chỉ mới lên bảy đến mười tuổi, cái chết của vợ Lưu Hàn không ngoài ý muốn thì chính là người trong giới hắc đạo, nơi đây là hắc đạo, không phải những kẻ đầu đường xó chợ, muốn sinh tồn trong nơi đây, cách duy nhất chỉ có thể giống họ, tiếp xúc với súng đạn tự nhiên không thể không thiếu.

Lưu Triết năm nay vừa vặn sắp x1 với Lâm Tinh, Lưu Cơ lớn hơn ba tuổi, dù vậy hai người vẫn nhỏ hơn anh, khi đó khi mới bắt đầu vào Không Sát huấn luyện, anh cũng chỉ vào sau họ tám hai hay ba năm. Trong tổ chức nếu Cố Duệt Hành xuất sắc thiên tài, Lưu Cơ cũng chỉ sau anh một chút, vậy nên sau khi Lưu Cơ vừa lên mười chín liền được Cố Luận Trạch quyết định điều sang tổ chức con bên New York tiếp quản xử lý, Lưu Triết ở Không Sát cùng cha mình.

Vì tín nhiệm Lưu Cơ trong tổ chức, Cố Luận Trạch mới không chút do dự liền đem anh sang New York, hiện tại, trụ sở bên đó đang phát triển theo chiều hướng tốt.

Anh trai tài giỏi, em trai cũng không kém, Lưu Triết tuy không được như Cố Duệt Hành hay Lưu Cơ, nhưng cậu cũng có năng lực của riêng mình, nếu nghiêm về thương nghiệp, năng lực phòng chừng sẽ hơn chứ không kém Đồng Hoa, vậy nên Cố Duệt Hành mới chọn tuyển dụng cậu.

Lưu Hàn có hai người con trai như thế, quả nhiên sẽ phải tự hào!

Lâm Tinh gắt gât đầu suy tư sau những lời kể của Cố Duệt Hành về Lưu Cơ và Lưu Triết, "Nghe anh nói, vậy thì bọn họ chắc hẳn không tầm thường, bởi vì ánh mắt của Cố đại nhân luôn cao hơn người nha. "

Cố Duệt Hành cười khẽ nhìn gương mặt nhỏ nhắn của vợ, sau bao nhiêu năm, dù cho họ đã có với nhau ba người con trai nhưng vợ anh vẫn xinh đẹp như thế, nói đúng hơn thì chính là ngày càng đẹp lên, đáng người cùng mảnh mai quyến rũ khiến anh lúc lâu lại phải nhận nhận không thể bỏ nhào vào người vợ mà ăn.

Cố Duệt Hành: "Cho nên, bà xã em không cần lo lắng. "

Lâm Tinh đang muốn hỏi thêm gì đó thì trong phòng bếp bỗng nhiên thêm một người, nói đúng hơn là ngoài cửa bỗng xuất hiện một hình dáng nhỏ bé của cậu nhóc Cố Duệt Phi.

Cố Duệt Phi với gương mặt nhỏ tuấn đậm ngạo kiêu, lãnh bạc trông có vẻ lờn nhác nhìn hai người trong phòng bếp, mày nhỏ nhích lên, cậu nhìn về phía "lão cha" nhà mình không chút khách khí nói: "Cha, người đã xong chưa? Bọn con đã sắp trở về rồi, nếu người đã chịu trách nhiệm đưa tụi con đến trường thì vẫn nhanh lên. " Nói xong cũng không đợi hai người nói gì, Cố Duệt Phi xoay người nhỏ rời đi

Lâm Tinh lúc này cũng phát giác ra chính mình lại lảm mồm như thế, lại lảm trể giờ học của con là không tốt, "Anh mau đi đi thôi, em cũng quên mất các con nữa, ời trời, vậy mà mình lại cứ ở đây để bọn nhỏ chờ. "

Trái lại với biểu tình lo lắng ảy áy của Lâm Tinh, Cố Duệt Hành vẫn không có ý định rời đi, anh nhìn nhìn cô, sau lại bắt mắt kháng nghị: "Vợ, ngay cả em cũng----Ày, em nhìn xem, nó là con trai anh hay anh là con trai nó? Cứ như ông cụ non ấy. "

Lâm Tinh không biết nên tức giận hay nên phì cười với người đàn ông này, nói cái gì vậy chứ, anh dĩ nhiên là con trai, à không, là cha nó rồi.

Cô nói: "Anh đó, nói linh tinh cái gì ở đây nữa, mau mau đưa các con đến trường, còn không nhanh là thời gian sẽ chậm trễ, anh đi trễ thì được nhưng bọn nhỏ thì không đâu. "

Nhưng Cố Duệt Hành lại cứ lảm lảm lì lì ở đây với cô, dù nói như thế nhưng vẫn không có chút ý định rời khỏi đây.

Cố Duệt Hành nhủ nhủ mảy: "Tại sao lại không được chứ? Con trai anh, ai dám cả gan mắng phạt? "

Ngôi trường của Cố Duệt Phi, Cố Duệt Hiền và Cố Khai Trạch đang học là ngôi trường trước kia Cố Duệt Hành tuổi thơ, nay lớn có con dĩ nhiên sẽ phải đưa con vào đó, không phải nơi đó vì ngày xưa anh từng học mà đem con vào, mà là môi trường học và giáo dục nơi đó vô cùng tốt nên anh mới đưa con vào đó, Cố đại nhân thiếu nhất không phải là điều kiện nên quyết định trích ra một số tiền để tu sửa lại trường, quỹ đóng trong trường với các hoạt động anh đều tích cực tham gia nhiều nhất, mà anh lại là Cố Duệt Hành nên mọi người, không ngoại trừ cả giáo viên hay hiệu trưởng đều kính nể anh tám, chín phần. Các con học trong trường ngoan ngoãn lại xuất sắc, tự nhiên ai cũng không dám vô cớ đụng chạm hay cho dù có chính đáng đi chăng nữa cũng là "việc lớn hóa nhỏ việc nhỏ hóa không có "

Trường quy định đi trễ, tự nhiên sẽ có phạt, nhưng như thế thì đã sao? Con của Cố Duệt Hành này ai có cái gan đủ lớn mà đụng tới con anh? Hừ, gia đây thách.

Lâm Tinh khẽ thờ dài trong lòng, cô gắt gât đầu: "Phải, phải, phải, là không ai có cái gan mắng phạt, Cố đại tổng tài cao cao tại thượng, tự nhiên con trai cũng quý giá theo không kém, bây giờ thì được rồi chứ? Nhanh đi đi, nếu đi trễ, trường không phạt nổi cha con các anh, tự nhiên về nhà chính em sẽ ra tay, không muốn một tuần ra ghế ngủ thì nhanh chân đi mau. "

Hiển nhiên Cố đại nhân sợ vợ, vừa nghe lời hăm dọa liền không dám nghĩ là đùa giỡn nên cũng ngoan ngoãn nghe theo, thật ra cũng không phải là "sợ " chỉ là anh không muốn ngủ xa vợ lâu như thế, dù chung phòng nhưng riêng chỗ nằm anh liền cảm thấy mất mát, một ngày như cách ba thu hưởng chỉ cái này tận một tuần...?

Dựa theo quyết định của hai vợ chồng, Cố Duệt Hành lên kế hoạch sắp xếp ổn thỏa tất cả, bọn trẻ sẽ đi cùng bà Hạ Lan Du sang Ý với sự hộ tống của Lưu Hàn, để đảm bảo an toàn, chuyến đi sẽ được giữ bí mật, chỉ khi ra khỏi phạm vi nơi đây, họ sẽ không sao.

Lâm Tinh rất cuộc cũng không đành lòng, cô hiện giờ thật lòng có chút không nở rời xa bọn nhỏ nhưng tuyệt không hối hận vì quyết định này, chỉ có như thế, bọn trẻ và gia đình họ mới được an toàn, chỉ là bây giờ các con thật sự quá nhỏ, lảm như thế tuy không công bằng với bọn nhỏ nhưng thật sự họ không còn cách nào khác.

Lâm Tinh cần mỗi ôm lấy ba cậu con trai của mình, mất hạnh xinh đẹp hơi ứng hồng nhưng vẫn kim nén: "Xin lỗi các con, mẹ biết quyết định này của chúng ta có hơi đột ngột và có vẻ không công bằng với các con, nhưng mẹ và cha không còn cách nào khác. "

Cố Duệt Phi, Cố Duệt Hiền và Cố Khai Trạch là con trai của Cố Duệt Hành, dĩ nhiên đầu óc sẽ thông minh hơn những đứa trẻ cùng tuổi khác, tuy những chuyện vừa qua mẹ không có kể, nhưng nhìn tình hình dạo này cùng những lời kể qua loa của mẹ và sự dặn dò, các cậu cũng hiểu đôi chút nhưng lại không ai nói gì.

Cố Duệt Hiền: "Mẹ, những việc cha và người làm cũng chỉ muốn tốt cho gia đình chúng ta và tụi con. "

Cố Khai Trạch gắt đầu như gà mỗ thóc phụ họa: "Phải, phải, mẹ, người cũng chỉ muốn tốt cho tụi con, không ai là không thấy việc này không công bằng cả. "

Lâm Tinh cười khê, dựa tay xoa mái đầu anh đạo của cậu nhò, quả nhiên, các con của cô đã lớn rồi, vậy mà lại hiểu chuyện như thế, Lâm Tinh theo phản xạ ngẩn đầu nhìn người đàn ông trước mặt đang đứng nói chuyện với bà Hạ Lan Du cách đó không xa.

Lâm Tinh nhìn lướt qua ba cậu nhóc, người trước sau vẫn giữ im lặng và bình tĩnh trong ba người thì cũng chỉ có một mình Cố Duệt Phi là có phong thái giống Cố Duệt Hành nhất, môi năng nhẹ, cô nói: "Các con có sợ hay không? "

Cố Duệt Phi trước sau im lặng cuối cùng cũng mở miệng, nhưng cũng chỉ có một câu đơn giản: "Không. "

Cố Khai Trạch mặt bộ bất mãn chu môi nhìn cô: "Mẹ, tụi con là ai chứ? Là con của cha Cố Duệt Hành nha, cha không sợ, tụi con cũng không sợ. "

Cố Duệt Hành lúc này đã nói chuyện xong cùng bà Hạ Lan Du, lúc quay người đi tới chỗ bốn mẹ con lại nghe thấy cuộc đối thoại và câu nói của cậu con út Cố Khai Trạch, anh nói: "Con trai của Cố Duệt Hành tất nhiên sẽ không sợ bất cứ cái gì. "

Cố Khai Trạch vừa dứt lời, Lâm Tinh đang muốn mở miệng nói một câu thì bỗng trên đầu truyền đến một âm thanh, tiếp theo đó con trai bỗng được một cánh tay hữu lực dễ dàng tóm lên, cô ngẩn đầu vừa vặn bắt gặp ánh mắt nhu tình của Cố Duệt Hành đang nhìn mình.

Cố Duệt Hành đặt Cố Khai Trạch ngồi vững vàng trên cánh tay phải của mình, Cố Khai Trạch theo bản năng vòng tay sang ôm lấy cổ anh kêu một tiếng: "Papa. "

Cố Duệt Hành kêu "Ngaoan " một câu xong nhìn vợ đứng đối diện mình.

Lâm Tinh: "Thế nào rồi? "

Cố Duật Hành gật đầu trầm giọng đáp: "Xuất phát được rồi. "

Bỗng chữ vừa ra khỏi cửa miệng anh, cảm xúc của một người mẹ không muốn xa con cũng một lần nữa dấy lên trong cô, Cố Duật Hành nhìn ra vợ lo lắng, bèn an ủi: "Đừng lo lắng, bọn nhỏ còn có mẹ kia mà? "

Lâm Tinh không đáp, lúc sau lại nhìn bà đứa nhỏ, Cố Duật Phi cũng tiến lên an ủi mẹ: "Mẹ người đừng lo lắng, bà nội sẽ ở với tụi con, bọn con liền rất nhanh sẽ trở về. "

Nhìn xem, bây giờ ngay cả con trai cũng bắt đầu an ủi mẹ nó giống y như một người lớn thật sự, Lâm Tinh khẽ cười gật đầu, cô cúi người ôm Cố Duật Phi sau lại đặt lên gương mặt nhỏ của cậu một nụ hôn, Cố Duật Hiền cùng Cố Khải Trạch cũng lần lượt được cô làm tương tự, sau khi ôm hôn con xong, Cố Duật Hành cũng tùy ý ôm các con lại xong mới tiến mọi người ra cổng.

Cố Khải Trạch: "Mẹ, cứ xem như tụi con về quê cùng bà nội hoặc đi du lịch cũng được, tụi con sẽ về nhanh thôi. "

Lâm Tinh: "Được, các con phải ngoan ngoãn, không được làm bà phiền nhiều. "

Cố Khải Trạch chu môi bất mãn: "Mẹ, tụi con lớn rồi, mới không như con nít quấy bà. "

Lâm Tinh: "Được, được, lớn hết cả rồi. "

Cố Duật Hành nhìn thời gian cũng sắp tới, bèn nhắc nhở xong lại căn dặn Lưu Hàn vài câu: "Bác Lưu, nhờ bác rồi. "

Lưu Hàn: "Thiếu gia cậu yên tâm, các tiểu thiếu gia cùng phu nhân tôi sẽ chiều cổ họ thật tốt. "

Cố Duật Hành: "Được. "

Lâm Tinh: "Mọi người cẩn thận. "

Lưu Hàn khách khí đáp một câu xong cũng leo lên xe, mọi người lần lượt lên xe, chiếc xe khởi động máy cũng chậm rãi lăn bánh rời khỏi Cố gia, Lâm Tinh vẫn đứng ngây ngốc nhìn chiếc xe, đợi đến khi hình ảnh xe nhỏ dần cho đến khuất đi, Lâm Tinh lúc này ngẩn đầu nhìn người bên cạnh.

Cô nói: "Chúng ta, có thể sang thăm con không? " Bởi vì cô biết chắc chắn một điều rằng chuyến đi của các con sẽ rất lâu mới có thể trở về.

Cố Duật Hành quay mặt nhìn cô, nhẹ cười đáp: "Có thể. "

Anh đặt một nụ hôn lên trán cô lại nói tiếp: "Chúng sẽ ổn thôi, tin anh. " Tuy rằng bọn trẻ vẫn còn nhỏ, sáu, bảy tuổi mà đã vào huấn luyện sớm như thế có chút thiệt thòi cho chúng nhưng đây cũng là tình cảnh ép buộc, không có một bậc cha mẹ nào là không muốn con của mình được sống bình an, hạnh phúc cũng như hi vọng con mình sẽ có một tuổi thơ đẹp cho đến lớn lên.

Cô câu: Tiệc nào rồi cũng sẽ tàn, chỉ là bữa tiệc này thật sự tàn quá sớm, không biết sẽ mất bao lâu mới có thể trở lại.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Quân Sủng Hôn* được tài miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25: Thiên tài a

Tuy ở độ tuổi nhỏ bé, nhưng các cậu lại chẳng giống đám bạn đời lứa cùng mình, là con trai của Cố Duật Hành, dĩ nhiên đầu óc hơn hẳn bình thường, chẳng những có trí thông minh hơn người cùng gia thế phía sau, dù là ở Ý, các cậu có vượt lớp cũng không ai nói gì.

Mười năm vừa học vừa huấn luyện ở Ý dưới sự chiều chuộng của Lưu Cơ, một trong ba người, Lưu Cơ thấy rằng Cố Duật Phi là xuất sắc nhất, mà nhị thiếu gia Cố Duật Hiền tự nhiên cũng chỉ kém đại thiếu gia Cố Duật Phi một chút, đây cũng có thể coi như là tranh đấu quyết liệt, anh con phát hiện ra một điều, tiểu tam thiếu gia - Cố Khải Trạch có thiên phú về lĩnh vực vũ khí!

Cậu nhỏ từ khi tiếp xúc với súng đạn đều tỏ ra hứng thú, Lưu Cơ đã từng nhìn thấy qua loại vũ khí cậu chế tạo ra, là một loại khẩu súng ngắn được cải tiến đặc biệt tên Giáng Vong, nghĩa trên tên: Cái chết ập xuống, do cậu út chế tạo ra vào năm cậu lên mười một, tuy nghe nó có hơi biến thái một chút vì một khẩu súng chế tạo đặc biệt có một không hai như thế, lại do chính tay một đứa nhỏ mười một tuổi làm ra, liệu ai sẽ tin?

Mười năm vừa tròn đứng, các cháu cũng đã hoàn thành huấn luyện sau gần mấy năm, bà Hạ Lan Du đã vô số lần trông thấy các cháu chịu khổ chịu đau, tuy rằng không nở nhưng đây là cách rèn luyện tốt nhất cho chúng nó, giờ thì xem, trong ba đứa đứa nào đứa nấy cũng đã lớn thế rồi, Cố Duật Phi lớn nhất trong ba đứa, lại rất chừng mực ra dáng đàn ông, nhiều khi Cố Duật Phi làm bà nhớ đến con trai mình Cố Duật Hành, trước kia con trai bà cũng huấn luyện như thế, tuy vào không sớm như tụi nhỏ, nhưng phải biết rằng khi đó chính tay cha nó là Cố Luận Trạch huấn luyện, hầy, giờ nhớ lại hình như ông cũng rất nghiêm khắc với Duật Hành.

Sau khi về nước chưa được bao lâu, Cố Duật Phi quyết định vào quân nhân, tuy rằng ban đầu Lâm Tinh có ngăn cản không muốn con mình vào đó, nhưng Cố Duật Phi là ai chứ? Là con trai của Cố Duật Hành, thiệt tình là cha cứng đầu bao nhiêu, nay con chẳng những không thua kém mà còn hơn cả cha nó, cứng đầu bấy nhiêu khiến cô cũng bỏ cuộc chịu thua.

Cố Duật Phi từ nhỏ đã là người có chủ kiến và trí hướng riêng, một khi cậu đã quyết định việc gì đó sẽ rất khó có thể để cậu thay đổi quyết định, cái tính này là giống cha nó y chang, nói một là một, hai là hai không nhiều lời.

Nhiều lần Lâm Tinh bị Cố Duật Phi chọc tức đều tìm đến Cố Duật Hành cáo trạng, hay nói cách khác là "giận chó đánh mèo".

Cô nói: "Anh xem con anh đi, đứng là cha nào con nấy, nhìn đầu cũng chẳng giống mẹ nó tí nào! " Rõ ràng là con do cô sinh, lí nào một chút dễ thương cũng không chịu giống cô cơ chứ! Gen sai rồi, chắc chắn là sai ở đâu rồi!

Cố Duật Hành cười khổ nhìn vợ nhỏ giận lấy con mình sang anh trút giận, anh ôm cô vào lòng vuốt lông hã hóa cho vợi: "Bà xã, sao lại trách anh rồi? Anh có làm gì đâu, này là con của chúng ta nha. "

Lâm Tinh nghĩ nghĩ, cuối cùng cũng nhận không được làm bầm: "Hừ, vậy thì chắc chắn là do sinh lý của anh có vấn đề rồi, nếu không thì tại sao con do em sinh lại chẳng giống em chứ? "

Cố Duật Hành: "... "Này sao lại nói sang sinh lý anh có vấn đề rồi?

Cố Duật Hành: "Vợ, con là của chúng ta sinh, cái tính cứng đầu của nó là giống em đó. "

Lâm Tinh không tin, ngạc nhiên nhìn anh: "Sao có thể chứ? "

Cố Duật Hành: "Sao lại không thể? Xét về độ cứng đầu, em chi có hơn chứ không hề kém anh, vì vậy cho nên cái thói đó của Duật Phi bắt nguồn từ em. "

Lâm Tinh rốt cuộc cũng lặng câm im thinh, không tin và cũng hết lời phản bác lại, nếu lời anh nói là thật vậy thì có....ừ hừ, là lỗi của mình ư? Nhưng nó chỉ giống cô có một cái, còn những cái sau sau nữa là bắt nguồn từ anh nha.

Cô cũng làm mẹ, cũng sợ con mình chịu khổ chịu sở, dù sao đây cũng là quân nhân nha, nhưng chắc cô đã không biết rằng trong thời gian ở Ý, so với huấn luyện bên đó Cố Duật Phi từng trải qua thì quân nhân chẳng hề hứng gì, thế là Cố Duật Phi vào quân nhân, một khoảng thời gian ngắn sau khi con trai hai mươi sáu tuổi lại sở hữu một thành tích đáng khen ngợi đáng hăm mộ như thế khiến cô vừa bất ngờ vừa vui mừng, ngay cả Cố Duật Hành cũng không tiếc lời khen với đứa con này, tuy biết con trai mình hơn hơn người, nhưng thật không ngờ rằng thằng bé lại xuất chúng đến như thế, tốt, rất có bản lĩnh.

Còn về phần Cố Duật Hiền cùng Cố Khải Trạch, hai anh em không giống như anh trai sẽ đầu quân vào quân nhân, mà quyết định đi theo sự sắp xếp của cha, các anh chính là muốn giúp đỡ và san sẻ giúp Cố Duật Hành, dù khi đó còn nhỏ, nhưng các anh trong lòng đều biết cha ở đây cũng mẹ đã cùng nhau vất vả bao nhiêu, giờ đây các anh đã về rồi, phận làm con tự nhiên cũng muốn hiếu thảo với họ, giúp đỡ họ.

Lâm Tinh khen ngợi bao ngoan ngoãn biết quan tâm người khác, Cố Duật Hành cũng rất hài lòng về con mình, con ngoan từ bụng mẹ ra, cái này anh nắm chắc chắn nhưng vẫn rất hài lòng, anh bắt đầu sắp xếp việc giao cho hai người, Cố Duật Hành quyết định mang Cố Duật Hiền đến Cố thị, còn Cố Khải Trạch thì đến Không Sát học tập theo bác Lưu, ý định đã rõ ràng, này là tương lai, Cố thị sẽ là của nhị thiếu gia Cố Duật Hiền, hắc bang Không Sát sẽ là của Cố Khải Trạch.

Còn về Cố Duật Phi, anh không phải là không quan tâm đến đứa con này, không đem một trong hai cái trên giao cho Cố Duật Phi trong tương lai quản lý, mà là sợ dĩ anh biết đứa con này không có hứng thú trong hai việc này, nó đã vào quân nhân, chứng tỏ đã không thể thay đổi quyết định dù bây giờ hay mai sau nên anh mới quyết định giao nó lại cho hai đứa con còn lại của mình.

Cho dù Cố Duật Phi có theo hay không theo vào quân nhân, anh cũng đều xuất sắc như thế, Cố Duật Hành vì thấy trong hai đứa con trai còn lại, chỉ có mình Cố Duật Hiền là thích hợp nhất nên mới giao Cố thị lại cho đứa con này, còn đứa út nó vẫn còn ham chơi không muốn vào công ty cùng nhị ạ nó, Cố Khải Trạch vừa về nước giúp đỡ, đã liền mở miệng cầu xin không muốn vào Cố thị, thay vào đó lại đòi vào Không Sát nên anh cũng quyết định đem việc còn lại giao phó lại cho nó, trong khoảng thời gian này, anh chắc chắn sẽ giám sát hai đứa, Không Sát tất nhiên sẽ nhờ vào bác Lưu chỉ giáo, chiều cô hơn cho vị tân lão đại tương lai này.

Trong vòng sáu năm này, Cổ Duật Phi từ khi vào quân nhân cũng về nhà ít đi, rất hiếm khi có dịp trở về ngoại trừ những ngày nghỉ ra, nhưng từ sau khi thăng cấp lên Thiếu Tá, anh cũng không cần phải ở trụ sở hai mươi bốn trên hai mươi bốn nữa, mà Cổ Duật Hiền cùng Cổ Khải Trạch trong khoảng thời gian sáu năm này cũng rất tốt!

Sáu năm, Cổ Duật Hiền tuy vẫn ngồi trên chiếc ghế Tổng giám đốc nhưng anh rõ là đảm nhiệm công việc này rất tốt, chỉ là chiếc ghế chủ tịch của Cổ thị, sớm hay muộn Cổ Duật Hành cũng sẽ giao lại cho Cổ Duật Hiền, Cổ Duật Hành hận không thể mau mau một chút, một khi con trai đảm nhận Cổ thị, anh chắc chắn sẽ hoàn thành mơ ước của mình, hằng ngày cùng bà xã bên nhau mãi không rời.

Vì mấy con "kỳ đà" ấy đã đi hết rồi kia mà? Thế là những khoảng khắc hạnh phúc trước kia sẽ lại nhanh chóng trở về với anh.

Về Cổ Khải Trạch bên Không Sát, với sự thông minh nhanh nhẹn của bản thân, chỉ mới có một, hai năm, Cổ Khải Trạch đi theo học hỏi cùng sự dẫn dắt từ Lưu Hàn mà trở thành tân kế nhiệm của Không Sát, tuy vẫn có vài người trong bang không phục vì tại sao Cổ Duật Hành lại để một thiếu niên chỉ mới có mười mấy tuổi lên kế nhiệm như thế, nhìn gương mặt kia kia, lớn lên tuy rất đẹp, nhưng chính là xinh đẹp đấy, đây rõ là một tiêu mỹ nhân nhìn rất gây thơ non nớt, vậy thì thử hỏi có chỗ nào thích hợp làm lão đại của bọn họ?

Cổ Khải Trạch lên kế nhiệm Không Sát, anh biết có một vài người nhìn mình có vẻ không phục, nhưng không phục thì sao chứ? Họ chỉ là thuộc hạ, bây giờ anh chính là lão đạo của họ, họ dám không nghe lệnh, lập tức cho nghiêm trị, còn về có phục hay không phục, hãy để thời gian ra chứng minh, anh sẽ không nói miệng nhưng thực lực sẽ thay anh nói chuyện cho những gì họ nói không phục ngày hôm nay.

Đừng nhìn anh non nớt như một thiếu niên mới lớn như thế, mười chín tuổi thì đã sao? Anh có trí tuệ, có mưu lược cùng năng lực, dám không phục vậy thì để thực lực của anh chứng minh cho họ sáng mắt.

Cuối cùng, qua một quãng thời gian ngắn ở Không Sát kể từ khi Cổ Khải Trạch lên tân kế nhiệm, mọi người ở đây không một ai là không dám không phục anh nữa, vì người này không thể nhìn vào vẻ bề ngoài, con người Cổ Khải Trạch, nhìn bên ngoài tuy non nớt trắng sữa đáng yêu như thế, nhưng bên trong con người này lại khôn ngoan phúc hắc đến khó tin khiến ai ai cũng sợ hãi không thôi.

Trí tuệ không bình thường, và không bình thường ở đây tức là nói Cổ Khải Trạch vô cùng thông minh, có phán đoán có mưu lược, mười chín tuổi lại có thể chế tạo ra nhiều vũ khí như thế, nghe đầu Lưu Hàn kể lại, năm Cổ Khải Trạch cùng các anh trai ở bên Ý, mười một tuổi, cây súng Giáng Vong kia chính là do cậu năm mười một tuổi làm ra, mọi người trong bang Không Sát vừa nghe liền không nhìn được đồ mồ hôi hột.

Quá đáng sợ, quá biến thái, vậy mà năm mười một tuổi, một cây súng Giáng Vong kia lại có thể là do một tay của một cậu bé làm ra?

Cổ Khải Trạch, quả nhiên là con trai Cổ Duật Hành, thiên tài a.

- - - - -

- Mạng chỗ mình yếu không đáng truyền được theo kỷ hạn, mọi người thông cảm cho nha:<

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Quân Sùng Hôn* được tải miễn phí tại [vWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full\(cham\)Net](#).

Chương 26: Có chết cũng không muốn vào

Vừa vào phòng, không biết có phải do mình tưởng tượng hay không mà đập vào mặt anh chính là một sự lạnh lẽo thấu xương vô hình.

Trong một gian phòng rộng lớn thế nhưng một chút sự ấm áp cùng ánh sáng cũng không có, âm u u tối khiến người ta cảm thấy sự lạnh lẽo đáng sợ, ông anh cùng anh không hiểu tại sao lại cứ thích sống ở trong không gian quái dị thế này, mặc dù nhiệt độ đang rất bình thường nhưng tại sao người này lại có thể biến nhiệt độ trong căn phòng xuống số âm được chứ? Quả nhiên là một chút giống người cũng không có!

Cổ Khải Trạch lướt mắt một lượt, lướt thấy người đang ngồi trước mặt mình vẫn là một bộ dáng ung dung tự tại ngồi nhắm nháp ly rượu, phía sau Cổ Duật Phi chính là một tấm rèm lớn che khuất đi ánh sáng bên ngoài, nhìn thôi mà Cổ Khải Trạch lại cảm thấy có chút chán nản, chút sự nhiệt huyết trong máu anh cũng bị anh trai hiện tại làm cho tuột sạch.

Cổ Khải Trạch "Anh, anh là người hay quý hút máu vậy?" Một con người sống trong không gian u tối lạnh lẽo như thế này, Cổ Duật Phi còn rất ra vẻ thường thức chất lỏng màu đỏ trong chiếc ly, nhìn từ vẻ mặt đến thái độ, hình dáng, Cổ Khải Trạch tự nhiên liền tưởng anh trai mình với một con ma cả rùng.

Cổ Khải Trạch vừa dứt lời, bỗng một trận hàn khí bô từ chân lên sống lưng khiến cả người anh cứng đờ, chỉ cảm thấy có một đôi mắt lạnh lạnh, sắc bén như một con dao mổ đang nhắm thẳng về hướng này.

Cổ Khải Trạch khó khăn nuốt một ngụm nước bọt: "Em...em chỉ buộc miệng hỏi thôi, đùa ha, là đùa thôi, đừng nhìn em như thế, anh làm em sợ đấy. "

Rốt cuộc Cổ Duật Phi cũng thu hồi tầm mắt, Cổ Khải Trạch nhìn đồng hồ mình cầm trên tay, rồi lại ngẩn mặt nhìn rèm cửa phía sau lưng Cổ Duật Phi, hơi hơi bĩu môi, chợt nhớ ra điều gì đó liền thuận miệng hỏi: "Anh, sao đêm qua anh không về nhà? "

Hiện tại anh em bọn họ không còn sống chung với Cổ Duật Hành và Lâm Tĩnh nữa, họ muốn ở riêng, như thế sẽ thoải mái hơn nên Cổ Duật Hành mua một căn biệt thự khác cho họ, dĩ nhiên, sống riêng ở đây chỉ là sống riêng với cha mẹ, ba anh em họ vẫn sống chung nhà với nhau, tuy thời gian gặp mặt nhau rất ít, nhưng từ khi Cổ Duật Phi từ Thiếu Tá rồi nhảy lên Thượng Tá, họ cũng gặp nhau không ít lần.

Cổ Duật Phi ra ngoài từ sáng, buổi tối sẽ về nhà, cùng họ dùng cơm, Cổ Duật Phi là người sống có quy tắc, hơn nữa, những lúc anh có việc quan trọng ra ngoài hay không về nhà được đều sẽ gọi báo về cho hai em trai biết trước một tiếng, nhưng đêm hôm qua rõ là ngoại lệ khi thường, anh trai chẳng những đi đêm, hơn nữa một cuộc gọi cũng không báo đến, chỉ riêng sáng nay đang ngủ là bị tin nhắn của anh trai kéo giật cho dậy, nhưng đó đâu có tính là thông báo gì gì đâu?

Cổ Duật Phi lơ đãng nói, dường như không muốn đề cập chuyện này với em trai: "Bận. "

Cổ Khải Trạch nhìn xung quanh trong căn phòng, rốt cuộc cũng đi đến hướng công tác đèn, không nói không rằng, rất tự nhiên như thế trước mặt chủ phòng - Cổ Duật Phi.

"Hôm nay họ về nước, để mẹ biết được anh lại sống trong tối, mẹ nhất định không để anh yên, anh thay đồ xong, chúng ta cùng đến sân bay? "

"Ừ. " Cổ Duật Phi trầm giọng đáp, Cổ Khải Trạch nghe được một tiếng "cạch " nhỏ sau đó là tiếng "soạt ", dường như Cổ Duật Phi đã hạ ly rồi ghé.

Đèn phòng được bật lên, ánh sáng chiếu rọi khắp căn phòng, Cổ Khải Trạch nhìn hài lòng, ôm đồ trong tay hướng đến Cổ Duật Phi xoay người, "Thế này tốt hơn rồi, anh..."

Cổ Khải Trạch trợn tròn mắt nhìn người đứng trước mặt mình, hít một ngụm khí lạnh, giây sau mới chịu chậm rãi thở ra, nhìn biểu tình trên mặt em trai một cách quái gở với mình, Cổ Duật Phi nhìn không được nhịu mày, anh không thích ai cứ nhìn mình chằm chằm như thế, nhất là biểu tình cùng ánh nhìn hiện tại của Cổ Khải Trạch.

Anh nói: "Có chuyện gì sao? "

Cổ Khải Trạch mím môi, khóe mắt liếc thấy phía sau lưng Cổ Duật Phi, nhờ có ánh sáng mà anh có thể nhìn thấy đây là một mảnh hỗn độn, trên giường, tấm trải giường màu trắng nhẵn nhúm, chăn nằm nửa trên giường nửa dưới đất, không được sạch sẽ gọn gàng như mọi khi, sàn nhà thì chỉ thấy những mảnh vải xinh đẹp với kích cỡ lớn nhỏ khác nhau, dường như bị xé rách mà ra, mảnh hỗn độn này, không có để nghĩ để khái được đã có chuyện gì xảy ra ở nơi đây.

Cổ Khải Trạch thu hồi tầm mắt, hướng đến người trước mặt mình, miệng hé mở muốn nói lại cả kinh ngăn người khi nhìn thấy một vết đỏ hồng ngay trên cổ Cổ Duật Phi.

Cổ Khải Trạch một biểu tình sợ hãi, vốn vừa nãy nhìn hiện trường cũng đoán được tám chín phần, nhưng bây giờ lại nhìn thấy cái dấu hôn này lại càng khiến anh không sợ hãi không được.

Anh trai hai mươi sáu năm không gần phụ nữ, vậy mà hôm nay lại...lại...

"Anh, đêm qua anh ngoại----đi đêm, anh ở cùng một người phụ nữ trong này?" Nhìn ánh mắt của Cổ Duật Phi, Cổ Khải Trạch gấp gáp nói muốn lú cả lười.

Cổ Duật Phi nâng mắt nhìn em trai, miệng không nói gì, tay chìa ra ý tứ muốn lấy đồ, Cổ Khải Trạch cúi đầu nhìn, thay vì phải đưa đồ cho anh trai, nay đột nhiên đánh "bộp " một cái lên tay Cổ Duật Phi.

Cổ Duật Phi biểu tình trước sau như một không thay đổi, nhưng nhìn kỹ sẽ thấy khóe miệng anh giật nhẹ: "..."

Cổ Khải Trạch sau đó hùng hổ như đang thăm tra: "Anh, anh đêm qua đi đêm không gọi một cuộc về báo đã thôi, đã vậy còn ở cùng một người phụ nữ khác đến sáng? Cô ta là ai? Đầu rồi? "

"..." Không biết còn tưởng đầu người trước mặt này là vợ anh chứ không phải là em trai anh, còn nữa, thái độ đó như thể anh thật sự đi ngoại tình bị nó bắt gặp vậy.

Cố Khải Trạch nhìn anh trai bất động, một phút sau khóe miệng chợt run nhẹ, hình như dùng sức cắn chặt răng bên trong như muốn che giấu gì đó trong miệng, Cố Duệ Phi đứng yên nhìn Cố Khải Trạch.

Cố Khải Trạch ho khan hai tiếng, quả quyết nhắm mắt, một bộ dáng nghiêm túc, tay chìa ra đưa đồ sang cho Cố Duệ Phi: "Anh đi thay đồ rồi chúng ta nói chuyện này sau, khụ, còn cái mặt của anh nữa, mau đi đi. "

Mặt? Mặt anh làm sao?

Cố Duệ Phi không hỏi, cảm quần áo của mình sau đó bước vào phòng tắm, quả nhiên giấy lát sau khi Cố Duệ Phi vào trong, Cố Khải Trạch ở bên ngoài bỗng nghe thấy tiếng động quái dị, chỉ thẳm than khẽ một tiếng cũng làm như không nghe thấy, tiếp tục quan sát hiện trường trong căn phòng.

Cố Duệ Phi bên trong phòng tắm, nhìn gương mặt trong gương, lại không tự chủ được khi nhớ lại quần áo của mình, chợt một khuôn mặt nhỏ nhắn hiện ra, Cố Duệ Phi nắm chặt nắm tay sau đó lại buông thả.

Anh bất đắc dĩ nhìn mình lại trong gương sau đó mới bắt đầu rửa mặt, không nhịn được cảm thán vài câu, tiêu yêu tính đó quả nhiên khó dạy khó bảo, tốt nhất lần sau đừng để anh bắt được, nếu không dù có có chạy đằng trời cũng đừng mong thoát được.

Mười lăm phút trôi qua, cánh cửa phòng tắm rốt cuộc cũng mở, Cố Khải Trạch nhìn thấy người ra cũng đứng lên khỏi ghế, "Đi được chưa? "

Khoảng thời gian anh ở bên trong phòng tắm, Cố Khải Trạch gọi người vào dọn dẹp, hiệu suất làm việc ở đây từ trên xuống dưới vẫn luôn tốt nên họ cũng đã dọn dẹp xong trước khi Cố Duệ Phi đi ra.

"Ừ. " Dừng một chút, Cố Duệ Phi lại nói: "Phòng đối diện, anh cần thông tin của cô gái đó. "

"Hả? " Cố Khải Trạch tròn tròn mắt nhìn người trước mặt mình, đôi mắt nhìn thiếu điều muốn lòi ra bên ngoài, gì đây, anh có nghe nhầm hay không?

Cái gì mà phòng đối diện, cái mà cô gái?

Đây mà là ông anh của anh hay sao?

Cố Duệ Phi liếc mắt nhìn Cố Khải Trạch, cũng nhấn nại lặp lại một lần nữa: "Em không nghe nhầm, anh cần thông tin của người đối diện phòng, trong ngày nhất định phải có. "

Nhất thời bị anh trai ném một cái bánh từ trên trời rơi "bộp " xuống đầu, Cố Khải Trạch kinh hãi đến mức tới phát ngốc, không biết suy nghĩ ra cái xấu gì, vội nói: "Anh! Em không ngờ anh lại là một người như thế, hình tượng cùng con người anh ngày thường lẽ nào chỉ là lớp vỏ bọc bên ngoài thôi sao? Anh thật sự là người như vậy ư? "

Cố Duệ Phi không đồng ý đáp: "..."

Không biết nó lại suy nghĩ lung tung cái gì mà đã vội kết tội mình như thế rồi.

Cố Khải Trạch nói tiếp: "Đêm qua anh đi đêm cùng người ta xong, sáng hôm sau lại bắt em phải tìm thông tin của một cô gái khác ở phòng đối diện? Có làm không vậy, anh! Sao anh có thể phóng đảng, à không, phong lưu đến như thế? Em phải mách với mẹ mới được, ai biết đêm qua người anh cùng cô phải là con gái nhà lành lại bị anh dụ dỗ bởi sắc đẹp xấu xa kia hay không? "

Cố Duệ Phi rút cuộc cũng sa sầm mặt mày: "Em muốn đến quán trường một tháng? "

Cố Khải Trạch vừa nghe, liền giật mình: "Ách, anh, anh đã làm sai, vậy mà còn muốn bịt miệng em? "

Cố Duệ Phi: "Ngày thường thấy em nhàn rỗi không có việc làm ngoài đi chơi ra, anh sẽ hỏi cha xem ý kiến này thế nào. "

Cố Khải Trạch lập tức ngậm mồm, quán trường? Một tháng? Ài, cho xin đi, nơi đó như cái đại ngục vậy, vào một tháng, anh không sụp liền tiếp mười mấy cân thì cũng sẽ bị anh trai hành hạ muốn đứt rời cả tay chân.

Đạo đây anh thật sự lười biếng và lười hòng, cùng đám bạn đi chơi đêm không về nhà liên tiếp mấy lần, có tháng đi chơi xuyên suốt, về nhà cũng chỉ được mấy tiếng lại xách xe đi tiếp, công việc Không Sát bỏ bê để bác Lưu làm hết, cũng không chịu luyện tập.

Sau khi tất cả chuyện này được truyền đến tai Cố Duệ Hành, Cố Duệ Hành lập tức nghiêm phạt, hai tháng cấm túc cùng đóng băng thẻ ngân hàng, anh mới vừa thoát khỏi kỷ cấm túc ở nhà, nhưng không có tiền nên cũng ít đi chơi lại, đa phần cũng đến Cố thị tìm Cố Duệ Hiền hoặc trở về Không Sát bắt đầu làm việc cũng như luyện tập, Cố Duệ Hành ban đầu còn có ý định muốn giao anh cho Cố Duệ Phi quản lý, nhưng chỉ là ý định chứ chưa nói ra, dù Cố Duệ Hành không nói, Cố Khải Trạch cũng đại khái hiểu được điều đó, nên nếu lần này Cố Duệ Phi có mở miệng, Cố Duệ Hành chắc chắn chẳng ngần ngại mà đồng ý.

Chỉ nghĩ thôi mà đã sợ, quán trường ư? Không, không, không, có chết anh cũng không muốn vào.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Quán Súng Hôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 27: Còn hơn cả phụ nữ

Cố Duệ Phi: "Cô gái đêm qua là phòng đối diện, người nọ say rượu nằm phòng, anh trúng thuốc nên "ăn bữa"."

Cố Khải Trạch co quắp miệng, khóe môi giật nhẹ, cái này có được gọi là "vò nhảm ăn bữa" hay không? Anh trai trúng thuốc, lý ra là phải ăn cái người chuốc thuốc hay người chuốc thuốc sẽ mang người đến đại khái, đằng này bên kia khổ công khổ trí xong lại mất công cốc bởi một người khác.

Ài, chắc là bên đó đau lòng lắm đây!

Cố Khải Trạch giật mình chợt nhận ra điều gì đó, không đứng, nếu là xuân được bình thường, với con người Cố Duệ Phi chắc chắn đứng vững như núi thái sơn, không lý nào không áp chế nó được, vậy mà đêm qua lại...

Cố Khải Trạch: "Anh, xuân được đó, mạnh lắm sao?"

Cố Duệ Phi liếc mắt nhìn Cố Khải Trạch, không đáp, chỉ là dưới đáy mắt nổi lên một trận sóng ngầm, anh không chỉ muốn tra ra cô gái đêm qua lại ai, ngay cả cái người to gan dám tính kể anh, anh cũng muốn xem xem đó là ai lại có bản lĩnh lớn như thế.

Cố Duệ Phi: "Em biết phải làm gì rồi chứ?"

Cố Khải Trạch: "Ách, được rồi, tối nay sẽ đưa anh."

Cố Duệ Phi: "Trong ngày nhất định phải có, thông tin người kia không vội nhưng cô gái thì nhất định phải có cho anh trong vòng hai tiếng."

Hai tiếng? Được rồi, với năng lực của anh, tìm thông tin của một cô gái sẽ không mất nhiều thời gian đến như thế, mười ba phút là xong.

Cố Khải Trạch: "Được được, chúng ta đi thôi, về rồi sẽ có thông tin đưa cho anh. "

Hai anh em, một trước một sau cùng nhau ra khỏi phòng, cánh cửa vừa mở ra, Cố Duệ Phi bỗng dừng chân, ngẩn mặt nhìn đến phòng đối diện, trên cánh cửa phòng có bốn con số, là 3710.

Hình ảnh về cô bỗng tua về khiến Cố Duệ Phi bất giác nhẹ cười, Cố Khải Trạch ở phía sau nhìn theo tầm mắt của anh trai, miệng ngậm lại không nói, khuấy tay huyếch nhẹ, Cố Duệ Phi liếc mắt, sau đó nhanh chóng khôi phục lại dáng vẻ băng lãnh nghiêm nghị ngày thường, ba bước gộp thành hai ra khỏi phòng, Cố Khải Trạch đi sau phụ trách đóng cửa.

...

Vân Tịch sau khi trở về phòng, liền cấp tốc vệ sinh cá nhân xong cô đã sớm chuẩn bị khách sạn này, đầu tiên là tính về nhà trước nên quyết định đến khu trung tâm mua ít đồ, vì trở về quá sớm, cô đã không kịp mua thứ gì cho mọi người nên buộc phải đến đây mua tạm, nào ngờ vừa mua xong đồ, cô lại tình cờ gặp "người quen bạn cũ" - Chính là cái tên đêm hôm qua đã bỏ cô lại quán rượu!

Hay lắm, bà đây còn đang muốn tìm hán tính số, nào biết tên này thật biết "thức thời" đi lượn trước mặt cô.

"Darling, trùng hợp vậy? "

Theo thanh âm trầm thấp, tình từ dịu dàng quan tâm của người đàn ông, những cô gái xung quanh đang nhón nhao cùng bạn bè trò chuyện, mua đồ trong cửa hàng, cũng bởi vì giọng nói này mà chú ý đến, mọi người ngẩn đầu nhìn theo chỉ thấy một người đàn ông với thân hình cao gầy mặc trên người bộ âu phục trắng, người này thật sự biết cách gây chú ý, toàn thân đồ trắng, tóc vàng, theo sau đó là hai tên vệ sĩ toàn thân cây đen khiến người ta không muốn chú ý đến cũng không được.

Vân Tịch: "..."

Cái tên "kim quang lộc loét" này lại làm trò, ngày ngày đi đến đâu cũng phải làm màu một ít mới có thể sống, bây giờ thì nhìn đi, chẳng những tóc vàng bắt mắt, lại thêm cả người cây trắng cùng hai "cây đen" phía sau, không màu mà thể thì còn là gì?

Tại sao cô lại cứ phải dính lấy sự chú ý của hân ấy nhỉ?

Nhưng quả thật hân có sức hút, hân xứng đáng có quyền làm nổi bật mình hơn trong đám người khác, gương mặt nam tính cùng những đường nét hoàn mỹ, ngũ quan, góc cạnh tinh xảo trên gương mặt, mày kiếm mắt phượng, mũi cao môi mông cùng xương khung mặt hoàn hảo.

Làn da trắng mịn được giấu sau lớp áo âu phục, mái tóc ngắn màu vàng óng cùng âu phục trắng tinh khiến hân nổi bật trong đám đông. ông trời có vẻ bất công, một người vừa đẹp trai lại giàu có như thế, ngay cả chất giọng cũng thật dễ nghe quyến rũ khiến những cô gái xung quanh thật hận không thể bắt hân có thể một lần cất giọng nữa hay không.

Cả người hân ra vẻ lười nhác, hai tay đút vào ống túi quần tây, ung dung đi về phía cô.

"Darling?"

"Ling ling cái rắm!" Vân Tịch rớt cuộc cũng nhện không được đáp lại hân.

Mọi người lúc này mới để ý đến cô, ngay khi nhìn thấy người đàn ông đẹp trai này đi về hướng cô, lại còn có vẻ nhìn họ như rất thân khiến ai ai cũng có vẻ vừa tức hận vừa ghen tị, nhưng khi nhìn sang cô, họ giật mình mới phát hiện thì ra cô gái này cũng là một mỹ nữ, lại là một người vô cùng xinh đẹp, trên gương mặt nhỏ nhắn tinh xảo khảm nam một đôi mắt thủy tinh to tròn, nhìn vừa linh động giảo hoạt lại có chút phần mỉ hoặc quyến rũ, mày liễu mi dài cong liếm điểm, mũi nhỏ cao gọn cùng môi hồng phấn nộn uớt át như anh đào tháng ba khiến người ta muốn cắn một ngặm.

Mọi người nhìn đã nghĩ hai người này thật sự rất đẹp đôi, đang tính nhìn thêm mấy lần cùng thăm đưa ra thêm vài bình luận thì họ bỗng bị hai tên vệ sĩ trên người toàn thân cây đen kia xua đi.

Mọi người chung quanh tuy có hơi không cam tâm, nhưng nhìn thấy hai người này giống xã hội đen, lại nhìn người đàn ông đẹp trai họ, tuy nhìn vẻ ngoài thật sự đẹp trai mang vẻ âm áp dịu dàng, nhưng nếu nhìn kỹ, sẽ phát hiện ra, chỉ khi đối mặt với cô gái kia, anh ta mới thật sự tỏ ra dịu dàng ân cần, đôi mắt màu hổ phách khi không còn dán lên người cô gái họ sẽ chuyển sang sự lạnh lùng sắc bén khiến người ta bỗng cảm thấy một sự áp bức đáng sợ vô hình, biết chắc người này hân không thể chọc tới nên mọi người nhanh chóng rời đi.

Vừa này xung quanh gần như là một vòng tròn thiếu nữ, trước sau trái phải không có chỗ nào là không trống người, mà tự nhiên cũng bị kéo vào đứng trong đó, nhưng chỉ trong một cái chớp mắt sau, mọi thứ liền nhanh chóng trở về như bình thường.

Lúc này đây, 'con công lộc loét' lại đang đứng trước mặt cô, trung ra một bộ dáng hoàn mỹ đẹp trai hết sức, nhìn hân chói lóa đứng trước mặt độ thiếu điều cô gần như hai tay che mắt mình lại.

"Dar..." Người đàn ông vui vẻ mỉm cười nhìn cô, câu nói chưa kịp dứt lời, Vân Tịch đã nhanh chóng ngắt lời, hung dữ dọa: "Im! Thử gọi lại một lần nữa, coi cái miệng đó của anh có bị tôi khâu lại hay không?"

Người đàn ông nhanh chóng ngậm miệng, nhưng vẻ mặt hết sức vô tội, đôi mắt lại ần ần tia úy khuất như muốn nói: Thật hung dữ, thật nhẫn tâm, thật tàn nhẫn.

Vân Tịch hung dữ trừng hân, rốt cuộc hân cũng thu lại cái điệu bộ bạch liên hoa kia.

Vân Tịch bây giờ mới bắt đầu tỉnh số nợ cũ: "Hay lắm, hay cho cái tên nhà anh! Đêm qua lại dám bỏ bà đây lại một mình, sao, mời đi cho đã, rốt cuộc lại không nói không rằng đã xách mông về?"

Người họ mỉm cười không đáp, biết có tức giận với mình, anh ta vội đổ dảnh: "Nha, đêm qua đột xuất có việc, không kịp báo lại, lần sau có dịp sẽ tạ tội."

Vân Tịch đưa tay chặn lại: "Đừng! Miễn đi, sợ lần sau anh lại vứt tôi lần nữa, cũng may bà tuy không có bản lĩnh về uống rượu nhưng cũng có bản lĩnh khác mới không sao, hừ, để một cô gái đêm hôm như thế ở quán rượu lại tự đi về một mình như thế, không biết những bạn gái trước kia của anh như thế nào."

Người họ cười: "Dĩ nhiên, tôi là tận tâm tận lực đưa họ về nhà, không bỏ lại một ai, à mà, một cô gái? Em ư?"

Vân Tịch hừ lạnh, trừng mắt nhìn hân: "Nếu không thì làm sao? Chẳng lẽ còn là đàn ông được à?"

Người đàn ông ngậm miệng không đáp, chỉ là ánh mắt không biết là vô tình hay có ý mà lại dòi xuống hai gò hồng đào tròn tròn tựa tựa trước ngực cô, theo tầm mắt hân nhìn, Vân Tịch tức giận dùng túi đựng mua đồ trên tay chặn trước ngực mình, nhìn hân mắng: "Vô si! Anh rốt cuộc có phải là đàn ông không?"

Người họ không cảm thấy lời cô mắng có gì quá đáng, trái lại hân còn mỉm cười toe toét như đứa trẻ được cho kẹo: "Thật sự là một 'cô gái', còn tôi rốt cuộc có là đàn ông hay không, chúng ta thử liền biết."

Vân Tịch nghiêng răng nghiêng lợi nhìn hân, cái tên này, đừng nhìn vẻ ngoài hân tao nhã xuất sắc, thanh liêm chính chắn, thật chất khi tiếp xúc lâu ngày càng lún càng sâu mới biết được, con công này là một tên âm hiểm phúc hắc! Đúng là cái đồ bạch liên hoa, sao không đi làm diễn viên đi, nói lật mặt là lật mặt.

Vân Tịch: "Peach, rõ ràng tóc của anh màu vàng, vì sao anh lại tên Peach?"

Hừm, cái vấn đề này từ lâu cô đã thắc mắc lấy làm lạ, cho rằng một là hân thích màu hồng đi, còn hai là hân thấy tên đó vừa hay vừa dễ thương?

Người đàn ông tên Peach nhíech mày, nói: "Sao? Có gì ngạc nhiên lắm à."

Vân Tịch gật đầu: "Đúng vậy, rất ngạc nhiên, kỳ thực anh nhìn bề ngoài trông rất tao nhã thanh liêm, phải nói sao ấy nhỉ, phải rồi, nếu tóc anh là màu hồng, bảo đảm nhận tròn vai tiểu bạch liên hoa là vừa, mặt nhìn vừa trắng vừa trẻ trung, nhìn thanh khiết đơn thuần còn hơn cả phụ nữ."

"..."

Khụ khụ, cái---cái cách miêu tả thật khác người, thật đặc biệt! Ahh đẹp trai như thế, hầu như đi đến đâu cũng có các cô gái vây quanh, nếu không biết làm văn như thế, ít ra cũng có thể tả sao cho giống nam tí có được không hả, tả một người đàn ông như nữ nhân như thế, không biết còn tưởng anh nhân yêu hoặc là một nữ nhân phẫu thuật thành nam nhân chẳng hạn.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Quân Sủng Hôn* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull.Net](#).

Chương 28: Bộ đôi lục trà nữ

"Tiểu Tịch nhi, em sao có thể miêu tả một người đàn ông như anh thành phụ nữ chứ?" Đúng là một cô gái không có lương tâm! Bỏn thiếu gia đây đẹp trai ngồi ngồi như thế lại bị một cô gái không biết tốt xấu miêu tả thành một bạch liên hoa, trong sáng thuần khiết như một người phụ nữ?

Excuse me, có nhầm không vậy?

Vân Tịch liếc cái nhìn xem thường với hân, cô không muốn tốn thêm thời gian, phí thêm nước bọt ở với cái tên bạch liên hoa này nữa, cô phải nhanh chóng trở về nhà!

"Bạch liên hoa" nhìn thấy cô từ chối cho ý kiến, Vân Tịch xách đồ trên tay, vòng qua hân mà đi, người họ lại vội giữ cô lại, "Khoan khoan khoan, Sally, chờ một chút."

Vân Tịch nháu mày: "Lại có chuyện gì? Tôi đang rất vội."

"Đi đâu sao? Có cần cho quá giang một chuyến hay không, coi như chút việc để tạ tội cho hôm qua? Ày ày, đừng đi, đi quá giang một chút có thể giúp em đỡ tốn tiền đi xe đấy."

Vân Tịch: "Thì đi xe buýt?"

"Như vậy rất chậm, lại còn bất tiện, đi với tôi sẽ tiện thời gian còn tiện luôn tiền. "

Vân Tịch nhìn hần, nhướn mày, người đàn ông bị cô nhìn, bất giác căng cứng dây thần kinh, lúc sau thờ dãi nói: "Được được được, lần sau, một bữa cơm! "

"Tốt! Đi. "

Vân Tịch sáng khoái sai bước đi trước, không hề để ý đến người phía sau, khoe miệng người nọ giật nhẹ hai cái, lát sau mới chợt nhận ra, ra là mình đã bị lừa!

Thật cao tay a.

Ngồi trên chiếc xe BMW, Vân Tịch ngồi phía sau, cùng một chỗ kế bên với "bạch liên hoa ", hần bây giờ không còn đáng về đùa bỡn bộn cợt khi nãy nữa, thay vào đó là một bộ dáng nghiêm túc, chăm chú làm việc với chiếc laptop đặt trên đùi, mà cô thì lại mắt dán ra phía ngoài cửa sổ, chăm chú ngắm nhìn, quan sát phong cảnh xung quanh, tâm trạng trong người bỗng cũng có chút chùng xuống theo đó, một loạt ký ức tựa như một cuốn băng, từng đoạn từng đoạn được chiếu lặp lại trong đầu cô. Đây đầu sao cũng chỉ như "nhìn cảnh nhớ niệm", bất giác thì nhớ lại những chuyện trước kia, mà cô, bây giờ cũng đã sớm quen được với việc "quên chuyện xưa, tiếp chuyện tại ".

Chiếc điện thoại trong túi bỗng rung lên một nhịp, người đàn ông dừng động tác đánh máy lại, tay đưa vào trong túi quần lấy chiếc điện thoại ra nhìn.

Đôi mắt màu hổ phách lướt nhanh qua tên người gửi, là em trai của anh!

[Cố Khải Trạch: Nhị ca, anh đến sân bay chưa?]

Cố Duật Hiền đảo đôi mắt màu hổ phách khẽ liếc nhìn sang cô gái ngồi bên cạnh, mắt thấy cô trong lòng như có tâm trạng khi nhìn ngắm những thứ ngoài kia, không biết suy nghĩ đến điều gì, mới mòng bỗng mím lại, đôi mắt dòir trở về phía màn hình điện thoại, những ngón tay khẽ động trên bàn phím.

[Cố Duật Hiền: Đang trên đường]

[Cố Khải Trạch: Trên đường? Được rồi, anh đừng chạy vội, chú ý an toàn, em cùng anh hai chỉ là đến sớm chút]

[Cố Duật Hiền: Được!]

Cố Duật Hiền vừa gửi xong tin nhắn, quay mặt nhìn người bên cạnh, đúng lúc lại vừa vận chạm phải đôi mắt hạnh nhân thủy linh của cô.

Cô nói: "Sao thế? Anh bận rồi? "

Cố Duật Hiền: "Ừ, đến sân bay đón người. "

"Nếu vậy anh có thể tôi ở đây cũng được, dù sao thì... " Cô còn chưa nói hết câu, Cố Duật Hiền bỗng ngắt lời, như thể anh không đồng ý với lời cô nói nên mới không muốn nghe tiếp: "Không cần, không vội, vừa đủ thời gian. "

Anh vừa nói xong, Vân Tịch có tính muốn nói thêm gì cũng không thể, nhìn vẻ mặt kiên quyết đó, dù cho có nói thế nào anh chắc chắn cũng không nghe nên cô chỉ đành phải ngậm miệng, ngoan ngoãn ngồi để xe đưa về tận nhà.

Chiếc xe BMW nhanh chóng đậu đến trước cổng lớn Vân gia, Vân Tịch vừa đến nơi đã lập tức vọt xuống khỏi xe, anh còn có công việc riêng, dù sao thì cũng đã đưa cô về tận nhà, cô tốt nhất vẫn không nên làm anh chậm trễ thì giờ thì hơn.

Vân Tịch cầm trên tay những túi đồ lớn nhỏ khác nhau, hướng đến Cố Duật Hiền chân thành nói: "Cảm ơn vì cho quá giang, tôi nghĩ anh nên sớm đi để kịp thời gian. "

Cố Duật Hiền nhoe miệng khẽ cười, trầm ổn đáp: "Muốn cảm ơn ít nhất phải có chút thành ý, nào, lại đây, hôn một cái xem như thật sự là chân thành cảm ơn. "

Vân Tịch: "..."

Quả nhiên, một phút trước ban nãy cảm thấy mình quá ngu ngốc rồi, sao mình lại lo nghĩ nhiều như thế làm gì, chỉ vì thấy hần có chút đáng thương nên mới----Ày, Vân Tịch mảy đúng là ngây thơ đến độ ngốc nghếch trong mắt tên này mà.

"Nào. Darling, lại đây. "

Vân Tịch cả giận vút một chữ: "Cút! " Sau đó quả quyết quay người đi vào trong cũng không thèm dừng lại bước chân nào hay ngoảnh mặt lại nhìn.

Cố Duật Hiền mỉm cười nhìn theo bóng lưng của nhỏ gầy của cô gái, bóng lưng đến khi nhỏ dần, rồi cuộc anh cũng nhẹ lắt đầu thu hồi ánh mắt, Cố Duật Hiền hướng đến người phía trước, bắt đầu lệnh cho tài xế đi đến khu quản trường thành phố S.

Vân Tịch chậm rãi bước vào cổng Vân gia, vừa đi có vừa đưa mắt quan sát chung quanh, nhìn một lúc, đôi mắt khẽ hạ xuống, thầm nghĩ bốn năm trôi qua, noi đây vẫn như vậy, vẫn không có một chút thay đổi gì cả, không biết cha thế nào rồi, cả anh trai nữa, bốn năm trôi qua, cô cứ như âm tích như thế, bây giờ cha còn lo lắng cho cô chứ? Hay anh trai đã nói gì với cha rồi?

Đi đến trước cửa lớn Vân gia, Vân Tịch cuối cùng cũng dừng bước chân, cô hít vào một hơi thật sâu, nhìn bộ dáng mình lúc này trông ổn mới đưa tay lên nhấn chuông.

Chuông cửa vừa reo truyền đến bên trong, không lâu sau đó bỗng cánh cửa được mở bật ra, xuất hiện trước cửa là một vị quân gia tuổi trung niên tầm năm mươi mấy gần sáu chục tuổi, nhìn ông nghiêm trang, thẳng lưng đứng nghiêm túc, trên mặt đeo một cặp kính, phía sau chiếc kính chính là một ánh mắt sắc bén bắn về phía cô, ông nhìn cô một lượt từ trên xuống dưới dường như đang đánh giá cô.

Ánh mắt ông tuy sắc bén lạnh lùng, nếu người đứng trước mặt ông là một người khác, thì có lẽ đã bị ông dọa cho sợ, nhưng cô thì ngược lại, nhìn thấy ông, cô cũng bất chấp ánh mắt đáng sợ kia, Vân Tịch mỉm cười nhìn ông.

Cô nói: "Bác Diên, người quên còn rồi sao? "

Lão quân gia cũng không vì giọng nói mang ý thân mật gần gũi này của cô mà buông lỏng, chỉ là, trên gương mặt già nua kia đã thoáng xẹt qua một tia kinh ngạc khó phát hiện, nhưng cô là ai kia chứ? Một chút biểu hiện dù nhỏ xíu được bác Diên che giấu tốt đến nhường nào, cô mà lại không nhìn ra được? Nay có phải đã là quá xem thường cô rồi không?

Lão quân gia nhìn cô, rồi cuộc cũng có chút mông lung không nhớ cô là ai, nhủ mảy thấp giọng hỏi: "Cô là ai? "

Vân Tịch cũng không vì thái độ của ông mà tức giận hay khó chịu, cô vẫn giữ vẫn nụ cười bên môi, đáp: "Bác Diên, thời gian này xem ra Tiểu Tịch Tịch đã phai mờ dần trong trí nhớ người rồi? "

Lão quân gia giật mình, lúc này quan sát có thêm một lúc mới phát hiện đúng là có một chút quen thuộc trên người Vân Tịch, này chẳng phải là nhị tiểu thư hay sao?

Tiểu Tịch Tịch, con bé chẳng phải đã cùng Vân gia mất liên lạc, không rõ tung tích bốn năm bên nước ngoài ư? Nhanh sao bây giờ lại...lại đang đứng trước mặt ông, mỉm cười nói chuyện với ông?

Bác Diên này làm việc ở Vân gia khá lâu, ông cũng là một trong số người nhìn thấy cô - Nhị tiểu thư Vân Tịch cùng đại thiếu gia Vân Từ Luân lớn lên trong căn nhà này, hai người họ khi còn nhỏ rất thích dính lấy nhau chơi đùa, vì thế mỗi lần nghe ngóng điều gì đó, một người trong cả hai cũng không hề thiếu. Nhị tiểu thư và đại thiếu gia vừa thông minh vừa đáng yêu nên rất dễ được lòng người, hầu như tất cả mọi người ở Vân gia đều yêu mến đối anh em này, Vân Từ Luân trong nhà có tiếng gần xa yêu thương em gái như mạng, cũng chiều sủng lên đến tận trời nên khi ở Vân gia, Vân Tịch luôn là nằng công chúa nhỏ được mọi người nâng niu nhất trong lòng bàn tay, ai cũng không thể khiến cô chịu sự bất nết hay một chút sự uly khuất náo cả.

Khi lớn thêm một chút rồi, cũng là lúc hai anh em cũng trưởng thành một ít, không còn đi khắp nơi trong nhà nghịch phá nữa, trái lại vẫn luôn hiểu chuyện lễ phép, dù thân phận họ có cao hơn những người khác, nhưng đầu sao người ta cũng là các bác trưởng bối, hậu bối, thân là văn bối, tiểu bối, tuyệt không thể ý vào danh phận cao mà làm đảo lộn nó được, như thế chắc chắn sẽ bị người khác nói không phép tắc, không giáo dưỡng, không ra thể thống, mà Vân gia cũng không bao giờ nuôi dưỡng ra một người như thế nên hai anh em Vân gia luôn được mọi người khen ngợi, yêu thương là như thế, ngoại trừ một người ra.

Sáu năm trước, nhị tiểu thư mười bảy tuổi ra nước ngoài du học cùng Lam thiếu, tam tiểu thư mười sáu tuổi đi theo, rồi cuộc hai năm sau chỉ có hai người Lam Căn Hi cùng Vân Nhạc trở về, họ nói nhị tiểu thư Vân Tịch còn chưa muốn trở về, vẫn còn muốn học hỏi thêm bên nước ngoài nên ông cũng không để ý mấy, nào ngờ mấy tháng sau đó Lam thiếu cùng tam tiểu thư Vân Nhạc bỗng công bố hẹn hò, lúc đó mọi người ai nấy trong Vân gia đều vừa mơ hồ đều vừa tức giận thay cho nhị tiểu thư.

Chẳng phải Lam thiếu cùng nhị tiểu thư mới là một cặp hay sao? Vì sao tự dưng lại nháy ra một tam tiểu thư? Cái gì mà công bố hẹn hò? Vậy còn nhị tiểu thư thì sao?

Lúc biết chuyện, Vân lão gia cùng đại thiếu gia hết sức tức giận, trong đó Vân lão gia cũng thất vọng về đứa "con rể" tương lai này, vốn tưởng giữa Vân Tịch và Lam Căn Hi tốt như thế, rõ ràng không phải trước khi đi, không phải Lam Căn Hi đã nói với họ rằng sau khi du học trở về, hai đứa sẽ đính hôn hay sao? Tại sao bây giờ lại thành ra như thế này rồi? Tịch nhi đâu? Vì sao lại lòi ra vụ Nhạc nhi cùng Lam Căn Hi có quan hệ?

Tuy tức giận, nhưng hai cha con Vân gia cũng không kích động mấy, bởi vì trong chuyện chắc chắn có ẩn khuất gì đó, trước nên hỏi Tịch nhi, con bé không chịu nói thì mới tìm tên họ Lam kia hỏi!

Rốt cuộc thông qua từ đại thiếu gia Văn Tử Luân mới biết được, Lam Cần Hi cùng cô giờ chỉ còn lại ba chữ "Không liên quan", họ đã chia tay rồi, Lam Cần Hi dẫn theo Văn Nhạc trở về bắt đầu tiếp quản Lam gia, còn cô vì không muốn mọi người phải lo lắng nên nói rằng chương trình học của mình vẫn chưa kết thúc nên vẫn ở lại.

Lúc đầu nghe, mọi người cũng rất kinh ngạc, vì nhị tiểu thư Văn Tịch cùng đại thiếu gia Lam gia chẳng phải là một đôi trời sinh hay sao? Họ là thanh mai trúc mã, cùng nhau chơi từ lúc bé cho đến lớn vẫn không rời nhau, năm Lam thiếu hai mươi, tiểu thư mới mười bảy cũng muốn đi theo đến cùng, này là vì không muốn rời xa người yêu nên mới muốn theo, Lam Cần Hi lúc đó cũng đã nói, sau khi trở về họ sẽ đính hôn, hai người vẫn tình cảm quấn nhau, nay sao lại...chắc chắn là có tam tiểu thư chen xen vào chứ không ai rồi!

Tình cảm nhị tiểu thư cùng Lam thiếu vẫn tốt, cùng nhau sang nước ngoài du học mà cô ta vẫn muốn bám theo, bây giờ thì coi như cô ta thành công rồi, chia rẽ nhị tiểu thư cùng Lam thiếu để mình xen vào. Đúng là mẹ nào con nấy, mọi người ai ai tuy không nói nhưng trong lòng cũng hiểu về chuyện này, ngay cả đại thiếu gia trước nay không thích mẹ con họ cũng phải gượng gạo, nay xảy ra chuyện này liên quan đến em gái anh, anh cũng chẳng còn nhất thiết để tâm họ làm gì, trước kia mẹ thì là tiểu tam chen xen vào gia đình anh khiến mẹ anh mới mất đi như thế, nay lại đến con gái phá hoại hạnh phúc của em gái anh.

Hừ, đúng là mẹ con một cặp đôi (*)lục trà nữ.

*Lục trà nữ (trà biểu xanh): già vờ thanh tao nhưng lại thích làm tiểu tam

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Quán Sùng Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29: Em họ Tương Mịch

Năm đó gia đình Văn gia vốn sống rất tốt, rất hạnh phúc, đôi vợ chồng Văn gia tương kính như tân, nhưng rồi cho đến một ngày mọi thứ chợt thay đổi bởi có sự xuất hiện xen ngang của một người.

Đêm đó là một buổi tiệc rượu của một người bạn, Văn lão gia nhất thời bị choáng quá chén nên không về nhà, ngày hôm đó Văn phu nhân lo lắng cho chồng nên mới đi tìm ông, nào ngờ lại có một số máy lạ gửi tin nhắn đến cho bà, người này chẳng những nói rằng chồng bà hiện đang ở khách sạn Thiên Lăng ở đường XXX, mà bên đó lại còn đưa cho bà địa chỉ số phòng.

Văn phu nhân trong lòng bỗng cảm thấy bất an, nhưng tuy lo lắng đến đâu bà cũng vẫn đến đó tìm chồng, khi bà đến nơi, do dự đứng trước cửa phòng, rốt cuộc cũng hạ quyết tâm gõ cửa, vừa gõ xong hai cái, cánh cửa bỗng tự động mở ra.

Cánh cửa không khóa!

Văn phu nhân không nghĩ nhiều liền bước vào, căn phòng tối đen như mực, khi bà vừa bước vào bỗng cả căn phòng được bật sáng, ngay lúc đó Văn phu nhân cũng sợ ngây người đứng bất động.

Bà không thể tin được, kinh ngạc nhìn đôi người nằm quấn lấy nhau trên giường kia, Văn phu nhân chỉ cảm thấy lồng ngực khó thở, tim như thể bị một bàn tay vô hình nào đó xuyên qua bóp nghẹn.

Văn Huân trong cơn mơ hồ thì bỗng nghe thấy một tiếng hét bên cạnh, sau đó là một tiếng nức nò của một người phụ nữ bên cạnh ông, "Chị...chị họ. "

Văn Huân giật mình, chị họ? Ông chợt tỉnh táo hơn hẳn, nhìn qua người bên cạnh chỉ thấy một người phụ nữ thân không mặc đồ chỉ quấn mỗi một chiếc khăn cùng ông, hơn người phụ nữ này còn là em họ của vợ ông!

Vậy cái từ "chị họ " kia, không lẽ----

Văn Huân vừa nghĩ liền đưa mắt nhìn người đứng trước cửa phòng, quả nhiên là bà, ngay lúc này Văn Huân cũng cảm thấy hoang mang cùng hoảng hốt không thôi, đã xảy ra chuyện gì? Vì sao ông lại ở cùng một chỗ với Tương Mịch?

"Nghĩ nhì, anh... " Ông thật sự không biết chuyện gì cả, nhưng hiện tại mình đang trong tình cảnh như thế, lại bị vợ bắt gặp, dù là ai đi chăng nữa họ cũng sẽ có chung một suy nghĩ.

Văn phu nhân kìm nén sự xúc động, âm thầm nhìn chồng mình, lại lướt mắt nhìn đến người phụ nữ đang khóc đến hoa lệ dầm mưa đang bên cạnh ông, Văn Huân theo cái nhìn của bà cũng dõi lên người bên cạnh, ánh mắt của ông lúc này cũng chợt lạnh lẽo u ám hơn hẳn, đứng nhìn ông bề ngoài có vẻ nho nhã lịch sự, cả người lại phảng phất sự âm áp như gió xuân người gặp người thích như thế, con người ông cũng ngay thẳng chính trực, đối với cô em họ này của vợ, ông cũng xem như em gái mà đối tốt, nhưng thật không ngờ rằng những ngày tháng qua thế hiện trước mặt ông đều là bịa đặt cả, Văn phu nhân không biết chắc chắn nghĩ ông đã chủ động lên giường cùng cô ta, nhưng có ai biết chính cô ta đã hạ cái gì vào ly nước chanh của ông?

Ban đầu khi ông một mình đến buổi tiệc rượu của bạn, trùng hợp thay Tương Mịch cũng góp mặt tại đó, ông hiểu từ lâu của mình như thế nào, làm sao chỉ mới có mấy ly ông đã say rồi? Cùng lắm đầu chỉ là hơi nhức một tí, Tương Mịch lúc ấy thấy ông không thoải mái nên mới giúp đỡ, từ chối khéo sau đó đưa ông về phòng nghỉ ngơi, ông nghĩ cô ta tốt bụng như thế, vợ của ông lại yêu thương cô ta như em gái nên ông cũng hết lòng giống vợ, xem cô em họ này như em gái mình mà yêu thương, nào ngờ cô ta lợi dụng sự tin nhiệm này, nhân lúc không để ý đã chuốc thuốc ông, vợ ông biết được địa chỉ nơi đến cùng số phòng, chắc chắn đều do cô ta ngầm sắp đặt tất cả.

Chỉ cần nghĩ đến những việc cô ta làm nhằm nhắm vào gia đình ông, Văn lão gia bỗng tức giận, mắt ông đỏ ngầu, nhất thời không kìm chế lên vung một bát tay vào mặt Tương Mịch khiến cô ta nhất thời không phòng bị bị ông đánh xuống đến choáng váng.

Ông to tiếng quát: "Tiện nhân! Vợ chồng chúng tôi luôn coi cô như em gái mà đối tốt, cô bây giờ là ý gì? Dùng cách dễ tiện này để trả ơn cho chúng tôi sao? "

Văn phu nhân có chút ngây người, hiển nhiên cũng không ngờ chồng mình sẽ đánh Tương Mịch một cái bạt tai như thế, trong trí nhớ của bà, Văn lão gia luôn là một người tao nhã trầm ổn, từng cái nhấc tay nhắc chân của ông đều toát lên một phong thái cao quý, bà chưa bao giờ nhìn thấy ông tức giận đến nổi làm ra một hành động lỗ mãng như đánh người như thế.

Mà bà cũng biết chồng mình trước giờ vẫn luôn yêu thương gia đình, ông chưa bao giờ làm tổn thương bà chứ đừng nói đến việc ông có ngoại tình hay không, Văn phu nhân tự trấn an mình bằng đủ loạn lý do, cố thay chồng mình âm thầm an ủi bản thân, bây giờ trước hết bà phải thật bình tĩnh, chỉ có bình tĩnh thì mới có thể cùng nhau ngồi xuống nói chuyện, nói ra những gì có thể giải quyết cho sự việc hiện tại này.

Chồng bà không phải loại đàn mà nữ sắc hay ăn chơi như những người đàn ông khác, ông là một người đàn ông mẫu mực xứng đáng làm một người chồng lý tưởng của mọi cô gái, cũng là một người cha vô cùng tốt, vì thế nên bà sẽ tin ông!

"Chúng ta về nhà, nói chuyện sau. " Văn phu nhân không nấn không nhát để lại mấy câu với Văn lão gia sau đó quay người rời ra khỏi phòng.

Văn Huân nhìn thấy vợ bỏ đi, hận không thể cấp tốc vèo một cái chạy tới ôm bà và nói Nghĩ nhì, anh thật sự không làm chuyện này, tin tưởng anh. Nhưng, bà sẽ tin chứ?

Tương Mịch ngồi ngẩn ngơ trên giường nhìn bóng lưng của người trước cửa cứ thế biến mất, trong lòng bỗng dâng trào một hận ý mãnh liệt, Tương Mịch dè dặt nhìn sang người đàn ông bên cạnh mình, nhẹ giọng nói: "Anh...anh họ, anh đừng lo, em sẽ giữ kín chuyện này, em sẽ thu dọn mọi thứ mà. " Giọng điệu cô ta nghe có vẻ đượm buồn, có kìm nén sự uất ức cùng đau lòng.

Nhìn người phụ nữ xinh đẹp với khóe mắt ẩm ướt vừa mới khóc như thế, hiện tại chính là bấy ra một bộ đáng đáng thương, nếu trước mặt là một người đàn ông bình thường khác, họ chắc chắn đã bị cô ta lừa rồi, nhưng ông làm sao lại không nhìn thấu điều này?

Văn Huân cười lại trong lòng, thầm nghĩ đến ba chữ: Bạch liên hoa.

Với cái loại phụ nữ này ông đã từng thấy rất nhiều, và loại người này ông cũng cực kỳ bài xích chán ghét với họ, thật không ngờ cô em họ ông và vợ luôn xem như em gái mà yêu thương lại dùng những thủ đoạn ghê tởm như bao người khác như thế lên người ông cũng như nhấm vào gia đình ông.

Văn Huân lạnh lùng thốt: "Cô nghĩ diễn trò như thế còn tác dụng với tôi? Đáng ghê tởm, lý ra tôi đã phải nhìn thấu con người cô từ sớm. " Trong lời nói của ông phẫn cay nghiệt có, phẫn châm chọc có, tất cả đều xuất phát từ sự chán ghét cùng phản nộ của ông dành cho cô ta.

Tương Mịch bất giác cả người run rẩy sau chiếc khăn quấn quanh người, cô ta cúi đầu, mái tóc dài rơi bởi vì thế mà che đi khuôn mặt cô ta, nhưng xuyên qua những sợi tóc mỏng manh kia lại có thể nhìn thấy một vết đỏ hồng trên mặt, Văn Huân vừa này đã tức giận tới cùng nên ra tay cũng rất nặng, chẳng những khiến bên mặt cô ta sưng lên, mép môi cũng có tí máu.

Sau khi Văn Huân một thân chinh tề, ông cũng chẳng thèm nhìn lấy cô ta một cái hay để lại một câu gì mà đã vội vàng rời khỏi như thể ông chán ghét cái nơi này đến phát ói, càng ở thêm với cô ta thêm một giây phút nào nó sẽ vậy bản ông.

Đợi Văn Huân rời khỏi căn phòng, Tương Mịch vẫn ngồi yên một tư thế trên giường, khóe môi trên gương mặt bất giác cong nhẹ, "Ghê tởm tôi sao? Hah-----Ha ha ha ha ha ha. Vậy thì cứ ghê tởm tôi tiếp tục đi, tôi sẽ khiến cho cái gia đình đó của các người phải trả giá cho cái câu nói này của anh Văn Huân! "

Vốn dĩ, Văn lão gia cùng Văn phu nhân sau khi ngồi xuống cùng nhau nói chuyện, mọi việc này Văn Huân muốn tự ông giải quyết, chắc chắn sẽ không để bà phiền lòng, vậy mà ngờ đâu việc này vừa kết thúc được một tháng, vốn tưởng sẽ không còn chuyện gì nữa nhưng cho đến một ngày Tương Mịch bỗng cảm một tờ giấy đến trước cổng Văn gia tìm họ.

Cô ta nói, cô ta đã có thai, là vào đêm ấy với Văn lão gia, Văn phu nhân vì từ cái chuyện đêm đó của chồng và em họ mình nên đã sinh bệnh nào hay, nay một lần nữa gặp lại sau một tháng mà Trương Mịch đã mang cái thai đến đây khiến bà nhất thời không chịu được cú sốc này nên ngất xỉu.

Văn Huân biết chuyện vô cùng tức giận, ông ngay lúc đó đã nổi lên sát tâm với đứa bé trong bụng Trương Mịch, vốn muốn bỏ nó, mặc kệ bọn họ nhưng Trương Mịch đã hết lần này đến lần khác mặt dày xin xỏ nài ni với Văn phu nhân, xin bà không cần để ý đến cô ta cũng không sao, nhưng đứa bé trong bụng dù gì cũng là vô tội, nó đến là đều bất chợt, nó cũng là một sinh mạng, mà cô ta làm mẹ không thể giết con mình được, cho dù nó còn nhỏ nhưng điều này thật tàn nhẫn, nhưng dù đứa trẻ được sinh ra cũng không thể không có cha, vì thế Trương Mịch đã quỳ dưới chân Văn phu nhân, để cô ta sinh đứa bé và đứa bé xin hãy để Văn gia nuôi nấng, đứa bé đâu sao cũng mang trong mình dòng máu của Văn gia.

Văn phu nhân mặc dù không muốn nhưng cũng có chút không đành lòng. Trương Mịch nói đúng, tuy bà không thích Trương Mịch cũng không muốn sự xuất hiện của đứa bé này, nhưng đến cũng đã đến, nếu tự tay giết con mình như thế thì thật sự tàn nhẫn, làm mẹ, ai mà không thương con mình, bản thân bà cũng như vậy, nên bà rút cuộc cũng mềm lòng. Văn phu nhân đồng ý sau khi Trương Mịch sinh đứa bé ra, bà sẽ thay Trương Mịch cùng Văn gia nuôi nấng đứa bé này. Mà đối với Văn Huân ban đầu ông phản đối kịch liệt, lúc sau cũng phải nghe theo ý vợ, chấp nhận nuôi đứa bé trong bụng Trương Mịch sau khi sinh, ông quyết định sau khi cô ta sinh xong liền cho cô ta một số tiền, nhất định phải đem cô ta đi xa ông mới yên tâm, như thế ông rất sợ cô ta còn ở Trung Quốc lần nào sẽ luôn nhìn chăm chăm vào Văn gia ông, vì muốn vào Văn gia, cô ta sẽ dùng mọi thủ đoạn để đạt được mục đích và làm tổn thương đến gia đình ông.

Tác giả: "Lulu ở đây nhé: Văn Huân tiền sinh này cùng thế hệ với Cố Duật Hành, đến đời con Cố Duật Hành đã 46 tuổi, còn vị Văn tiền sinh đây 50 tuổi.

Các chương sau nếu cần lưu ý về chuyện gì mình sẽ ghi lưu ý cho mọi người, các bạn còn các thắc mắc gì thì hãy cmt bên dưới mình sẽ trả lời. ^^ "

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Quân Sủng Hôn* được tải miễn phí tại [vWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30: Tam tiểu thư cô phải cẩn thận

Không biết cô ta đã tốn bao nhiêu công sức và nhờ và sự giúp đỡ của "tình lang " bao nhiêu lần, sau ngần ấy thời gian, chưa đến được hai năm sau Văn gia đột nhiên đổi nữ chủ nhân mới, lý do là vì Văn phu nhân bệnh nặng khó qua, bà đã lìa đời.

Từ cái ngày chuyện phát sinh giữa chồng và em họ, Văn phu nhân đã bắt đầu sinh bệnh, chỉ là lúc đó tình trạng nhẹ, có thể chữa trị, nhưng bà nào biết mình mang trong người bệnh chứ? Theo ngần ấy thời gian, vì có quá nhiều chuyện xảy đến, tình hình của bà càng thêm trầm trọng dẫn đến bệnh nặng khó chữa, Văn Huân đã bỏ rất nhiều tiền mời các chuyên gia đến chữa cho bà nhưng người người ông mời đến đều chỉ có một vẻ mặt cùng một câu nói: Thất xin lỗi.

Ông không cần cái câu xin lỗi đó! Người ông mời về chắc chắn phải chữa được cho bà, nhưng khó cái là người nào người nấy ông mời về đều là chuyên gia cũng phải bỏ tay bó chân trước căn bệnh này, tuy họ không thể cứu được Văn phu nhân, nhưng lại chỉ có thể giúp bà duy trì mạng sống bao lâu hay bấy lâu, cuối cùng hai năm sau bà trụ không nổi đã qua đời, Văn Huân lúc ấy đau khổ vô cùng, ông vô cùng sa sút, tại thời điểm này Trương Mịch cũng đến ở bên ông an ủi, Văn Huân vì sự qua đời của vợ luôn căm hận người phụ nữ này, cũng rất không thích mỗi khi phải chạm mặt vào đứa con thứ ba của mình, chỉ là nếu ông có chán ghét đến mức nào, nó cũng là giọt máu của ông.

Văn Huân lý ra đã có thể chính tay bóp chết đứa bé đó cùng Trương Mịch để trừ trở bàn tay, chỉ là trước khi vợ ông đi, đã dặn dò không được động đến đứa bé cùng Trương Mịch, đó đâu sao cũng là giọt máu của Văn gia, mà đã là người của Văn gia thì không được bỏ lại ai, bà lại còn lo sợ khi mình đi rồi, ông sẽ buồn khổ bao nhiêu, sẽ sa sút bao nhiêu nên cho dù có không thích Trương Mịch, cô ta là lựa chọn duy nhất để có thể ở bên ông thay bà, Trương Mịch chắc chắn đã vì yêu ông nên mới làm như thế, dù sao cũng chỉ là một chữ "yêu", vậy thì để Trương Mịch bên ông chăm sóc vậy, cả các con của bà cũng như thế.

Văn Huân dĩ nhiên rất không thích người phụ nữ này, huống hồ là bắt ông lấy cô ta? Nhưng vợ của ông, ông không muốn nhìn thấy trước khi bà ra đi lại vẫn luôn lo lắng, luôn buồn phiền vì ông nên ông đã chấp nhận nó.

Trương Mịch thuận lợi vào cửa dĩ nhiên vui sướng hơn ai, chỉ là Văn Huân đồng ý cho cô ta vào cửa chứ không nói là rước cô ta vào cửa nên cũng chẳng có lễ cưới nào ở đây cả, họ chỉ đơn giản là đi đăng ký kết hôn vậy thôi, Trương Mịch vốn tưởng khi mình đã bước chân vào được Văn gia, đã cùng Văn Huân kết hôn thì mình sẽ làm một lễ cưới thật long trọng, nhưng nào hay chỉ có một giấy kết hôn là xong khiến cô ta nhất thời không ngờ tới, mặt mũi sa sầm khó coi.

"Huân, em cũng là phụ nữ, lý nào lại có người phụ nữ nào kết hôn chỉ có mỗi một cái nhẫn và giấy kết hôn thôi chứ? Lễ cưới..."

Văn Huân mỉm mai nói: "Lễ cưới? Cô mà cũng đòi mình muốn có một lễ cưới? Tự nhìn lại bản thân mình xem coi có xứng đáng vào Văn gia làm nữ chủ nhân hay không mà còn mặt dày đứng trước mặt tôi đòi một lễ cưới long trọng? Nếu vậy thì không mở miệng, tôi đã đá cô ra khỏi đây từ lâu rồi. "

Trương Mịch vốn thấy tâm trạng ông đã đỡ hơn nên vội thưa đi đến xin xỏ cho mình một lễ cưới, không nhà hàng cao cấp vậy năm sao hay bốn sao cũng được, không long trọng vậy thì hoành tráng chút, nào ngờ đã xin không được mà còn bị nói như thế khiến cô ta vừa xấu hổ vừa tức giận, nhưng cô ta là người biết tiến biết lui nên không ở lại chọc ông giận nữa vì thế nói vài ba câu rồi lui xuống.

Khi đó bước vào cửa Văn gia, Trương Mịch cũng bị ông tráo phúng, mỉm mai như thế, nhưng khi đó có khi lại còn ác độc hơn bởi vì lúc đó cô ta vào Văn gia không chỉ có một mình mà còn có nhiều hơn một đứa bé trai, dĩ nhiên đứa bé đó không phải là của ông cùng Trương Mịch rồi, không cần nói Văn Huân cũng biết, cô ta đã thất thân từ lâu, hơn nữa còn có đứa con lộn chĩnh này! Bây giờ lại bắt đầu nhắm vào ông chỉ vì khối tài sản Văn gia, nếu cô ta muốn dứt bỏ chuyện đêm đó với ông, đứa bé kia sẽ không được cô ta giữ lại, có thể tìm đến ông thương lượng được, nhưng cô ta lại nài nỉ bốn lượt đến tìm vợ ông như thế, càng nghĩ Văn lão gia càng thêm căm tức người phụ nữ này.

Văn Tịch vẫn đứng trước cửa Văn gia, nhìn sắc mặt lão quân gia, biết chắc ông đã nhận ra mình, khẽ mỉm cười.

Cô nói: "Bác Diên, người thật sự đã quên Tiểu Tịch Tịch. "

Này không còn là câu hỏi, mà là một câu khẳng định, cô nói có năm phần nghiêm túc, năm phần đùa đùa.

Lão quân gia một cổ xúc động, ông cảm thấy vành mắt hơi ươn ướt, thật sự là tam tiểu thư, tam tiểu thư đã trở về, bấy lâu nay có mất liên lạc với Văn gia gần như khiến mọi người nghĩ cô đã mất tích, Văn lão gia cũng đại thiếu gia lo lắng cho cô, nhưng chợt nửa năm của sáu năm trước, hai người họ tuy lo lắng nhưng cũng bình ổn tâm trạng lại sớm, cũng có phải người tìm kiếm cô nhưng lại không có kết quả, họ không lo lắng không sốt ruột, cũng bảo không ai được nhắc về chuyện này, người ngoài có hỏi thì nói tam tiểu thư đi du học chưa về, ông lúc ấy rất lo lắng cho tam tiểu thư, đôi lúc cũng có chút tức giận lão gia cũng đại thiếu gia vì sao lại bình ổn trước việc tiểu thư mất tích nói là cô đi du học như vậy chứ, nhưng cuối cùng ông lại suy nghĩ rằng, họ làm vậy chắc chắn là có lý do, mà bây giờ ông đã có vẻ hơi hiểu được lý do đó là gì rồi.

Tam tiểu thư, cuối cùng đã quay về.

Lão quân gia cố nén sự xúc động, kìm chế lại không để bản thân rơi nước mắt, ông làm một bộ nghiêm túc trước mặt cô khiến cô dờ dắc dờ cười không biết nên nói điều gì.

Bác Diên: "Tam tiểu thư, cô đã quay trở lại, tôi thật sự đã không còn nhận ra cô nữa rồi, cô thật sự lớn lên rất xinh đẹp. "

Văn Tịch mỉm cười: "Vậy sao đẹp cũng là một cái tội, vì con quá mức xinh đẹp nên đã khiến bác nhận không ra nữa rồi. "

"Đứa nhỏ này, tam tiểu thư đứng đứng ngoài nữa, mau vào trong, vào trong. "

Bác Diên luôn là một nghiêm túc, từ nhỏ đến lớn cô đều thấy ông luôn trung ra một bộ mặt lạnh như thế, nhưng khi đối diện với cô cùng anh trai, ông đều luôn nở nụ cười, luôn xem họ như con mà yêu thương không kém cha và mẹ cô. Với cha và mẹ, ông đều sẽ cung kính hết mực, với cô và anh trai thì yêu thương họ, nhưng từ khi có sự xuất hiện của những thành viên mới đến, ông đều không như vậy, vẫn nghiêm túc lạnh lùng trước mặt bà mẹ con nào đó.

Văn Tịch xách đồ vào trong, cô lấy từ những túi quà cầm trên tay lấy ra một túi đưa cho ông, bác Diên cứ thế ngỡ ngác bất giác nhận lấy, "Ồ, tam tiểu thư? "

Văn Tịch: "Này là quà của bác, tất cả mọi người đều có phần, vì có quá nhiều đồ nên con cầm không hết, chốc lát sẽ có người đưa đến những phần còn lại khác. "

Bác Diên nghe vậy, gương mặt nghiêm túc liền bày ra, nói: "Tam tiểu thư, này là không được, cô đâu sao cũng là tiểu thư, còn chúng tôi chỉ là..."

"Bác Diên, mọi người dù sao cũng chính là từ con còn nhỏ đã ở đây, ai nấy cũng đều thân, làm sao lại không có phần của mọi người chứ? " Cô mỉm cười chậm rãi nói, chợt nhớ đến điều gì, hai con mắt lập tức sáng lên, mặt hạnh cũng trở nên linh động sáng ngời như thể trong đôi mắt ấy ẩn chứa vì sao, "Bác Diên, cha và anh trai đâu rồi? "

Bác Diên nghe cô hỏi, trên gương mặt già nua nghiêm nghị cũng thoáng xuất hiện một nụ cười hiếm thấy, ông cười khẽ, nhẹ gật đầu, đáp: "Họ ở nhà, lão gia cùng đại thiếu gia đang ở bên trong cùng mọi người. "

Văn Tịch không để ý hai chữ mọi người mà ông nói, nghe chuyện tâm đến câu đâu xong đã thoáng tươi cười vui vẻ, trước khi đi cô nói: "Bác Diên, lần sau không được phép gọi tam tiểu thư, phải gọi Tiểu Tịch Tịch. "

"Rời rồi, khi nào có người ngoài sẽ gọi tam tiểu thư "

Cô găt đầu hải lông, hai người chậm rãi đi vào bên trong, bác Diên đi bên cạnh cô cũng có vẻ cô toàn thể từ trên xuống dưới, sau khi xác định thật sự là nhị tiểu thư, trong lòng cũng thoáng nhẹ nhõm và vui mừng. Thật không ngờ, chỉ với thời gian sáu năm thế này mà tam tiểu thư đã thay đổi rồi, chưa kể ngoại hình đã trở nên xinh đẹp hơn, mà tính cách cũng đã thay đổi, cô đã không còn rụt rè nhút nhát như trước nữa rồi, mà cũng phải thôi, thời gian sáu năm ấy đủ để thay đổi một con người, huống chi là cô?

Đột nhiên nhớ ra điều gì đó, ông có chút lo lắng nhìn sang cô, không biết, con bé đã quên được cậu ta chưa nhỉ? Bên trong thật sự là có một người đó, nếu cô đã quên rồi thì tốt, mà tốt nhất nên có một người khác bên cạnh, còn nếu cô chưa quên thì thật...à!

Vân Tịch không biết suy nghĩ trong đầu ông, lão quân gia cất bước đi ngang hàng với cô, đôi mắt chợt nhìn thấy cái vết đỏ hồng in trên cái cổ trắng nõn của cô, ông giắt mình, này...này không phải là dấu hôn đi? Làm sao trên người tam tiểu thư lại...lẽ nào thật sự như ông nghĩ?

"Tiểu Tịch..."

Vân Tịch nghe người gọi liền quay đầu: "Sao thế? "

Bác Diên có chút khó mở lời, mà ông cũng lo lắng không biết mình đã mở miệng hỏi rồi, tam tiểu thư biểu tình sẽ ra sao? Sẽ khó xử không? Trên cổ có dấu hôn, chắc là cô đã có bạn trai rồi đi, có bạn trai rồi thì tốt nhưng nhìn cô che giấu như thế, chắc là chưa muốn nói cho gia đình biết.

À, thế thì thôi vậy, chuyện của tiểu thư, ông tốt nhất không nên quản giáo quá nhiều, nhắc nhở đôi câu là được rồi?

Bác Diên: "Tiểu Tịch Tịch cô nhất định phải chọn đúng người a, nhớ sau khi đám cưới mới được cho hân. Cô phải cẩn thận! "

Vân Tịch: "???"

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Quân Sủng Hôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 31: Con về rồi đây

Không đầu cũng không đuôi, Vân Tịch rốt cuộc cũng không hiểu lời mà bác Diên muốn nói đến với mình là gì, đang định mở miệng bỗng nghe từ phòng khách vọng ra tiếng nói chuyện, rốt cuộc cô cũng vớt chuyện ấy ra sau đầu, toàn bộ dồn sự chú ý đến căn phòng trước mặt kia.

Bác Diên nhìn ra sự phấn khích của cô, ông cũng không nói thêm, bỏ qua chuyện vừa rồi, hai người tiếp tục tiến đến phía trước.

Càng đến gần, tiếng mọi người nói chuyện càng ngày càng rõ ràng hơn, Vân Tịch rốt cuộc đã có thể nhận ra đại khái bên trong có không ít người.

Vân phu nhân hiện tại chính là Trương Mịch, từ khi bước chân vào Vân gia, bà ta quả nhiên đã chăm chú ăn diện hơn rất nhiều, trên người từ trên xuống dưới đều là đồ hiệu, mặc dù đã ngoài ba mươi, nhưng vì bảo dưỡng tốt nên trên gương mặt kia không chút nếp nhăn, với nhan sắc hiện giờ cũng không khó để mọi người hình dung ra thời tuổi xuân của bà ta như thế nào.

Trương Mịch mỉm cười: "Cứ quyết định như vậy đi, trước hết đính hôn, sau rồi mới kết hôn? "

Câu nói vừa dứt, một thanh âm ôn hòa lễ phép cất lên, có vẻ giọng nói này không quá lạ lẫm gì so với cô, chỉ là sáu năm đã trôi qua, giọng nói này cũng chẳng còn gì đặc biệt ngoài hai chữ bình thường đối với cô.

"Vâng ạ, còn về phần đính hôn, nếu mọi người không có ý kiến, con mong mình sẽ có thể tự tay sắp xếp!"

Vân Tịch nghe đến đây, bước chân từ chậm rãi cũng ngưng lại, lông mày hơi nhướng lên, hừm, đính hôn? Hình như cô về quá đúng lúc đi?

Cũng vậy, vật thì cứ chào hỏi luôn "em về tương lai" một thể, chỉ là hình như cô nhớ không nhầm, em gái này bây giờ chỉ mới có mười tám tuổi đi?

Đang mãi mê suy nghĩ thì có bỗng cảm nhận được một ánh mắt đang nhìn mình, Vân Tịch theo bản năng quay đầu vừa vận đối mặt với gương mặt già nua của bác Diên, ông lo lắng đến nỗi đã không còn giữ được sự nghiêm túc và lạnh lùng của ngày thường trên gương mặt, không cần lên tiếng cô cũng biết ông là đang lo lắng cho cô.

Cô khẽ mỉm cười nói: "Không cần lo lắng, là con đã hân, không phải hân đã con. "

Sự thật thì lúc chia tay từ sáu năm về trước là hân đã cô.

Lam Cần Hi cũng được xem như là trúc mã của cô, khi còn nhỏ cô không biết đại khái lúc ấy mình bao nhiêu tuổi, nhưng mẹ luôn dẫn cô sang Lam gia chơi, thường thì ngoài đính lấy anh trai, Lam Cần Hi là người thứ hai bị cô quán lấy đùa nghịch.

Từ khi còn nhỏ cho đến lớn quan hệ của cả hai vẫn rất tốt cho đến khi lên trung học năm cuối thì cả hai mới bắt đầu một mối quan hệ rõ ràng, năm anh ta hai mươi tuổi phải sang nước ngoài du học, cô cũng đi theo, chỉ là mỗi lần bên nhau đều không thiếu một cái bóng đèn, nay đi du học dĩ nhiên vị lục trà nữ này không thể không thiếu.

Cô vốn dĩ cũng không lấy làm lạ gì hay thậm chí là để tâm Vân Nhạc đi theo bọn họ, nhưng cho đến một ngày có bỗng phát hiện mối quan hệ của bọn họ ngày một có cái gì đó không đúng, không phải mối quan hệ của cô và Lam Cần Hi mà là quan hệ của Lam Cần Hi và em gái cùng cha khác mẹ của mình - Vân Nhạc.

Lúc ấy phát hiện họ ngày một càng thân, cô cũng chỉ nghĩ có lẽ là mình quá đa nghi nên cũng không để ý nữa mà bỏ qua, cô còn nhớ khi ấy mình ngu ngốc tin tưởng đến nỗi còn mất nhấm nhấm mờ dung tung cô ta quán lấy Lam Cần Hi không chút nghĩ ngợi, bây giờ thì xem đi, nhờ sự nhún nhường thiện lương của cô mà lại biến thành ngu ngốc chấp tay dâng bạn trai lên cho Vân Nhạc.

Năm ấy vì ngây thơ và cũng nhờ sự bachelier hoa của Vân Nhạc mà cô lại ngoan ngoãn tin tưởng Vân Nhạc gần như vô điều kiện, khi có cùng Lam Cần Hi bắt đầu mối quan hệ yêu đương thời còn đi học, Vân Nhạc đã nói rất nhiều điều nhằm muốn mối quan hệ của cô và Lam Cần Hi quen nhau trong bí mật, nào là cái gì họ nên yêu nhau trong thâm lặng, đừng để người ngoài biết chắc chắn sẽ gây đến phiền toái không đáng có. Lam Cần Hi vốn dĩ có vẻ ngoài đẹp mắt cùng tính tình áp áp dễ gần đã khiến không ít cô gái sinh lòng thầm thương mến mộ trong trường, nếu như để những cô gái đó biết được quan hệ của hai người chắc chắn sẽ không tránh khỏi bị ghen ghét cùng ganh tị của nữ sinh, dù cho họ không làm ra mặt thì cũng chắc chắn sẽ ở trong chỗ tối tìm thời cơ ra tay, dù sao học đường là như thế không ai nói trước được điều gì, Vân Nhạc lúc ấy cũng bày ra một bộ nỗi khổ tâm vì lo cho chị mình nên buộc Vân Tịch phải ủy khuất một chút, Lam Cần Hi yêu cô như thế chắc chắn cũng sẽ nghĩ như thế, yêu nhau trong thâm kín cũng chỉ là một thời gian mà thôi, đợi đến khi tốt nghiệp công khai cũng chưa muộn, ai biết chừng đến lúc đó có khi họ còn cưới hỏi luôn không chừng.

Với độ mồm mép miệng lưỡi của cô ta, Vân Tịch cuối cùng cũng tin lời và ngoan ngoãn làm theo, nghĩ rằng Vân Nhạc suy cho cùng cũng là em mình, tuy khác mẹ nhưng vẫn cùng cha, suy nghĩ vì chị gái là cô đây cũng không lấy làm lạ gì.

Thế là mối quan hệ của cô và Lam Cần Hi ngoài Vân Lam gia biết ra, bên ngoài không ai là không biết họ yêu nhau, mà Lam Cần Hi ba lần bốn lượt đều không muốn như thế này. Quan hệ bí mật? Tại sao lại phải bí mật chứ, ngày công khai cũng có sao? Thậm chí nhiều lần cùng Lam Cần Hi nói chuyện, Vân Tịch cũng suy nghĩ lại việc này thì hai mẹ con Vân Nhạc lại ở sau lưng dớ trò nên vẫn là không có công khai mối quan hệ này.

Cô còn nhớ năm mình cùng Lam Cần Hi ra nước ngoài du học cùng, hai năm ở đó cho đến khi anh ta lên tuổi hai mươi hai phải về Trung Quốc để tiếp nhận Lam thị độ Lam gia gọi đến thì trước khi đi chính là cùng cô kết thúc mối quan hệ này sau đó mới cùng Vân Nhạc quay về nước, mà cái làm cho cô không ngờ đến chính là lúc bọn họ về nước đã lập tức công khai mối quan hệ, lúc đó cô mới nhận ra, mình vốn đã bị Lam Cần Hi xoay vòng vòng như một con ốc mà Vân Nhạc cùng Lam Cần Hi vốn dĩ đã quay lại với nhau từ lâu!

Giờ nghĩ lại cũng thật nực cười, bản thân cô cũng ngu ngốc phết, bị người ta xem như con ốc như thế mà cũng không biết. Nhưng cũng phải cảm ơn các người nữa, vì có những chuyện này xảy ra mà cô đã trưởng thành hơn trong cuộc sống này.

"Chúng ta vào thôi!"

Bên trong phòng khách, mọi người ai nấy đều vui vẻ nói chuyện về hôn sự của Lam Cần Hi cùng Vân Nhạc, riêng chỉ có hai người là không tốt mấy nhưng vẫn gắng nặn ra nụ cười, hai người này chính là cha và anh trai Vân Tịch - Vân Huân và Vân Từ Luân.

Lam Cần Hi vừa cùng Trương Mịch bàn xong chuyện đính hôn, chợt nghĩ đến điều gì, anh ta mỉm cười, có vẻ ngập ngừng lại khó xử mở miệng: "Mọi người...đã liên lạc được với Tiểu Tịch hay chưa?"

Cả căn phòng phút chốc vì câu hỏi này mà lâm vào bế tắc, im lặng tức thì không một ai mở miệng, riêng chỉ khuôn mặt của Vân Từ Luân là vô cùng khó coi, bàn tay để dưới bàn thì khi nào đã cuộn chặt lại thành nắm tay.

Vân Nhạc ngồi bên cạnh ngoài mặt tuy không có chuyện gì, nhưng trong lòng lại âm thầm nghiên rằng nghiên lại: Lại là Vân Tịch? Nó chẳng phải đã chết về sáu năm trước rồi hay sao? Còn sống được mới là quý hổng hỏ Vân gia có liên lạc lại được hay không.

Lam Cẩn Hi vốn chỉ muốn hỏi thăm về cô một chút, nào ngờ lại khiến bầu không khí lâm vào bế tắc thế này cũng có chút ngượng ngùng.

Tương Mịch thấy bầu không khí lâm vào bế tắc, cười gượng mấy tiếng, định mở miệng nói lách sang chuyện khác bỗng từ bên ngoài vọng vào một tiếng gõ cửa, theo đó là một giọng nói của lão quân gia - Bác Diên vọng vào.

"Lão gia, đại thiếu gia, hai người có khách ạ!"

Vân Huân cùng Vân Từ Luân không hẹn mà đưa mắt nhìn nhau, Vân Từ Luân ôm quyền nói: "Cho vào!"

Cánh cửa được mở ra, đằng sau bỗng xuất hiện một bóng dáng mảnh mai của một cô gái, cô gái này có dung mạo vô cùng xinh đẹp, từng đường nét trên gương mặt đều chính là sắc sảo đến hoàn mỹ khiến cho những cô gái khi nhìn vào đều phải than bất công vì sao ông trời lại thiên vị đến như thế, gương mặt nhỏ nhắn nổi bật nhất chính là đôi mắt thủy linh xinh đẹp kia, hàng mày lá liễu cùng mí mắt cong xoe liếm điểm như cánh quạt, môi hồng phấn nộn, mũi nhỏ cao gọn trên gương mặt, càng làm người ta ngạc nhiên hơn chính là gương mặt nhỏ nhắn này hoàn toàn là tự nhiên! Nếu nói có hay không động vào lớp phấn son thì ngoài làn da gương mặt căng bóng mịn màng chỉ phù lên một lớp phấn mỏng cùng son đường lên môi thì không nhiều hơn thứ gì.

Vân Tịch hôm nay mặc trên người chiếc váy ren dài đến đầu gối, tông màu xám tro có tay áo ngắn, mái tóc mang màu hạt dẻ như những con sóng nhỏ được xỏa dài trên đôi vai nhỏ gầy của cô. Cô chính là càng lớn lên càng xinh đẹp khiến ai nấy trong căn phòng gần như phải ngoi ngác mà nhìn.

Vân Nhạc ngẩn ngơ nhìn cô, lúc sau cô ta là người tình tảo lại đầu tiên, một cổ cảm tức bỗng dâng lên trong người, phụ nữ chính là chú trọng về cái đẹp của bản thân nhất, mà khi bản thân mình chạm phải vào một người phụ nữ khác đẹp hơn mình dĩ nhiên họ sẽ cảm thấy ghen tức cùng cảm hận vô cùng.

Vân Tịch chính là có nét sắc sảo cùng quyền rũ nhưng không tục, bốn chữ phong hoa tuyệt đại có thể hình dung ra cô, còn Vân Nhạc tuy rằng xinh đẹp nhưng cũng không tính là xinh đẹp quá mức so với bốn chữ quốc sắc thiên hương hay khuynh quốc khuynh thành, chỉ là xinh đẹp mang theo một chút nét thanh tú cộng thêm vẻ ngoài đáng yêu ngoan ngoãn như những nữ nhân thời trung cổ, mềm yếu ngây thơ tựa như một tiểu bạch thỏ chọc người ta bỗng sinh lòng yêu thương.

Vân Từ Luân là người thứ hai tình tảo lại và cũng là người đứng lên đầu tiên, Vân Tịch bước chân vào đến giờ, trong mắt cũng chỉ để ý đến anh trai cùng cha của mình, những người khác căn bản một cái khóe mắt cũng không để vào chứ đừng nói gì đến để họ vào trong mắt mà đề ý đến.

Cô mỉm cười, một nụ cười xinh đẹp lại ngọt ngào khiến Lam Cẩn Hi càng thêm ngoi ngác mà ngồi nhìn: "Cha, anh hai. "

Giây phút mọi người còn đang ngây ngốc nhìn một người xinh đẹp bỗngưng xuất hiện nơi đây, lại còn thắc mắc không biết cô là ai thì bởi hai tiếng gọi của cô cũng trợn mắt kinh ngạc.

Cha...Anh hai?

Vân Tịch?

Vân Huân đánh giá người trước mặt, lát sau lại thăm kính ngạc.

Giống, giống quá rồi!

Nếu đây thật sự là Vân Tịch vậy thì con bé quá thật lớn càng ngày càng xinh đẹp giống với...người đó!

Nhìn thấy Vân Huân không có phản ứng, Vân Từ Luân nghĩ rằng ông chính là không nhận ra cô.

"Cha, là Tiểu Tịch, con bé trở về rồi!" Vân Từ Luân trầm ổn cất giọng, đứng bên cạnh cô nâng tay xoa đầu Vân Tịch.

Tiểu Tịch...

Haiz, cũng may, cũng may vì hần đã không còn, nếu như không không biết con bé sẽ ra làm sao.

Có lẽ...họ cũng sắp trở về rồi!

"Công chúa nhỏ giờ mới chịu trở về sao?" Vân Huân nửa trách mắng nửa vui đùa nhìn cô nói.

"Cha, người ta bây đã trở thành một đại công nương rồi! Không còn là trẻ con hay...công chúa nữa." Cô bĩu môi, câu nói cuối cùng vì có chút xấu hổ nên nói nhỏ, khi còn nhỏ ông vẫn hay gọi cô là công chúa nhỏ như thế, nhưng bây giờ lớn rồi gọi như thế có hơi kỳ.

"Hahaha!" Vân Huân thấy cô ngượng ngùng liền cười vui vẻ, từ khi cô đi, sáu năm rồi ông không được vui như thế này.

Nhìn ông vui vẻ, nụ cười bên môi khê năng, Vân Tịch nói lách sang chuyện khác, mỉm cười đưa những thứ đồ mình cầm trên tay lên trước mặt: "Con không chỉ về có một mình tay không đâu! Quà của mọi người nha."

Vân Từ Luân cười khê xoa đầu cô, trong mắt chính là chỉ có sự nuông chiều, nào ngờ Vân Tịch bỗng nhào vào lòng anh ôm, cô ôm chặt đến nỗi phải khiến Vân Từ Luân luồn trầm ổn cũng nhận không được xin tha.

Vân Tịch vừa buông Vân Từ Luân ra, đối mặt với Vân Huân ông bỗng ban nãy còn vui mừng, chớp mắt cái đã bắt đầu lên tiếng trách móc cô: "Con bé này, sáu năm đi đâu mà không liên lạc về với chúng ta? " Nói là nói trách móc như thế, nhưng thật ra ông cũng rất vui vẻ, chính là giọng điệu nửa hờn nửa cưng chiều đối với cô.

"Con sao? Cái này thì... " Ngừng một chút, đôi mắt cô bỗng khê dò lên người hai mẹ con Vân Nhạc đứng cách đó không xa, khóe môi nâng nhẹ như ẩn hiện chút hàm ý gì đó khiến họ không hẹn mà cùng nhau rùng mình.

Không hiểu tại sao, mà ngay lúc này họ thật sự nhìn thấy Vân Tịch trước mặt này cùng Vân Tịch trước kia chính là hai con người khác nhau, con nhỏ này chẳng những xinh đẹp lên, mà đã không còn đáng vẻ ngu ngốc và nhu nhược như năm xưa nữa, thay vào đó chính là sự khôn ngoan khiến họ bỗng thấy bất an đáng sợ lạ thường.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Quân Sủng Hôn* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 32: Ngại quá, tính tôi bây giờ hơi thẳng

Tương Mịch cùng Vân Nhạc ban đầu nhìn thấy cô còn sống mà quay trở về an toàn chính là một nỗi hận thù cùng tức giận bao phủ cả con người cùng linh hồn họ, Tương Mịch hận muốn run cả người, lòng bàn tay vì ra sức cuộn chặt mà khiến những móng tay sắc nhọn đâm sâu vào da thịt nhưng bà ta lại có vẻ như không quan tâm, nhìn thấy cô đứng trước mặt mình mà cười nói vui vẻ như thế, tại sao, tại sao nó lại còn sống? Vì sao lại còn sống như thế? Rõ ràng suốt sáu năm nay bà ta đã luôn cho người truy sát con nhỏ này, không phải đã nói rằng nó chết rồi sao? Vì cái gì nó lại xuất hiện ngay trước mặt bà ta như thế? Vậy cái Vân Tịch "đã chết "kia là như thế nào?

Vân Nhạc cũng xem tí hết lễ: Tại sao mà lại còn sống? Chẳng phải mấy đã chết vào sáu năm trước khi bị truy sát rồi sao. Nhưng cô ta đã có nín ngẹn lại, đã có không cho mình xúc động, nếu mà nói ra, mọi chuyện chắc chắn sẽ bị lộ, mà cha cũng sẽ giết mẹ cho coi.

Vân Nhạc đưa mắt nhìn sang Vân Huân cùng Vân Từ Luân, nhìn họ vui vẻ vây quanh Vân Tịch như thế, cô ta đã hàm mộ muốn đồ con mắt, càng nhìn cô vui vẻ bao nhiêu, cô ta càng hận thù tức giận bấy nhiêu, vì sao vậy? Tại sao lại bất công như thế chứ? Cô ta cũng là con gái của Vân gia, cũng là em gái của Vân Từ Luân, nhưng chưa một lần nào hai người bọn họ lại cho cô ta một ánh mắt đầy thiện cảm cùng ra sức chiều chuộng yêu thương có ta như họ đã đối với Vân Tịch như thế, tại sao lại bất công như vậy?

Vân Tịch từ lâu đã chính là cái gai trong mắt, là cái đinh trong thịt của mẹ con Vân Nhạc, chính bởi vì cùng là giọt máu của Vân gia, nhưng Vân Tịch lại luôn được yêu thương hơn, từ lúc sinh ra đến giờ, cô chính là luôn muốn cái gì sẽ được cái này, đi đến đâu ai nhìn cũng yêu cũng mến nên đám ra dĩ nhiên sẽ có người vừa hâm mộ vừa ghen ghét là không tránh khỏi.

Hai mẹ con đang nhìn cô cầm thú thì bỗng nghe Vân lão gia hỏi chuyện cô về sáu năm trước, Vân Tịch trả lời dĩ nhiên họ sẽ chăm chú nghe thử xem cô muốn nói cái gì thì bỗng bất gặp ánh mắt cô nhìn sang cùng nụ cười kia khiến họ bất giác cảm thấy có hơi lạnh sống lưng cùng cảm giác sợ hãi bất an đáng sợ.

Lam Cẩn Hi đứng bên cạnh Vân Nhạc, nên khi nhìn thấy cô đưa mắt về phía này liền bỗng không tự chủ được cơ thể mà cả người chột cứng thẳng, như thể ánh mắt cô nhìn sang đây chính là nhìn vào anh ta, ngay cái giây phút khi cô đưa ánh mắt sang đây, Lam Cẩn Hi đã tưởng mình này sinh một loại ảo giác nào đó vì anh ta bỗng cảm thấy đôi mắt cô lúc ấy bỗng hiện lên tia xảo trá, xảo hoạt như hồ ly nên cực kỳ linh động khiến trái tim Lam Cẩn Hi như

đập lệch một nhịp.

Mà Vân Tịch chỉ đơn giản là một cái liếc mắt nhìn sơ họ một lượt liền thu lại ánh mắt, Vân Nhạc luôn đứng bên cạnh Lam Cẩn Hi nên luôn để ý đến anh ta, cô ta phát hiện từ lúc cô bước vào đến nay, ánh mắt Lam Cẩn Hi chính là không dời có dù chỉ một chút khiến cô ta càng thêm cảm hận.

Nhấn nhện một chút sự xúc động đang mãnh liệt trong người, cô ta nhẹ giọng khẽ gọi: "Anh Cẩn Hi? Anh không sao chứ? "

Lam Cẩn Hi được Vân Nhạc gọi lại cũng coi như một sự ngấm ngấm nhắc nhở cũng luyến tiếc dời mắt khỏi người cô, nhìn sang Vân Nhạc nhẹ gật đầu: "Ừ, anh không sao. "

"Vậy mình sang đó nha anh? " Vân Nhạc mỉm cười nói, không đợi Lam Cẩn Hi trả lời, cô ta đã thân mật khoác tay Lam Cẩn Hi tiến về phía cô, ngay cả Trương Mịch dù có không muốn cũng chậm rãi đi phía sau hai người.

"Chị "

Vân Tịch đang nói chuyện cùng Vân Huân, một tiếng "chị" ngọt ngào bỗng từ sau lưng cất lên, khóe miệng không tự chủ khẽ nhếch, Vân Tịch chậm rãi quay lưng về phía người nói.

Càng đứng gần quá nhiên ở khoảng cách này có thể nhìn thấy có xinh đẹp bao nhiêu, ngay cả Vân Nhạc khi đứng gần cô cũng chính là cái nền để cô thêm nổi bật, Vân Nhạc trong lòng cực kỳ cảm hận cũng cực kỳ khó chịu, cô ta rất muốn nhào vào cào nát gương mặt này của cô, nhưng trên gương mặt kia vẫn giữ một nụ cười.

Vân Tịch quan sát hai mẹ con Vân Nhạc, lát sau lẩm nhẩm như kinh ngạc thốt: "A Nhạc? Nha, thật không ngờ sau sáu năm gặp lại em đã trở nên xinh đẹp, ngay cả đi cùng như thế, làm con vừa nãy suýt làm tưởng là đi có thêm một người em gái nào đó nữa chứ. "

Trương Mịch thích nhất là được người khác khen bà ta xinh đẹp trẻ trung như thế nên sau khi nghe Vân Tịch nói thế cũng không có cảm thấy có chỗ nào không ổn liền mỉm cười đáp: "Đứa nhỏ này thật dẻo miệng!"

Nhưng trái lại với mẹ của mình, Vân Nhạc lại là gương mặt từ đỏ sang trắng, từ trắng sang xanh. Sắc mặt khó coi vô cùng.

Ngay cả Vân Tử Luân nghe xong cũng chỉ ngoài biết vờ như không nghe thấy em gái nói cái gì thì chính là trong lòng vô cùng cảm thán, ài, đứa em gái này vẫn luôn nghịch ngợm, nay có khi lại còn nghịch hơn xưa nữa chứ.

Vân Nhạc âm thầm cuộn chặt nắm tay, Vân Tịch con tiện nhân này vậy mà lại dám bảo cô ta già ư? Rõ ràng cô ta chỉ mới ở tuổi xuân, còn kém Vân Tịch năm tuổi thì lấy đâu ra đã nói cô ta là em gái của mẹ cô ta? Như vậy thì chẳng khác nào chế cô ta chính là già trước tuổi đầu chứ?

Đáng ghét! Vân Nhạc âm ngoa hung ác thầm mắng cô.

Cơ mà Vân Tịch lại thật sự nói không có nói sai, Vân Nhạc tuy ở tuổi xuân, nhỏ hơn cô không ít tuổi, ở độ tuổi này cô ta lại phát dục vô cùng tốt, đáng người thon gầy phối với gu ăn mặc người lớn nửa kín nửa hở cùng kiểu cách trang điểm của cô ta nhìn qua quá thật giống một phụ nữ hai mươi, tuy xinh đẹp nhưng nếu so ra với Vân Tịch, cô nói cô ta lớn hơn Vân Tịch chút người ta cũng không phải không tin là thật!

Lam Cẩn Hi nhìn thấy Vân Tịch lăm lăm để Vân Nhạc, liền lập tức đứng ra bảo vệ giai nhân: "Tiểu Tịch, không nên nói như vậy!"

Vân Nhạc một thế trận bế tắc bỗng được Lam Cẩn Hi giải vây lại hết sức vui mừng, ánh mắt nhìn sang Vân Tịch lại chính là ý khiêu khích cũng tự đắc.

Vân Tịch trái lại lại không có chút biểu tình gì ngoài lòng mày hơi nhướng lên, lòng bỗng cảm thấy buồn cười nên cười khẽ ra một tiếng khiến Lam Cẩn Hi thắc mắc không biết cô cười cái gì.

"Lam thiếu a, tôi đã nói cái gì không phải sao? Chẳng phải chỉ là một câu nói hiểu lầm hay thôi sao? "

Cô nói, mái đầu còn khẽ nghiêng, trong mắt ẩn ẩn ý cười lại một lần nữa khiến Lam Cẩn Hi hồ hập gần như loạn nhịp, trái tim cũng khẽ thổn thức, nhưng anh ta lại cố trấn tĩnh mình thật ổn mới không để cô phát giác ra điều này, nhưng cô là ai kia chứ? Cô đã có thể nhìn ra sự khác thường này trên người Lam Cẩn Hi, chỉ là cô không muốn quan tâm nên cũng lười để ý.

Vân Nhạc nhìn thấy Lam Cẩn Hi một lần nữa bị Vân Tịch quyến rũ, cô ta sợ hãi, sợ Vân Tịch sẽ cướp Lam Cẩn Hi từ tay của cô ta, dù sao thì cũng có thể lăm chứ vì Vân Tịch này đã không còn là người của năm xưa nữa rồi, mà người đàn ông này cô ta đã cực lực khổ công bao nhiêu mới đánh lấy được từ tay Vân Tịch nên nếu người đã đến tay không thể để Vân Tịch lấy lại được, vì thế vội vàng kéo tay Lam Cẩn Hi lại.

Vân Nhạc mỉm cười nhìn Vân Tịch nói lách sang chuyện khác: "Chị, chúng em chuẩn bị đính hôn!"

"Đính hôn?"

Vân Nhạc nhìn thấy Vân Tịch ngạc nhiên khi nghe mình nói như thế cũng hài lòng với biểu tình này, cái cô ta muốn nhìn thấy chính là Vân Tịch này, cô ta muốn cô phải khổ sở, phải đau khổ cùng ghen tị hãm mộ cô ta, Vân Tịch, tuy cô hơn tôi rất nhiều, nhưng cuối cùng chẳng phải người đàn ông này cũng là của tôi rồi sao?

Vân Nhạc ra vẻ hạnh phúc nhưng lại ngượng ngùng nữu lấy cánh tay Lam Cẩn Hi khẽ gật đầu.

Vân Tịch vẫn là một bộ ngạc nhiên như thế, Lam Cẩn Hi quan sát cô, thấy cô ngoại trừ trên gương mặt kia biểu tình chỉ có một loại ngạc nhiên thì cũng không nhìn ra được điều gì.

Vân Tịch lại hỏi: "Tốt nghiệp rồi mới kết hôn luôn sao?"

Vân Nhạc lại gật đầu, thăm dắc ý nghĩ rằng Vân Tịch trong lòng chắc chắn khổ sở lăm cho xem, cô ta vẫn là mong muốn nhìn thấy nổi thất vọng cùng khốn khổ của cô.

Nhưng, đã làm cho cô ta phải thất vọng rồi.

Vân Tịch chỉ gật gật đầu, không biết là vô tình hay cố ý mà lời nói băng quơ từ cửa miệng của cô lại vô cùng khiến bao người ở đây ghen lời cũng khiến sắc mặt Vân Nhạc thoáng cái trắng bệch.

"Cũng tốt, chỉ là hai người xấp xỉ tuổi nhau gần như một con giáp, có vẻ như là trâu già gặm cỏ non nhưng với tình yêu chính là năm chữ không quan trọng tuổi tác nên chắc mọi người sẽ không ai nói gì!"

Nguy ý, Lam Cẩn Hi năm nay dù gì cũng đã tuổi hai mươi sáu, mà Vân Nhạc thì chỉ mới lên mười tám đã cùng anh ta kết hôn, tuy các cặp đôi khác ngoài kia rất ít người như hai người này nhưng vì tình yêu, vẫn là năm chữ "không quan trọng tuổi tác" nên chắc cũng không có ai nói gì đi.

Mà cho dù có nói chắc cũng chỉ nói về Vân Nhạc, dù sao vẫn là cô ta tuổi còn nhỏ như thế kia mà? Nếu nói Lam Cẩn Hi cùng Vân Tịch không sao hoặc Lam Cẩn Hi cùng Vân Nhạc chỉ yêu đương qua lại như thế thôi cũng đã làm ít nhiều người nghị luận, bởi dù sao cũng là một "ông chủ" cùng một thiếu nữ mười tám kia mà? Nhưng họ đáng này lại là một ông chủ cùng thiếu nữ mới lên mười tám kết hôn thì quả thật làm cho người ta một phen sôi nổi không thôi.

Cũng như câu Vân Tịch đã nói, năm chữ với tình yêu "không quan trọng tuổi tác".

Vân Tịch vừa nói xong, căn phòng chợt yên ắng, cả ba người Trương Mịch, Vân Nhạc cùng Lam Cẩn Hi có vẻ trầm xuống nhưng lại không ai nói câu nào nên đâm ra bầu không khí bắt đầu nhiễm chút sự nghiêm túc, nhưng kỳ thực lời cô nói cũng không có sai! Dù cho mọi người có biết điều này đi chăng nữa thì họ cũng chỉ để trong lòng còn Vân Tịch thì chính là nói quạch toẹt ra như thế nên không có ai nói gì cũng đúng.

Vân Tịch vờ như không cảm nhận thấy ánh mắt của họ cùng bầu không khí hiện tại có thay đổi hay không.

Cô mỉm cười nói: "Thật ngại quá, tính của tôi bây giờ có hơi thẳng nên nói có gì quá đáng xin chớ đừng để tâm! "

Vân Tử Luân đứng bên cạnh nghe vậy khóe môi chợt run rẩy, con bé này từ khi nào biết thoát tác lý do như vậy? Miệng lưỡi này làm sao mà có được chỉ trong sáu năm nay?

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Quân Sủng Hôn* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](#).

Chương 33: Con sẽ dẫn một trong hai người về?

Lam Cẩn Hi còn chưa có mở miệng, bên cạnh bỗng truyền đến một giọng nói nhỏ nhẹ nghe có vẻ đầy tự trách bản thân.

"Chị, chị là còn giận em và anh Cẩn Hi sao? "

Vân Tịch hơi nhường mảy hỏi ngược lại: "Tại sao chị phải giận? Mà giận chuyện gì? "

Vân Nhạc lại có vẻ như sợ hãi cô sẽ tức giận, liền e dè càng thêm nhỏ giọng nhưng là thanh âm vẫn đủ cho mọi người nghe được: "Sáu...sáu năm về trước, hai người..."

Lam Cẩm Hi đã nghe hết nỗi, nắm tay giai nhân như thể muốn đem cô ta ra phía sau dùng thân mình che chắn bảo vệ trước người cho Vân Nhạc.

"Tiểu Tịch, chuyện đã qua! Đã sáu năm và ai nấy cũng đều có cuộc sống và mục đích riêng, anh và em đã không thể, em cũng đứng nên lời chuyện cũ ra làm khó cô ấy nữa, anh nghĩ chúng ta tuy không thể đến được với nhau nhưng vẫn có thể làm bạn?" Tuấn đứng có chút không được tự nhiên nhìn cô, thành ra dù có điều tức thế nào cũng vẫn khiến cho lời nói có phần trách cứ.

Vân Từ Luân nghe như thế cũng bắt đầu sa sầm mặt mày, ánh mắt sắc lạnh ném qua Vân Nhạc khiến cô ta bất giác sợ hãi cúi đầu nhưng lại cẩn thận che giấu bờ môi bị mình cắn chặt.

Vân Tịch làm như không để ý, cô mỉm cười đáp: "Xin hỏi Lam thiếu đây, là tôi đã lời chuyện cũ hay là vị kế bên anh lời chuyện cũ ra trước? Cái gì vẫn nên làm rõ cái đó, đứng nên cái gì cũng đổ lỗi cho tôi khi tôi không làm!" Câu nói cuối cùng dường như cô trở nên lạnh lẽo nhấn mạnh từng chữ một từ trong kẻ rằng khiến Lam Cẩm Hi thoáng ngáy người nhìn.

Trong đôi mắt của đối phương Lam Cẩm Hi có thể nhìn thấy được sự lạnh lẽo cùng chán ghét, trong lòng không khỏi dâng lên cảm xúc lạ lẫm tựa hồ như không ngờ người trước mặt lại trở nên thay đổi như một người xa lạ như thế.

Nhưng ngẫm lại lời cô nói trước đó hình như cô ấy cũng không có nhắc đến chuyện cũ, chỉ là vừa rồi Tiểu Tịch nói chỉ có ý nhắc nhở cùng vô tình buộc miệng mà thôi, lần này Lam Cẩm Hi bỗng cảm thấy ban này mình đã có hơi thất thố đến cả đôi phần quá đáng.

"Xin lỗi, là anh nóng vội!" Lam Cẩm Hi xấu hổ mở miệng, xong lại đưa mắt nhìn cô tựa hồ muốn xem phản ứng của cô như thế nào.

Giương mặt xinh đẹp lặn trầm giờ phút này hòa hoãn hơn chút, cô mỉm cười nhưng nụ cười lại không chạm đến đáy mắt: "Không sao, dù sao anh làm vậy cũng chỉ là vì giai nhân của mình mà thôi! "

Lam Cẩm Hi bỗng nhủ mảy, anh ta cảm thấy rất không thích hai chữ giai nhân này từ trong miệng cô phát ra, trong người chính là một cỗ khó chịu đến lạ thường không thể lý giải được.

Vân Tịch nói xong, đôi mắt hạnh nhân xinh đẹp không nhanh không chậm đảo qua nhìn con người kế bên Lam Cẩm Hi, Vân Nhạc chính là vẫn giữ một bộ yếu ớt như thể cô chính là ức hiếp cô ta chuyện gì vậy.

Vân Tịch nhếch môi, khẽ mở miệng nói: "A Nhạc, chị cũng không phải loại bạch liên hoa hay lục trà nữ như những người nào đó, tài diễn xuất của chị cũng không giỏi đủ để có thể tẩy nghĩ đồng mưu cướp đoạt người yêu người khác, dù của chị sẽ là của chị, không phải của chị chị dĩ nhiên không lấy, tất nhiên, nếu là đồ bỏ càng lại không cần nên cũng đừng nói có cướp giật hay không từ tay người khác ".

Chỉ cần nghe đến đó thôi, Vân Nhạc đã không tự chủ mà hơi biến sắc mặt, những lời cô nói chính là chỉ cây dầu mắng cây hèo nên Vân Nhạc không được tự nhiên là phải.

Vân Tịch không để ý đến sắc mặt cô ta, cô nói tiếp: "Hon nữa, dù sao em cũng đừng lo chị có hay không sẽ cướp anh Cẩm Hi của em vì anh Cẩm Hi của em không phải là người đàn ông hoàn hảo duy nhất trên trái đất này cũng như đất Trung Quốc này, chị không biết các nơi khác thế nào, nhưng lại có hai người cực kỳ hoàn hảo và cũng xuất sắc, có khi họ lại còn hơn cả anh Cẩm Hi và anh trai nha, giả dụ như là Cố Duệ Hiền hoặc là Cố Duệ Phi chẳng hạn? "

Vân Tịch vừa nói câu này xong, ai nấy cũng biến sắc mặt, chính là cô nói không có sai, Cố Duệ Phi cùng Cố Duệ Hiền đích thật là hai người đàn ông hoàn hảo và xuất sắc nơi đây, chưa kể đến gia thế của họ như thế nào, anh em Cố gia cũng rất có bản lĩnh, nhất là vị đại thiếu gia Cố Duệ Phi kia.

Cố Duệ Phi, Cố Duệ Hiền cùng Cố Khải Trạch có ai là ở đấy thành phố S này mà không biết đến họ đâu? Đây là tam vị thái tử a, cha của họ chính là Cố Duệ Hành, được xem như ông hoàng không ngại của cả cái đất thành phố S này, Cố Duệ Hành trước kia dù có kết hôn hay không, bây giờ vẫn chính là "Người đàn ông hoàng kim" của nơi đây a, con người này cao quý như thế lại có ba người con trai thì họ sẽ như thế nào? Dĩ nhiên sẽ có độ nổi tiếng không hề nhỏ rồi.

Vừa xuất sắc lại mỹ mạo như thế, cô có gái nào lại không thích? Nhất là vị đại thiếu gia Cố Duệ Phi kia, trong bảng xếp hạng thế gia nam nhân, anh ta chính là đóng chiếm bản xếp hạng nhất không ai lấy được, ngay cả Lam Cẩm Hi cũng lằm chằm ở hạng ba hoặc bốn mỗi năm, anh ta luôn phải xếp sau Cố Duệ Phi cùng Cố Duệ Hiền không thể vượt qua.

Vân Tịch bỗng nhớ đến cái tên "không tước bạch liên hoa" kia dường như cũng mang họ Cố, có lẽ là cũng liên quan đến gia tộc Cố gia này đi nên bèn khoác lác vài câu.

Cô nói: "A Nhạc, em xem chị hiện giờ này, không phải chị nói đùa chứ có lẽ chị cũng có thể quen được một trong hai người họ đấy, anh hai, cha, hai người có muốn con rể cùng em rể xuất sắc như họ không? Con dẫn về một trong hai. "

Vân Từ Luân: "..."

Lam Cẩm Hi: "..."

Vân Nhạc: "..."

Tương Mịch: "..."

Cả căn phòng đều không một ai nói nên lời với cô, chỉ có một mình Vân Huân là cười lên tiếng, sau đó liền quay sang vỗ vai Vân Từ Luân đứng bên cạnh nói: "Xem em gái con đi. "

Vân Từ Luân khẽ nhếch môi, lắc đầu nhìn cô có vẻ bất đắc dĩ nhưng lúc sau lại trầm ổn hòa theo em gái: "Cũng không phải là không thể có em rể như họ, nếu nói hai bên không có quan hệ thì không có thật, nhưng nếu nói về công việc thì lại có quan hệ, Cố thị cùng Vân thị hợp tác với nhau cũng không ít, hiện tại Tiểu Tịch chính là càng lớn càng xinh đẹp, những người theo đuổi con bé chắc cũng không ít đi? "

Lam Cẩm Hi nghe Vân Từ Luân nói thế, không tự chủ mà biến sắc mặt, ngay cả Vân Nhạc kế bên cũng không tốt hơn là bao.

Nhưng cô nào có để tâm, Vân Tịch gạt đầu, mỉm cười nói: "Vâng, em có thể kết giao bạn bè với họ nha. "

Vân Nhạc cuối cùng nghe hết nỗi liền nhỏ giọng nói: "Cũng chỉ dựa vào sắc đẹp, tam vị Cố gia không phải ai cũng đam mê sắc đẹp. "

Vân Tịch nghe vậy, nụ cười bên môi vẫn giữ, thần hình khẽ động, làn váy khẽ xoay, có chỗ lát đã mặt đối diện với cô ta: "A Nhạc, ai cũng chẳng dựa vào sắc đẹp chứ? Ba vị thiếu gia kia xuất sắc hơn người, cứ xem như họ không ham mê sắc đẹp, nhưng trong cuộc sống này sắc đẹp chính là trên hết và chính là cái lợi cho mọi người, giả dụ như trong giao tiếp chẳng hạn? Em cứ thử để gương mặt bình thường ra đường, coi ai dám nhìn em bắt chuyện làm quen? "

Vân Nhạc bị cô nói cho biến sắc mặt, ý cô nói chính là chính cô ta cũng dựa vào nhan sắc của mình thì vì sao cô lại không thể? Cuộc sống này sắc đẹp và tiền tài là trên hết, không có tiền vậy phải cũng có sắc? Muốn có nhiều người vây quanh mình, trước tiên nhan sắc cũng không thể không thiếu, cô có gương mặt xinh đẹp không có nghĩa là cô sẽ dùng nó trong những mục đích xấu gì để đạt được thứ mình muốn, sáu năm nay bạn bè của cô không ít nên cũng một phần về cách giao tiếp của cô không tệ và nhan sắc này, còn Vân Nhạc, cô ta có nhiều người vây quanh, nhiều bạn bè bên cạnh dĩ nhiên cũng dựa vào nhan sắc mà có ra, nếu thử bôi đi lớp phấn son đó coi ai thèm nhìn cô ta chứ đừng nói gì đến là giao tiếp làm quen?

Vân Nhạc nghe ra lời cô nói có ý tứ châm chọc che giấu, cô ta tức giận nhất thời kim nén không được liền cá giận nói: "Ba vị Cố thiếu đó gặp không ít người đẹp hơn chị đi, vậy họ chắc cũng không muốn tiếp xúc với chị chứ đừng nói gì đến bắt chuyện làm quen? Họ có thân phận, có địa vị thế nào không ai là không biết, chị còn muốn đem một trong hai người về làm rể của Vân gia? Cho là chị có thể đi, nhưng ai biết được chị đã dùng cách gì? "

Nói mập nói mờ như thế, rõ ràng là đang châm biếm, cô tình nói ba vị kia đã gặp không ít người đẹp như cô, có khi lại còn đẹp hơn cô nhưng họ vẫn có thêm đề mắt đến đâu? Huống chi có lại muốn đến làm quen với họ? Họ có thân phận gì, địa vị gì dĩ nhiên ai nấy trong đất thành phố S này đều biết, đầu thế nói muốn lấy một trong hai người về làm chồng, đặt về Vân gia làm rể là được đâu? Cứ cho là Vân Tịch có thể làm được điều đó với vị nhị thiếu gia Cố Duệ Hiền kia đi, nhưng chắc chắn sẽ dùng đến một ít thủ đoạn nào đó để dẫn được anh ta về đây.

Cô ta vừa nói xong, tất cả mọi người ai nấy trong căn phòng cũng đều biến sắc mặt, mà Vân Nhạc lại cứ cho lời mình nói là không có sai nên cũng không nhìn đến sắc mặt của mấy người này, cô ta chỉ để ý đến mỗi Vân Tịch, muốn xem thử xem cô sẽ có phản ứng gì trước những lời này.

Nhưng phải làm cho cô ta thất vọng rồi, Vân Tịch gương mặt xinh đẹp trước sau vẫn giữ vẻ điềm tĩnh thản nhiên như thường, như thể trước những lời Vân Nhạc nói chính là mây may không chút can hệ cũng không chút ảnh hưởng đến cô làm Vân Nhạc cũng chẳng thế nào đoán được cô đang suy nghĩ điều gì, nếu Vân Tịch thật sự có chút biểu tình thay đổi như tức giận gì đó mà che giấu thế này thì cô ta thật sẽ khen một câu: Che giấu tốt. Nhưng đằng này cô chính là mây may không chút xúc cảm a.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Quân Sủng Hôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 34: Vẫn là em đủ tài giỏi nắm được trái tim anh ấy

Trương Mịch cảm thấy bầu thay đổi, thậm chí không ổn, bà ta trong lòng tức giận, cũng không ngừng âm thầm mắng đứa con này làm sao lại có thể lỗ mãng trước mặt mọi người như vậy, Cẩn Hi còn ở đây nha.

Bà ta là người đầu tiên lên tiếng trước phá vỡ cục diện này, tức giận mắng: "Vân Nhạc! "

Vân Nhạc gạt mình, lúc này mới nhận ra mình đã quá thất thố rồi, ban nãy vì quá tức giận mà đã nói ra những lời không hay ý đẹp trước mặt mọi người như thế, cô ta dè dặt sợ hãi, thậm chí an ủi mình vài câu sau đó bày ra một bộ bạch liên hoa, dùng sức cắn lưỡi, cảm xúc đau đớn truyền đến khiến đôi mắt hơi đỏ hồng, cô ta e dè ngán mặt nhìn Lam Cẩn Hi bên cạnh, chỉ thấy Lam Cẩn Hi lúc này gương mặt vô cùng khó coi.

Vân Nhạc: "Anh Cẩn Hi, em...em thật không cố ý nói như thế với chị. "

Nhưng Lam Cẩn Hi lại chỉ vẫn nhủu mày không nói, lúc này người lên tiếng tiếp theo lại chính là Vân Từ Luân.

Vân Từ Luân sắc mặt âm trầm, lạnh lùng mang theo chút sự trào phúng nói: "Tự nhận mình tài trí hơn người, thân là danh môn khuê nữ thì có thể nói ra những lời đó hay sao? Đặc biệt người cô nói lại là chị cô!"

Vân Nhạc rụt rè đưa mắt nhìn lướt qua Vân Từ Luân rồi đến Vân Huân, hai người này chính là người yêu thương Vân Tịch nhất, nên khi Vân Nhạc nói như thế, gương mặt của họ dĩ nhiên là không tốt.

"Anh hai, em xin lỗi. "

Vân Huân trầm mặc nhắc nhở: "Người nên nhận lời xin lỗi này là Tiểu Tịch. "

Vân Nhạc âm thầm cắn môi, nhẹ văng một tiếng sau đó đối diện với Vân Tịch: "Chị, em xin lỗi, là em đã sai. "

Vân Tịch: "Không sao, cơ mà em nói cũng không có sai, đúng là họ thân phận cao quý, gặp không ít người đẹp hơn chị, chị cá là ngay cả anh Cẩn Hi cũng em cũng như thế. "

Vân Nhạc gương mặt bỗng không được tự nhiên, cô ta biết Vân Tịch chắc chắn sẽ nói ra những điều gì không hay nhằm vào mình.

Vân Tịch nhếch môi cười, phải đó, cô chính là sẽ cho vị em gái này biết thế nào là "tài ăn nói đúng sai". Nói tôi dùng thủ đoạn sao? Vậy để tôi chỉ điểm cho mọi người một chút.

Cô nói: "Anh Cẩn Hi của em cũng rất xuất chúng, gặp phụ nữ dĩ nhiên sẽ có những người xinh đẹp như chị hoặc là hơn, trong thế gia vọng tộc có không ít thiên kim tiểu thư, mà trong showbiz lại cũng có không ít các nữ nghệ sĩ hay người mẫu, chị không phải là có ý gì nhưng trong số những người đó, anh Cẩn Hi chịu để ý và yêu em thì em thật may mắn, sắp tới lại còn sắp đính hôn nữa nha, chị cùng anh Cẩn Hi quen biết nhau nhiều năm như thế, lại còn từng có một đoạn tình duyên cũng xem như đủ lâu, nhưng cuối cùng thì, ài, vẫn là em đủ tài giỏi nắm được trái tim anh ấy. "

Vân Nhạc giận muốn run cả người nhưng lại không thể làm gì được cô, ngay cả Lam Cẩn Hi nghe cô nói như thế, ngoài có một chút sự hổ thẹn thì chính là trầm mặc.

Vân Huân cùng Vân Từ Luân nghe cô nói như thế cũng không cho rằng là sai hay đúng, họ cứ đứng sau lưng cô như thế, cô muốn nói gì, làm gì họ cũng đều không can thiệp. Điều này lọt vào trong mắt Trương Mịch lại cho thấy họ chính là quá mức dung túng Vân Tịch, khiến con gái bà bị có ức hiếp đẩy từng bước một vào đường cùng, mà Lam Cẩn Hi bên cạnh như cảm thấy hổ thẹn, cảm thấy có lỗi với cô nên cũng không lên tiếng cái gì.

Ý tứ rất rõ ràng, Vân Nhạc rõ ràng là so với những người khác cùng cô, cô ta cũng kém cũng chỉ đẹp với mức tầm tạm, chỉ là sinh ra có gương mặt một chút đẹp dễ xinh xắn chứ không được gọi là quá mức xinh đẹp như các thiên kim khác hay là những nghệ sĩ nữ cùng các người mẫu ngoài kia, cô ta luôn dùng bộ mặt này cùng một chút tài diễn xuất làm ra một bộ yếu đuối đáng thương cần người che che chở chở cho mới lấy được lòng thương cảm của người khác cùng sự yêu mến của họ. Cô và Lam Cẩn Hi rõ ràng quen nhau từ rất lâu, đoạn tình cảm cũng không thể nói là dài mà còn có thể dài hơn, so với sáu năm này của cô ta và Lam Cẩn Hi hiện tại có khi còn vượt qua, trước kia tuy bị mặt yêu nhau, nhưng tình cảm hai người rõ tốt, họ còn hứa hẹn sau khi du học trở về chắc chắn sẽ đính hôn, nhưng coi đi, du học chưa đầy hai năm sau cô và Lam Cẩn Hi đã chia tay, lúc về nước chính là chỉ có một mình Vân Nhạc về cùng Lam Cẩn Hi, sau cùng thì họ chính là công bố yêu nhau, này còn không phải do Vân Nhạc ở phía sau động tay động chân thì là gì?

Người ngoài không biết nhưng có những người trong cuộc lại hiểu rõ bộ mặt thật của Vân Nhạc là như thế nào, ngoài mặt thanh thuần yếu đuối, nhưng có ai biết bên trong chính là một bộ mặt xấu xa, luôn âm mưu tính kế cướp đoạt người yêu của chị mình như thế?

Vân Nhạc: "Chị...em, em biết chị vẫn còn giận chuyện này, nhưng em và anh ấy là thật sự yêu nhau. "

Vân Tịch nở nụ cười: "Nha? Yêu nhau? Anh Cẩn Hi sau khi chia tay với chị xong liền cùng em trở về Trung Quốc công bố mối quan hệ, vậy có nghĩa là gì? Lẽ nào sau lưng chị, em và anh ta từ lâu đã yêu nhau? "

Vân Từ Luân cùng Vân Huân không hện mà ném ánh mắt sắc lạnh về phía Lam Cẩn Hi, tiểu tử to gan, vậy mà nó lại dám ở sau lưng Tiểu Tịch, từ lâu đã có một mối quan hệ khác với người khác?

Vân Nhạc: "Chị, ý em không phải như thế, chị đừng nói anh Cẩn Hi như vậy. "

Vân Tịch: "Vậy thì thật xin lỗi, chị cứ nghĩ ý của em là như thế. "

Lam Cẩn Hi đứng bên cạnh rút cuộc im lặng hết nói: "Tiểu Tịch! "

Vân Tịch: "Nha, chuyện này cũng không phải là do tôi trước, là giải nhân của anh bắt nguồn trước sau đó tiện miệng lời chuyện này ra nói. Không phải anh lại ở trước mặt mọi người, một lần nữa nói tôi bụng dạ hẹp hòi, nhờ lại chuyện cũ mà ức hiếp A Nhạc chứ? "

Miệng lưỡi của cô rút cuộc cũng khiến cho Lam Cẩn Hi phải im bất không thể phản bác, rút cuộc thì không một ai mở miệng nói, cô mỉm cười.

"Dù sao thì hai người sắp đính hôn, tức là cũng sắp thành người một nhà đi? Nếu vậy ra mắt xong mọi người phụ trương lại, mong rằng Lam thiếu đây sẽ một lòng một dạ với A Nhạc chúng tôi. "

*Mọi phụ: em rể

Cô nói lại rất ra dáng của một người chị tốt, trước khi em gái kết hôn thì chính là "cánh cáo" em rể tương lai giống như bao gia đình khi có con gái kết hôn thì cha và mẹ chính là ngấm ngấm cảnh cáo con rể như vậy, chỉ khác ở chỗ là Trương Mịch cùng Vân Huân không có nói mà lại là cô mà thôi.

Tuy là nói theo ý đó, nhưng chính Lam Cẩn Hi bỗng nghe ra được một ý khác, cô chính là ám chỉ một điều nhỏ với anh ta, vẫn mong anh ta sẽ một lòng yêu thương Vân Nhạc, đừng như năm đó lại hứa hẹn điều gì với cô, xong lại quay lưng mà tiến đến với Vân Nhạc, đây cũng chẳng phải là một lòng yêu thương gì đâu.

Lòng bàn tay không tự chủ bắt gác cuộn chặt, nhìn nụ cười bên môi cô, Lam Cẩn Hi bỗng nhớ về những kỷ niệm trước kia của hai người, trong lòng chính là dâng lên một nỗi chua xót.

"Tiểu Tịch anh... "

Chính là ngay lúc Lam Cẩn Hi muốn mở miệng nói điều gì, lão quân gia bỗng gõ hai tiếng gõ cửa, tiếp đó là giọng ông vọng vào, "Tam tiểu thư, cô có khách. "

Khách? Vân Tịch hơi giật mình lập tức đi và nghe mình có khách, chính là cô nhớ bản thân mình trước kia không có bao nhiêu bạn bè, mà dù cho có cũng không thân, không có một ai đến tìm cô chứ đừng nói gì là đến thăm cô, nhưng lại là ngay lúc cô vừa trở về đã có khách?

Là ai? Tên tộc vãng kia không đến nỗi rành rồi đến tìm cô, hẳn có việc làm rồi, vậy ai là "khách" nhỉ?

Vân Tịch nói vài ngắn gọn câu với mọi người rồi độc thân một mình ra ngoài xem vị khách kia là ai, vì cô bỗng có dự cảm mình vẫn nên ra ngoài xem chứ không nên mời người "khách" ấy vào trong.

Và rút cuộc thì dự cảm của cô cũng đúng vì ý định đã không mời vị "khách" này vào trong.

Trước mặt cô chính là một người đàn ông trẻ tuổi mặc trên người quân phục chính tề, hai bên trái phải anh ta chính là năm sáu người đàn ông khác cũng mặc trên người quân phục, thoạt nhìn nhìn họ có vẻ nghiêm túc đến đáng sợ.

Thủ trưởng tượng xem, vừa bước ra khỏi cửa liền trông thấy mấy anh trai mặc trên người quân phục, tay phải vác súng, mỗi người đứng nghiêm nghị hai bên, về mặt lại hết sức cẩn trọng sẽ như thế nào?

Vân Tịch: "... "

Người mặc quân phục đứng đầu cũng đứng giữa hai bên chắc có lẽ là trưởng nhóm của nhóm nhỏ này, nhìn tình huống trước mặt có vẻ hơi khoa trương, như thế họ đến chính là muốn bắt người nào đó.

Vân Tịch hơi nhướng mày, gương mặt vẫn là một bộ điềm tĩnh không mấy may một chút bị tác động mà đánh giá vị trưởng nhóm trước mặt này, người này sở hữu vóc dáng cơ thể cao lớn, thần sắc nghiêm nghị lạnh lùng in trên gương mặt anh khiến làm người ta bỗng sinh ra một cảm giác e dè áp lực vô hình nào đó không dám đến gần, từ đầu đến cuối chân, bất kể là quần áo hay giày mang đều từ quân nhân mà ra, tay áo được xấn lên đến khuỷu tay làm lộ ra cánh tay da trắng chắc cùng làn da màu lá mạ cực mạnh mẽ.

Nhìn thấy có người xuất hiện tiến về phía trước, ánh mắt anh ta khẽ động, phát hiện trước mặt là một cô gái xinh đẹp tràn đầy sắc xuân, gương mặt của cô vẫn điềm nhiên bình tĩnh như thế quả thật có hơi khiến cho anh ta lòng mày khẽ động.

Một cô gái nhỏ nhắn như thế, bất kể là người phụ nữ nào hay người bình thường nào, đối mặt với anh ta đều sẽ nảy sinh một cảm giác sợ hãi khiến họ phải e dè trốn tránh, còn chưa kể dưới tình huống gặp phải tiểu đoàn quân nhân tay vác súng đến nhà như thế này mà cô gái này vẫn mây mây không chút thay đổi khiến anh ta quả thật có chút ngạc nhiên, nhưng dù cho có hay không ngạc nhiên dưới tình huống này, trên gương mặt kia chính là không chút thay đổi.

Anh ta hướng cô trầm ổn cất giọng: "Cô là Vân Tịch?"

Vân Tịch: "Các anh tìm tôi?"

Người đàn ông nọ không đáp, bỗng dừng tay lại, phía sau chợt tiến lên hai vị quân nhân khác, bọn họ bước về phía cô, sau cùng chính là mỗi người hai bên kẹp cô ở giữa, dưới tình huống này, Vân Tịch bỗng nghĩ thiếu điều nữa chính là bọn họ xách cô lên và lôi đi nữa thôi.

"Vân tiểu thư, làm phiền theo chúng tôi một chuyến. "

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Quân Sủng Hôn* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 35: Cùng lắm là cao hơn cảnh sát một bậc

Ngồi trên chiếc xe Mercedes-AMG G63, phía trước ngoài có hai anh trai quân nhân ra, thì cô lại được một mình ngồi phía sau, cả không gian tĩnh lặng, ngoài tiếng xe cộ bên ngoài, bên trong không có một ai nói chuyện, cái vị trường nhóm kia, dĩ nhiên là cô phải đi chung xe cùng anh ta, vị này ngoài mặt lạnh và mặt lạnh ra thì cô thấy chính là cứng nhắc như một khúc gỗ.

Nhìn anh ta, cô bỗng cảm thấy nhớ đến gương mặt gỗ của đại sư huynh, đẹp thì đẹp đó, nhưng cứ như một khúc gỗ sống thì nhìn thật khôi hài, đại sư huynh chính là từ lúc sinh ra khuôn mặt vốn đã lạnh lùng sẵn nên cứng nhắc vẫn là mãi cứng nhắc, luôn trở thành đối tượng bị trêu đùa của cô và nhị sư huynh.

Vừa trở về chưa được bao lâu mà cô bỗng biến mất như thế, anh trai và cha chắc chắn sẽ lo lắng lắm đấy, mà trước khi đi cô lại quên để lại lời nhắc nhủ, ài, thậm kê không ổn một tiếng sau đó lấy điện thoại ra, vừa mở điện thoại lên thì chính là hơn mười cuộc gọi.

"..."

Ai da, mười cuộc gọi của cha và mười ba cuộc gọi của anh trai, sao cô lại quên mở chuông điện thoại lên chứ nhỉ? Có đi như thế, bác Diên hằng là nói với họ rằng có quân nhân tới nhà tìm và bắt cô đi như thế, nên đã khiến họ mới lo lắng cấp tốc gọi đến cho cô?

Vân Tịch càng nghĩ lại càng có chút đau đầu, gì vậy chứ, cô chỉ là vừa mới về nước không bao lâu mà sao chuyện gì chuyện nấy cũng tìm đến cô vậy? Đêm qua vừa thất thân đã thôi, về nhà chạm mặt người yêu cũ, sau hồi thì chính là bị "ấp giải" đi như thế? Lẽ nào trước khi về nước cô không xem lịch ư?

Đang lo đang nghĩ, điện thoại bỗng một lần nữa đổ chuông, lần này thì chính là lại anh trai của cô.

"Anh? "

Vân Từ Luân ở đầu dây bên kia cuối cùng cũng gọi được cho cô, anh vui mừng không thôi: "Tiểu Tịch em không sao chứ? Anh và cha đã gọi cho em rất nhiều lần nhưng không được. "

Vân Tịch: "Thật xin lỗi, là do em để chế độ im lặng, anh, em không sao, anh và cha đừng lo lắng, em đi có chút việc sẽ về, vì đi quá vội nên chưa kịp nói gì với mọi người. "

Vân Từ Luân: "Việc bận? Là chuyện gì mà đến ngay cả quân nhân lại tìm đến tận cửa đưa em đi như thế? "

"..." Em có thể nói rằng em cũng không biết có được không, là bọn họ tự dừng tìm đến cửa xong lại lôi em đi như thế.

Vân Tịch: "Anh, anh đừng lo lắng, là quân nhân tìm đến cửa chứ có phải là cảnh sát tìm đến cửa đâu? "

Vân Từ Luân: "Chính là bởi vì quân nhân đến cửa tìm bắt em đi nên anh mới phải lo lắng! "

Vân Tịch: "Sao lại nói là bắt đi được chứ? Em có phải tội phạm gì đâu, chỉ là quân nhân thôi mà, cùng lắm là cao hơn cảnh sát một bậc, quân nhân tìm đến cửa còn hơn là được cảnh sát mời đi, như thế sẽ càng khiến em thêm nổi bật, tương đương em phạm tội giết người hay cướp của gì đó mới phải lo lắng. "

Cô vừa dứt lời, hai con người ngồi phía trên hơi động lồng mày, chỉ là cao hơn cảnh sát một bậc?

Vân Từ Luân nói: "Cái con bé này, lúc này mà còn nói được những lời như thế, cảnh sát đến tìm đã nổi bật, huống hồ chính em ban nãy đã nói, quân nhân cao hơn cảnh sát một bậc vậy họ đưa em đi tức em sẽ càng nổi bật hơn một bậc? "

"Anh, em không chơi chữ đâu. " Ngừng một chút cô lại nói: "Anh và cha không cần lo lắng cho em, em sẽ về sớm. "

Vân Từ Luân: "Hử, muốn về chừng nào đó thì về, đi thêm sáu năm nữa cũng không sao. "

Vân Tịch nghe anh nói thế bỗng bật cười, anh trai cô vậy mà lại còn giận cô vì chuyển đi sáu năm kia sao? Từ năm cô cùng Lam Căn Hi du học chính là được hai năm, Lam Căn Hi vì phải trở về tiếp quản công ty nên đã cùng Vân Nhạc quay về Trung Quốc trước, còn cô, cô cũng chính vì một phần đoạn tình yêu kia với Lam Căn Hi mà không muốn về cùng nên mới quyết định về sau, nào ngờ đi một cái đã sáu năm? Lý do phải đi thêm bốn năm cùng cô của hiện tại, tất cả là đều phải nhờ vào đối mẹ con nào đó rồi, nếu không phải nửa năm trước cô được đại sư huynh cùng nhị sư huynh cứu, bây giờ chắc hẳn cô đã không còn ngồi đây được rồi, cũng đã không thể trở về gặp lại được cha và anh trai.

Hai anh em nói vài ba câu sau đó thì kết thúc cuộc gọi, Vân Từ Luân bên kia vừa tắt cuộc gọi xong cùng em gái liền bị Vân Huân bên cạnh trách mắng.

"Thằng nhóc này, nói cái gì với em gái con vậy hả? Cái gì mà đi thêm sáu năm nữa hả? Con bé đi như thế có phải con chê đã chưa đủ lâu rồi hay không? "

Vân Từ Luân cười khỏ, anh trầm ổn nói: "Cha, người bình tĩnh một chút, dù cho con bé có muốn đi thật, con cũng sẽ tìm về bằng được mà. "

Vân Huân chỉ hừ một tiếng xong lại nói về chuyện chính mình cần muốn nói: "Em con sao rồi? Con bé không sao đó chứ? "

Vân Từ Luân gật đầu đáp: "Vâng, con bé ổn, chỉ là có việc nên đi gấp vậy thôi. "

Vân Huân nghe vậy hàng nhướng mày: "Việc bận gì mà ngay cả quân nhân cũng phải tìm đến cửa đưa đi? "

Vân Từ Luân bày ra một bộ dáng nghiêm túc, nói: "Cha, việc này có lẽ khá quan trọng nên bạn của con bé mới phải người đến hộ tống đưa đi, có lẽ là vì quân nhân an toàn nên mới bảo họ đến. "

Trước hết tuy bất có phải là vậy hay không nhưng vẫn là nên nói thế để ông không phải lo lắng quá nhiều, anh chỉ cần biết Tiểu Tịch không có chuyện gì xảy ra là tốt rồi.

Vân Huân nghe con trai nói bỗng cũng suy nghĩ, Tiểu Tịch từ khi nào lại quen được một người bạn làm trong quân nhân rồi? Chơi lớn như thế, còn mời họ đến tận cửa đón con bé đi nữa chứ.

Nếu Vân lão gia mà biết những lời Vân Từ Luân nói là giả, hằng sẽ mắng một trận và than thở anh em chỉ giỏi bao che cho nhau.

Phía bên kia, Vân Tịch vừa tắt cuộc gọi xong, ánh mắt bỗng lia tới hai người ngồi phía trước, môi mím lại, không nện được rốt cuộc cô cũng hỏi: "Này, rốt cuộc là tôi đã phạm vào tội gì mà phải nhờ các vị đến đón đưa thế? "

Hai con người ngồi phía trước làm như nghe không thấy lời cô nói, vẫn là một phong thái nghiêm túc giữ bụng miệng mình.

Cô lại nói: "Các vị đại ca, hãy nói chút gì đi chứ? Các anh tự dừng xông đến nhà dân bắt người đi như thế có phải hay không rất không thỏa đáng? Hơn nữa đây còn là một cô gái nhỏ nữa a. "

Vị quân nhân được xem như trưởng nhóm vẫn không chút động dẩy, chỉ là môi anh ta hơi mím lại.

Thấy họ lại làm như không nghe thấy, cũng không trả lời, Vân Tịch lại kiên nhẫn, lần nữa mặt dày hết luyện thuyền này đến luyện thuyền nọ, hai người này trước nay chưa gặp phải ai nói nhiều như cô, mà miệng lưỡi của Vân Tịch nói

thế nào ai nói cũng không lại, nhiều lần như thế rốt cuộc họ cũng không chịu được, vị trưởng nhóm quân nhân kia nói.

"Vân tiểu thư, cảm phiền yên lặng một chút. "

Vân Tịch: "Cuối cùng cũng chịu nói chuyện với tôi, anh trai quân nhân, tôi rốt cuộc đã làm ra chuyện gì rồi sao? Vì sao lại đến nhà bắt tôi đi như thế? Các anh là quân nhân, đâu phải cảnh sát? "

"Cấp trên hạ lệnh, thân là cấp dưới chỉ có thể nghe theo không thể hỏi nhiều. "

Ý anh ta muốn nói tức là cấp trên của anh ta hạ lệnh xuống đến Vân gia bắt cô đi, anh ta thân làm cấp dưới cũng chỉ có thể nghe theo chứ thật cũng không biết chuyện gì.

Vân Tịch: "Dù vậy vậy không cần phải khoa trương đến thế? Tôi chỉ vừa mới về nhà chưa được mấy tiếng các anh năm, sáu người mặc quần phục đến cửa, tay vác súng đem tôi đi như thế thật sự sẽ khiến cho người ta dễ sinh hiểu lầm. "

"Chúng tôi là quân nhân, không phải cảnh sát, chỉ cần họ sẽ không nghĩ cô phạm vào tội cướp bóc hay giết người, thanh danh của quý tiểu thư sẽ ổn. "

Đó là điều đương nhiên rồi! Chỉ là họ sẽ phải thắc mắc vì sao tôi lại bị tống người năm, sáu quân nhân các anh đến cửa tìm và mang đi thế thôi.

Người nọ bỗng nhận được một cuộc gọi đến, anh ta ần nhẹ trên chiếc máy đeo trên tai, kết nối đến cuộc gọi.

Không biết người gọi đến đó có phải là cấp trên của anh ta hoặc là một người cùng cấp với anh ta hay không mà người nọ trả lời lại rất bình thản, trầm ổn mà nói tôi đáp lui.

"Ừ, đã xong, chúng tôi hiện đang tới đó...sao? Đến thẳng nhà luôn ư? Được, tôi biết rồi. "

Vân Tịch suy nghĩ có chút đắn chiều, người nọ gọi xong cuộc gọi, trong xe lại tiếp tục quay về một mảnh yên tĩnh như ban đầu, cô buồn chán với sự yên tĩnh này nên hết nghịch nghịch điện thoại xong lại tới ngồi sát bên cửa sổ, lộ mặt ra ngoài ngắm nhìn cảnh vật.

Không biết đã qua bao lâu mà cô chỉ biết có lẽ rốt cuộc cũng đã đến nơi, vị trưởng nhóm kia không biết đã làm cái gì mà khi họ dừng xe đứng trước cánh cổng sắt lớn bên ngoài thì bỗng nó được mở lớn ra hai bên, cổng lớn đã mở, chiếc xe Mercedes-AMG G63 theo đó lăn bánh chạy vào bên trong. Vân Tịch quay mặt lại phía sau nhìn, chỉ thấy không một bóng người đứng đó, cánh cổng sắt lớn kia chính là tự đóng lại.

Chiếc xe chạy khoảng chừng thêm năm phút nữa, chạy qua một khu đất tràn đầy cây cỏ hoa lá, dường như đây là một khu sân vườn rộng lớn, Vân Tịch nhìn thấy cách đó không xa có một đài phun nước lớn, thăm nghĩ nơi đây còn lắm tiền hơn ở Vân gia, thì rốt cuộc chiếc xe cũng dừng lại.

Người nọ quay mặt xuống nhìn cô nói: "Vân tiểu thư, xin mời đi theo. "

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Quân Sủng Hôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 36: Tiệp Nam Nhân?

Nơi đây rõ to còn lắm tiền! Nội không ở bên ngoài với diện tích rộng lớn chỉ làm một sân vườn thôi, thì bên trong cứ như một tòa lâu đài vậy.

Căn nhà trước mắt có kiến trúc to lớn được xây theo kiểu Châu Âu, cánh cửa gỗ to lớn với hai cánh cửa khép chặt, khi cô cùng người nọ tiến đến thì nó bỗng được mở bật ra, cửa vừa mở cũng là lúc có một giọng nói từ bên trong nổi vọng ra ngoài.

"Đến rồi, Ngón a cậu có vẻ hơi chậm? "

Mặc Ngón không mặn không nhạt nói: "Kẹt xe. "

Vân Tịch theo tiếng nói nhìn đến, chỉ thấy trước mặt cô đi đến phía họ là một người đàn ông thân mặc quần phục chỉnh tề, dù cũng là một quân nhân, nhưng người này lại không giống với tên bên cạnh cô, con người phía trước từ trên xuống dưới phảng phất sự âm áp, dịu dàng như gió xuân khiến cho người ta nảy cảm giác gần gũi, ngay cả cô cũng cảm như thế.

Vân Tịch theo thói quen liền đánh giá người này, người này tuy to lớn nhưng là thuộc tuýp người cao gầy, mặc bộ quần phục trên người nhìn vào cũng rất đẹp trai, khuôn mặt tuấn lãng, ngũ quan anh tuấn cùng khung xương mặt hoàn hảo, nhưng là, tóc anh ta có phần đặc biệt, là màu cam đất a.

Doãn Từ Hy khuôn mặt ngập tràn ý cười in trên gương mặt tuấn lãng kia, đôi chân thon dài không nhanh không chậm thân nhiên tiến về phía họ, hai tay dút vào túi quần ra vẻ thong dong lười nhác nhưng lại có phần quyền rũ.

Đôi con người nhạt màu bỗng dỗi xuống con người nhỏ nhắn đứng phía sau Mặc Ngón, Doãn Từ Hy nháy mắt đã trở nên hóm hờ.

"Nha, lẽ nào người boss muốn cậu đi bắt lại là một cô gái nhỏ nhắn này sao? Chào em, anh là Doãn Từ Hy. "

Doãn Từ Hy là một con người gần giống với bốn chữ "hào hoa phong nhã", tính tình dễ gần thân thiện lại hay thích cười nên đã lấy lòng không ít các cô gái, cũng được xem như công tử thế gia.

Mà tính tình Vân Tịch cũng gần giống như Doãn Từ Hy, bản thân cô cũng tự nhìn nhận mình hòa đồng cùng "thân thiện".

Cô mỉm cười gật đầu: "Xin chào, tôi là Vân Tịch. "

Doãn Từ Hy nhìn nhận cô gái trước mặt này thật sự rất xinh đẹp, bây giờ anh ta mới phát hiện, trên gương mặt nhỏ nhắn này, lớp phấn son hầu như có cũng như không, bởi vì những đường nét trên gương mặt Vân Tịch như thể được đục ra từng một bức tượng điêu khắc nào đó, sắc sảo hoàn mỹ mà không ai có được, hầu hết gặp qua phụ nữ đẹp, phần son chính là yếu tố không thể thiếu, bởi nó sẽ giúp cho họ làm nổi bật lên những gì mình có trên gương mặt, nhưng là Doãn Từ Hy là lần đầu gặp qua một cô gái như cô, dù có hay không những thứ kia, cô đều vẫn xinh đẹp.

Chỉ là---Vân Tịch?

Doãn Từ Hy như thể rất ngạc nhiên, hỏi: "Nhị tiểu thư Vân gia, Vân Tịch? "

Vân Tịch gật đầu, cảm thấy cũng không có chỗ nào lạ, nhưng là tại sao gương mặt anh ta lại có phần thay đổi? Gượng gạo ư?

Vân Tịch: "Có chuyện gì sao? "

Doãn Từ Hy lắc đầu xua tay: "Không có, không có chuyện gì. "

Tuy là nói như thế, nhưng là cô lại nhạy cảm phát giác ra có chuyện gì đó mà anh ta đang muốn giấu, vốn là cũng không muốn quan tâm nhưng điều này lại có liên quan đến cô?

Mặc Ngón liếc nhìn hai người, trầm ổn cất giọng: "Mọi người đang đợi. "

Doãn Từ Hy: "A phải rồi nhì, mọi người đang ở bên trong, chúng ta mau vào. "

Được giải vây, Doãn Từ Hy có vẻ mới không đi theo, nói xong cũng ôm quyền ưu tiên mình đi trước, Vân Tịch hơi bủi bủi mới rốt cuộc cùng Mặc Ngón theo phía sau.

Trên đường đi đến đây cô đã quan sát không ít, phía ngoài sân đã đủ rộng như thế, bên trong nhà như còn muốn rộng hơn! Sân nhà lấp đá hoa cương, đồ vật bố trí tuy không nhiều nhưng lại là vật bảo bối có một không hai, chỉ cần liếc mắt nhìn bữa một cái cũng lên cả mấy chục vạn chứ ít, mà đáng này họ lại cứ để đây bày bày bố trí như thế, quả nhiên chỉ đơn giản đem ra cho đẹp nhà chứ không hề quan tâm có mắt hay không, mà cũng đúng thôi, nhà an ninh như thế, sợ trộm vào lấy mới lạ.

Ài, cô lại lạnh rồi lo chuyện không đâu của người khác nữa rồi.

Doãn Từ Hy đưa tay gõ lên cửa hai tiếng, Vân Tịch đứng phía sau chỉ nghe thấy bên trong bỗng vọng ra ngoài một giọng nói cho phép tiến vào, nhưng là, người nọ lại nói chỉ cho phép cô tiến vào, hai người kia phải ở ngoài.

Mặc Ngón không nói gì, lặng lẽ đứng sang một bên, Doãn Từ Hy xoay người nhìn cô mỉm cười: "Vân tiểu thư đừng sợ, xin mời. "

Anh ta lịch thiệp đứng sang một bên, tay chìa ra theo động tác mời.

"..."

Trên mặt tôi có vẻ hồi lâu sao?

Vân Tịch tiến lên phía trước, tay nắm lấy nắm tay cửa sau đó đẩy cửa tiến vào, đây dường như không phải phòng khách đi, nhìn gian phòng xung quanh này giống như một thư phòng vậy.

Cả căn phòng nhìn cũng không có sức sống mấy, tông màu chủ đạo là màu xám tro, phòng ốc gọn gàng lại có diện tích rộng, rèm cửa hai bên khép chặt khiến những ánh sáng bên ngoài không lọt nổi dù chỉ một tia sáng, mặc dù là buổi sáng, nhưng người này lại biến căn phòng trở nên u tối thế này.

Có vẻ như chủ nhân căn phòng này thích ở dạng kiểu không gian này đi? Vân Tịch nghĩ thầm trong bụng, con người này cũng thật kỳ lạ, nhưng cái căn phòng âm u thế này, nó bắt giác lại bỗng làm cô nhớ đến căn phòng đêm qua.

Còn đang suy nghĩ, bỗng một lực đạo mạnh mẽ nào đó úp tới, Vân Tịch nhảy bèn vội lách người tránh đi, nhưng người nọ lại có vẻ như không muốn buông tha hoặc là đang thử thăm dò cô, cơ thể nhẹ nhàng lần nữa né tránh, chân vẩy theo động tác của cô mà khẽ xoay tròn như đang nhảy múa, ánh mắt có chột tới đi, người này lợi dụng ăn mình trong đây, lại giấu đi hơi thở khiến cô không thể nhận định là hẳn đang ở hay không trong căn phòng này, dù biết từ đầu có người ở đây nhưng là cô lại không thể khẳng định được vị trí, nếu không phải do có thân thủ nhanh nhẹn cùng trực giác nhạy bén, chắc hẳn đã trúng chiêu.

Cố Duật Phi ăn mình vào góc tối, nhìn cô gái đang cảnh giác đứng đó mà đôi môi không tự chủ được khẽ nhếch.

Thân thủ nhanh nhẹn, trực giác nhạy bén, đây thật sự chỉ là một thiên kim nhị tiểu thư của Vân gia - Vân Tịch ư? Nếu đoán không lầm, cô gái này hẳn đã được đào tạo qua một khóa huấn luyện đặc biệt, anh biết, cô gái này chắc hẳn không chỉ dừng ở đây, mặc dù biết cô sẽ không đầu lại anh, nhưng là cũng không thể khinh địch giống như đêm đó, dù cô không đầu lại anh nhưng chung quy anh vẫn cảm thấy cô gái này giáo hoạt như một con hổ lỵ, vẫn là nên "phòng ngừa vạn nhất bất trắc vô chuyện."

Cố Duật Phi bỗng để lộ ra hơi thở của mình, dù chỉ là một cái thật khẽ, Vân Tịch vậy mà lại phát hiện được vị trí của anh đang đứng, lách mình sang đó, Vân Tịch vậy mà một đòn đã hạ sát chiêu, Cố Duật Phi nếu không phải nhanh chân lẹ mắt tránh đi thì thật sẽ trúng chiêu, hàng lông mày khẽ động, cô gái này, anh nếu đoán không có sai thì năng lực tuy không phải tầm thường nhưng là sẽ không đầu lại anh, nhưng chiêu thức của cô vừa rồi thì lại...

Anh thấy ngạc nhiên cũng phải, không đỡ kịp cũng đúng, vì sát chiêu vừa nảy có ra vốn là thuộc hàng năng lực của đại sư huynh, cũng tức là ngang bằng sức với anh, nếu không phải anh vừa nảy suy nghĩ cô không đánh không lại mình, cũng không ngờ cô lại có chiêu thức này trực tiếp đột ngột sẽ đánh ra thì còn lâu anh mới để lộ vị trí của mình cho cô.

Hai người thoáng chốc đã đứng cách xa nhau, chia rõ khoảng cách cố định rõ ràng.

Vân Tịch: "Thân thủ không tồi, nếu không phải tôi nhanh nhẹn lại nhạy bén, có lẽ tôi đã bị anh đá cho thương tích nửa sống nửa chết? "

Cố Duật Phi im lặng một chút mới trầm ổn cất giọng: "Đã đề cao."

Vân Tịch: "Không đề cao, tính tình tôi thẳng tính xưa nay, có gì nói vậy, hơn nữa, nếu người đi vào là một người khác, anh lẽ nào cũng dùng cách này "tiếp đón" họ sao? "

Cố Duật Phi: "Chỉ mình cô."

Nguy ý, anh chỉ dùng mỗi cách này để "tiếp đón" cô, những người khác không có.

Vân Tịch nghe vậy hơi nhường hàng lông mày, môi khẽ mỉm cười: "Vậy xem ra là tôi được "đãi ngộ " "tốt" của anh rồi? Anh là muốn thăm dò tôi sao? Chúng ta có quen biết? Ngộ nhờ tôi là một cô gái bình thường thì thật đã bị anh làm cho mất nửa cái mạng."

Cố Duật Phi: "Ừ, xem như đã, sẽ thu tay."

"..."

Trả lời kiểu gì vậy?

Nếu không phải có thông minh, kịp nhận ra những câu anh ta nói đều là trả lời câu hỏi dồn dập khi này của cô thì thật trong phòng này chỉ có mình anh ta nói, mình anh ta biết thôi.

"Tách" một tiếng, căn phòng bỗng được bật mở sáng lên, Vân Tịch theo bản năng ngó mắt nhìn xung quanh một lượt, giờ thì cô đã có thể nhìn rõ mọi thứ xung quanh rồi, mà tự dưng nhìn xong xung quanh cũng chính là dời ánh mắt sang người còn lại trong căn phòng, con người trước mặt này, khuôn mặt này, tự nhiên khắc sâu vào đầu cô, thấy rồi sẽ tức khắc nhận ra, vì trên thế giới này, không đúng, trên đất Trung Quốc này, chắc cũng chỉ có mỗi gương mặt này là độc nhất vô nhị mà thôi.

"Tiện nam nhân? "

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Quân Sủng Hôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 37: Tình một đêm

Ba chữ vừa đột ngột thốt ra, gương mặt của Cố Duật Phi thoáng cái trầm xuống, ba câu này, quá thật là làm cho người ta không thể chấp nhận nổi.

Mà cô vừa nói xong cũng phát giác ra chính mình đã buộc miệng nói ra từ không hay, ài, chỉ là hiểu lầm, hiểu lầm a, cũng tại cái miệng này, sau khi nhìn thấy anh là lỡ mồm nói ra điều trong đầu.

Vân Tịch cười xùy, ánh mắt gượng gao không nhìn thẳng anh mà là chuyển sang một hướng khác nói: "Ai ya, vừa này hình như anh đã nghe nhầm điều gì tôi nói rồi đó."

Cố Duật Phi không đáp, đôi mắt màu hổ phách một hướng về cô không dời, Vân Tịch không thấy người nọ trả lời, âm thầm đảo tròn mắt, lập tức nhanh miệng chuyển đề tài.

"Nếu anh đến tìm tôi chỉ vì chuyện đêm qua, vậy thì không cần phiền phức, trực tiếp xem như không có chuyện gì là được."

"..."

Cố Duật Phi: "Là tôi phải có trách nhiệm"

Cho dù anh có muốn lấy cô hay không, mọi chuyện chưa quân là vô tình hay cố ý thì việc cô thất thân cũng là do một phần lỗi của anh trong đó, không lý nào Cố Duật Phi này dám làm không dám chịu, đây cũng không phải tính cách của anh.

Vân Tịch nghe thấy liền nhìn sang, nhìn gương mặt anh, cô bỗng không tự chủ được mà trêu vài câu: "Này, người thất thân dù sao cũng là tôi, tôi còn chưa có truy cứu, tìm anh chịu trách nhiệm mà anh đã tự động dâng đến cửa? "

Cố Duật Phi từ chối trả lời câu hỏi của cô.

Vân Tịch: "Được rồi, dù sao thì tôi nói không cần tức là không cần, đây là thế kỷ bao nhiêu rồi? Thời đại gì rồi? Cứ coi như là tình một đêm đi, thất thân cho một người đàn ông đẹp trai, lại còn là một quân nhân như anh xem ra cũng không mấy thiệt thòi, hơn nữa bên nước ngoài cũng chẳng phải phòng khoảng như thế sao? "

Cố Duật Phi lãnh bực đáp: "Nơi đây là Trung Quốc, tuy tôi không cần, nhưng tương lai cô không thể chung quy không lập gia đình, dù cho anh ta không để ý, gia đình chắc hẳn cũng quan tâm thay cho con trai."

Nguy ý dù cho nước ngoài có thật sự phóng khoáng như lời cô nói hay không, nhưng nơi đây là Trung Quốc, ở thế kỷ mấy, thời đại gì không quân, chung quy cô vẫn là phụ nữ cũng cần phải lấy chồng lập gia đình, dù cho người chồng có yêu thương cô, không để ý đến những cái này nhưng gia đình anh ta có thật sẽ như anh ta?

Dẫu sao mà nói thì, phụ nữ cũng không dễ dàng hơn đàn ông là bao.

"Hơn nữa, quân nhân chúng tôi không bao giờ có kiểu cách dám làm không dám nhận như thế."

"..."

Được rồi, rồi cuộc thi dù miệng lưỡi của cô có tốt đến đâu cũng không bằng anh, cuối cùng thì cũng tìm được người miệng lưỡi xem như đủ sắc bén.

Vân Tịch một bộ vẫn như cũ, dường như xem chuyện này không đáng lo ngại là bao, dù cho có được khuyến nhủ bao nhiêu, cô cũng lờ đi nghe: "Dù sao đây cũng là quyền tự do của mỗi người, tôi không gả lẽ nào anh muốn ép buộc?"

Cố Duật Phi: "Gia đình."

Vân Tịch vừa nghe xong rồi cuộc mẩu quanh cũng khẽ rung động, cũng chịu để tâm đến chuyện này, hiện tại cô cũng chỉ mới vừa trở về, cha và anh trai, kể cả mọi người trong nhà không một ai biết cô có bạn trai hay chưa chứ đừng nói đến việc cô có hay không đã thất thân với một tên đàn ông lạ, tuy nói cô rất không muốn kết hôn nhưng mà...trừ phi họ biết chuyện, dù có muốn hay không, cha và anh trai chắc chắn sẽ làm lớn chuyện nếu hai bên không kết hôn.

Cố Duật Phi: "Dù cho cô có không muốn lấy, gia đình cũng sẽ gả. "

Vân Tịch nhún mày: "Gả hay không gả liên quan quái gì đến anh? Tôi đã nói không cần tức là không cần. "

Dù cho lời anh nói là đúng, nhưng cô vẫn muốn phủ nhận.

Kết hôn? Đùa sao, tuy rằng cô sớm hay muộn sẽ kết hôn, nhưng là cô muốn mình sẽ chọn được một người vừa ý, cùng người nọ có thể tâm đồng ý hợp, kết hôn sinh con sống cả đời. Nhưng xui cái là mới vừa về liền bị thất thân, tuy rằng nếu Cố Duật Phi không chịu trách nhiệm, để chuyện này truyền ra ngoài, chẳng những thanh danh bị phá hư, mà có khi sẽ làm liên lụy đến Vân gia.

Cố Duật Phi hơi hơi rừ rừ: "Thuận theo tự nhiên. "

"?" Ý gì đây? Cái gì mà thuận theo tự nhiên rồi? Vân Tịch ù ù cạc cạc có một chút mơ hồ không hiểu nhìn anh.

Mà Cố Duật Phi dường như cũng lờ đi thích cho cô nên cũng không có nói gì, Vân Tịch rồi cuộc cũng được rồi khỏi đây, dù trước lúc đi Cố Duật Phi không có nói nhưng là cấp dưới theo bên cạnh anh đã lâu, Doãn Từ Hy ý tốt hộ tống cô về, thay vì nói là hộ tống, chỉ bằng nói rằng "áp giải" cô trở về đi.

Đợt hộ tống này cô về còn khoa trương hơn lúc đưa cô đi, Vân Tịch vì không muốn bị gây sự chú ý như thế nên quả quyết từ chối, Doãn Từ Hy cũng không ép buộc, thuộc hàng người tôn trọng phụ nữ, ga lăng quyết định một mình đưa cô về, Vân Tịch mới đồng ý.

Trên xe, Doãn Từ Hy cũng tính là một người tính tình cởi mở, một ngày ngậm miệng đối với người luyện thuyền mà nói là như một thể k!

"Tôi có thể gọi thẳng tên cô không?"

"Tùy tiện. "

"Ý nghĩa tên cô hẳn liên quan đến ngày cha mẹ cô gặp nhau. "

*Thất Tịch: ngày lễ tình nhân

"Không rõ. "

"Cô quen biết với boss sao? Lâu chưa? Tôi chưa bao giờ nhìn thấy boss sẽ phái người long trọng đến đón một cô gái như thế. "

"..." Con mắt nào của anh nhìn thấy anh ta long trọng xếp người đến đón tôi? Rõ ràng là áp giải, bá đạo bắt người còn gì.

Vân Tịch: "Không quen, lần đầu gặp gỡ. "

Không quen? Doãn Từ Hy có chút không tin, không quen mà người như Cố Duật Phi sẽ để tâm phái người đến tận nhà đưa đón cô đi sao? Hơn nữa còn phân phó việc này cho Mặc Ngôn?

Vân Tịch nhìn thấy Doãn Từ Hy có vẻ không tin, cũng lờ đi thích liền buộc miệng qua loa hỏi vài câu: "Anh tên là Doãn Từ Hy nhỉ? Tôi có thể hỏi một câu không, vị boss của anh đó là ai thế? " Khẳng là một nhân vật không tầm thường trong quân nhân đi? Không như thế thì có thể tùy tiện phái người đến bắt cô đi như thế sao?

Doãn Từ Hy vừa nghe xong khóe miệng không nhìn được có rút, nhưng lát sau liền định thần rất nhanh vì đầu óc liên hoạt suy luận ra rất nhiều lý do cô không biết đến Cố Duật Phi, người không biết không có tội, cô không biết boss là Cố Duật Phi, là đại thiếu gia của Cố gia cũng phải, chỉ vừa trở về từ nước ngoài dĩ nhiên cô cũng không phải thần đồng để có thể biết hết được tất cả, tất nhiên, ngoại trừ việc cô có hay không liên lạc với gia đình bạn bè và quan sát tình hình ở trong nước.

Nhưng dù cô không biết, cô hẳn là có nghe sương sương về danh tiếng Cố gia nhỉ? Tam vị Cố thiếu thành phố S, không thể là nói không biết đi?

Doãn Từ Hy suy nghĩ xong liền đơn giản nói ra ba chữ: "Cố Duật Phi. "

Vân Tịch vừa nghe cũng có chút giật mình, ngoài mặt nhìn có vẻ vẫn một bộ như cũ không thay đổi, nhưng thật ra chỉ có mình cô biết, lòng cô đã chấn kinh cả rồi!

Vậy mà tên "tiên nam nhân" đêm qua với cô chính một trong ba tam vị Cố thiếu của Cố gia? Mà còn lại là đệ nhất mỹ nam của thành phố S, đại thiếu gia Cố Duật Phi!

Khóe môi run nhẹ, Vân Tịch chỉ cảm thấy có hơi bị kích động, tuy không ở Trung Quốc những năm qua nhưng cô không phải cái gì cũng là hoàn toàn không biết không quan tâm, đặc biệt là danh tiếng Cố gia tại đất S này, đùa gì vậy, cô tuy chưa thấy mặt họ nhưng ba vị con trai Cố gia này đặc biệt cực kỳ nổi tiếng, độ nổi tiếng có khi lại hơn cả các minh tinh nghệ sĩ khác.

Vậy mà cô lại thất thân với Cố Duật Phi! Mười tuổi du học đến năm hai mươi liền trở về tiến nhập quân nhân, là kỳ tài trẻ tuổi tạo nên thành tích huyền thoại vang dội gần xa của đất thành phố này, trở thành tân thượng tá kế nhiệm lại còn được giữ trong tay chức vụ tư lệnh! Mặc dù trước thế hệ của anh cũng đã có ít nhất một hai người làm được như thế, nhưng là lại không có như anh, dành bỏ thời gian sáu năm ngắn ngủi liền sở hữu thành tích như thế trong tay cũng quá khủng bố rồi.

Doãn Từ Hy không chú ý đến vẻ mặt của cô nên không biết Vân Tịch có một chút thay đổi trên gương mặt, mỉm cười nói: "Vậy tôi có thể hỏi rằng vì sao cô và anh ta quen nhau, nếu không phải quan hệ bạn bè vậy hai người là quan hệ gì?"

"Tình một đêm. "

"..."

Thế là suốt cả quãng đường trở về Vân gia còn lại Doãn Từ Hy đã im lặng bởi câu trả lời của cô.

Tình một đêm, quan hệ tình một đêm với boss, trong đầu Doãn Từ Hy cứ luẩn quẩn đi luẩn quẩn lại bởi câu này, rồi cuộc đến Vân gia khi nào và Vân Tịch đã xuống xe khi nào cũng chẳng hay, đợi đến khi nhận ra thì ghế kê bên đã trống trơn, ngay cả hình bóng của Vân Tịch cũng biến mất, Doãn Từ Hy mới khó khăn nuốt một ngụm nước bọt, kinh hãi vuốt tìm rồi lắc xe trở về.

Không được không được, dù cho tin này có là thật hay không thật thì nhất định phải giữ bí mật, nói không chừng là thật mà anh ta đã vô tình biết được từ miệng Vân Tịch thì boss chắc chắn sẽ giết người diệt khẩu mất.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Quân Sủng Hôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(chấm\)Net](http://EbookFull(chấm)Net).

Chương 38: Con có thể không gả đi không?

Sau khi Vân Tịch trở về, Cố Khải Trạch từ đầu bỗng xuất hiện.

Anh đứng dựa lưng vào cạnh bàn, nhún nhẩy một bộ không vui nhìn Cố Duật Phi: "Anh, anh tính thật sự sẽ kết hôn cùng tam tiểu thư Vân gia?"

Cổ Duật Phi dường như không để ý, thản nhiên nhắm mắt ngum trà, nói: "Ừ. "

"Ừ? Anh! Sao anh lại có thể nói như vậy được? Biết đâu mọi chuyện này chính là do một tay cô ta dàn xếp? "

Cổ Duật Phi hơi hời hợt mĩ: "Kết quả chưa có không thể kết luận, hơn nữa dù có là thật đi chăng nữa, anh đã làm người ta thất thân, không thể không chịu một phần trách nhiệm. "

Cổ Khải Trạch không cho là đúng nói: "Nếu là em em đã sớm cho cô ta một số tiền rồi. "

Cổ Duật Phi nâng mắt liếc nhìn, thản nhiên nói: "Vừa này em nói rằng đó là tam tiểu thư Vân gia? Người ta hăng không đến nỗi thiếu tiền đi. "

"..." Không hăng là như thế đi, nhưng nếu thật sự đưa tiền thì quả thật có chút si nhục người ta, dù gì cũng là danh môn vọng tộc ở thành phố này.

"Khụ, nhưng anh cũng không thể lấy hạnh phúc của mình ra được, như thế quá hời cho cô ta rồi! "Những người phụ nữ như thế anh cực kỳ chán ghét và khinh thường, lại đụng phải Vân Tịch thì càng ghét cay đắng, loại phụ nữ chỉ được cái dựa vào sắc đẹp đi tạo nghiệp, phí, ta khinh!

Cổ Duật Phi: "Nếu chuyện này cũng có ấy một nửa quan hệ không liên quan? " Nếu cô thật sự không liên quan chuyện này mà chỉ vô tình bị liên lụy, anh chính là càng phải lấy cô!

Cổ Khải Trạch: "Không thể nào, mà dù cho không có liên quan đi chăng nữa thì nhân phẩm của Vân Tịch rất kém, anh không biết sao? Cô ta chính là ngay cả em gái mình cũng không tha, dựa vào nhan sắc đi quyến rũ bạn trai của em gái mình, tệ vô cùng. "

Thật ra sau khi mối quan hệ yêu đương của Vân Nhạc và Lam Cẩm Hi công khai, Vân Nhạc đã âm thầm thổi chút gió khiến Vân Tịch trở thành đối tượng để mọi người chỉ trích công kích, dù chỉ là nói mập mờ lượn lờ đôi nước thì cũng chính là ám hiệu ngầm cho mọi người rằng, tuy Vân Tịch và Lam Cẩm Hi từ nhỏ đã là thanh mai, nhưng Lam Cẩm Hi lúc đó nhất thời chỉ bị cảm nắng bởi vẻ đẹp của cô, sau cùng mới phát hiện thật ra người mình yêu mới chính là Vân Nhạc, mà Vân Nhạc cũng có tình cảm với Lam Cẩm Hi, hai người chính là yêu nhau nhưng lại bị ngăn cách bởi cô, khi họ ở nước ngoài, Vân Nhạc đã ăn không ít khổ từ người chị cùng cha khác mẹ này nhưng vẫn nhịn, mãi đến khi Lam Cẩm Hi biết chuyện ra mặt thì thời điểm đó đã giải quyết triệt để và dứt theo Vân Nhạc về nước.

Thế là mọi người cũng bỗng tự suy diễn ra một vài kịch tình tay ba của chị em Vân gia và đại thiếu gia Lam Cẩm Hi, Vân Nhạc sinh ra vốn đã có vẻ bề ngoài mềm yếu dịu dàng, nay chỉ là bỏ chút sức đóng kịch cũng đủ khiến cho người ta thương tiếc lấy lòng thương cảm cô ta, họ nói rằng Vân Tịch đúng là chỉ dựa vào nhan sắc, giới quyền rũ người khác là bản chất, dĩ nhiên lời đồn này cô ta cũng rất cẩn thận không để cho hai nhà Vân, Lam kể cả Lam Cẩm Hi biết được, vì nếu họ mà nghe thấy cũng có phần không tốt lắm

Mà chuyện này cũng là tới tai Cổ Khải Trạch, tuy chưa từng gặp mặt nhưng nghe người ta nói như thế cũng khiến Cổ Khải Trạch có cái nhìn không tốt về cô ngay từ đầu chứ đừng nói đến huống hồ anh trai bị bỏ thuốc, người vừa vận cùng anh trai lên giường lại chính là Vân tam tiểu thư Vân Tịch lại càng khiến Cổ Khải Trạch sinh ra ác cảm nghi ngờ chuyện này có dính líu đến cô hơn.

Cổ Duật Phi tuy không để tâm mấy chuyện này lắm nhưng cũng chính là lời đồn tự lọt vào tai, đại khái biết chút chút nhưng cũng không quan tâm.

Cổ Duật Phi: "Lời đồn không hăng cái gì cũng đúng. " Anh cũng không phải hể cái gì nghe lời đồn là tin tưởng, huống hồ sau khi gặp cô, anh lại cảm thấy lời đồn dường như có cái gì đó không đúng.

Cổ Khải Trạch nhủ mảy: "Lẽ nào anh thấy cô ta tốt sao? "

Cổ Duật Phi: "Tốt hay không không biết, trước mắt thì chính là không có chứng cứ chứng minh, nên anh từ chối cho ý kiến. "

Cổ Khải Trạch muốn nói nhưng chính là Lâm Tinh đột nhiên gọi điện đến, báo rằng lát nữa họ về nhà, cô muốn ăn cơm gia đình cùng mọi người nên chuyện này tạm thời gạt sang một bên.

...

Sau khi trở về nhà, Vân Tịch mệt mỏi muốn rũ người, hôm nay hiển nhiên xuất hiện quá nhiều chuyện khiến cô chỉ muốn ngay bây giờ nhanh chóng về phòng nằm lên chiếc giường mềm mại êm ái của mình, nào ngờ chân vừa đặt vào nhà đã bị Vân Từ Luân cùng Vân Huân vây quanh hỏi một mạch như trả khảo tội phạm

"Tiểu Tịch em về, đã có chuyện gì xảy ra sao, nhìn sắc mặt em không tốt? "

"Tiểu Tịch rốt cuộc những người đó là ai? Họ có làm gì con không? "

Vân Tịch cười nhạt nhìn hai người trước mặt, lắc đầu: "Không có, cha, anh, hai người đừng lo lắng, con chỉ hơi mệt mỏi mà thôi. "

Vân Luân cùng Vân Từ Luân đưa mắt nhìn nhau, Vân Luân khẽ thở dài, khẽ gật đầu nhu hòa nhìn cô: "Được rồi vậy con mau về phòng nghỉ ngơi, dưỡng sức cho tốt một lát chúng ta mới nói chuyện sau. "

Vân Tịch bước tới khoác tay ông nũng nịu nói: "Cha, con mới trở về, chuyện này hẵng cứ để mai rồi nói có được không? "

"Được được, con nói thế nào thì cứ như thế vậy đi. " Vân lão gia nhìn không được bật cười nhìn cô, bàn tay to đặt lên tóc cô xoa nhẹ.

Vân Tịch mỉm cười, chợt nhớ đến những chuyện vừa rồi cùng với Cổ Duật Phi, cô do dự không biết có nên hỏi họ vài câu không, Vân Từ Luân nhìn ra cô có điều muốn nói như lại do dự không mở miệng, anh ôm quyền lên tiếng.

"Tiểu Tịch có gì muốn nói với chúng ta? "

"Àn. " Vân Tịch ngần đầu nhìn lướt qua hai người, mím môi cân nhắc lên tiếng: "Con muốn hỏi, con liệu có thể không kết hôn được không? "

Nhất thời Vân lão gia cùng Vân Từ Luân ngừng ngăn nhìn cô, hiển nhiên là không ngờ báo bối của họ lại hỏi như thế.

Vân lão gia hơi hỏi nhủ mảy, lời nói có chút trách cứ: "Con bé này, sao lại nói như thế? "

"Phải đó, Tiểu Tịch vì sao không muốn lấy chồng? " Anh cũng thật thắc mắc tại sao, bất quá em gái nói như thế hẵng mà có lý do riêng của mình.

Vân Tịch chớp chớp đôi mắt, cô bỗng vươn một cánh tay khác ra choàng qua cánh tay của Vân Từ Luân kéo anh lại.

"Nga, cái này còn không phải vì hai người? Con không muốn gả đi, không muốn lấy chồng lập gia đình, con chỉ muốn ở đây với cha và anh thôi. "

Vân lão gia: "Nha đầu ngọc, không thể nói như thế được, cha và anh con không thể cứ ở mãi bên con, hơn nữa con gái lớn phải gả đi, con cần phải nhanh nhanh lấy chồng rồi sinh cho ta một cháu ngoại, muốn bồi ta không nhất thiết phải là con, anh con lấy vợ thì cũng ở đây không đi đâu được. "

Vân Tịch nghe xong liền một bộ ai oán nhìn ông: "Cha, người như vậy tức là nói không cần con? Người không thương con nữa? Anh, anh nhìn cha xem, em vừa mới trở về không lâu đã muốn đuổi em đi. "

Nhìn cô gái nhỏ một bộ đáng thương ai oán, cô thậm chí còn buông tay ông, chạy sang bên cạnh đứng với Vân Từ Luân, anh mỉm cười sùng nịnh nhìn cô, trầm ồm cất giọng với ông: "Không vội, em gái lớn lên xinh đẹp không sợ có lấy được chồng hay không, cha, không phải người cũng muốn con bé sẽ nhanh như thế lại rồi nhà? "

Tướng ta muốn sao? Dĩ nhiên là không rồi, con gái báo bối vừa về ta dĩ nhiên phải giữ lại!

Vân lão gia vô ho nhẹ một tiếng, giống như đã nghĩ thông suốt, gật đầu nói: "Dù sao thì cũng đúng, con gái của ta lớn lên xinh đẹp xuất sắc như thế không sợ có lấy được chồng hay không, dù sao cũng gả vậy thì giữ thêm vài năm cũng không muộn, nếu chưa có đối tượng, ta và anh con cũng không ngại giúp con chọn lọc ra vài người. "

Vân Tịch lắc lắc đầu, ôm khư khư cánh tay Vân Từ Luân giống như xem anh là cái phao cứu sống: "Không muốn, không muốn, con không gả, anh ơi em không muốn gả ra ngoài đâu, người ta nói mẫu thuẫn giữa mẹ chồng và con dâu tương đối cao gấp vô cùng nhiều a, nếu sau này thật sự phải gả đi, nhờ đâu thật sự chịu khổ mà không có hai người bên cạnh con thật sự chịu uất ức không ít. "

Giọng nói có vẻ nhỏ nhẹ lại đầy thương cảm vô cùng, quả thật theo người đời truyền miệng mà nói, giữa mẹ chồng và con dâu có mối quan hệ tương đối không tốt lắm, gả cô ra ngoài thật ra Vân lão gia vẫn luôn lo sợ điều này, sợ cô gả đi sẽ chịu không ít thiệt thòi bên nhà chồng, bị mẹ chồng ức hiếp khi nào họ chẳng hay, ở đây Vân Tịch thật sự là báo bối, được mọi người nâng như nâng trứng vậy, được xem như một con búp bê xù, sợ sẽ không cẩn thận là cô thương tổn nên thật ông cũng có chút phân vân, bất quá con gái lớn rồi không thể không lấy chồng, cô rồi cũng sẽ phải gả đi nhưng cũng chỉ là sớm hay muộn, ông chắc chắn sẽ chọn thật kỹ lưỡng, chẳng những con rể phải thật tốt cũng yêu thương con gái mình mà ngay cả gia đình thế nào cũng phải đạt tiêu chuẩn, tỷ như cha mẹ như thế nào, ông không cần họ quá hào môn cũng được, chỉ cần con gái ông hạnh phúc, được chồng và cha mẹ bên chồng yêu thương là được.

Trong mắt Vân Từ Luân, Vân Tịch khi còn nhỏ luôn được xem như một viên xoi nếp nho nhỏ, từ nhỏ lúc nào cũng thích bám đến anh nên hai anh em chưa bao giờ rời nhau, thật không ngờ đến bây giờ khi lớn lên, viên xoi nếp nho nhỏ này vẫn là bám đến anh như thế, Vân Từ Luân cười khê.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Quân Sùng Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 39: Con muốn kết hôn

Buổi tối, Cổ Trạch.

Trên bàn, mọi thức ăn đã được bung lên tất cả, những món sơn hào hải vị ước chừng lên đến năm món, mà trên bàn ăn hiện đang có năm người ngồi vây quanh cùng nhau, hiển nhiên đây là một bữa ăn gia đình.

Hiện tại Cổ thị cùng Khổng Sát vì có thêm Cổ Duật Hiên cùng Cổ Khải Trạch mà rất nhanh mọi thứ chẳng những yên ổn đi vào quỹ đạo, thậm chí còn có xu hướng tốt lên, chẳng những giúp Cổ Duật Hành an nhàn mà công việc hai bên cũng không cần lo đến, phải nói là hỗ phụ sinh hồ tử, sinh ra ba đứa con mà đứa nào đứa nấy đều xuất sắc như nhau, ngay cả nhan sắc được thừa hưởng từ cha mẹ cũng không kém là bao.

Cách đây không lâu Cổ Duật Hành quyết định giao Cổ thị lại cho Cổ Duật Hiên, còn Khổng Sát, không cần bàn cãi tất nhiên sẽ do Cổ Khải Trạch quản lý, Cổ Duật Phi gia nhập quân đội không chút ý kiến nên sau khi giải quyết xong mọi chuyện anh liền vứt lại tất cả cho con trai, quả quyết ôm vợ đi du lịch, chuyển du lịch kéo dài tận hai tháng mãi đến hôm nay họ mới về, có trời mới biết Cổ Duật Hành đợi ngày này đã lâu, ngày nào ở nhà anh cũng có thể quần quýt bên vợ, đồng công việc dính liền với anh mấy chục năm kia cuối cùng cũng có kẻ gánh vác, không vui sao được? Đặc biệt con trai lớn cũng ra ngoài muốn ở riêng với cha mẹ nó, sao không cao hứng được?

Hừ, từ nhỏ ba đứa này dành hết sự cưng ái của vợ, hai cha nó thất sủng, bây giờ những ngày tháng này coi như dùng để bù đắp tổn thất cho anh cũng không gọi gì là quá đáng, vì nó rõ là hợp lý!

Hiện tại các con của họ cũng đã hai mươi mấy tuổi, mà anh và cô tuy bây giờ đã hơn ba mươi, nhưng vì bảo dưỡng nhan sắc nên người ngoài nhìn vào cũng không thấy họ già hơn là bao, Lâm Tĩnh vẫn là còn nét xinh đẹp như thế, tuy đã không còn trẻ nhưng có thể thấy được vẻ hồi xuân năm đó của cô là như thế nào, ngay cả Cổ Duật Hành vẫn là nét đẹp cương nghị khí phách, mặc dù lớn tuổi nhưng vẫn còn vẻ phong độ như còn trẻ.

"Duật Phi mau ăn nhiều vào, nhìn con xem, chúng ta chỉ vừa đi mới hai tháng con đã gầy như thế. " Lâm Tĩnh vừa nói vừa gấp thức ăn vào trong bát Cổ Duật Phi, thoáng chốc trong bát đã thành một ngọn núi nhỏ.

"Mẹ, không cần lo lắng!" Nhiều đồ như thế, ăn sao hết đây?

"Sao không lo? Hai tháng này ăn uống sao thế hả? Gầy như thế, con nhìn Khải Trạch và Duật Hiên xem, đứa nào đứa nấy cũng có da có thịt, mà con lại ốm như thế, đừng có nói với mẹ là vào quân nhân ai cũng như thế!" Lâm Tĩnh nhàu mày có chút trách cứ.

Cổ Duật Phi quả thật muốn nói là như thế, nhưng nghe cô nói xong cũng ngậm miệng.

Cổ Duật Hành tỳ khuất ai oán nhìn cô: "Bà xã anh cũng muốn, sao em chỉ lo lắng cho con trai mà không lo lắng cho anh? Anh cũng ốm a. "

Vừa mới trở về vợ lại lập tức lo lắng cho con trai như thế, quả nhiên người làm chồng này bị vứt sang một bên, Lâm Tĩnh chỉ liếc mắt nhìn một cái cũng không nói, chỉ tiếc rên sất không thành tiếng, nhìn về mặt ai oán của ai kia cô cũng đành phải gấp thức ăn bỏ vào chén của anh, còn nhìn không được nữa vài câu.

"Anh mấy tuổi rồi mà còn như con nít như thế? "

"Không cần biết mấy tuổi, trong lòng em anh dĩ nhiên phải đứng thứ nhất. "

Cô trừng mắt nhìn anh: "Đó là con trai anh!"

Cổ Duật Hành đang tính nói cả con trai cũng không được nhưng nhìn về mặt vợ cũng ngậm miệng, có khi nói ra câu đó phỏng chừng tối sẽ ngủ ở sofa.

Cổ Khải Trạch cười ngà ngón khi nhìn một màn này nói: "Mẹ vẫn luôn quyền lực nhất. "

Chuyển cây đũa sang đĩa thịt, còn chưa gấp đã bị người khác lấy đi, anh gạt mình ngăn đầu nhìn cô: "Mẹ? "

Lâm Tĩnh đặt đĩa thịt xuống trước mặt mình, thản nhiên nói làm như không để ý: "Sẽ mập. "

"Nhưng mẹ vừa nói con có da có thịt?" Nói ra câu này Cổ Khải Trạch hết sức uất ức, thịt a, con muốn ăn thịt!

Cô gạt đầu: "Có da có thịt cũng không có nghĩa là mẹ cho con mập. "

"Con tập huấn hằng ngày a, ngay cả tập thể hình hay chạy thể dục buổi sáng đều không bỏ buổi nào. "

Lâm Tĩnh liếc mắt nhìn, nhướn mày hỏi: "Phải không? "

"..." Ấc, dĩ nhiên là không phải rồi.

Nhìn cô gấp từng miếng thịt vào chén mọi người nhưng chỉ riêng trừ bỏ mình ra, Cổ Khải Trạch liền uất ức ai oán vô cùng, thịt a, cứ thế là được nhìn chứ không được ăn.

Cổ Duật Hiên làm như không để ý, lơ đãng gấp thịt vào chén Cổ Khải Trạch: "Mẹ, con sẽ hằng ngày đi thể dục với Khải Trạch. "

Ngay cả Cổ Duật Phi cũng nhường thịt trong chén mình lại cho Cổ Khải Trạch, Lâm Tĩnh nhướn mày, Cổ Duật Phi không chút quay đầu dậm mực nói: "Ăn không hết. "

Một câu ăn không hết chính là dường như muốn đem hết thịt cho em trai mình, tình huống này a, quả nhiên anh em đồng lòng với nhau.

Cổ Khải Trạch được hai anh trai cho thịt dĩ nhiên cao hứng, vui vẻ đến độ một đứa trẻ được cho kẹo ngọt vui đầu vào ăn cơm tiếp, Cổ Duật Hành cũng bắt đầu lơ đãng hỏi tình hình Cổ thị dạo này với Cổ Duật Hiên, chỉ còn lại ba mẹ con là ăn cơm.

Một lúc sau khi bữa cơm dần dùng xong, Cổ Duật Hiên nhận được cuộc điện thoại liền ra ngoài nghe, trên bàn còn lại bốn người, Cổ Duật Phi hạ đũa, đáng vẻ nghiêm cẩn hướng Lâm Tĩnh và Cổ Duật Hành.

"Con có chuyện muốn nói!"

Vợ chồng hai người ngạc nhiên nhìn nhau sau đó Cổ Duật Hành và Lâm Tĩnh nhìn sang Cổ Duật Phi, trong lòng hai người dấy lên nghi hoặc, con trai lớn có gì chuyện gì muốn nói với họ mà lại có một bộ nghiêm trọng đến như thế? Ngay cả Cổ Khải Trạch ngồi ăn ngồi bên cạnh cũng ngán đầu nhìn Cổ Duật Phi, trong đôi mắt xẹt qua một tia sáng không rõ.

Hai vợ chồng nhìn Cổ Duật Phi chờ anh nói, Cổ Duật Phi hơi hơi rũ mi, thanh âm trầm thấp chậm rãi cất lên: "Con muốn kết hôn. "

Cổ Duật Hành: "..."

Lâm Tĩnh: "..."

Cổ Duật Phi dường như đã biết cha mẹ mình sẽ có biểu tình như thế, không chút để ý lập lại: "Hai người không nghe nhầm, con sẽ kết hôn. "

Lâm Tĩnh là người hỏi phục tình thần nhanh nhất, ánh mắt nghi hoặc nhìn anh: "Kết hôn? Sao tự dưng con lại muốn kết hôn? "

Không phải là cô không muốn con trai mình kết hôn mà là tự dưng nó lại đòi kết hôn như thế thì quả thật là nằm mơ có cũng có thể cười được, phải biết rằng thằng con trai lớn này, ai không hiểu chứ bọn họ là người hiểu tính cách của Cổ Duật Phi nhất, con trai có như thế nào mà bây giờ tự dưng lại đòi kết hôn như thế thì thật là một tia tức chấn động.

Cổ Duật Hành hạ đũa: "Duật Phi, chuyện này là chuyện kết hôn hệ trọng cả đời. "

"...con biết! "

Cổ Khải Trạch ngồi bên cạnh nhìn hết nổi lên tiếng: "Anh, anh thật sự hạ quyết tâm thế sao? Đây là kết hôn không phải chuyện đùa đâu. "

"Khải Trạch, anh đã nói rồi, anh sẽ chịu trách nhiệm với cô ấy. "

"Dù có ta thật sự tính kế anh vẫn sẽ lấy? "

"Phải!" Cổ Duật Phi không chút suy nghĩ đáp, ngừng một chút anh lại nói tiếp: "Anh tự biết mình có tính toán, em không cần quản lấy. "

"Còn không phải là em lo cho anh sao? Một đứa con gái có đức hạnh như thế thì làm sao xứng đáng bước chân vào Cổ gia chúng ta? Làm sao xứng đáng làm chị dâu của em? Em không phục! "

Cổ Khải Trạch tuy đã hai mươi ba tuổi nhưng vẫn còn là một bộ trẻ tuổi khí thịnh, thích gì thì làm nấy lại còn ăn ngay nói thẳng, chẳng sợ vì câu nói của mình sẽ ảnh hưởng đến cái gì, tùy hứng lại ương ngạnh rất giống với thiếu gia hào môn bị chiều hư.

Lần này nói ra câu này cũng chỉ vì tức giận nghĩ cho anh trai mình lo sợ bị người ta tính kế nên mới buộc miệng nói như thế, nào ngờ nghe xong Cổ Duật Phi lại ném cho anh ánh mắt như đang ngắm ngắm cánh cáo làm anh giật mình sợ ngứa người.

"Không phục cũng phải phục, cô ấy sẽ là chị dâu tương lai của em, ăn nói cho cẩn thận. "

Cổ Khải Trạch ngáy người nhìn, hiển nhiên là không ngờ anh trai luôn yêu thương mình lại có ngày vì một người ngoài mà dùng bộ mặt như thế với anh, phải biết rằng tuy Cổ Duật Phi ngày thường kiêu kì lại lạnh lùng nhưng anh ấy chưa bao giờ cho anh một sắc mặt không tốt như thế.

Càng nghĩ càng giận, rốt cuộc Cổ Khải Trạch đành uất nghẹn không nói lời nào, toàn bộ sự tức giận đổ dồn vào người Văn Tịch, anh chính là xem cô là người bắt nguồn mọi chuyện này, nếu không phải tại vì người phụ nữ đó anh trai sẽ đối xử với anh như vậy sao?

Đáng giận! Đáng là tức chết mà.

Lâm Tinh và Cổ Duật Hành im lặng ngồi quan sát hai anh em, rốt cuộc cũng đoán đại khái là chuyện gì đã xảy ra qua lời nói của hai người.

Lâm Tinh hơi nhàu mày: "Duật Phi, nói với mẹ, có phải đã xảy ra chuyện gì rồi không? Cô gái ấy là ai? "

Cổ Duật Phi: "Con bị người ta hạ thuốc sau đó vô tình cùng cô ấy phát sinh quan hệ, cô ấy là tam tiểu thư Văn gia Văn Tịch. "

"Văn Tịch? " Kỳ lạ, cô quá thật không ngờ con trai mình lại bị người ta chuốc thuốc đấy, Lâm Tinh vẫn một bộ nghiêm túc, tiếp tục hỏi: "Cô gái đó hạ thuốc với con? "

"Không phải!" Cổ Duật Phi lắc đầu, ngừng một chút lại nói "Con đã điều tra, người hạ thuốc không phải cô ấy, căn bản Văn Tịch chính là vừa mới từ nước ngoài trở về, là do con sơ xuất không khóa cửa nên cô ấy mới vô tình đi nhầm vào phòng con. "

Cổ Duật Hành im lặng rốt cuộc cũng mở miệng: "Cho nên con phải chịu trách nhiệm với người ta! "

Cổ Duật Phi không đáp chỉ gật đầu, trên gương mặt cũng không có bất kỳ cảm xúc dù thừa nào ngoài sự đăm đăm bình tĩnh ra, thật khó có thể để người ta đoán ra rốt cuộc là anh đang suy nghĩ cái gì.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Quân Sùng Hôn* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](#).

Chương 40: Em thất thân rồi

"Nhưng cô ấy không muốn gả."

Cổ Khải Trạch ngồi bên cạnh thầm khịt mũi coi thường, cái gì mà không muốn gả cho anh trai chứ, rõ ràng người phụ nữ này căn bản là đang giả bộ, trong lòng chắc chắn thích đến phát điên!

Anh không tin trên đời này lại không có người phụ nữ nào là không muốn kết hôn cùng anh trai mình, huống hồ cô ta cát công lập kế đã thành công mà còn muốn bỏ, coi người ta là kẻ ngốc sao? Đây rõ ràng là giả bộ thanh cao còn gì.

Dù sao thì anh vẫn mong muốn rằng anh trai sẽ không phải lấy loại người phụ nữ này làm vợ, Văn Tịch sao? Tam tiểu thư Văn gia sao?

Hừ, không xứng để làm chị dâu của Cổ Khải Trạch này!

Con người xoay chuyển, Cổ Khải Trạch ngồi im lặng ngoan ngoãn này giờ cũng lên tiếng.

"Cha mẹ, người phụ nữ đó quả thật không muốn gả cho anh trai, cô ta còn nói không cần chịu trách nhiệm gì cả, căn bản người ta chính là không muốn kết hôn a."

Vốn tưởng nói như thế Lâm Tinh và Cổ Duật Hành sẽ không gượng ép muốn Cổ Duật Phi cưới Văn Tịch, dù sao cũng chỉ là một tiểu thư gia tộc nhỏ nhỏ không đáng để họ đặt vào mắt còn có phẩm vị tệ, chưa kể có biết hay không chủ mưu của việc này không phải là cô ta? Dù không phải ít ra cũng phải dính líu một chút chứ đúng không?

Nhưng hiển nhiên đã làm cho tam thiếu Cổ Khải Trạch thất vọng, có lẽ anh đã quên mất một điều trước khi nói ra câu đó, chẳng những không được gì mà còn bị cha mình hung hăng giáo huấn cho một trận.

"Như vậy không được!" Cổ Duật Hành nhàu mày, trầm giọng nói: "Đã cùng người ta phát sinh quan hệ, không quản là chuyện xảy ra là một âm mưu hay vô tình bị dính vào Duật Phi cũng phải lấy cô ấy, người của Cổ gia chúng ta không bao giờ là dám làm mà không dám chịu, đàn ông Cổ gia đã làm phải có chức trách làm tròn trách nhiệm của mình, nếu như không muốn vậy thì đừng làm!"

Cổ Khải Trạch cúi đầu, một bộ ủy khuất khi bị cha mình giáo huấn như thế.

Cổ Duật Phi liếc mắt nhìn em trai sau lại thu hồi tầm mắt.

Lâm Tinh ngồi bên cạnh nhẹ nhàng vỗ lên mu bàn tay người đàn ông, Cổ Duật Hành nghiêm túc dạy con lúc nhìn sang người phụ nữ bên cạnh thì trở nên nhu hòa hơn, ánh mắt ẩn chứa tia dịu dàng.

Lâm Tinh chỉ giúp anh hạ hỏa chứ cũng không lên tiếng giúp con mình, vì những lời anh nói đều hoàn toàn đúng, cách thức dạy con của Cổ Duật Hành cũng không có sai, chỉ là hiện tại không cần gắt gỏng quá với con là được.

Cô quay đầu nhìn hai con người ngồi đối diện mình, nhẹ giọng nói: "Cha con nói không sai, đã là người Cổ gia dĩ nhiên đã làm thì sẽ phải chịu, Duật Phi ngày mai hãy mời cô gái ấy đến đây một chuyện, chúng ta sẽ nói chuyện với cô ấy, hãy nhớ, là mời có biết hay chưa?"

"Vâng!"

Với lời cha mẹ nói anh dĩ nhiên sẽ không có ý kiến, dù gì cũng hại người ta thất thân thì mình cũng phải chịu một phần trách nhiệm.

Cổ Khải Trạch muốn mở miệng nói chuyện, nhưng lại nhớ vừa nãy bị cha giáo huấn lên ủy khuất đáng thương với mẹ mình, nhưng là anh thật sự không thể nhịn được đành cắn nhấc mở miệng.

"Mẹ, đầu phải hai người cũng không phải không nghe tin đồn về cô ta đi? Nếu nhân phẩm đã tệ như thế..."

Cổ Khải Trạch còn chưa nói hết lời đã bị Lâm Tinh cắt ngang lời: "Con đã nói đó là tin đồn thì tại sao chúng ta phải tin? Không phải tin đồn gì cũng cho là đúng, hơn nữa chúng ta cũng chưa từng gặp mặt người ta, không thể phê bình lung tung biết chưa?"

"...Dạ!" Cổ Khải Trạch cúi đầu ủ rũ nói.

Cuối cùng thì vẫn sẽ cưới, tuy người kết hôn không phải là anh nhưng dù gì đó cũng sẽ là chị dâu của anh sao lại không buồn bực cho được?

Nhìn con trai một bộ ủ rũ, Văn Tịch cười khê.

"Được rồi được nháo nữa, mẹ sẽ bảo cha con bác bỏ lệnh cấm túc cho con."

Quả nhiên sau khi nghe Lâm Tinh nói như thế, hai mắt Cổ Khải Trạch lập tức sáng lên, ngay cả chuyện vừa nãy làm tâm trạng buồn bực không tốt liền lập tức quăng ra sau đầu.

"Mẹ nói thật sao?"

Lâm Tĩnh nhẹ gật đầu, Cổ Khải Trạch lại tia ánh mắt sang người Cổ Duật Hành như đang đợi câu nói quyết định cả cuộc đời mình từ miệng anh.

"Mẹ con nói sao thì chính là như thế." Đối với quyết định của bà xã, anh tuyệt không ý kiến. Vợ muốn sao thì chính là cái nấy.

Này chính là ngày càng về sau Cổ Duật Hành một chút cũng không đổi, theo dần năm tháng lại sùng vợ lên một tầm cao mới.

Bốn chữ "Đội vợ lên đầu" miêu tả về người đàn ông này có nói cũng không quá.

...

Vân gia.

Hiện tại bây giờ là gần nửa đêm, mọi người trong Vân gia đã sớm đi nghỉ ngơi, chỉ riêng mỗi một căn phòng còn sáng đèn.

Vân Tịch ngồi trên bệ cửa sổ cong người ôm đầu gối, gương mặt tinh xảo nhỏ nhắn thất thần nhìn ở một hướng xa xa tại chân trời trong màn đêm che phủ.

Không biết cô đang suy nghĩ đến cái gì mà hàng lông mày lá liễu hơi nhu lại, sau lại giãn ra.

Ngốc trên bệ cửa sổ đến nửa đêm rồi cuộc nhện không được đánh ra khỏi phòng.

Hiện giờ mọi người trong Vân gia sớm đã đi nghỉ ngơi hết, nhưng cô lại biết còn có một người còn thức nên vội cất bước đến thư phòng, nhưng ngay lúc bước ngang qua căn phòng của Vân Tử Luân Vân Tịch lại chột khựng bước chân lại, vì cô nhìn thấy qua khe cửa dưới mặt đất lại còn ánh đèn.

Vân Tử Luân một bộ đồ ngủ vừa vận từ phòng tắm đi ra, trên cổ mang một chiếc khăn lông trắng, mái tóc ngắn bởi vì vừa tắm xong mà còn vương vấn vài giọt nước nhỏ trong suốt.

Anh đi đến cạnh bàn rót một ly nước, vừa uống được một ngụm thì cánh cửa bỗng vang lên hai tiếng gõ cửa, Vân Tử Luân hơi nhếch mày, hiển nhiên là không ngờ giờ này còn có người còn thức đến tìm mình.

Ngay lúc anh còn đang nghĩ hoặc thì tay nắm cửa bỗng khẽ động, tiếp đó là cánh cửa chậm rãi hé ra, một cái đầu nhỏ theo đó ló vào.

Vân Tịch e dè mở cửa xong lại đảo mắt tìm kiếm hình ảnh của người trong phòng, rất nhanh một thân ảnh lọt vào mắt, cô nhoe miệng cười ngọt ngào gọi.

"Anh."

Vân Tử Luân nhìn thấy người vào ánh mắt liền trở nên dịu dàng, nhu hòa như nước.

"Đã muộn em tìm anh có chuyện gì sao?" Vân Tử Luân đặt ly nước xuống, hướng cổ khẽ cười nói: "Vào đây."

Vân Tịch sau khi vọt vào trong căn phòng, rất không khách khí nhảy tọt lên chiếc giường của Vân Tử Luân mà lăn qua lộn lại, khi nhỏ cô đặc biệt dính anh nên cũng không ít lần ôm gối sang đây xin ngủ cùng, cũng chẳng hiểu tại sao cô lại thích dính lấy anh mình nữa, mà cô biết chắc chắn một điều rằng cũng có thể là một phần vì trên người anh trai có một cổ hương thơm thanh mát tỏa ra từ tự nhiên, hương thơm đó quả thật là làm cho người ta ngửi vào liền dễ chịu nên chắc đây cũng là một phần của lý do.

Vân Tử Luân nhìn người lăn lộn trên giường mình, một chút tức giận cũng không có thay vào đó thì chính là nhiều hơn một phần sủng nịnh.

"Oa chiếc giường này nằm thật thoải mái, anh, giường anh vừa mềm vừa êm a, còn tốt hơn của em." Vân Tịch than thở cảm thán, chỉ cần sờ sờ một tí thôi liền thích, này thật không công bằng, tại sao giường của anh trai lại tốt hơn của cô kia chứ!

Vân Tử Luân khẽ cười nhu hòa nói: "Nếu muốn ngày mai anh sẽ cho người vào đổi chiếc giường khác cho em."

"Vậy cái giống này thì sao?" Vân Tịch hướng Vân Tử Luân chớp mắt nói, vừa nói tay cô vừa sờ tới sờ lui chiếc giường.

"Đổi một cái giống như đúc?" Vân Tử Luân hơi nhướng mày hỏi.

Vân Tịch hài lòng gật đầu xong lại nhớ đến chuyện mình đến tìm anh, lập tức ngồi ngay ngắn lại.

Vân Tử Luân nhìn thấy cô trở nên nghiêm túc cũng biết em gái đến tìm quả nhiên là có chuyện, chậm rãi sai bước đến bộ ghế sofa.

Hai anh em ngồi đối diện, mặt đối mặt bốn mắt nhìn nhau nhưng vẫn chưa ai nói một lời, thời gian chậm rãi trôi qua rồi cuộc Vân Tịch mới chịu mở miệng.

"Cái đó, anh, em có chuyện muốn nói."

Vân Tử Luân nghiêm cẩn ngồi trên ghế sofa nhìn cô chứ không nói, một bộ rõ ràng chính là anh đang lắng nghe.

Vân Tịch hít vào một hơi thật sâu, nhỏ giọng ní non: "Em thất thân rồi."

"..."

"Cái gì?"

Vân Tịch cắn môi, cúi đầu, bàn tay nhỏ cuộn chặt lại cho thấy cô lúc này đang khấn trương.

Này sao không khấn trương được, đây rõ là chuyện quan trọng liên quan cả đời cô còn gì? Mặc dù ở trước mặt nói chuyện với Cổ Duật Phi có vẻ rất không sao nhưng bây giờ ngẫm lại những lời anh nói, cô quả thật chính là phụ nữ, mà phụ nữ thì dĩ nhiên trước sau sẽ phải lấy chồng già đi, mặc dù nói không đề ý đến chuyện mình còn xử nữ hay không nhưng quả thật nếu già đi rồi thì phải ăn nói làm sao với nhà chồng? Qua cửa ải chồng không có nghĩa cha mẹ chồng sẽ cho mình một cái nhìn tốt.

Mà cô cũng không muốn người ta nói mình thân là người Vân gia mà lại đi làm mấy cái chuyện không ra thể thống như thế, không giáo dục đường nữ lại dạy cho một tiểu thư hào môn mấy cái không hay, trọng điểm chính là Vân gia a, chuyện cô làm hằng là Vân gia sẽ không tránh khỏi liên lụy nên cô mới mâu thuẫn như thế. Vừa là không muốn kết hôn với Cổ Duật Phi mà vừa lại muốn kết hôn.

Đấy cũng là lý do tại sao đêm nay cô đến tìm Vân Tử Luân, trong nhà này tuy ai cũng yêu thương cô, nhưng cái chính là muốn tâm sự với một người thật thoải mái thì cũng chỉ có mình người anh trai này, có lẽ là vì từ nhỏ cô luôn bám anh trai thành thói quen, chuyện gì cũng ý vào anh, mặc dù đã lớn nhưng điểm này chính là không thay đổi.

"Em thất thân rồi."

Cuối cùng lời nói vẫn ra khỏi cửa miệng, thanh âm nhẹ nhàng không chút gọn sọng, nói xong cô cũng không dám nhìn anh mà cúi mặt xuống, mắt nhìn mũi mũi nhìn tâm không dám nói thêm câu nào.

Vân Tử Luân mặt ngoài nhìn tuy vẫn một bộ đáng trầm tĩnh đậm mực, nhưng là trong đôi mắt chính là thất kinh bất nhiên, anh quả thật là bị câu nói của cô dọa cho muốn choáng váng.

Em gái anh...

Thất thân?

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Quán Sùng Hôn* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 41: Cá vàng rách có cho cũng không thềm

Chuyện này làm sao có thể chứ?

Vân Từ Luân muốn hỏi chuyện xảy ra khi nào thì nhìn thấy một bộ dáng nhu nhuận của cô gái ngồi trên giường, gương mặt nhỏ nhắn vì cúi xuống nên bị mái tóc che đi làm người ta không thể thấy được vẻ mặt lúc này của cô.

Vân Từ Luân nghĩ rằng vì chuyện này khiến cô sinh ra rối loạn sợ hãi, lại càng nhiều hơn là đau lòng, thân là anh trai, hơn nữa Vân Tịch khi nhỏ chính là được sự yêu thương bao bọc mà lớn, nay gặp phải chuyện này anh cũng đau lòng cho cô.

Vân Tịch cúi đầu không dám ngăn mặt nhìn anh vì cô cảm thấy mình là một cô gái hư, vậy mà lại làm mất mũi Vân gia mặt sạch như thế, trong đầu nghĩ rằng chắc chắn sẽ bị ăn mắng đôi câu, dù cô có được yêu thương tới mức nào thì chuyện này thật không phải chuyện nhỏ, nhưng ngồi này giờ chính là một mảnh yên tĩnh, đợi đến khi bên cạnh, nệm bông lún xuống một chút cô mới ngăn mặt nhìn sang người bên cạnh.

"Đã xảy ra chuyện gì?" Vân Từ Luân nhẹ giọng hỏi, trong mắt chính là một mảnh nhu hòa nhìn cô, bàn tay to đặt lên tóc cô xoa nhẹ.

"Em...thật xin lỗi, là em không tốt, em đã làm gia đình chúng ta mất mặt." Vân Tịch cười khổ thấp giọng nói.

"Không, chuyện này không phải lỗi của em, nhưng rốt cuộc chuyện đã xảy ra như thế nào? Là ai đã khi dễ em? Nói với anh, có anh và cha làm chỗ dựa, không cần sợ." Nói về an ủi, Vân Từ Luân cũng không giỏi mấy, anh cũng chỉ có thể nói được ra vài câu đó.

Thật ra cô cũng chỉ rồi rảm không biết xử lý chuyện này như thế nào, dù sao cũng là tiểu thư danh môn, điều này không tránh sẽ ảnh hưởng đến Vân gia, nhưng Vân Từ Luân lại suy nghĩ rằng cô chính là vì chuyện này đâm ra quần bách rối loạn, cũng không trách Vân Từ Luân nghĩ theo hướng đó được, vì dù sao nói gì thì nói Vân Tịch vẫn là một người phụ nữ, mà ai lại chẳng biết tấm thân hoà bìch quan trọng? Gặp phải loại chuyện này không kinh sợ mới là lạ.

Mà ngoài ý muốn, Vân Tịch hiển nhiên lại là một kỳ nhân ngoại lệ khiến người ta lấy làm lạ.

*Ký nhân: người lạ

"Không phải đâu anh." Vân Tịch lắc đầu, tuy lời anh nói có phần làm cô cảm động vì được quan tâm lo lắng như thế, nhưng lí do cô đến đâu phải cầu được anh an ủi đâu? Cái cô muốn chính là dò hỏi ý kiến của anh.

Dưới sự nghi hoặc trong ánh mắt Vân Từ Luân, Vân Tịch không nhanh không chậm nói hết tất cả chuyện của mình và Cố Duật Phi sau khi hai người vô tình phát sinh quan hệ và tại sao phát sinh, kể cả việc sáng hôm nay quân nhân đến cửa đón cô đi.

Sau cuộc nói chuyện này, Vân Từ Luân rốt cuộc cũng thông suốt hiểu được tất cả, thì ra mọi chuyện là như thế, anh cũng có chút kinh ngạc khi người quan hệ cùng em gái lại là đại thiếu gia Cố gia - Cố Duật Phi, người này chẳng những là trưởng tử của Cố gia mà còn là một trong số nhân tài trẻ tuổi trong quân nhân, mới hai mươi sáu tuổi đã là Thượng Tá chứng tỏ là một nhân vật không tầm thường.

Vân Từ Luân cũng có chút ảo não nhìn cô, trong mắt ý tứ rất rõ ràng: Không ngờ em lại cao tay như thế, vô tình mà lại câu được con cá vàng.

Khóe miệng Vân Tịch run rẩy, cô cũng chỉ là đi nhầm phòng thôi có được hay không, nhịn không được lập tức trừng mắt lại: Tưởng em muốn sao? Cá vàng gì chứ, rõ là của nọ còn gì!

Mà cho dù có là cá vàng thì là cá vàng rách, cho dù đưa không có cũng chẳng thêm lấy.

Nếu để Vân Từ Luân biết được suy nghĩ này của cô, phỏng chừng đã tiếc sắt không rèn thành thép, này rõ ràng là có phúc không biết hưởng, Cố Duật Phi là ai chứ, mà con bé chết tiệt này còn ghét bỏ?

Chuyện này mà đem nói lại cho Vân Huân, phỏng chừng còn hận không thể bóp chết cô.

Chuyện tốt như một miếng bánh từ trên trời rơi xuống còn ghét bỏ kêu là cá vàng rách? Đùa gì vậy, nếu Cố Duật Phi là cá vàng rách vậy cả đất Trung Quốc này cũng chà còn lấy một con cá vàng nào nữa rồi.

Ngoài cửa, Vân Tịch nhay bén bỗng phát giác ra điều gì đó, ra ngoài cửa kiểm tra thì cũng chỉ có hàng lang tối om.

Cô nghi hoặc, có lẽ là do bản thân quá nhạy cảm nên mới sinh ảo giác.

"Có chuyện gì vậy? Là có ai ư?" Vân Từ Luân nhíu mày bước đến.

Vân Tịch lắc đầu: "Không có, trời đã khuya rồi, anh nghỉ ngơi sớm, em về phòng."

Vân Từ Luân gật đầu nói: "Được, em tính sẽ đưa chuyện này nói cho cha chứ?"

Vân Tịch suy nghĩ, chốc lát ngăn mặt nói: "Trước mắt chính là không cần đã."

"Anh biết rồi." Vân Từ Luân khẽ cười nhìn cô đáp, như nhớ ra chuyện gì đó anh nói: "Phải rồi, em vừa mới trở về, anh quyết định mở một buổi tiệc tẩy trần cho em."

"Cũng được." Vân Tịch gật đầu, dường như suy nghĩ điều gì đó, cô nhường mày: "Anh, chắc cũng không phải là có liên quan đến chuyện lập gia đình của em đi?"

"Ừ?"

"Có phải hay không cha trao đổi với anh, buổi tiệc tẩy trần hay nói đúng hơn chính là muốn xem mắt công khai?" Đánh chết cô cũng không tin một chút liên quan đến chuyện này là không có, còn không phải lợi dụng chuyện này chọn thêm vài người trong đó để cô xem qua hay sao? Chỉ cần nói một câu, Vân Huân còn không vì cô rình người về?

"..." Ừ, quả thật là có chuyện như thế.

Ban đầu khi nghe cô nói không muốn kết hôn, Vân Huân sớm đã mâu thuẫn, vừa lo sợ con gái không gả được, lại cũng không nỡ xa con gái, dù sao tam Vân tiểu thư là người được yêu thương nhất Vân gia, tự nhiên người làm cha như ông cũng huyền tiếc không muốn xa con gái.

Nhưng ngẫm đi ngẫm lại, con gái lớn dù sao cũng sớm muộn cũng phải kết hôn, nên cho dù có không nỡ ông cũng phải thay cô sắp xếp vài đối tượng kết hôn.

Mà cô vừa trở về, tổ chức tiệc tẩy trần cũng không lấy làm lạ, hơn nữa nói là tiệc tẩy trần, kỳ thực cũng chỉ là mượn cớ để mời mấy danh môn vọng tộc đến cho cô chọn lựa.

Dĩ nhiên ông làm việc này còn có sự góp mặt của Vân Từ Luân, hai cha con chính là cả mẹ một lười âm thầm thực hiện.

Vốn ban đầu khi Vân Tịch không đem chuyện này nói ra thì có lẽ sẽ phải đối mặt với rất nhiều buổi xem mắt dân xếp này, muốn cũng phải xem, mà không muốn cũng phải xem

Nhưng bây giờ khi đã biết chuyện xảy ra với em gái, người làm anh tự nhiên cũng sẽ không để em gái phải coi mắt gì gì đó nữa.

Theo như cô nói thì chắc có lẽ Cố Duật Phi sẽ lấy cô, mà cho dù Cố Duật Phi có không đồng ý lấy cô đi chăng nữa anh cũng không lo lắng.

Vì cả thành phố S này không ai là không biết Cố gia làm việc dám làm dám chịu, đặc biệt là vị Cố Duật Hành kia, chắc chắn sẽ không để con trai mình đã làm mà không chấp nhận.

Chỉ có lý do đó thôi cũng đã khiến cô buộc phải làm dâu Cố gia, hơn nữa cậu ta còn là một quân nhân! Cứ cho là một âm mưu gì gì đó hay vô tình cũng buộc phải cưới có!

Vì dù sao em gái anh cũng đã mất tâm thân hoà bìch nhờ "phúc" của hần?

"Hừ, cũng may mắn là em đã nói chuyện này trước với anh rồi, anh lo giải quyết cho tốt đi!" Vân Tịch không chút khách khí nói, ánh mắt có chút ghét bỏ nhìn anh sau đó xoay người trở về phòng.

Nhìn em gái đột nhiên gần gũi bỏ đi, Vân Từ Luân sờ sờ mũi, cũng đầu đau tại anh, này là ý của cha mà, anh rõ là oan ức vô cùng, là nỗi oan thiên cổ mới đúng!

Sáng hôm sau.

Ngồi trên bàn ăn cả năm người đều có mặt đầy đủ, ngồi chủ vị là Vân Huân, bên tay phải của ông là Vân Từ Luân và Vân Tịch, tay trái thì có Tương Mịch và Vân Nhạc.

Bữa ăn vì không có ai nói chuyện nên rất nhanh chóng đã xong, lúc này vì còn chưa đến giờ mỗi người nên họ đang sinh hoạt chung, riêng Vân Nhạc đã đến trường cùng Lam Cần Hi.

Vân Từ Luân như nhớ ra chuyện gì đó hỏi cô: "Đúng rồi Tiểu Tịch, em đã có dự định gì hay chưa?"

Vân Huân đang ngồi đọc báo tin tức cũng bị lời nói của Vân Từ Luân hấp dẫn nhìn sang.

"Hình như ba nhớ không lầm con trước đó học ngành kinh tế mà nhì? Vậy vào Văn thị đi, đến đó Từ Luân có thể trông coi con dễ dàng hơn."

"Ba! Con không phải còn con nít." Trông coi cái gì chứ, Văn Tịch bĩu môi.

"Vào công ty nhà đi, anh sẽ sắp xếp ổn thỏa vị trí cho em!" Văn Từ Luân cưng chiều xoa đầu cô.

"Tốt nhất là xếp em con vào bộ phận quản lý nào đó hoặc là làm thư ký, ấy thôi, cho con bé làm thư ký bên cạnh con đi!"

"Con cũng dự định như thế, sắp xếp chỗ nào vẫn là không yên tâm bằng xếp vào bên cạnh." Văn Từ Luân gật đầu trầm ổn đáp.

Hai người ta một câu người một câu, rốt cuộc chính là đem cô bỏ ngoài rìa, gì vậy chứ! Rõ ràng là đang hỏi cô, sao bây giờ lại thành ra tự hai người họ quyết định rồi?

Trước kia quả thật đúng là cô đã từng học ngành kinh tế, mà khi đó cũng bởi vì Lam Căn Hi nên mới gượng ép theo học ngành mình không thích, còn bây giờ thì cô đã chuyển ngành học mình thích qua lâu rồi.

Bây giờ nghĩ lại cảm thấy mình lúc đó ngu ngốc lắm sao, chỉ vì một người mà bỏ biết bao thời gian ra học một môn mình không thích như thế.

Rốt cuộc thì sao? Người ta chưa chắc đã để ý đến chuyện mình làm, bản thân thì cứ như tên hề ngốc suốt ngày bám dính đến hần, phí hết cả tuổi thanh xuân của bà rồi!

"Hai người khoan đã có được không? Đây là đang hỏi ý kiến của con, thế mà lại tự động quyết định tất cả, con còn chưa có đồng ý đâu!" Văn Tịch bất mãn lên tiếng nhắc nhở.

Rốt cuộc thì Văn Huân cùng Văn Từ Luân mới sững sờ dừng lại, phải nhì, rõ là đang hỏi ý kiến mà lại thành ra tự bọn họ quyết định thay Tiểu Tịch rồi, bây giờ Tiểu Tịch đã lớn, đã tự mình có chủ kiến và lập trường riêng, bọn họ chỉ có việc giúp đỡ nếu ý kiến chứ không được thay con bé quyết định mọi thứ.

"Vậy dự định của em?" Văn Từ Luân nhường mảy khe hỏi.

Ngay lúc Văn Tịch đang muốn mở miệng thì một giọng nói ngọt ngào dịu dàng cất lên.

"Hay là vào Lam thị đi chứ? Hè sắp đến em cũng dự định vào đó thực tập." Văn Nhạc mỉm cười đi vào cửa nhìn cô, theo sau cô ta chính là Lam Căn Hi.

Vì đây là nhà vợ tương lai cộng thêm phép lịch sự tối thiểu, Lam Căn Hi ưu nhã gật đầu vói mọi người.

Tương Mịch nghe thấy giọng con gái quay trở về liền đi ra khỏi phòng bếp: "Nhạc nhì sao quay về nhanh thế con? Để quên đồ hay sao?"

"Dạ là điện thoại để quên trên phòng." Văn Nhạc mỉm môi nhỏ giọng nói, ngay cả đầu cũng hơi cúi, một bộ giống như sợ mẹ sẽ trách mắng.

Quả nhiên sau khi nghe Văn Nhạc nói xong, Tương Mịch bất mãn nhíu mày: "Vi để quên điện thoại mà lại khiến cho Căn Hi phiền lòng như thế ư? Con thật là!"

Lam Căn Hi không nở nhìn Văn Nhạc bị trách mắng, ôn hòa lên tiếng: "Không sao đâu đi, con không phiền lòng."

Văn Nhạc ngăn mặt nhìn Lam Căn Hi, trong mắt nang theo tia cảm kích, Lam Căn Hi chỉ nhẹ nở nụ cười nhu hòa nhìn cô ta, nhẹ giọng lên tiếng nhắc nhở.

"Mau lên phòng lấy đồ, còn chân chữ nữa là đứng ngoài cổng trường!"

Văn Nhạc nhẹ đáp một tiếng sau đó lên phòng, trước khi đi qua Tương Mịch còn nhìn bà một cách kỳ lạ.

Tương Mịch thoáng hiểu ý, mỉm cười nhìn mọi người: "Để mẹ lên giúp em con." Sau đó cũng theo sau Văn Nhạc lên lầu.

Sau khi hai mẹ con rời khỏi, Văn Huân và Văn Từ Luân dù có không thích cũng không thể đối đãi bất lịch sự với Lam Căn Hi, người đến cũng là khách, mà người này tương lai lại còn là con rể Văn gia, là muội phu của Văn Từ Luân và Văn Tịch nên ông khách khí mời Lam Căn Hi cùng ngồi xuống dùng trà.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Quân Sủng Hôn* được tải miễn phí tại [yWw.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 42: Tiểu nặc nặc không phải đồ vật!

Không biết là vô tình hay cố ý mà Lam Căn Hi lại ngồi đối diện với cô.

Hai cha con Văn Từ Luân cùng Lam Căn Hi cứ ta một câu người một câu vài lời, sau đó mới chuyển sang chuyện của cô.

"Vừa rồi ở ngoài cửa có nghe vài chuyện về của Tiểu Tịch, nếu em không ngại có thể vào Lam thị cùng Nhạc nhì, anh sẽ sắp xếp tốt chỗ cho hai người." Lam Căn Hi nhìn cô khách khí nói, trong lời nói còn ẩn hiện sự hi vọng, bên môi còn treo lên một nụ cười ưu nhã.

Không để Văn Tịch mở miệng đáp lời, Văn Từ Luân ngồi bên cạnh như lơ đãng nói một câu: "Nếu em không thích vào công ty nhà vậy vào Cổ thị thấy thế nào? Tuy Cổ thị không dễ xin, nhưng Văn thị cùng Cổ thị cũng xem như có quan hệ, em muốn xin vào anh sẽ giúp em!"

Văn Huân cũng gật đầu: "Phải đó, muốn vào công ty nào cha và anh con sẽ giúp!"

Ý tứ rất rõ ràng, hai cha con bọn họ chính là không muốn để Văn Tịch vào Lam thị.

Không phải Văn Tịch cứ không muốn vào Văn thị thì sẽ chọn Lam thị, bên ngoài không thiếu những công ty khác, tỷ như Cổ thị cũng là một trong số nơi tốt, nếu Văn Tịch muốn vào, Văn Từ Luân cùng Văn Huân nhất định sẽ giúp cô lo liệu ổn thỏa. Cho nên lời mời vào Lam thị gì đó á, rất cảm tạ nhưng không cần!

Lam Căn Hi ngồi một bên vẫn giữ nguyên bộ dáng điềm tĩnh trang nhã, như thể không để ý đến những lời Văn Huân cùng Văn Từ Luân vừa nói, anh ta chỉ nhìn cô chờ câu nói.

"Ý kiến tốt đấy chứ ý rất hay, Lam thị cũng được mà Cổ thị cũng rất tốt. Cơ mà phải làm mọi người thất vọng rồi, em không còn theo học ngành kinh tế nữa!" Văn Tịch gật gật đầu nói thẳng.

Lời nói ban đầu đúng là rất khiến tâm trạng Lam Căn Hi rất tốt, hai cha con Văn Từ Luân có chút không muốn bởi lẽ họ nghĩ rằng lời cô nói chứng tỏ cô đã muốn chọn vào Lam thị, nhưng sau khi nghe hết câu thì ba người đều chính là kinh ngạc.

Không còn theo học ngành kinh tế nữa, tức là sao?

Văn Huân nhíu mày: "Chuyện là khi nào thế? Không phải trước kia con còn học hay sao? Chúng ta nghĩ rằng con chính là thích theo học ngành kinh tế này."

Văn Từ Luân cũng mang theo nghi hoặc nhìn cô.

"Bốn năm trước con đã chuyển học ngành mình thích rồi!" Văn Tịch nhún vai mỉm cười nhìn ông nói.

Bốn năm trước?

Lam Căn Hi hơi mỉm môi, trong lòng có chút ngổn ngang không nói nên lời, bốn năm trước chẳng phải là thời điểm bọn họ chia tay nhau và một mình cô ở lại nước ngoài hay sao?

Lam Căn Hi không tự chủ nâng mắt nhìn cô gái đối diện, thì ra cô ấy theo học ngành không thích chỉ vì mình.

Văn Tịch lại làm như không để ý biểu hiện của mọi người, nói tiếp: "Hôm nay con định đến quán doanh một chuyến."

"Quán doanh? Tại sao lại đến đó." Văn Từ Luân nhíu mày hỏi.

Vân Tịch nhìn anh chớp chớp mắt nói: "Em học ngành y, muốn vào đó làm quân y."

Vân Huân gật gật đầu, quân y cũng được, không có chỗ nào là không tốt cả.

Quân y? Vân Từ Luân suy suy nghĩ nghĩ bỗng tròn tròn mắt nhìn cô: Lê nào vì có Cổ Duật Phi trong đó? Không phải em chê người ta cá vàng rách không cần đó sao? Vậy mà giờ lại không tiếc hi sinh nghề nghiệp tiến vào đó, đúng là tâm tư bất thường!

Vân Tịch trừng mắt nhìn anh: Nghĩ bậy cái gì đó! Đây là nghề nghiệp của em em dĩ nhiên phải vào quân doanh, ai nói là vì hấn chứ!

Vân Từ Luân khề thờ dài, nhìn em gái chính là một bộ tức sất không rên thành thép.

Vân Tịch khoe miệng co rút, cô thật muốn cạy đầu anh trai ra xem bên trong của anh ấy rốt cuộc chứa cái gì, nghĩ bậy nghĩ bạ còn oan uổng cho cô, thật đúng là tức chết!

Nhìn hai người mất đi mây lại, Lam Căn Hi khề ho một tiếng.

"Khụ, Tiểu Tịch, mẹ anh biết em trở về, em có thể qua thăm bà ấy hay không? Bà ấy nói rằng rất nhớ em."

Lam Căn Hi và Vân Tịch là thanh mai trúc mã của nhau nên cha mẹ của Lam Căn Hi cô đã gặp qua rất nhiều lần, thậm chí còn thường xuyên đến Lam gia chơi rất nhiều đến quen mặt, nên thành ra mọi người ở Lam gia ai cũng yêu mến cô, cô còn nhớ lúc nhỏ mình sang đó chơi, vì mãi mê chơi đùa cùng Lam Căn Hi quá vui nên xin ngủ ở lại cùng, rốt cuộc chính là đêm đó cha và anh trai đến tận Lam gia xách cô trở về.

Trong trí nhớ, Lam phu nhân là người yêu mến cô nhất, khi nhỏ thường xuyên đến Lam gia chơi, bà đã nấu nấu những món ngon cùng bánh ngọt cho cô và Lam Căn Hi cùng ăn nên cô cũng rất quý mến bà.

Từ khi rời khỏi đây cũng đã sáu năm, cô cũng nên sang thăm bà một chút nên quyết định đồng ý với Lam Căn Hi.

"Được!"

Lam Căn Hi thấy cô đồng ý, trong lòng bỗng dâng lên cảm xúc vui mừng nhưng lại không có thể hiện ra bên ngoài.

"Anh đưa em đi?"

"Không cần, làm phiền Lam thiếu rồi, khoảng thời gian này anh và A Nhạc nên bồi thêm tình cảm, tôi sẽ đi xe nhà đến quân doanh sau đó sẽ đến Lam gia thăm bác sau." Vân Tịch không chút nghĩ ngợi nói.

"Vậy cũng được!" Lam Căn Hi nói, trong lòng bỗng dâng lên cảm giác mát mát.

Sau khi Vân Nhạc cùng Lam Căn Hi đi khỏi, Vân Từ Luân cũng bắt đầu đến công ty mà cô cũng phải sửa soạn lại sau đó mới ra khỏi nhà.

Vì vừa về nước có chút vội khiến cô đã phải để lại tiểu Nặc Nặc về sau, mà hôm nay nó đáp cánh cô lại sợ không thể ra sân bay đón nó.

Mà gấp phải cái là tiểu Nặc Nặc nhút nhát nữa.

Chắc, này quả thật là vấn đề về thời gian mà!

Vân Tịch ngồi loay hoay trên xe, rốt cuộc quyết định lấy điện thoại ra gọi cho tên nào đó.

"Alo?" Cuộc gọi vào kết nối, ngay lập tức bên kia truyền đến giọng nói lời biếng của người đàn ông, thanh âm trầm thấp tuy lời biếng nhưng lại có phần quyến rũ, khiến người nghe mà mặt đỏ tím đập nhanh.

"Có đang rảnh hay không? Bấy giờ bạn thì một lát nữa có rảnh hay không?"

"Có chuyện gì sao?" Cổ Duật Hiến đang ngồi lời biếng trên ghế thì nghe ra giọng nói có phần gấp gáp của cô, liền nhu mày ngồi thẳng lưng.

"Ừ ừ có, nói đồng ý đi tôi nói, sẽ không phải chuyện lớn hay phiền phức gì đâu."

"Đồng ý!" Cổ Duật Hiến nhu mày nói, sao tự dưng có cảm giác chẳng lành ấy nhỉ.

Quả nhiên sau khi Cổ Duật Hiến nói ra hai chữ này, Vân Tịch liền lập tức đáp lấy lời.

"Một lát nữa Tiểu Nặc Nặc hạ cánh nhớ phải ra sân bay đón nó giúp tôi, không được ăn hiếp nó đâu đấy!"

"..."

"Có kêu tôi đi đón một con mèo?" Có làm hay không vậy! Tương có chuyện gì gấp lắm vậy mà lại là chuyện đi đón mèo. Nha đầu chết tiệt này vậy mà dám lừa mình, phí hết cả thời gian của ông khi phải lo cho người phụ nữ này xảy ra chuyện gì đó khó nói, rốt cuộc lại là nhờ mình đi đón một con mèo về nước!

"Nè! Ban này anh đã đồng ý giờ muốn lật lọng sao? Có nghe qua tám chữ: Quân tử nhất ngôn tử mã nan truy chưa há? Đàn ông gì mà kỳ cục vậy?" Vân Tịch tức giận chất vấn, hoàn toàn xem nhẹ sự tức giận nào đó của người kia, cũng hoàn toàn quên rằng là mình đang nhờ người ta.

"Cô...cô, còn không phải do cô lừa tôi à?" Cổ Duật Hiến nghiêng răng nghiêng lợi nói.

"Nhưng anh đã đồng ý tức là đồng ý!" Vân Tịch không cho là đúng đáp.

Cổ Duật Hiến khoe miệng co rút nhất thời á khẩu, gọi cho nha đầu chết tiệt này!

"Hừ, ông đây bạn rồi, lát nữa phải họp, sao không đi mà nhờ người khác đến đón nó?"

Vân Tịch nhu mày: "Tương tôi muốn nhờ anh lắm sao? Còn không phải bởi vì Tiểu Nặc Nặc sợ người lạ? Ngoài tôi ra, nó chỉ quen anh."

Nha đầu này, nhờ người ta giúp đỡ mà ăn nói như thế đấy!

Có điều nghe câu cuối có chút thoải mái trong lòng.

"Một bữa cơm, gia sẽ tốt bụng suy nghĩ lại."

Kiều ngo!

Mẹ nó, còn dám đàm phán với mình, vừa này chính miệng ai nói đồng ý trước?

"Thêm một phần bánh ngọt nữa!" Cổ Duật Hiến thần nhiên bồi thêm một câu, hoàn toàn không biết mình có ba chữ đáng đánh đòn treo trên người.

Vân Tịch hít vào một hơi thật sâu mỉm cười: "Được!" Hừ, ăn cho mập hòng luôn đi!

"Tốt, lát nữa gia đi đón nó nhưng chỉ có thể đem nó đến công ty, cô tự sang lấy nó đi!"

"Tiểu Nặc Nặc không phải đồ vật!" Vân Tịch tức giận hét lên một câu sau đó cúp máy.

Cổ Duật Hiến ngồi trên ghế có ngón ngang nhìn điện thoại, có cần hét lên như vậy không? Ít nhất phải báo cho người ta một tiếng trước chứ, anh bữu bữu môi.

Nhưng điện thoại vừa tắt chưa đến bao lâu sau, lại reng lên lần hai.

"Còn chuyện gì nữa?"

"Công ty của anh là gì?"

"..."

...

Sau khi đến quán doanh làm xong việc của mình, Vân Tịch đi đến Lam gia thăm Lam phu nhân cũng đã đến giờ trưa.

"Hôm khác con lại đến thăm đi." Vân Tịch mỉm cười đang định đứng dậy.

Lam phu nhân thấy cô muốn đi liền vội giữ lại, mỉm cười hiền: "Tịch nhi đừng vội, hay là hôm nay con ở lại đây ăn cơm với ta đi? Dù sao hôm nay ta cũng có một mình."

Vân Tịch cũng không cảm thấy bà có gì lạ, gương mặt có chút ái ngại từ chối khéo: "Hôm nay con còn chút việc chưa làm xong, đến thăm đi một lát liền đi nên không thể cùng đi dùng cơm rồi."

"Vậy sao..." Lam phu nhân tiếc nuối, nhưng rất nhanh lại mỉm cười: "Tịch nhi bận việc, đi cũng không làm khó con nữa, nhưng nhớ khi khác đến ăn một bữa cơm với ta."

Vân Tịch không nói chỉ mỉm cười gật đầu, dù sao thì cũng không thể nói trước được điều gì, Lam gia cô nghĩ mình nên ít đến còn hơn, không đến càng tốt, không phải cô muốn tránh mặt ai hay ghét mọi người ở đây, chỉ là cô có chút...không thích.

Đur quang nơi khóe mắt bỗng nhìn thấy một bóng dáng, nụ cười trên môi Lam phu nhân càng tươi hơn: "Tịch nhi đi về một mình sao? Ta thấy con không có xe, muốn đi đâu để tiểu Hi đưa con đi?"

Gi?

Cô đi chung với Lam Cẩm Hi? Thật là ngại quá, nhưng cô còn tránh không kịp sao mà đi chung xe được?

Vân Tịch đang muốn mở miệng từ chối, thì giọng bà bỗng nói vọng lại với người phía sau: "Tiểu Hi con đưa Tịch nhi đi đi, Tịch nhi con muốn đi đâu?"

Lam Cẩm Hi ngơ ngác đứng ngoài cửa nhìn hai người, nhìn bóng lưng mảnh mai của cô gái trái tim bỗng không tự chủ được đập loạn nhịp.

Ban nãy mẹ gọi điện từ nhà đến công ty báo anh về nhà, anh còn tưởng có chuyện gì đã xảy ra, nhưng không ngờ mẹ lại...

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Quân Sủng Hôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 43: Một chút thể diện cũng không cho

Cảm nhận được có ánh mắt phía sau đang nhìn mình, nhưng cô vẫn không quay đầu lại.

"Không cần đâu đi, vừa nãy con đã gọi cho tài xế đến đón rồi ạ."

"Vậy thì không đưa Tịch nhi đi được, Tiểu Hi giúp mẹ tiễn Tịch nhi nhé!"

"..."

Vân Tịch có chút ngại ngùng, đầu phải bà không biết rằng cô và Lam Cẩm Hi đã chia tay nhau đầu nhĩ? Hiện giờ người qua lại cùng Lam Cẩm Hi chính là Vân Nhạc, hai người họ sắp đính hôn, theo lý mà nói Lam Cẩm Hi là muội phu tương lai của cô a.

"Đi à con nghĩ không cần đâu."

Lam phu nhân vỗ như không nghe lời cô nói, thúc giục với người đang đứng ngón ngang trước cửa kia.

"Cẩm Hi, còn không mau tiễn Tịch nhi?" Thăng bé này làm sao vậy, đây rõ là một cơ hội tốt mẹ nó đã sắp xếp, vậy mà lại cứ thẩn thò thò thò đó ra!

"À vâng!"

Sau lần dẫn cô, cuối cùng cô vẫn là thỏa hiệp với Lam phu nhân, xem như là ngầm đồng ý để Lam Cẩm Hi tiễn về.

Trên suốt dọc đường không ai nói lời nào, mắt thấy xe đã đến, Lam Cẩm Hi vẫn mím chặt môi.

"Không cần tiễn nữa, đến đây là được rồi!" Vân Tịch băng quơ nói, không hề để ý đến người bên cạnh mà đi thẳng một mạch ra xe.

"Tiểu Tịch!" Lam Cẩm Hi cuống quýt bỗng gọi.

"Có chuyện gì?" Vân Tịch dừng chân, nhíu mày nhìn anh ta hỏi.

Nắm tay chợt siết lại, Lam Cẩm Hi nói: "Không, không có gì cả, chỉ là muốn nói tạm biệt, lần sau hãy đến chơi nhiều hơn...với mẹ anh."

"...Xin lỗi nhưng tôi không thể nói trước được, tôi còn phải sắp xếp nhiều thứ trong khoảng thời gian này."

"Được nhưng ý anh muốn rằng, khi em rảnh."

Vân Tịch không nói gì, môi hơi mím lại, lúc sau lại nói: "Tạm biệt." Sau đó không đợi Lam Cẩm Hi phản ứng, cô đã ngay lập tức leo lên xe rồi đi.

Lam Cẩm Hi đứng một mình trước cổng nhìn chiếc xe phía trước, trong lòng bỗng dâng lên một cảm xúc không nói nên lời.

Làm sao vậy Lam Cẩm Hi? Lê nào mà còn luyến tiếc cô ấy ư?

Sáu năm trước chính mây là người đã rời bỏ cô ấy, vậy thì tại sao bây giờ nhìn thấy cô ấy lại bị rung động rồi?

Không, Lam Cẩm Hi lắc đầu muốn phủ định ý nghĩ trong đầu mình.

Nhìn chiếc xe nhỏ dần cho đến khuất đi, Lam Cẩm Hi mới xoay người vào trong.

Trên xe.

"Tiểu thư, bây giờ trở về Vân gia luôn sao?"

"Không, bây giờ chúng ta đến Cố thị." Vân Tịch lễ độ đáp, ngón tay ấn ấn trên màn hình điện thoại.

"Vâng."

Hiện tại là giờ cơm trưa, khi cô đến Cố thị thì mọi người trong công ty đã đi gần hết, chỉ còn lác đác vài người tại đây.

Nữ tiếp tân lo lắng nhìn ra bên ngoài thì bỗng ngất ngây cả kinh khi nhìn thấy một cô gái xinh đẹp bước vào, người phụ nữ xinh đẹp thế này có lẽ là lần đầu tiên cô nhìn thấy nên không khỏi ngẩn ngẩn nhìn nhiều hơn.

Vân Tịch hôm nay mặc một chiếc váy thanh lịch đơn giản, da thật bạch ngọc mịn màng cùng đôi chân thon dài không hề che giấu lộ ra bên ngoài, mái tóc xoăn tự nhiên buông xõa, gương mặt nhỏ nhắn tinh xảo khảm nạm lên đôi con ngươi xinh đẹp đến tinh khiết tựa như hắc bảo, mi liễu mày ngọc, mũi nhỏ thanh tú cùng đôi môi hồng phấn nộn.

Ngay cả mọi ở chung quanh khi nhìn thấy Vân Tịch bước vào cũng đôi mắt theo cô.

Vân Tịch hoàn toàn xem nhẹ ánh mắt của mọi người xung quanh, thản nhiên đi thẳng đến quầy tiếp tân.

"Làm phiền một chút, tôi muốn gặp một người tên Peach!"

Peach?

Nữ tiếp tân kinh ngạc xong lại nghi hoặc nhìn cô: "Xin lỗi tiểu thư nhưng tôi không biết ở đây có ai tên Peach ạ!"

Không có ai tên Peach?

Vân Tịch nhàu nhui mày, lẽ nào tên này muốn chơi mình sao? Không đúng, rõ ràng anh ta kêu mình đến Cổ thị!

Mặc dù cô không biết hẳn làm chức vụ gì trong đây.

"Đã làm phiền cô rồi!" Vân Tịch mỉm cười khách khí nói một câu sau đó ra hàng ghế ngồi chờ.

Nữ tiếp tân cũng nghĩ cô đợi người nên cũng làm việc tiếp, ánh mắt của mọi người cũng không vì vậy mà rời khỏi cô, lúc lâu lại ghé đầu nghị luận.

[Vân Tịch: Nay tôi đến Cổ thị rồi, người ta bảo không có ai ở đây tên Peach cả, mau xuống đón bà đi!]

Phòng chủ tịch.

Cố Duật Hiền đang ngồi trên dây ghế sofa nghịch nghịch con mèo lông trắng thì điện thoại bỗng gửi đến tin nhắn.

"..."

Nha đầu chết tiệt này chẳng những xưng hô không phân lớn nhỏ, đã vậy còn ra lệnh cho mình!

[Vân Tịch: Không muốn xuống vậy tự bà đây lên, tên của anh là gì?]

[Cố Duật Hiền: Gia tự xuống!]

Gia gia gia, gia cái rắm chứ gia!

Ngó sang thời gian trên màn hình, định cất điện thoại vào túi thì Vân Từ Luân bỗng gửi tin nhắn đến.

[Vân Từ Luân: Ba hôm nay đi cùng mấy bác trai khác nên không về ăn cơm, có muốn đi dùng bữa với anh?]

Không có vẻ nhà sao, vốn cô còn đang lo lắng tính về sớm sớm cùng dùng bữa với ông, vậy mà chưa gì đã đi không nói tiếng nào.

Vân Tịch bấu môi, thật uổng cho đứa con gái này lo thừa.

[Vân Tịch: Anh vừa xong việc sao?]

[Vân Từ Luân: Ủ, vừa xong!]

[Vân Tịch: Hào, vậy để em gái bồi anh!]

Vân Từ Luân cười khế.

[Đã về nhà chưa? Anh đến đón em?]

[Vân Tịch: Em chưa về, đón Tiểu Nặc Nặc xong sẽ tự qua bên anh!]

[Vân Từ Luân: Đi cẩn thận!]

[Vân Tịch: Đã biết!]

Ngồi nghịch nghịch điện thoại, rốt cuộc là cô không biết khi nào mọi người trong Cổ thị đã về gần hết, trong đại sảnh đi qua đi lại nhiều người, nhưng một người cô cũng không để ý.

Cái khiến cho mọi người vừa bước vào công ty đã thấy một cô gái xinh đẹp ngồi đó thì kinh ngạc không thôi, đàn ông thì say mê nhìn cô, phụ nữ thì thấy có người đẹp hơn mình nên sinh ra đố kỵ ghen ghét.

Một nữ nhân viên đi đến chỗ quầy tiếp tân nghi hoặc hỏi: "Chị, người phụ nữ đó là ai thế?"

"Không biết, có lẽ cô ấy đang đợi người, tên Peach."

"Peach? Công ty đâu có ai có tên tiếng anh?"

"Chị không biết, chỉ biết cô ấy tới tìm người, chắc cũng sắp xuống rồi."

Nữ nhân viên thấy mình dò hỏi không được, không nói thêm gì xoay lưng trở về.

"Chị Lệ, chị ta nói không biết cô ta là ai, cô ta đến tìm người tên Peach."

Tư Lệ - Tư đại tỷ thủ của Tư gia, vì cô ta nhìn trúng Cố Duật Hiền nên đã nhất quyết phải vào bằng được Cổ thị làm việc chỉ để muốn gần Cố Duật Hiền thêm.

Nhưng người ta lại không biết đến cô ta chứ nói gì là đến có biết phần tính cảm này hay không, mà cho dù có biết thì Cố Duật Hiền chính là cũng chẳng cần, chứ nói gì đến có quan tâm Tư Lệ hay không.

Trong Cổ thị mọi người chỉ biết Tư Lệ là người xinh đẹp nhất, nhưng hôm nay với sự xuất hiện đột ngột của Vân Tịch lại khiến cho tất cả mọi người nhất thời phải lau mắt nhìn lại.

Với một người đàn ông ưu tú như Cố Duật Hiền dĩ nhiên sẽ có rất nhiều phụ nữ yêu thích, bản thân anh ta thay đổi rất nhiều kiểu bạn gái, hết ca sĩ, diễn viên rồi lại đến người mẫu.

Những cô gái đó ai nấy cũng đều thuộc hoàn mỹ nhân như hoa, nhưng nếu đem ra toàn bộ so với cô gái trước mắt này thì lại làm cho người ta cảm thấy có bao nhiêu cũng không đủ.

Có lẽ bốn chữ bách đàn nan miêu mới có thể hình dung được cô gái xinh đẹp này.

*Bách đàn nan miêu: Vẻ đẹp không thể nào miêu tả được.

Ngay cả Tư Lệ luôn tự tin nhan sắc của bản thân hơn người khác, nhưng khi xuất hiện Vân Tịch lại làm cho cô ta tuy ghen tị nhưng phải nói cô thật sự rất đẹp.

Một nữ nhân viên đứng bên cạnh nghi hoặc nhỏ giọng lèm bèm: "Có khi nào là bạn gái của chủ tịch hay không? Một cô gái xinh đẹp như thế ai lại quen biết?"

Nữ nhân viên vừa nói xong, sắc mặt Tư Lệ liền trầm xuống.

"Ân Lam, cô nói cái gì đó?" Nữ nhân viên khác nghe vậy khẽ quát.

Ân Lam cúi đầu: "Xin lỗi nhưng tôi chỉ nói là có khi mà thôi!"

"Cô...!" Người nọ tức sắc không thành thép trừng mắt nhìn Ân Lam, đúng thật là, còn không nhìn thấy sắc mặt của chị Lệ đang không tốt hay sao mà còn chăm đầu vào lira? Là chê sống chưa đủ lâu hay là chê thiên hạ chưa đủ loạn?

Ân Lam rút cuộc biết lời nói của mình chọc giận Tư Lệ nên vội ngậm miệng lại.

"Bạn gái sao? Đáng là rất xinh đẹp, nhưng mà chủ tịch của chúng ta đã đổi sang cái loại ngoan ngoãn thanh nhã này từ bao giờ?" Tư Lệ sâu xa nói, hừ, chắc có lẽ chủ tịch đổi khẩu vị thích loại con gái này nên người phụ nữ này mới cố tình làm ra vẻ dễ dãi dần dần ấy.

Cùng lắm chỉ là thích nhất thời, sớm muộn cũng bị đá khi nào chẳng hay!

Tư Lệ rất có tự tin về điều mình nghĩ.

"Cơ mà hình như trước giờ chủ tịch quen bạn gái cũng chưa hề cho họ đặt chân vào Cổ thị kia mà? Nếu cô gái này đúng là bạn gái chủ tịch vậy thì tại sao có thể đến tận đây tìm ngài ấy?"

Tư Lệ nghe vậy nhất thời cũng sắc mặt, cô ta tức giận trừng mắt nhìn người nọ, khiến nhân viên vừa nói xong kia lập tức im bật.

Ngay lúc mọi người đang nghị luận ồn ào trên sảnh thì phía thang máy dành riêng cho chủ tịch bỗng mở ra.

Mọi người theo dõi nhìn qua, chỉ thấy khi cửa thang máy mở ra, một đôi chân thon dài bước ra, mái tóc vàng rực rỡ cùng gương mặt điển trai mang theo nét lười biếng, dáng người thon dài khoác trên người bộ âu phục nam tính, Cổ Duật Hiến dứt hai tay vào túi quần thản nhiên bước đi khiến các nữ nhân viên ở đây nhất thời nhốn nháo nhưng lại không ai dám phát ra tiếng nói.

Vân Tịch ngồi chờ có chút bực bội, cô ngồi ở đây lâu như thế mà vẫn chưa thấy hân khởi tâm tình buồn bực không thể bộc phát chỉ có thể nén trong lòng khó chịu vô cùng.

Ngay lúc không còn kiên nhẫn nữa, Vân Tịch lo lắng ngăn mặt thì đập vào mắt là một đầu tóc vàng quen thuộc.

"Darling." Cổ Duật Hiến thấy dáng người nhỏ nhắn quen thuộc liền sáng mắt thán phục gọi.

Nhưng nhìn thấy người chính là một chút vui mừng cũng không có, ánh mắt cô nhất thời trầm xuống.

"Có biết bà đây ngồi đã tốn biết bao thời gian rồi hay không? Mau trả Tiểu Nặc Nặc lại, anh chỉ còn lại một phần cơm, bánh ngọt thì miễn đi!"

Vừa gặp mặt, lại còn ở trước mặt công chúng Cổ thị bị cô hung hăng mắng như thế, Cổ Duật Hiến có chút uất ức, trễ nải thời gian cũng một phần là do con mèo cô gây nên có được hay không?

Ở trước mặt nhiều người như thế, mà còn là người của mình nữa, mặt mặt chết đi được. Nha đầu này quả là không thể cho mình một chút thể diện được mà.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Quân Sùng Hôn* được tải miễn phí tại [yWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 44: Chưa đánh mà đã bại dưới một con mèo

Mọi người trong sảnh ngơ ngác nhìn một màn trước mắt.

Giờ đây? Cô gái này là ai vậy mà lại dám cả gan mắng boss tổng của bọn họ như thế?

Cho dù chỉ là một nhân vật cấp bạn gái cũng chưa chắc có thể đạt tới cấp độ lớn mặt này, mắng boss như thế, cô gái này hẳn là đã bị đá ngay lập tức rồi!

Thế nhưng mọi chuyện vẫn dừng dừng như thế? Boss bị mắng cũng không hề có chút tức giận, trái lại còn là một bộ ngoan ngoãn cho cô gái này mắng?

Nhằm lẫn gì vậy? Tình huống gì đây và chuyện gì đang xảy ra trước mắt??

Có hai lý do để có thể giải thích cho chuyện này, chính là một, cô gái này có thể là bạn gái đặc biệt nhất trong số bạn gái của boss nên mới có đặc quyền tự ý đến Cổ thị tìm boss, được boss tự mình xuống đón và được boss cấp cho một quả gan lớn mặt để có thể ngang nhiên thoải mái mắng boss như thế.

Còn hai thì tức là một người đặc biệt nào đó, thân phận gì bên cạnh boss thì họ lại không biết.

Vân Tịch hung hăng xà một cục tức trong người liền cảm thấy cả người nhẹ nhõm thoải mái hơn hẳn, phát tiết sạch sẽ trên người Cổ Duật Hiến xong liền nghênh ngang kiêu ngạo đi về phía thang máy chuyên dụng dành cho tổng tài.

Cổ Duật Hiến cứ thế bị người ta xem là tấm bia phát tiết, trong lòng uất ức nhưng không thể làm gì lại càng khiến cho bản thân buồn bực hơn, bây giờ thật muốn có thể tìm thấy cái gì đó để phát tiết cục tức trong người, thì vừa vặn nhìn những người chung quanh đây.

Con người nhu nhược ngoan ngoãn khi này bị Vân Tịch khi dễ chỉ trong chớp mắt đột nhiên thay đổi thành một Cổ Duật Hiến lạnh lùng ra vẻ boss tổng, gần chó đánh mèo nói.

"Nhìn cái gì mà nhìn? Giờ nghĩ đã qua còn ở đây nhiều chuyện? Tất cả những người ở đây mỗi người trừ tháng tiền lương, ở lại tăng ca hai ngày đi!"

Mọi người: "..."

Boss, có cần phải vô si đến mức giận cho đánh mèo lên người chúng tôi hay không?

Quả nhiên bị gai nhọn giận dữ liên lần chúng tôi ra gánh chịu sự phát tiết của ngài. Không phục! Chúng tôi không phục một chút nào.

Hừ, không phục cũng phải phục! Ai biểu gia đây là tổng tài, là boss tổng của các người? Dám xem sự mặt mặt của gia liền lập tức trả giá đi!

Tuy cục tức chưa xả hết nhưng nhìn vẻ mặt xám tro của mọi người ở đây liền làm tâm tình buồn bực trong người Cổ Duật Hiến vui đi không ít.

Này là một bộ chuẩn vui sướng khi người gặp họa in trên gương mặt.

Cổ Duật Hiến thăm đắc ý, xoay lưng đi vào thang máy.

Trong lòng mỗi người hiện có hai chữ hình dung vị boss tổng đại nhân hiện tại: Vô si!

Phải, là quá vô si!

Đã chết mà cũng muốn kéo theo bọn họ làm đệm lưng cho.

Lấy việc tư xen việc công!

Nhưng cho dù có oán trách giận dữ Cổ Duật Hiến thì cũng chẳng được gì, ai kêu đó là boss tổng của họ? Sếp lớn nói gì thì chính là cái đó, có muốn vì chuyện này nghi việc mới là ngu ngốc!

Phải biết rằng tiền lương Cổ thị nhiều bao nhiêu, hơn nữa sếp lại còn là nhân vật đẹp trai như thế.

Sao mà người ta nỡ đi cho được!

Tư Lệ đứng một bên nghiêng răng nghiêng lợi, bàn tay siết chặt gấu váy.

Người phụ nữ này không bình thường, cùng anh Duật Hiến như thế thì quan hệ của họ hẳn đặc biệt.

Ở một bên khác.

"Lão đại a có tin cấp báo, xin cho chỉ thị!" Đoàn Tử Hy thản nhiên bước vào bên trong phòng, cửa miệng tuy nói có tin khẩn nhưng là vẻ mặt đã bán đứng anh ta, nhìn từ trên xuống dưới con người này, một chút vẻ nóng sốt ruột cũng không có, thản thản nhiên nhiên như thể thật không khỏi khiến người ta nghi hoặc.

"Có chuyện gì?" Cổ Duật Phi ngăn mặt nhú mày hỏi.

"Có người đang muốn moi tin tức của ngài cùng phu nhân lão đại, này có tính là tin khẩn hay không?" Doãn Từ Hy nhướn mày ngà ngón hỏi ngược lại.

Tin tức từ mình và người phụ nữ kia?

Nếu có tin tức liên quan đến mình và cô gái kia thì cũng chỉ có việc xảy ra vào đêm hôm đó thôi, dù mình có kẻ thù bên ngoài cũng không ai ngu ngốc đến nỗi dùng mấy trò vật vãnh đó ra chơi.

Vậy thì cũng chỉ còn lại một lý do để giải thích, chính là có người muốn giờ trò với cô gái kia.

"Sao rồi lão đại? Cho xin chỉ thị tí đi?" Doãn Từ Hy vẫn giữ nụ cười chơi mắt trên gương mặt nhìn Cổ Duật Phi.

Trầm ngâm một lát rồi cuộc cũng phun ra ba chữ không nóng cũng không lạnh.

"Tự giải quyết!"

Được rồi, Doãn Từ Hy bĩu môi sờ sờ mũi, có chút thất vọng bởi câu trả lời này, đợi cả buổi rồi cuộc cũng đánh vào mặt mình ba chữ "Tự giải quyết".

"Còn chuyện gì?" Thấy người chưa đi, Cổ Duật Phi nhướn mày hỏi.

"Lão đại, nói thật đi, anh có phải hay không động tâm với cô nhóc đó rồi? Mặc dù lời đồn bên ngoài có hơi khó nghe nhưng tôi vẫn thấy cô bé ấy rất đáng yêu!" Doãn Từ Hy chóng tay lên mặt bàn ngà ngốt nói.

"Không phải việc của cậu!"

"Ai nha, ngại gì nữa không biết, cùng là đàn ông, tuy rằng chúng ta là cấp trên cùng cấp dưới nhưng vẫn luôn được coi là anh em tốt, chia sẻ với anh em thì có làm sao? Yên tâm, gia đây sẽ kín miệng mà, nào, tới đi!"

"Chuyện này một phần cũng liên quan đến tôi nên phong tỏa nó cũng không có gì là lạ." Cổ Duật Phi không nhanh không chậm nói.

"Đêm đó chẳng phải phỏng các người tối hay sao? Cũng có ai biết mặt anh là ai đâu?" Doãn Từ Hy không tin nhướn mày hỏi.

"Biết hay không biết, Văn Tịch nhất định sẽ vào cửa Cổ gia, đã là người của Cổ gia thì nên tránh đi mấy thứ phiền phức này!"

"Cổ gia chấp nhận cô ấy rồi ư? Lẽ nào không một chút nghi ngờ chuyện cậu bị hạ thuốc là cô ấy làm? Còn nhân phẩm của cô ấy nữa?" Doãn Từ Hy nhú mày, có chút không tin kết quả này.

"Phải hay không không biết cũng không cần quan tâm, đàn ông Cổ gia đã làm thì phải có trách nhiệm, hơn nữa là một quân nhân tôi cũng không có đến nỗi tội tệ như thế, hủy cuộc đời người ta mà không có trách nhiệm thì thật không xứng làm đàn ông, còn về nhân phẩm cô ấy, tin đồn không phải cái gì cũng đúng."

Khỏe miệng Doãn Từ Hy co quắp, nói như cậu tôi cảm thấy cậu thật quân tử! Dám làm dám chịu như thế chắc cả đất Trung Quốc này chỉ có mình cậu, à không, còn có Cổ Duật Hành, gia chủ Cổ gia kia nữa.

"Những điều cậu muốn biết đã biết, còn không mau đi làm việc?" Cổ Duật Phi đứng dậy cất cuốn sách trở về trên kệ.

Đồng tử xoay chuyển, Doãn Từ Hy trước khi đi còn không quên buông một câu.

"Lão đại, nếu anh không thích có thể đưa cô bé ấy cho tôi hay không? Vừa hay tôi đang thiếu một người vợ."

Gân xanh trên trán Cổ Duật Phi bỗng nổi lên, xoay người ném cuốn sách về phía gương mặt ngà ngốt đáng ăn đòn kia của Doãn Từ Hy, miệng còn gầm lên.

"Cút!"

"Ha ha ha ha ha!" Thấy mình thành công chọc giận vị nào đó, Doãn Từ Hy vội lách người chạy ra khỏi phòng còn mang theo bên miệng một tràng tiếng cười thoải mái.

Tuy nói Cổ Duật Phi lạnh lùng khó gần, nhưng Doãn Từ Hy lại tự xưng thích thú vô cùng khi chọc người này.

Có vài lần chọc giận Cổ Duật Phi đến nỗi bản thân đã từng bị lưu đầy đến thành phố khác hoặc là làm đồng việc cùng tập huấn ba ngày ba đêm mà anh ta một chút cũng không để ý, vẫn cứ là ngựa quen đường cũ khiến người trong đội từng nghĩ người này đầu óc có vấn đề.

Ngay cả lão đại mà cũng muốn chọc, thật đúng là to gan bằng trời mà.

Trong cả cái quân doanh này, người có thể đụng đến Cổ Duật Phi cùng đem hân ra đùa giỡn thì cũng chỉ có duy một mình Doãn Từ Hy này.

...

"Nặc Nặc con đây rồi, xin lỗi vì mẹ lại để con đi một mình như thế, có sợ lắm hay không?"

Vừa bước chân vào căn phòng thì bỗng có một cục mềm mềm nào đó cọ qua cọ lại dưới chân cô, vừa cúi đầu thì thấy một vật nhỏ màu trắng mịn màng khiến lòng cô chợt mềm nhũn.

Thế là Văn Tịch không chút do dự ôm bé mèo của mình lên hỏi thăm quan tâm đủ điều.

Cổ Duật Hiền: "..."

Nó là con mèo có được hay không? Hỏi nó như thế thì được cục phản gì?

"Meo~"

Con mèo của Văn Tịch là giống mèo cái có mua từ hồi còn ở nước ngoài, với cô, suốt khoảng thời gian ba năm này đều có nó ở bên làm bạn, mà con người cô lại yêu thích loại động vật mềm mềm đáng yêu này.

Tiểu Nặc Nặc mèo cái lông trắng, bốn chân ngắn ngún lại còn có một đôi mắt lam trong suốt như bảo thạch khiến nó trông xinh đẹp, vì ở với Văn Tịch lâu nên thân hình hiện giờ có hơi lớn, mập mập tròn vo đáng yêu.

Tuy Văn Tịch ngoài miệng nói Tiểu Nặc Nặc sợ người lạ thì sợ thật, chỉ là khi người lạ tự động đến gần, nó liền bật chế độ tự vệ, một bộ hung dữ mèo quào nhe răng để không ai có thể đến gần.

Cổ Duật Hiền đã từng là một trong số những nạn nhân dưới móng vuốt cùng răng nanh của nó, tuy rằng số lần gặp anh không nhiều nhưng Nặc Nặc không phải mèo ngốc tự nhiên cũng nhận ra đó là bạn của Văn Tịch nên cũng không bài xích như lúc ban đầu, ngoài cô ra, nó cũng chỉ quen biết mỗi Cổ Duật Hiền.

Như đã nói nó thông minh! Nhiều lần đường đường Cổ Duật Hiền lại bị một con mèo chơi cho một vỏ đau.

Nhục nhả, thật quá nhục nhả cho Cổ Duật Hiền chưa đánh mà đã bại trận dưới một con mèo!

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Quên Sủng Hôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full.Net](http://EbookFull.Net).

Chương 45: Thì ra là nhị công tử cổ gia cổ duật hiên

Nhìn một người một mèo, một lớn một nhỏ chơi cùng nhau, hoàn toàn xem nhẹ, hoặc nói đúng hơn là quăng Cổ Duật Hiền sau đầu.

Cổ Duật Hiền bĩu môi thăm ai oán nha đầu không có lương tâm, nhìn thấy con mèo đó liền lập tức vứt mình ra sau đầu, nhìn không được nữa liền nghĩ gì nói vậy.

"Nha đầu, lương tâm của cô đâu mất rồi? Thấy mèo lên vớt gia dĩ?"

"Anh đã hết giá trị lợi dụng dĩ nhiên sẽ vớt dĩ, giữ lại làm gì?" Vân Tịch không chút suy nghĩ nói, vừa nói vừa đùa cùng tiểu bạch miêu.

Cố Duật Hiền đang uống trà xem tí sặc chết, nha đầu thôi, lại còn dám nói thẳng thừng ra như thế. Coi chừng bị trời diệt đó!

"Hừ, giá trị của gia dĩ này còn đáng giá hơn con mèo đó của cô, cứ thế vớt đi không sợ mình lỡ tay vớt đi cục vàng à?" Cố Duật Hiền kiêu ngạo nhướn mày hướng cô nói.

"Anh?" Vân Tịch nghe thế liền ngẩn đầu, rồi cuộc thi từ lúc mới vào cho đến bây giờ cô mới để ý đến căn phòng này.

Thật to, thật sang và lắm tiền!

Đây là những chữ trong đầu khi Vân Tịch nhìn xung quanh.

Căn phòng này chẳng những rộng, nội thất trang trí phong phú kiểu Châu Âu, bàn làm việc chẳng những làm bằng chất liệu gỗ tốt và lớn, phía sau nó còn có một khoảng cửa sổ kính lớn, nếu đứng đó có khi còn có thể thấy được toàn bộ thành phố S.

Vân Tịch thích thú ôm con mèo vào lòng dạo dạo chung quanh.

Cố Duật Hiền thấy vẻ mặt thích thú của cô liền đắc ý ra mặt, con người cao lớn vẫn ngồi một chỗ uống trà nặc cho cô gái cùng con mèo đi xung quanh.

"Nha, căn phòng này thật rộng! Kiểu cách xây cũng phong phú và lắm tiền."

Lắm tiền?

Khóc mỗi bông giũt giũt hai cái, cái nha đầu này quả là cái gì cũng có thể nói được!

Đi tới đi lui rồi cuộc cô cũng biết, ngoại trừ căn phòng này rất lớn và lắm tiền ra thì cũng cực kỳ cực kỳ lắm tiền, bởi vì căn phòng này chẳng những là một căn phòng làm việc sang trọng đầy đủ tiện nghi, phía sau cánh cửa bên kia thật ra chính là một căn phòng nghỉ khác.

Phòng nghỉ chắc là dành cho những lúc làm việc mệt mỏi, đến ngay cả phòng tắm, tủ và giường cũng có.

Này thì cũng có khác gì là một căn phòng ngủ bình thường ngoại trừ được xây lưu thông với phòng làm việc đâu chứ? Vân Tịch bủn rủn suy nghĩ.

"Meo meo~" Tiểu Nặc Nặc được ôm tới ôm lui bỗng phát ra hai tiếng, đầu nhỏ trắng muốt cọ cọ vào ngực cô làm nũng.

"Thế nào? Gia dĩ nói gia có giá trị hơn con mèo của cô rồi mà." Cố Duật Hiền dương dương tự đắc cầm ly trà lên thổi thổi uống một ngụm nói.

"..."

"Từ khi nào Cố thị lại chiều dài lớn như thế? Anh làm chức vụ gì trong Cố thị vậy? Phó tổng giám đốc? Tổng giám đốc hay là thư kí của chủ tịch?" Vân Tịch nghi hoặc hỏi, tay ôm con mèo không ngừng vuốt ve lông của nó.

Ngay cả Tiểu Nặc Nặc nằm trong lòng cô cũng giương mắt nhìn Cố Duật Hiền như đang đợi câu trả lời.

Nhìn bốn ánh mắt của một mèo và một người.

Cố Duật Hiền: "..."

Hít vào một hơi thật sâu, tay cầm tách trà loáng thoáng có thể nghe thấy một tiếng rắc nhỏ trên ly trà.

Vân Tịch chớp chớp đôi mắt.

"Nhìn ông đây tề đến nỗi chỉ ở mấy cái chức vụ cộng lưng cộng hành này thôi sao? Cố thị giàu cũng không giàu đến nỗi xây cho ba cái chức đó mỗi người một căn phòng hạnh sang. Đây là phòng chủ tịch chị hai à!" Cố Duật Hiền bỗng găm lên khiến cô giật mình, Tiểu Nặc Nặc nằm trong ngực cũng thoáng giật nảy lên.

Phòng chủ tịch?

Chủ tịch.

Chủ tịch của Cố thị?

Vân Tịch nghi hoặc nhíu mày hỏi: "Sao lại là phòng chủ tịch rồi? Nói bà nghe anh rồi cuộc là ai? Tên gì?"

"...Trước kia không phải nói rồi sao?" Cố Duật Hiền nhíu mày hỏi ngược lại.

"Có sao?" Vân Tịch lăm lăm.

"..." Giỏi cho một nha đầu chết tiệt lại dám quên mất tên mình.

"Chắc là có nói, lúc đó tôi không để ý, nói lại đi!"

Cố Duật Hiền hừ lạnh uống một ngụm trà: "Tự suy nghĩ đi, kết quả bày ra trước mắt!"

"Cái gì Cố Cố nhỉ?" Vân Tịch lăm lăm nhìn xuống con mèo trong ngực hỏi.

"Meo meo!"

"Có nhớ không?"

"Meo meo!"

"Chủ tịch Cố thị."

"Meo meo!"

Cố Duật Hiền: "..."

Chị hai, bộ chị hiểu con mèo đó nói gì hay sao? Còn ở đây ngốc ngốc nói chuyện cùng một con mèo?

Thành phố S chỉ có một nhà họ Cố, mà nơi cô đang ngồi là Cố thị, Cố Duật Phi, Cố Khai Trạch còn có một người nữa.

Cố Duật Hiền!

Vân Tịch nhướn mày nhìn người đối diện: "Nga, thì ra là vị nhị thế tử Cố gia Cố Duật Hiền!"

Cố Duật Hiền chỉ hừ một tiếng không nói.

"Thật không biết nói là phúc hay họa vì lại vô tình câu nhầm được con rùa vàng này đây?"

Bốn năm trước khi một mình cô còn ở nước ngoài, sau khi cùng đi cùng đại sư huynh và nhị sư huynh bắt đầu một cuộc sống mới, một năm sau cô đã vô tình gặp được Cố Duật Hiền, lúc đó anh ta ngã ngất cá cược cùng bạn bè chắc chắn sẽ thua đó cô nhưng kết quả ngoài ý muốn lại không thành, một lần nữa gặp lại lần hai chính là ở trường đại học, lúc đó anh ta chính là muốn chinh phục cô.

Mà Vân Tịch từ sau khi cùng Lam Căn Hi chia tay chính là bắt đầu xếp anh ta vào hàng ngu đần ông tẹ, bởi vậy cô quyết định gặp tên nào như thế sẽ dạy cho chúng một bài học nhớ đời nên đã chấp nhận lời hẹn hò của Cố Duật Hiền.

Cố Duật Hiền đắc ý, vốn quen ban gái tròn đủ một tuần sẽ thay, nhưng vì thứ nhất Vân Tịch là một mỹ nhân khác với những đũa con gái khác cùng thứ vị vô cùng nên đã gọi lên ham muốn thích thú trong Cố Duật Hiền nên anh quyết định giữ cô bên mình một tháng sau đó sẽ đá đi.

Nhưng thật không ngờ rằng cô gái này vậy mà lại đến ba ngày sau đã đá anh đi trước.

Đùa gi vậy, ông đây là lần đầu tiên bị người khác đá đi như thế, lại còn là một người phụ nữ mình khó chinh phục nhất, quen nhau còn chưa đến một tuần đã bị đá như thế đối với Cố Duật Hiền là một trận sỉ nhục không thể bỏ qua nên chính là đã đến tìm cô tính sổ.

"Một là chúng ta quay lại, còn hai hãy đứng trước mặt mọi người quý xuống cầu xin tôi tha thứ, nếu không đừng trách gia đây không khách khải!" Hừ, dám đá ông, chỉ có Cố Duật Hiền này mới không cần người khác, làm gì đến phiên người khác không cần Cố Duật này?

Cho nên, cô gái đáng ghét này không có quyền đá anh như thế, lòng tự tôn đàn ông của anh đã bị cô hung hăng đánh bẹp như thế, cục tức này nuốt sao trôi nên quyết định đến dạy cho cô một bài học.

Nào ngờ Vân Tịch lại không biết điều như thế, chẳng những kiêu ngạo không chấp thuận theo ý anh, lại còn đứng trước mặt tất cả mọi người hô to việc xấu anh bị chính cô đá, đường đường Cố Duật Hiền theo đuổi cô lâu như thế, thật vất vả được cô đồng ý nhưng tiếc thay cô cũng chơi qua đường, chưa đến bốn ngày đã bị cô đá khiến toàn trường mọi người ai cũng biết chuyện.

Cố Duật Hiền tức giận nhất thời xử lý cô một bài học, nhưng cái anh không ngờ là cô vậy mà thân một thiếu nữ lại biết võ?

Thân thủ nhìn lợi hại như thế thì quả không thể coi thường.

Anh đã từng so vài chiêu với cô, nhưng Vân Tịch lại chơi ăn gian học trộm vài chiêu từ đại sư huynh suất ra thế là Cố Duật Hiền bị ba lần bốn lượt ăn thiệt cũng chịu thua.

Vì húng thương cô, không kéo cô làm bạn gái được nên cũng đành muốn lôi kéo làm bạn bè.

Vân Tịch vốn cũng không muốn cùng anh làm bạn bè, chỉ là có vài lần được Cố Duật Hiền giúp đỡ cùng một lần vô tình gặp phải sát thủ do Vân Nhạc cùng Tương Mịch phái đi giết cô bỗng tìm đến được đây, cũng vì cô sơ xuất khiến anh bị thương nên từ đó cũng ngấm ngầm đồng ý kết giao làm bạn.

Tính bạn kéo dài ba năm, trước khi Cố Duật Hiền về nước quyết định nói ra tên thật cho cô, vì ở nước ngoài anh không bao giờ tiết lộ tên thật của mình cho người khác biết, mà cô chính là người đầu tiên.

Tức cho cái là lúc Cố Duật Hiền nói, Vân Tịch vốn không chú ý đến nên dĩ nhiên không nhớ tên Trung Quốc của anh là gì, chỉ biết anh tên Peach nên luôn gọi Peach chứ chưa hề hỏi đến tên thật.

Mà Vân Tịch sau khi Cố Duật Hiền trở về nước cũng nói tên thật của mình ra, cô không hề biết rằng vừa trở về anh đã điều tra về Vân gia và quyết định cùng Vân thị hợp tác.

Đó cũng chính là lý do tại sao một tập đoàn lớn như Cố thị lại đồng ý hợp tác cùng Vân thị và Vân Tử Luân lại nói cùng Cố thị coi như có chút quan hệ.

Còn không phải bởi vì hai chữ Vân Tịch kia hay sao?

"Hừ, câu được ông dĩ nhiên là phúc phận ba đời có tu được rồi!"

"Còn nhớ ba năm trước Cố nhị thiếu vậy mà lại cực khổ theo đuổi tôi sau đó lại bị tôi phũ phàng đá đi chỉ sau ba ngày." Vân Tịch nhin không được lời chuyện cũ ra trêu.

Không nói thì thôi, nói đến rồi lại khiến gương mặt Cố Duật Hiền lập tức cứng ngắc.

Anh nghiêng răng nghiêng lợi hung hăng trừng cái gương mặt nhỏ nhắn ý kia: "Nha đầu chết tiệt cô còn dám nói? Lại dám chơi ông một vỏ như thế."

"Hừ, ai biểu anh là đàn ông xấu? Lại còn dám động vào tôi dĩ nhiên sẽ phải trả giá! Yên tâm đi, anh cũng chẳng phải là người duy nhất đâu."

"Ý cô tức là những bạn trai trước của cô cũng đều giống tôi?" Cố Duật Hiền nhướn mày hỏi.

"Hừ, đều là lũ cặn bã xấu xa."

"Sao lại nặng ông?"

"Anh tuy xấu xa nhưng giờ lại phát hiện không đến nỗi cặn bã như đám đó."

Nghe được câu nói này, tâm trạng Cố Duật Hiền được an ủi phần nào. Hừ, ít ra có mấy tên trước đó làm dậm lưng cho cũng không đến nỗi tệ.

"Bao gồm cả Lam đại thiếu gia?" Cố Duật Hiền thích thú hỏi, đã từng điều tra về cô và Vân gia tự nhiên chuyện này cũng sẽ lộ ra.

"Đúng là bao gồm cả anh ta!" Vân Tịch nheo mắt nói.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Quân Sùng Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 46: Là đại cử tử sao?

"Sao hả?"

"Chuyện gì?" Vân Tịch nghi hoặc nhìn người trước mặt nói, không đầu không đuôi ai mà hiểu anh muốn nói cái gì?

"Gia đây vừa đẹp trai lại không thiếu điều kiện, tuy không phải kim cương vương lão ngũ nhưng cũng là kim cương vương lão tứ, thử hỏi cả khắp đất thành phố này kiếm ai được như gia? Sao hả, có muốn cân nhắc đầu quân vào lòng bốn đại gia không?" Cố Duật Hiền mặt mày ngà ngốt, mày kiếm nhướn lên thích thú hướng cô hỏi.

Dĩ nhiên nếu cô thật sự đồng ý đầu quân anh tất nhiên sẽ vui mừng đón nhận.

*Kim cương vương lão ngũ: người đàn ông đạt tiêu chuẩn về mọi mặt, là người chồng lý tưởng trong lòng phụ nữ và con rể vàng trong mắt cha mẹ vợ.

"Cũng không tệ, nhưng ngoài con rùa vàng anh ra còn một con đại rùa vàng nữa không nhớ à? Dù sao anh cũng chỉ là nhị rùa vàng."

"Ai?" Cố Duật Hiền cau mày hỏi, là con rùa vàng rách nào dám ngang nhiên đấu với ông? Rõ chỉ là một con rùa bình thường chỉ trát vàng lên thôi có gì đâu. Ông đây mới là rùa vàng hàng thật giả thật nhé!

"Rùa vàng cấp cao hiệu quân nhân!" Vân Tịch nhẹ nói, thân nhiên vuốt lông Tiểu Nặc Nặc trong lòng.

Rùa vàng cấp cao hiệu....quân nhân?

Ặc, đây quả thật là một con đại rùa vàng.

"Không nói đến quân nhân, nói đến thương nhân, ông đây là số một!"

"Phải phải phải, nói đến anh thì chính là con đại rùa vàng thương nhân, khắp đất thành phố này kiếm ai cũng không sánh bằng anh!" Điều này thì thật sự đúng vì trong giới thương nhân, con rùa vàng Cố Duật Hiền có ai dọ nổi bằng anh ta?

Vì thế anh ta có kiêu ngạo, cũng bởi vì anh ta có đủ tư cách để kiêu ngạo!

Nói đến thì...

Vân Tịch bỗng chốc rơi vào trầm ngâm.

Nếu cô đã cùng anh trai của Cố Duật Hiền phát sinh quan hệ, trong tương lai thì chính là chị dâu của anh ta, điều này không biết có nên nói với anh ta hay không?

Liệu Cố Duật Hiền sẽ nghĩ cô là loại con gái kia chứ? Nhưng mà cô cũng thật sự đáng thương chứ bộ, này là vô cùng và cực kì vô tội! Bởi chuyện này đâu có liên quan gì đến cô? Cô cũng chỉ là người bị hại, vô tình bị kéo vào cuộc thôi!

Không biết này có được gọi là "thần tiên đánh nhau, tiểu quý gặp nạn" không nhỉ?

"Này, nha đầu kia, nghĩ cái gì ngốc ngốc gì đó?" Thấy cô bỗng thất thần, Cố Duật Hiền lên tiếng hỏi.

"Không có!" Dù sao thì trước mặt khoan hãy nói đã, anh ta rồi cũng sẽ biết, chỉ bằng, ài, cứ thuận theo tự nhiên hết đi!

Nâng mắt nhìn người đối diện, cô trầm nghĩ, làm chị dâu của bạn trai cũ sao? Hừm, không biết có thú vị không nữa, dù sao thì bây giờ vai vế của cô cũng chính là lớn hơn Cố Duật Hiền một bậc, tương lai có lẽ gọi một tiếng chị dâu cũng không còn xa a.

Tự đứng lại mong muốn đến cái ngày sau khi anh ta biết được chuyện về mặt sẽ kinh ngạc và gọi cô một tiếng chị dâu quá đi hìhì.

"Không còn sớm nữa, tôi có việc đi trước một bước." Vân Tịch ôm Tiểu Nặc Nặc trong lòng đứng dậy nói.

"Ừa? Tưởng cô hôm nay rảnh, còn đang tính trả một bữa đã nợ." Thấy cô phải rời đi, Cố Duật Hiền nhường mày nói.

"Muộn rồi, vừa nãy tôi vừa có một cuộc hẹn cùng người khác dùng bữa, nợ để lại hôm khác tính với anh."

"Là đại cứu tử sao?"

*Đại cứu tử: Anh vạ.

Cố Duật Hiền vừa nói xong bỗng có một cái gối bay về phía mình, anh nhanh chân lẹ mắt phát hiện liền lách người sang một bên.

"Anh vạ cái rắm! Đạo này thiếu đòn sao?" Vân Tịch hai mắt nổi lửa mắng.

Cố Duật Hiền bấu môi lẩm bẩm: "Xì, đồ nhỏ mọn, gọi một chút đã không cho."

"Anh!" Vân Tịch tức không nói nên lời, hừ lạnh mặt cái xoay người ra khỏi cửa, trước khi đi còn không quên buông một câu: "Sắp tới Vân gia sẽ mở tiệc tẩy trần cho tôi, thời gian ra sao sẽ nói với anh!"

"Ok." Coi như nha đầu này vẫn còn tí lương tâm mà mời mình.

Vân Tịch ôm một con tiểu bạch miêu trong lòng ra khỏi Cố thị, trong đại sảnh tuy đã không còn đông như trước nhưng cũng là lác dác vài người.

"Cô gái đó là ai vậy? Xinh đẹp thật nha."

"Lẽ nào là bạn gái mới của chủ tịch sao? Chủ tịch đổi khẩu vị khi nào vậy nh?"

"Nói vậy, các người thật quê mùa nên tin tức cũng thật chậm! Để mà nói cho mà nghe, chủ tịch từ lâu đã không còn bạn gái nữa rồi."

"Thật hả? Khi nào vậy?"

"Hình như khoảng độ ba năm về trước."

"Vậy cô gái đó là ai a? Không nói đến chuyện chủ tịch có còn như xưa thay bạn gái như áo nữa hay không, nhưng hình như cô gái này cũng đặc biệt quá đi? Vừa nãy các người có thấy cô ta đi ra từ trong thang máy chuyên dụng của chủ tịch không?"

"Đâu có mù mà không thấy!"

Mặc cho họ xì xào bàn tán, Vân Tịch một chút cũng không nghe lọt tai nửa chữ, nhưng cô gái tiếp tân kia thì lại nhìn cô với ánh mắt sâu xa cùng con mèo nằm ngoan trong ngực cô.

"Hử? Đó chẳng phải là con mèo vừa nãy chủ tịch ôm lên phòng sao? Sao lại nằm trong tay của cô gái này rồi?"

Ngồi trên xe, Vân Tịch ôm Tiểu Nặc Nặc trong lòng vuốt ve thì chợt trong túi reng lên tiếng chuông của điện thoại.

Là của Vân Tử Luân.

"Em đã sắp đến chưa?" Vân Tử Luân ở đầu bên kia trầm ổn cất giọng hỏi.

"Em vừa đón xong Tiểu Nặc Nặc, bây giờ qua bên anh!" Ày, lẽ ra thì cô đã đến chỗ anh từ lâu rồi, nhưng tại vì đã ở lại tán gẫu quên thời gian như thế với Cố Duật Hiền, chắc là cũng không có trễ bao nhiêu đâu nh?

"Không cần phải vội, bây giờ anh có chút việc sẽ làm xong nhanh, em nếu có đến công ty thì vào phòng đợi anh."

"...Vậy hay là chúng ta hẹn một địa điểm trước được không? Em muốn đến khách sạn lấy chút đồ đã làm mất."

"Cũng được! Em muốn ăn chỗ nào thì cứ nhắn vào tin nhắn cho anh là được, chúng ta gặp lại chỗ đó sau." Vân Tử Luân cười khẽ dận dỏ.

Vân Tịch đáp một tiếng sau đó cúp máy.

"Tiểu thư vậy chúng ta sẽ đi đâu?" Tài xế nhìn cô qua gương chiếu hậu hỏi.

"Khách sạn Almo!"

"Vâng!"

...

Khách sạn Almo.

Trên xe.

"Nặc Nặc con ngoan ngoãn ở trên xe, mẹ vào liền ra ngay?" Vân Tịch nhìn con mèo đối diện mình dận dò.

"Meo meo!" Không muốn, con cũng muốn đi.

Tiểu Nặc Nặc rung rung nước mắt, miệng đáng thương kêu hai tiếng sau đó còn cắn nhẹ vạt váy cô.

"Muốn đi sao? Nhưng trong đó nhiều người đấy."

"Meo meo!" Muốn đi, muốn đi!

Tiểu Nặc Nặc cọ lên người cô sau đó nhảy tọt vào lòng Vân Tịch khư khư không muốn rời.

Vân Tịch nhìn con mèo trong lòng cũng chỉ cười bắt đầu đi ôm nó đi cùng.

Trong đại sảnh khách sạn, một cô gái xinh đẹp ôm một con mèo lông trắng mập mạp, đôi mắt to tròn trong suốt như giọt nước liền lập tức thu hút ánh nhìn của mọi người chung quanh.

Loại mèo cảnh này không phải lần đầu tiên nhìn thấy, chỉ là khi nhìn thấy một mèo và một người như thế bỗng xinh đẹp hài hòa bất giác tạo nên một bức tranh nên khiến người người trong khách sạn không khỏi ghé mắt liếc nhìn.

Vân Tịch ôm con mèo trong ngực đi thẳng đến quầy lễ tiếp tân, Tiểu Nặc Nặc yên phận trong ngực cô không ngừng đảo mắt tò mò nhìn chung quanh nhìn thấp phần đáng yêu khiến vài cô gái ở đây nhìn mà lòng bỗng trở nên mềm mại.

Vân Tịch không hề hay biết rằng vì mình vô tình ôm theo Tiểu Nặc Nặc đến đây mà đã khiến không ít người thầm quyết định khi trở về họ sẽ cũng nuôi một con mèo dễ thương như thế!

"Tiểu thư tôi có thể giúp gì được cho cô?" Nữ tiếp tân mỉm cười xinh đẹp nhìn cô hỏi.

"Tôi là Vân Tịch, một ngày trước tôi có làm mất một sợi dây chuyền ở đây, vừa nãy người của khách sạn đã gọi đến báo là tìm được đồ nên tôi đến đây để lấy nó."

"À thì ra là Vân tiểu thư, xin cô chờ một lúc bởi vì sợi dây chuyền của cô đã để chỗ của quản lý bảo hộ ạ!"

Vân Tịch gật đầu tỏ ý đồng ý, nữ tiếp tân cho người dẫn cô sang một bên ngồi chờ sau đó thì bản thân đi tìm quản lý.

"Vân tiểu thư xin hãy chờ một lát ạ!" Một nữ nhân viên khác đi đến ân cần rót trà cho cô sau đó mỉm cười nhìn cô nói: "Cô có cần gì khác thì có thể gọi cho tôi."

"Được, làm phiền cô rồi!" Vân Tịch gật đầu khách khí nói.

Nữ nhân viên đáp một tiếng sau đó quay người đi làm tiếp công việc của mình.

"Meo meo!"

"Ngoan không được quấy, nếu không mẹ sẽ tống con ra xe!" Vân Tịch khẽ nhủ mấy hù dọa.

Tiểu Nặc Nặc cũng không dám cho là cô đang dọa mình nên lập tức ngoan ngoan ngoan ngoãn ngồi trong lòng cô, đáng yêu kêu hai tiếng sau đó còn nũng nịu cọ cọ vào người cô.

Vân Tịch nở nụ cười, ngón tay khẽ khều vào cái mũi nhỏ xinh hồng phấn của con mèo.

Hai người một lớn một nhỏ, một người một mèo chơi đùa khiến không ít người nhìn qua.

Từ xa, một thang máy mở ra bỗng xuất hiện hai bóng người xinh đẹp, một đàn ông cao lớn tuấn mỹ và một phụ nữ quyền rũ như yêu hồ với thân hình nóng bỏng dính chặt lên người đàn ông.

Người đàn ông thân hình cao gầy mặc trên người bộ âu phục, toàn thân từ trên xuống dưới có thể nhìn ra là một cây đồ hiệu, mái tóc màu bạc ngắn cùng ngũ quan như đao khắc nên tạo nên một gương mặt tinh xảo tựa như một bức tượng được đúc thành do trời tạo nên. Anh ta thân nhiên dứt hai tay vào túi quần bước đi.

Còn người phụ nữ đi bên cạnh mặt thân bộ váy đỏ ngắn ôm gọn đường cong quyền rũ là lướt trên người, đôi chân thon dài cùng làn da trắng mịn không chút che giấu lộ ra bên ngoài, gương mặt xinh đẹp trang điểm tinh tế làm nổi bật lên những đường nét trên gương mặt, tóc dài uốn xoắn xinh đẹp xoắn sau lưng, mỗi một bước đi cùng một cử chỉ của người phụ nữ đều toát lên vẻ yếu mị như hồ làm cho không biết bao nhiêu đàn ông ở đây ngất ngây.

Tiểu Diễm Diễm cong môi cười quyền rũ, trên gương mặt hồng hào tràn đầy sắc xuân cũng đủ làm người ta hiểu vừa rồi họ đã cùng nhau trải qua chuyện gì, cô ta thân mật khoác tay người đàn ông bên cạnh, không biết là vô tình hay cố ý mà lúc lâu lại cọ bộ ngực đầy đặn vào cánh tay người đàn ông.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Quân Sủng Hôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 47

Mặc cho những ánh mắt của xung quanh nhìn họ, hai người tiêu sái bước trên đại sảnh khách sạn.

Mị nhân lo lắng chợt lướt qua phía cô liền lập tức bị con mèo lông trắng đáng yêu ngồi trên người cô hút ánh nhìn.

"Mặc thiếu anh nhìn xem con mèo đó thật đáng yêu!" Tiểu Diễm Diễm nở nụ cười quyền rũ nhìn người đàn ông tuấn mỹ kế bên mình.

Người đàn ông tóc bạc có vẻ lười biếng, quét mắt qua con mèo sau đó thu hồi tầm mắt.

"Em thích, có thể cho em một con!"

"Nhưng em lại thích con kia hơn!" Cô ta nũng nịu nói, ngón tay mảnh mai nâng lên chỉ về phía Tiểu Nặc Nặc đáng yêu ngồi trong lòng cô.

"Chỉ là một con mèo lông trắng, anh sẽ cho người đi mua một con y hệt, giành đồ của người khác là không tốt!" Người đàn ông khẽ nâng khóe môi, thanh âm trầm thấp nói.

"Ân vậy người ta nghe lời anh!" Tiểu Diễm Diễm mị nhân càng thêm yêu mị, ngoan ngoãn đáng yêu nói.

"Như vậy mới ngoan!" Người đàn ông cất giọng tà mị khẽ khen.

Hai người đi đến quầy lễ tiếp tân trả phòng, trong lúc chờ đợi, người đàn ông tóc bạc xoay người lười biếng dựa lưng vào bàn đá hoa cương.

Trong lúc lo lắng lại quét mắt nhìn sang phía cô, đôi mắt tìm thấy bí lĩnh đậm không chút gợn sóng bỗng như phát hiện cái gì đó mà khẽ động.

"Vân tiểu thư, là sợi dây chuyền này đúng không ạ?" Quản lý mỉm cười nhìn cô hỏi.

Vân Tịch cầm sợi dây chuyền trên tay cẩn thận xem xét coi có chỗ nào sứt mẻ hay không, khi nhìn thấy nó hoàn toàn bình thường liền thờ phào nhẹ nhõm gật đầu.

Cô hướng quản lý mỉm cười: "Là nó, làm phiền anh rồi!"

"Không không, xin cô đừng nói như thế, đây cũng chỉ là trách nhiệm của chúng tôi!"

Vân Tịch không nói thêm gì, chỉ nhẹ nhàng khóe môi sau đó ôm Tiểu Nặc Nặc rời khỏi khách sạn, ngồi đây này giờ chắc anh trai cũng xong việc rồi.

Phía quầy lễ tiếp tân, Tiểu Diễm Diễm quay mặt nhìn sang người bên cạnh thì thấy hân hoan thất thần nhìn về hướng nào đó, cô ta nghi hoặc nhíu mày nhìn theo.

"Mặc thiếu, anh đang nhìn gì vậy?"

Nhìn người người qua lại tới lui tại đại sảnh, tuy đã nhìn theo hướng ánh mắt hân nhưng cô ta vẫn là không nhìn thấy hướng anh ta nhìn rồi cuộc là có cái gì.

Mặc Trạch Thần cũng không có vì câu hỏi của Tiểu Diễm Diễm mà dời mắt, mắt tìm dõi theo hướng cô rời khỏi, sau khi bóng lưng khuất khỏi tầm mắt hân mới chậm rãi thu hồi ánh mắt.

Sợi dây chuyền đó.

Lẽ nào là cô gái đó?

Trong đầu bỗng không tự chủ hiện lên một bóng người quyền rũ, nàng xinh đẹp nhưng cũng thật lạnh huyết vô tình, hân còn nhớ tuy khi ấy chỉ gặp được mới hai lần và dung mạo tuy không nhìn rõ lắm nhưng loại khí chất hấp dẫn mê người đó trên cô dường như đã khắc sâu vào trong tâm trí khiến hân không thể nào quên được.

Chưa luận về nhan sắc hay thân thủ, chỉ có mỗi khí chất kia hoàn toàn khiến hần bị hấp dẫn, năng chính là sự kết hợp của hai loài hoa anh túc và tuyết liên, không chỉ có cao quý mà còn mang theo độc được chí mạng, có hai loại khí chất đối lập không ai có thể dung hòa được nhưng năng hiển nhiên lại kết hợp được cả hai thứ, khiến sự kết hợp đối lập trở nên dung hòa đến hoàn mỹ.

Tiêu Diễm Diễm ở bên cạnh nhìn thấy hần lâm vào suy nghĩ, bên môi còn treo lên nụ cười nhạt tà mị khiến biết bao cô gái ở đây nhìn thấy điều đó mặt say mê ngắm nhìn.

Cô ta hung hăng trừng mắt những người xung quanh mới khiến họ thu hồi ánh mắt, nhưng là vẫn không thể ngăn cản được họ khi lúc lâu lại cứ nhìn trộm người đàn ông bên cạnh khiến tâm tình buồn bực trong lòng.

Cần môi, bàn tay bỗng luôn qua ôm lấy cánh tay người bên cạnh quyen rũ những nụ.

"Mặc thiếu anh sao vậy? Không chịu để ý người ta gì hết?" Tuy là những nụ nhưng trong lời nói lại có ý lộ ra một chút hờn dỗi.

Nếu là ngày thường thì Mặc Trạch Thần có lẽ đã đổ đánh mỹ nhân, nhưng giờ phút này làm gì còn tâm trạng hơi đầu mà quán.

Hần rút tay mình ra khỏi người Tiêu Diễm Diễm, mặc cho sự ngạc nhiên của mỹ nhân, lạnh lùng buông một câu sau đó sải bước ra khỏi khách sạn.

"Một lát nữa sẽ có người đến tìm cô, xem như là phí chia tay, muốn bao nhiêu cứ nói!"

Tiêu Diễm Diễm ngơ ngác đứng tại chỗ nhìn bóng lưng thẳng tắp kiêu ngạo của người đàn ông mà trong lòng bỗng dâng lên cảm giác không cam tâm.

Tại sao lại như vậy? Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì vậy chứ? Rõ ràng mọi chuyện vốn dĩ đang tốt đẹp kia mà!

Khó khăn lắm, vất vả lắm cô ta mới có thể cố gắng duy trì được đến ngày hôm nay, những cô gái từng qua lại với Mặc Trạch Thần nhiều nhất cũng chỉ được một tuần! Mà cô ta lại là người ngoại lệ ở bên cạnh hần tận hai tháng!

Là hai tháng a.

Tuy rằng đối với người khác có vẻ không nhiều nhưng mà quen biết hay biết đến Mặc Trạch Thần, thời gian này quả đủ lâu!

Vậy thì tại sao chớp mắt đã công dã tràng rồi?

Tiêu Diễm Diễm tức giận cắn môi, phần hận không thôi nhưng cũng không thể làm được gì vì người đàn ông này vừa có quyền có thế dĩ nhiên không dễ chọc càng đừng nói đến là đến day dưa với hần. Chỉ sợ tự mình tìm khổ thôi nên cho dù có không cam tâm cũng phải chấp nhận!

...

Vân Tịch sau khi rời khỏi khách sạn liền hướng đến địa điểm kế tiếp.

Ngồi trên xe một lớn một nhỏ, một mèo một người chơi đùa.

Tài xế đang lái xe bỗng nhìn thấy cái gì phía trước liền hạ tốc độ xuống, Vân Tịch tự nhiên cũng cảm thấy tốc độ chậm lại liền ngẩn mặt.

"Sao thế? Xe xảy ra vấn đề gì ư?"

Tài xế hướng kính chiếu hậu nhìn qua đó nói: "Dạ không thưa tiểu thư, nhưng mà phía trước hình như xảy ra chút chuyện!"

Vân Tịch nhường máy không nói, phía trước xảy ra chuyện gì mà chặn luôn đường đi vậy?

Vì sợ phải để Vân Từ Luân đợi nên cô hỏi tài xế có đường tắt để đi hay không, vừa vận nhà hàng cô đến có một đường tắt thông qua đến đó nên họ mới chuyển hướng để đi, nào ngờ vừa đi được một đoạn lại bị chặn đường?

Tài xế quan sát phía trên xong sau đó nói: "Tiểu thư, là phía trước đường như có vụ ẩu đả ạ, chúng ta có cần giúp họ hay không?"

Ấu đả?

Việc này vốn không liên quan đến cô nên chắc cũng không cần quá quan tâm.

"Không cần, chuyện người ta không nên quán, đường không bị chặn cứ đi tiếp!" Vân Tịch lười biếng phản phó sau đó lại tiếp tục đùa nghịch cùng con mèo.

"Mèo meo!" Tiểu Nặc Nặc nghe cô nói thế bỗng kêu lên hai tiếng, ô ô mặc dù biết chủ nhân luôn lười xen vào việc người khác nhưng thấy giúp mà không cứu có phải là quá nhẫn tâm hay không?

Tài xế có vẻ không ngờ cô lại nói thế, mà hẳn cũng có chút không đành lòng nói: "Tiểu thư nhưng người phía trước bị bao vây trong đó có một là phụ nữ trung niên, một là một lão phụ nhân a, chúng ta thật sự...?"

Nhưng nghe vậy Vân Tịch lại vẫn không chút máy may động tâm, trái lại có chút không kiên nhẫn lạnh lùng nói: "Chúng ta còn chưa có biết chuyện gì đang xảy ra với họ, ngộ nhờ giúp không được còn chuốc thêm phiền vào thân thì tính sao? Hón nữa quanh đây đủ ít người qua lại nhưng chỉ ít không đến nỗi vắng vẻ, những người khác đi qua tự nhiên sẽ có người giúp, không cần cứ phải không trâu bắt chó đi cày!" Lời nói hết sức uy nghiêm lại cộng thêm khi thể trên người cô khiến tài xế thoáng cái không lạnh đã run, thậm chí dài tiểu thư thật sự nhẫn tâm a, tuy lời cô nói không có sai nhưng hần dù sao vẫn là có chút không nhẫn tâm.

"Mèo meo!" Ngay cả Tiểu Nặc Nặc nghe cô nói thế cũng vươn cao cái đuôi trừng mắt nhìn cô, chủ nhân thật đáng giận! Dù nhẫn tâm a.

Vân Tịch cũng không cảm thấy mình sai chỗ nào, nhẫn tâm thì nhẫn tâm, dù sao thế giới vẫn luôn là như thế, tuy sự hiền lành không có gì là sai nhưng nếu nhẫn từ quá mức cũng sẽ trở thành sự ngu ngốc tự mình hại mình, cô luôn ghi nhớ điều này trong lòng vì đại sư huynh nói sự trong thiện luôn là con dao hai lưỡi và cô cũng đã từng trải qua lưỡi dao do mình tạo ra một lần nên liền không muốn nghĩ sẽ nếm qua lần hai.

Tốt hơn vẫn là nên an phận thì hơn, người ta cũng không quan hệ thì có gì cô phải giúp? Ngộ nhờ lại kéo lấy luôn phiền phức vào mình thì sao?

Cho nên không giúp tức là không giúp, cùng lắm thì...

"Gọi cảnh sát là được!"

"Nhưng tiểu thư, cảnh sát đến cũng đã muộn, họ cũng đã bị bọn chúng 'xoi' luôn rồi a!" Tài xế nhanh mồm nói lại bị cô ném cho ánh mắt sắc lạnh liền thức thời ngậm miệng.

Vân Tịch không nhanh không chậm lên tiếng: "Đi!"

Tài xế khẽ thờ dài đáp một tiếng sau đó đi tiếp, nhưng là trước khi đi lại không quên nhanh nhẹn gọi báo cảnh sát sau đó mới khởi động xe đi.

Vân Tịch an nhàn ngồi vuốt ve con mèo trong lòng, mắt thì hướng phía ngoài quan sát, con đường phía ngoài hơi lớn được trải dài, tuy có chút vắng vẻ nhưng vẫn có vài người vài xe đi ngang qua, hai bên đều có những căn nhà nhỏ và cây trái dài.

Đôi mắt bỗng chăm rảnh hướng lên phía trên nơi tài xế nói có ẩu đả nhìn thứ.

Phía trên con đường lớn trống vắng, ở một bên có một tốp mười mấy người vây quanh gần như kín nghìn nghịt khiến cô không thể nhìn thấy được rốt cuộc là có những ai bị bao vây.

Nhìn mãi vẫn là chẳng thấy được gì thú vị nên thu hồi tầm mắt, đúng lúc này điện thoại lại gửi đến tin nhắn của Vân Từ Luân, Vân Tịch xem xong cũng không đáp, khước môi chỉ rằng nhẹ sau đó cắt điện thoại.

Điện thoại vừa cắt xong thì phía ngoài bỗng phát thanh kêu lên một tiếng khiến sự chú ý của cô bị kéo đến, ngay cả tài xế phía trên cũng sốt ruột nói.

"Tiểu thư mau nhìn!"

Vân Tịch nhủ mảy, rốt cuộc thì cũng nhìn thấy phía bên trong người bị vây quanh quả thật có người, là hai người phụ nữ lớn tuổi cùng một người đàn ông có vẻ là tài xế bị tốp người đàn ông ác lang ác hổ kia vây quanh.

Ánh mắt cô chợt nhắm đến hai phụ nữ trung niên kia không khỏi bị chú ý, kia, hai người này hình như có chút quen mặt!

Hình như đã gặp đâu rồi.

Lúc trước thăm quan trong văn phòng của Cố Duệt Hiên cô có nhìn thoáng qua thấy trên bàn làm việc có để một khung hình sáu người.

Cô tò mò cầm khung hình lên thì chỉ nhận ra trong số những gương mặt lạ lẫm là chỉ có hai gương mặt mình quen thuộc chính là một Cố Duật Hiền, một còn lại thì là Cố Duật Phi.

Nhìn hai người cùng bốn người còn lại có thể đoán ra đây là một bức hình gia đình thì Cố Duật Hiền đang ngồi lười nhác trên ghế hướng cô nói.

"Gia đình gia đó, sao hả, có phải là mọi người ai ai cũng rất đẹp không?" Lời nói hết sức tự mãn cùng tự hào khiến khoe mẽ mỗi Vân Tịch chợt co rút.

Không đợi có phản ứng Cố Duật Hiền liền tiếp tục tự hào cùng kiểu ngạo hướng cô chỉ từng người từng thân phận trong bức hình: "Người đàn ông đẹp trai kia chính là nhân vật hoàng kim cha tôi, người phụ nữ đẹp như tiên nữ kia chính là mẹ tôi, có thấy gia hay không? Ủ, đứng rồi, kề bên tay trái gia chính là Cố Khai Trạch, kề bên tay phải đẹp trai mà lạnh lùng chính là Cố Duật Phi, còn người đứng cuối cùng kề Cố Duật Phi chính là bà nội của gia. Sao hả có phải ai ai cũng là tuấn nam mỹ nữ hay không? Tuy ba người họ đã không còn tuổi xuân nhưng nhìn vẫn xinh đẹp!" Bà người trong miệng mà Cố Duật Hiền nói ở đây tức là chỉ hai vợ chồng Cố Duật Hành và bà Hạ Lan Du.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Quân Sủng Hôn* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](#).

Chương 48: Ngoan ngoãn giao người không thì chết

"Tiểu..."

Tài xế chưa nói hết câu bỗng cảm thấy một trận mát lạnh như gió thổi đến, hiện tại xe vẫn không có dừng lại mà chỉ đi chậm chậm, mà lúc này tài xế mới phát hiện ra cô từ khi nào nhanh như một con sóc đã ra ngoài.

Ách, không phải nói rằng không muốn quan tâm đến chuyện người khác hay sao?

Vậy mà thoát cái đã ra khỏi xe trước?

Bất quá...

"Tiểu thư cẩn thận a!" Tài xế lúc này mới hỏi thần nhanh miệng kêu lên, bên ngoài có không ít người như thế, nếu tiểu thư thật muốn cứu họ thì dù cho có hấn ở đây hợp lực cũng không phải là đối thủ của mấy tên như lang như hổ đó.

Bây giờ tài xế nghĩ thật hối hận khi vừa rồi xúi bẩy tiểu thư nhà mình đi cứu họ, ngộ nhờ cứu không được người mà tiểu thư còn bị vạ lây kéo vào cuộc thì toi, phải biết rằng lão gia cùng đại thiếu gia vô cùng yêu thương vị tiểu thư này a.

Chi cần cô gặp chút mệnh hệ gì thì đừng nói đến là công việc này chẳng những bị đuổi, mà ngay cả cái mạng này chưa chắc cũng đã được yên thân.

Thiên a, này quá là cái miệng hại cái thân mà!

Phía ngoài nơi một đám như lang như hổ đang vây quanh.

Trong đó quả nhiên có hai gương mặt quen thuộc, hai phụ nữ lớn tuổi một trung niên còn một lão phụ nhân.

Người phụ nữ trung niên tuy đã ngoài tuổi xuân nhưng vì bảo dưỡng tốt nên nhìn có vẻ không già ngược lại nhìn người nọ lại còn trẻ đẹp như phụ nữ ba mươi và có thể làm cho người ta không khó để hình dung ra được độ tuổi khi còn ở tuổi xuân của người nọ.

Đứng kế bên người phụ trung niên là một lão phụ nhân, tuy đã ngoài năm mươi nhưng vì cũng bảo dưỡng nhan sắc tốt nên cũng làm người ta không thấy già là bao, đặc biệt trên gương mặt lại tìm không thấy một vết nếp nhăn.

Hai người này dĩ nhiên một là Lâm Tĩnh, một người còn lại là mẹ chồng cô bà Hạ Lan Du.

Ngày thường họ ra ngoài không nhiều và khi ra ngoài cũng có mang theo ít vệ sĩ, nhưng vì hôm nay đang có nhà húng ra ngoài mua sắm cùng dạo chơi các kiểu giữa hai mẹ con thành ra cũng không ai muốn mang theo bên người vệ sĩ quấy rầy, vướng bận họ.

Nếu là ngày thường chỉ sợ Cố Duật Hành sẽ không đồng ý dễ dàng cho hai mẹ con ra ngoài mà một người vệ sĩ cũng không mang, bởi quy tắc chính là một mang người theo hoặc hai là ở nhà, nhưng vì hôm nay anh có chuyện ra ngoài nên hai mẹ con vì thế mới nhân cơ hội lên ra ngoài mà một vệ sĩ cũng không mang như thế.

Nhưng họ cũng là sợ nếu đi lâu như thế sớm muộn gì Cố Duật Hành trở về biết chuyện sẽ tức giận nên ra ngoài không lâu liền trở về, nào ngờ vừa trở về nhà đã gặp phải một bọn xa lạ chặn đường vây quanh họ như thế?

Vạn cắt mèo ở đây nữa là con đường này lại ít người qua lại, mà những người ở đây đồng thời cũng thật vô tâm! Nhìn thấy người gặp nạn chẳng những không giúp còn làm như không thấy mà đi mất tích!

Không giúp thì không giúp nhưng tại sao lại không ai chịu gọi báo cảnh sát vậy a?

Bà Hạ Lan Du cũng nhìn ra mấy người này cũng không phải là không có lý do chính đáng để hành động chặn đầu họ như thế, mấy tên này chẳng những không phải là những côn đồ bình thường mà còn là một trong số hắc bang đối thủ của Không Sát Cố gia.

Nghĩ đến đây gương mặt bà thoáng trầm xuống.

Tuy nói bà và Lâm Tĩnh không phải cũng là sẽ ngồi không như thế để chứng bắt đi làm mồi như đối phó với Không Sát, nhưng là vấn đề ở đây bọn chúng quá nhiều! Mà ở tuổi của họ không còn trẻ thì sức lực chịu đựng được bao nhiêu? Mà hôm nay ra ngoài cũng không biết có chuyện này xảy ra bằng không họ nhất định sẽ cẩn thận mang người hoặc cũng chẳng thêm ra ngoài.

Nếu cứng đối cứng chỉ sợ trong giây lát phe mình sẽ xuống thế hạ phong và bị bắt đi dễ dàng.

Một trong số những tên ở đây dường như là tên cầm đầu đắc ý kiểu ngạo nhìn hai người nói: "Một là ngoan ngoãn chịu trôi đi theo, hai là đứng trách chúng ta tại sao lại không nhân nhượng nói trước!"

Lâm Tĩnh trừng mắt nói: "Này mà gọi là nhân nhượng hay sao? Còn không phải bức ép hai phụ nữ lớn tuổi như chúng ta?"

Hắn cũng chẳng thèm để tâm đến lời nói của cô, lập tức không thèm nói nữa mà ra lệnh: "Thời gian không còn nhiều, tránh để lão đại chờ lâu nhanh bắt họ lại mang lên xe, tại đây cũng phải lái chiếc xe kia đi luôn đi!"

"Dạ!" Có người hô lên sau đó theo mệnh lệnh của tên cầm đầu mà từng người bức sát lại chỗ hai người Lâm Tĩnh.

Gã tài xế tuy rằng không có năng lực nhưng thân là đàn ông hơn nữa nếu để cho hai người này xảy ra mệnh hệ gì thì gia chủ cùng tam vị thiếu gia khó tránh sẽ không khỏi xử hấn nên hắn cũng dốc sức bảo hộ họ.

Mà Lâm Tĩnh cùng Hạ Lan Du tự nhiên cũng không ở không như thế, hai người thủ sẵn thể chuẩn bị tiến lên thì ngay lập tức có một đạo quang ánh sáng bạc lạnh lẽo phóng tới nhắm thẳng ngay vị trí trí mạng của một tên đàn ông xông tới chỗ Lâm Tĩnh.

Tên đó ngay cả một tiếng hô lên cũng không kịp đã trợn mắt ngã xuống đất mà chết, những người xung quanh nhìn thấy một màn này không khỏi sợ hãi cùng kinh ngạc, ngay cả đám người Lâm Tĩnh cũng không khỏi cả kinh trước một màn như thế. Rốt cuộc là ai đã ra tay ngoan độc như thế a? Vừa nhanh vừa độc chỉ sợ không phải người tầm thường.

Nhưng mà sau khi mọi người nhìn thấy ám khí đã cướp đi sinh mạng trên người người đàn ông này thì lập tức cả hít vào một ngụm khí lạnh, thất kinh bát sắc nhìn, bởi vì ám khí này căn bản chỉ là một cây ngân châm vô cùng mảnh a.

Ngân châm mỏng manh tựa như không thấy làm người ta không hề nhận thức có một chút nguy hại nào mà vẫn có thể phóng ra để lấy mạng đối thủ thì thật sự là một thần thủ quá biến thái!

Ngay lúc mọi người còn chưa hồi phục tinh thần thì lại có thêm vài hai, ba người, cứ thế lần lượt một lần nữa lại năm người, mắt thấy từng người một ngã xuống như thế khiến sắc mặt tên cầm đầu rốt cuộc cũng trở nên khó coi.

Hắn xoay người tức giận quát lên: "Là ai? Ban ngày ban mặt già thần già quý, còn không mau lăn ra cho lão tử?"

Chi thấy sau khi hắn vừa quát xong thì bỗng một trong số đó thất thanh kêu lên tiếng.

Mọi người dạt ra mới thấy đó là một cô gái xinh đẹp, gương mặt giờ phút này không chút biểu tình chỉ có sự lãnh trầm, Vân Tịch mắt không chớp lén bạc lần nữa vung roi bạc lên quát tới từng người.

Từng người bị roi bạc cô quát tới đều như có một lực gì đó hất họ sang một bên, tuy không xa nhưng lại khiến họ dạt sang đụng người này người kia ngã xuống. Người người nhìn có gái bỗng xuất hiện này như đang nhìn một con

quái vật, ai nấy trong mắt cũng ẩn hiện tia sợ hãi.

Quá khủng bố! Quá lợi hại! Quá biến thái rồi rồi a.

Thật không ngờ lại có một cô gái vừa xinh đẹp lại mạnh mẽ như thế, nếu không phải cô gái này là đối thủ của họ, thì chỉ sợ giây phút nhìn thấy một màn này đã sớm quý xuống hồ "Chị hai"!

Tên cầm đầu nhìn thấy đó là một cô gái trẻ có thân thủ hết sức lợi hại liền lập tức hồi thần với những thứ xung quanh, hướng cô âm trầm hỏi.

"Nhóc con từ đâu chui ra lại dám can quấy trước mặt lão tử? Có phải muốn chết hay không!" Hắn cũng có một chút kinh hoàng khi thấy cô còn trẻ mà có sức khủng bố như thế, vậy mà chỉ dùng hai thứ đồ trên tay không chút biệt đại nào kia đã có thể đẹp đi gần một nửa số lượng của hắn mang đến.

*Biệt đại: Đặc biệt, hiện đại

Nhưng cho dù sợ hãi kinh ngạc, hắn bỗng nhớ tới lời lão đại nhà mình, nếu hắn mà không hoàn toàn nhiệm vụ thì chính là chỉ có một con đường chết, tuy hắc bang của họ không lớn cũng không tính là nhỏ, nhưng trong hắc đạo cũng có danh có tiếng.

Mà vị lão đại của họ tự dung cũng có người biết tính tình ngoan độc vô tình của hắn.

Tuy rằng sợ hãi một màn này, nhưng dù sao ngăn lại có cũng chỉ là một cô gái có chút bản lĩnh mà thôi, còn họ người đông thế mạnh có thể không đầu lại được có sao? Bọn họ cũng không phải đi tay không a.

Quan trọng hơn là hắn sợ lão đại nhà mình còn hơn là cô gái trước mặt này! Dù hắn có chết thì cũng nguyên ý không lọt vào ma trướng của hắn.

Trong lòng ý niệm vừa động thì tên thủ lĩnh lập tức nâng cao chí khí, hướng đám đàn em bên người đang kinh hãi cô liền hùng hổ rống lên: "Ngu ngốc! Đó chỉ là một con nhãi nhép còn hồi sữa thì sợ cái gì? Chúng ta người đông thế mạnh như thế còn không sợ không phải đối thủ của nó sao? Vũ khí đem bên người vứt vào xô xình nào rồi?"

Hắn vừa dứt lời thì mọi người xung quanh như thể đã ngộ nhận ra, đứng rồi nhí, họ đàn ông người đông thế mạnh lại cũng không có phải tay không mà đi, cũng chỉ là một con nhãi chưa trải sự đời mới phở ra chút bản lĩnh mà họ sợ cái gì?

Ý nghĩa vừa dứt họ liền vứt cái sự thất kinh bạt sắc hay kinh hãi hoảng hùng gì đó vứt hết ra sau đầu, một đám hùng hùng hổ hổ hết sức hung ác như lang như hổ cầm vũ khí dè chừng nhìn cô.

Tên cầm đầu nhìn thấy đàn em lấy lại tinh thần cũng cao hứng, hắn đắc ý vênh vào nhìn cô.

"Nhóc con này, hôm nay sẽ là ngày chết của mày khi dám thiên đường có lối không đi, địa ngục không cửa lại vào!"

Vân Tịch hơi nhướng mày, một chút tia sợ hãi cũng không thấm nổi vào mắt, nhìn những người ác lang ác hổ xung quanh tay cầm vũ khí mà cô vẫn mày mày ung dung như thể không đặt họ vào mắt làm mấy tên ở đây nhất thời nổi giận.

Sau vài giây bất động đôi bên, tên thủ lĩnh không thấy cô hành động liền nghĩ cô sợ hãi, vừa mở miệng định nói thì lời nói vẫn đậm phong khinh mang theo sự cuồng ngạo từ miệng cô thốt ra xém tí đã đem tên thủ lĩnh tức đến học máu.

"Ngao ngao giao ba người họ ra đây không thì chết!"

*Vân đạm phong khinh: Nhàn nhạt như mây

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Quán Sùng Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 49: Người càng đẹp thì càng độc như anh túc

Cuồng ngạo!

Cô gái này quả cuồng ngạo rồi!

Vậy mà những lời như thế cũng dám nói ra trước mặt họ?

Có biết bọn họ là ai hay không? Họ là người của bang Diệp Long a, tuy bang hội không có được những danh tiếng lớn như những các hội nổi trội khác ví như Không Sát, nhưng là Diệp Long cũng có danh có tiếng đủ để mấy hội nhỏ khác khiếp sợ không dám động.

Diệp Long thật ra cũng chẳng có gì đặc biệt, ban đầu vốn cũng là một hắc bang nhỏ như những bang hội khác.

Chẳng qua là không biết họ trùng vận cứt mèo gì mới có Ảnh Cô chống lưng nên mới lần tới như thế.

Nay Diệp Long lại ý cô Ảnh Cô sau lưng càng bạo gan động tới người của Không Sát, đây cũng là lý do tại sao lão đại của Diệp Long lại phân phó nhiệm vụ cho đám người này vạn nhất phải đem người về thành công, tuyệt không được thất bại!

Vốn lý họ chính là muốn bắt nốt Lâm Tinh cùng Hạ Lan Du để ép Không Sát ra mặt, sau đó nói không chừng một khi thấu tóm thành công Không Sát, Diệp Long nhất định sẽ oanh động cả giới hắc đạo thay thế Không Sát.

Dẫu sao thì họ có Ảnh Cô chống lưng thì sợ cái gì không đầu lại được Không Sát? Mà chuyện này tự nhiên Diệp Long lão đại cũng chưa bàn tới với Ảnh Cô.

Hắn tự mình chủ trương như thế cũng chỉ vì muốn biến giấc mơ bao năm mong ước của mình thành sự thật, hắn cũng đã nghĩ qua một khi thành công chắc chắn sẽ không có điều gì bất trắc nói chi là sợ Ảnh Cô có hay không trách phạt?

Nhưng nếu thất bại, hiển nhiên hắn sẽ có một kết cục không tương, chẳng những Ảnh Cô mà còn phải ném trái sự tức giận của Không Sát!

Vì vậy hắn nhất nhất phải thành công! Một khi chuyện thành thì còn lo sợ cái gì Ảnh Cô sẽ trách phạt a? Mà cho dù Ảnh Cô có không muốn hắn làm như thế cũng đã muộn, chỉ sợ khi ấy bên kia biết tin thì người cũng đã nằm trong tay hắn rồi.

Mà trong hắc đạo chẳng phải đều nói Ảnh Cô và Không Sát luôn đối chọi nhau hay sao? Mà hắn làm vậy dẫu sao cũng là giúp cho Ảnh Cô, họ hăng là phải háo hạo cảm tạ hắn a.

Diệp Long lão đại cũng đã lôi kéo thêm vài phái khác nhưng họ lại e hãi, không giống Diệp Long hắc bang có người chống lưng, một khi thất bại họ liền chỉ có con đường chết nên không ai dám tham gia ngoài một hắc bang Kinh Long phái ra.

Tên thủ lĩnh nghe cô ngạo mạn nói như thế sớm đã tức giận, gương mặt vốn đã xấu xí đầy sẹo dữ tợn, nay còn vằn vẹo khó coi, hắn hung ác mở miệng.

"Ranh con nói cái gì đó há? Mày là người phương nào lại dám bảo chúng ta giao người là giao? Hôm nay nếu mày không bắt chó đi cắn thì sớm tránh kiếp nạn này. Bấy lâu, lên cho tao, nhất định phải đem con nhỏ này hảo hảo dạy dỗ!"

Bỗng một tên đàn em trông số đo nhìn thấy cô lớn lên xinh đẹp đã sớm thêm nhỏ dãi, nghe tên thủ lĩnh nói thể liền hướng hắn nói.

"Đại ca, chúng ta hay là bắt nó đem về cho anh em chơi một tí?"

"Phải đó, con nhỏ này lớn lên trông xinh đẹp như vậy!"

Một tên rồi một tên phụ họa rồi cuộc tên thủ lĩnh cũng không ngần ngại mà đáp ứng, Vân Tịch sớm đã chọc giận hắn khiến hắn làm sao có thể nuốt trôi cục tức này, nên sau khi nghe đàn em nói như thế, tên thủ lĩnh quyết định phải cho cô nếm mùi sống không bằng chết, để cho cô một bài học nên thức thời không nên xen vào chuyện của người khác.

"Được, nếu anh em đã nói thế thì bắt nó đem về! Coi như là phần thưởng đi."

"Được!" Ai nấy cũng đều hưng phấn đồng thanh hô, hoàn toàn đem cái sự kinh hãi vừa nãy ném ra sau đầu.

Lâm Tinh và bà Hạ Lan Du thấy một màn này không khỏi lo lắng cho cô, vừa nãy nhìn thấy thân thù cô tốt như thế cô lẽ có thể đánh bại bọn người này, dù nhiều người thì thế nào? Họ cũng sẽ không có ngại không xem

Nhưng là nhìn một màn này bỗng dấy lên sự lo lắng, lo đông lo tây cho cô chẳng những vì họ mà sẽ phải chịu thiệt, cho dù đánh được chúng rồi thì cô sẽ đắc tội với tên Diệp Long kia, tên đó có thù tất báo, vô si độc ác tiểu nhân vô cùng. Mà phía sau hẳn lại còn có một hậu thuẫn là Ảnh Cô nữa!

Mà hai người tự dưng cũng không muốn một cô gái như cô sẽ bị họ vô tình mà kéo vào vòng xoáy nguy hiểm này, mặc dù cảm kích cô nhưng cũng không đồng nghĩa với việc họ sẽ để cô chịu liên lụy!

Ý nghĩ vừa niệm, Lâm Tinh liền hướng cô hô lên: "Cô bé con mau đi đi, chúng ta không muốn con sẽ bị liên lụy, những người này là người trong giới hắc đạo!"

Bà Hạ Lan Du cũng phụ họa theo: "Phải, mau đi đi!"

Mặc cho hai người người một câu ta một câu khuyên nhủ, Văn Tịch vẫn là một chút mảy may cũng không đổi, như thể cô hoàn toàn không nghe lọt tai lời họ nói, gương mặt xinh đẹp ngoài biểu tình lãnh bạc không nói, cũng là sự lạnh lùng đan xen, Văn Tịch chậm rãi đảo mắt quan sát xung quanh khiến hai người Lâm Tinh vừa thấy cô không phản ứng, nhất thời sốt ruột.

Cô bé này làm sao vậy a? Sao lại không đi vậy chứ?

Chuyện này không phải đóng phim đâu!

Ở một phía xa xa bên lề đường, một chiếc xe màu đen lặng lẽ đậu ở đó từ bao giờ không ai hay.

Trên xe, một người đàn ông ngũ quan như đao khắc, tuấn mỹ vô song lẳng lặng nhìn tình huống bên ngoài, mái tóc bạc cùng phối đôi con ngươi màu tím như bảo thạch càng khiến hắn thêm đặc biệt thu hút ánh nhìn người khác.

Phía trên, ngồi ở vị trí tài xế chính là Lưu Diệp, người đàn ông này lớn lên đẹp mắt vô cùng, tuy không phải dạng sắc sảo tuyệt mỹ như đao khắc như Mạc Trạch Thần thì cũng là tuấn nhã dung phong, là người trầm ổn nội liễm, mảy mảy mắt sáng.

Người đàn ông này chính là trợ lý bên cạnh Mạc Trạch Thần, cũng là một cánh tay trợ giúp đắc lực của hắn dù cho là ngoài sáng hay trong tối!

Lưu Diệp quan sát hết thấy việc bên ngoài, đồng thời cau mày cũng đoán được phần nào chuyện này.

"Thật không ngờ tên Diệp Long này chẳng những mượn hơi chúng ta phủ oai ra hùng, mà lần này lại lớn mật đụng vào người Cố gia!" Nghĩ đến đây Lưu Diệp nhin không được tức giận, thậm chí tên Diệp Long hỗn đản chết tiệt đáng chết trăm vạn lần này.

Vậy mà lại dám ý có Ảnh Cô bọn họ chống lưng, nghĩ rằng bọn họ không hay biết gì mà thừa cơ hội làm loạn!

Phải biết rằng tuy ngoài mặt giới hắc đạo đều nói Ảnh Cô cùng Không Sát quan hệ không tốt nhưng cũng chỉ là lời đồn, thực chất thì hai bên không quen biết thì lấy đâu kết thù kết oán?

Như thiên hạ có câu: Trăm nghe không bằng một thấy!

Mà Ảnh Cô dù thực lực lớn cũng không thể sánh bằng Không Sát a, mà Không Sát ai mà không biết là của Cố gia? Ngoại trừ tiền lão đại trước đó của Không Sát là một trong Tứ đại lão đại thì bây giờ Cố gia thế lực không thể xem thường! Trước mắt đại thiếu gia Cố Duật Phi còn là người có chức cao trong quân nhân nữa a.

Mạc Trạch Thần lười biếng ngã dựa ra phía sau ghế, đôi mắt hẹp dài hip lại không nói.

Lưu Diệp sớm đã không nhận được liền lên tiếng: "Vậy gia? Chúng ta nên làm thế nào bây giờ? Nếu để phu nhân biết thì..."

Hắn còn chưa có nói hết câu thì thanh âm lạnh nhạt chứa đựng sự lười nhác quyen rũ từ phía sau, không nhanh không chậm cất lên.

"Vội cái gì? Còn không nhìn thấy tiểu sói con bên ngoài như thế nào xử lý?"

"A?" Lưu Diệp có chút giật mình ngơ ngác nhìn hần qua gương chiếu hậu, này là sao? Tiểu sói con?

Mạc Trạch Thần làm như không nhìn thấy biểu cảm của hắn, lười nhác nhắc nhở: "Quan sát!"

Lưu Diệp biết hắn không muốn nhiều lời liền mình cũng ngậm miệng không nói.

Chỉ là giây phút hắn không để ý thì khóe môi của người phía sau chợt nâng nhẹ lên.

Tình hình phía ngoài.

Mặc cho hai người Lâm Tinh nôn nóng thúc giục, Văn Tịch vẫn ngao ngễ đứng đó, chống lại với hai mươi người đàn ông hung ác trước mắt.

"Muốn chạy? Hừ, sớm đã vào hang coven con muốn dưới vuốt cò mà chạy thì e là còn sớm muộn ảo đi. Lên cho tao!" Tên thủ lĩnh hung ác hô lên, vài tên nhanh chóng cầm vũ khí tiến lên.

Mất thấy đám người sắp bao vây cô, Văn Tịch vốn đứng lặng yên bỗng nhanh như gió xuất thủ.

Kẹp trên năm ngón tay bỗng từ đâu xuất hiện năm cây ngân châm mà phóng tới, từng cây ngân châm khi trúng người liền lập tức khiến từng người một ngã xuống.

Rốt cuộc một tên trong số đó như nhận thức ra chuyện gì đó liền lập tức hoảng sợ kinh hô lên.

"Này, đây là độc a! Cây ngân châm này có độc, mọi người cẩn thận!"

Hắn vừa hô xong mọi người giây lát liền lập tức ngẩn ra, độc? Cây ngân châm này bị cô gái này tẩm độc vào ư?

Ý nghĩ vừa nghĩ đến họ liền nhìn cô với ánh mắt khiếp sợ, cô gái này chẳng những xinh đẹp, thân thủ tốt mà cũng thật quý dị!

Cư nhiên lại dùng độc tẩm vào mấy cây ngân châm làm vũ khí!

Cũng khiến người ta quá đáng sợ rồi!

Thật đứng là người càng đẹp thì càng độc như anh tức!

Họ vừa cảm thán liền vẫn không có động, mọi người đứng bất động suy nghĩ không biết cô nên tấn công hay không, nếu thật cùng cô trực diện tấn công sẽ vị trúng độc a.

Tên thủ lĩnh thấy mọi người không ai tiến lên sớm đã nổi giận càng thêm giận, lập tức quát lên.

"Đồ ngu này! Tội mày còn ngơ ngốc ra đó làm gì? Còn không mau xông lên?" Nói xong hắn còn hung hăng một cước đá vào tên đứng bên cạnh mình, giết gà dọa khỉ cho mọi người còn lại nhìn.

"Nhưng đại ca, con nhò này thật quý dị, trực diện đánh không phải là cách!" Một tên đàn em trong số đó có chút ảo nã nói.

"Phải a, hơ nữa không ai lại mạng súng cả! Nếu không thì đã có thể bắn thủng con nhò này rồi!" Một tên khác cũng gât đầu phụ họa.

Một tên rồi một tên, rốt cuộc là cả đám quyết cùng nhau không tiến lên khiến tên thủ lĩnh giận sôi máu.

"Một lũ ăn hại! Có một đứa con gái mà tội mày cũng giải quyết không xong thì còn là đàn ông cái gì? Còn là người của Diệp Long bang cái gì? Còn không rút về quê nhà làm ruộng luôn đi!"

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Quân Sủng Hôn* được tài miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full . Net](http://EbookFull.Net).

Chương 50: Đồi khấu vị khi nào thế?

Lâm Tĩnh cùng bà Hạ Lan Du ngơ ngác nhìn cục diện xảy ra trước mắt.

Này?

Sao lại thành ra thế này rồi?

Vậy mà hết mười mấy hai mươi người đàn ông ở đây đều bị cô gái nhỏ xinh đẹp này dọa cho không dám động?

Nói thật ra thì họ cũng có chút sợ cô, nhưng cũng không có quá mức sợ hãi cô như những người ở đây.

Có lẽ cô ngoan độc nhanh nhạy như thế cũng chỉ làm với địch nhân trước mắt kia. Chẳng những quả quyết mạnh mẽ mà còn lại vẫn có thể giữ được bình tĩnh trước tình huống phát sinh.

Những tên đàn em này sớm đã không ưa gì tên thủ lĩnh này chứ đừng nói gì là cả bang Diệp Long, hấn ý mình có lão đại chống lưng thì ngày càng hống hách như thế.

Hắn có được ngày hôm nay là còn không phải luôn đi theo lão đại a dua nịnh hót hay sao? Suốt ngày vuốt mông ngựa như thế lại đối với bọn họ luôn ngang ngược kiêu ngạo, đã sớm để họ dè bĩu khinh thường.

Không ai là không hận có thể một đám đám chết hấn, mới có thể tiêu tán sự tức giận trong lòng họ.

Nhưng nghĩ cũng nghĩ vậy thôi, họ là người dưới cấp dĩ nhiên phải nghe theo cấp trên, nếu không thì đừng nói ngay cả cơm ăn, bản thân chắc chắn cũng đừng nghĩ có thể sống tốt!

Nghe tên thủ lĩnh quát tháo nói như thế, mọi người ai nấy xung quanh cũng thầm khinh bỉ hấn.

Nói thì dễ lắm, có ngon thì lên giải quyết cô ta đi! Đây bọn họ lên làm gì? Còn không phải cũng là sợ người ta hay sao?

Vậy mà cũng còn mặt mũi nói họ không phải là đàn ông?

Vân Tịch cũng nhìn ra sự chán ghét cùng khinh bỉ trong mắt của mỗi người xung quanh đối với tên thủ lĩnh hung ác nào heo trước mắt, hơi nướng mày nhưng cô vẫn bất động không nhích.

Chuyện của họ, cô xen vào làm gì? Cái cô muốn cũng chỉ vì cứu thân nhân của tên kia.

Ai biểu hấn là bằng hữu của Vân Tịch này chứ?

Dù quát tháo bao nhiêu nhưng nhìn những người này vẫn không động, khiến tâm tình hấn buồn bực hơn.

Chửi tục một câu, sau đó hướng cô hung ác nhìn.

Vân Tịch không để ý ánh mắt như dao như găm của hấn, mày liễu khẽ nhủ đảo tầm mắt nhìn hai người Lâm Tĩnh.

Giống như đang suy nghĩ điều gì đó, giây lát sau sau khi quyết định xong cô liền lạnh lẽo ngẩn mặt nhìn tên thủ lĩnh.

"Giao người hoặc chết!"

"Mẹ nó ranh con khôn kiếp! Lão tử hôm nay không xử chết người, thế không theo Diệp Long bang nữa!"

Cô bĩu môi, ánh mắt âm trầm lạnh lùng hơn.

"Vậy thì để mạng lại để thực lời hứa đi!"

Lời nói vừa dứt, Vân Tịch vung tay quát roi bạc đến.

Từng người bị cây roi quất qua đau đớn muốn thấu xương, ngay cả tên thủ lĩnh cũng không thoát khỏi một roi này.

Hấn nghiêng rặng nghiêng lợi, nhìn cô thị huyết như hận không thể nhìn thủng cô.

Thầm núng một tiếng hấn rút cuộc lòi ra một cây súng sau lưng dưới lớp áo ra.

"Ranh con, mày đứng là rượu mời không uống muốn uống rượu phạt! Đã như thế ông đây cho mày một phát châu trời!"

Trên xe, Lưu Diệp cũng nhìn thấy tên thủ lĩnh kia vậy mà lại mang hờ theo một cây súng bên mình.

Hấn cũng đoán được cô gái ngoài kia hằng là được sự yêu thích từ lão đại, nếu nói yêu thích thì đúng hơn chính là được quan tâm!

Nếu không thì tại sao bây giờ lại nán lại đây xem chuyện? Còn có vừa nãy thân mật đặt biệt danh như thế cho người ta?

Mặc dù tên lão đại nhà hấn phong lưu, cũng một phần thuộc dạng hoa hoa công tử nhưng cũng chỉ xem phụ nữ như công cụ, hoàn toàn không có buồn nôn đi đặt biệt danh như thế cho người khác.

Mặc dù vừa nãy chứng kiến cô gái ngoài kia thân thù không tòi, nhưng ai mà lại không biết tên thủ lĩnh Trác Sơn kia tuy hống hách ngạo mạn, nhưng tài bắn súng là không thể xem thường!

Như vậy không biết cô gái ngoài kia sẽ như thế nào? Tránh được không?

"Này, già? Vậy chúng ta..."

Lưu Diệp còn chưa nói hết lời thì Mạc Trạch Thần một bộ lười nhác không dỗi, đôi mắt tìm như bảo thạch một khắc cũng không rời khỏi đáng người nhỏ bé trên người cô gái.

"Quan sát!"

Lại quan sát?

Lẽ nào thật sự tin tưởng cô gái này đến như vậy ư?

Mặc dù hấn cũng tin tưởng cô gái này chắc chắn có thể thắng tên Trác Sơn kia, nhưng nếu thích người ta, để ý người ta có phải hay không cách tốt nhất thời cơ, xông pha ra làm anh hùng cứu mỹ nhân?

Lưu Diệp theo hấn nhiều năm, cũng biết hấn chắc chắn để ý tiểu sói con ngoài kia thì tại sao hấn lại không biết suy nghĩ của tên này chứ?

"Thu lại cái suy nghĩ trẻ con đó đi!"

Đùa gì vậy, mặc dù già để nết tiểu sói con, nhưng loại chuyện người ta có thể giải quyết dễ như đập con kiến lại bắt hấn xông pha ra trận làm trò như một con hề ngốc, thì hấn làm làm gì?

Này chẳng những không khiến mỹ nhân cảm động mà còn biến thành một con cóc!

Trộm gà không thành còn mất nắm gạo, loại chuyện ngu xuẩn thế này hấn đã bao giờ làm loại chuyện lỗ vốn này?

Tên họ Lưu này theo hấn nhiều năm lẽ nào còn không biết hấn không bao giờ làm loại chuyện không có ích cho mình hay sao?

Nhận thấy sự khinh bỉ trong mắt Mạc Trạch Thần, Lưu Diệp sờ sờ mũi, này còn không phải hấn quá mức lo nghĩ cho hấn sao? Tại vì ai a?

Đang suy nghĩ bỗng dừng cửa xe bị mở ra một bên, Lưu Diệp sau khi nhận thức ra có người cả gan xông vào thì cửa cũng đã cách một tiếng đóng lại.

Không biết người này vô cùng nhanh hay là do hắn phát hiện quá chậm!

Mà thủ phạm gây chuyện lại hết sức nhân nhả, như thế đây là xe của hắn.

Lưu Diệp sau khi nhìn thấy người đến thông qua gương chiếu hậu cũng không nói gì, tầm mắt tiếp tục phóng ra bên ngoài như thể chuyện vừa rồi chưa từng phát sinh.

Mạc Trạch Thần ngay cả một cái liếc mắt cũng không nhìn, nhân nhật mở miệng.

"Sao lại ở đây?"

Người nọ nghe hỏi cũng không gấp gáp đáp lại, ngược lại một bộ lười biếng đuổi người sau đó hướng ra sau dựa lưng.

"Tiện đường đi ngang, vừa hay gặp anh ở đây đỡ tốn một chuyến!"

Mạc Trạch Thần rút cuộc cũng liếc nhìn hắn một cái, mày kiếm khẽ động hơi nhướng lên: "Không phải xe bị giam rồi chứ?"

Người nọ nghe hỏi chột giật giật khòe môi, ánh mắt đảo ra phía ngoài, có chút ngưng ngưng khi bị vạch trần sự thật.

"Khụ, khi này làm xong nhiệm vụ tiện đường đi chơi, nào ngờ lại bắt gặp ngay ngày giao thông thay đổi, cảnh sát cũng nhiều nên...vô tình bị bắt!"

Mạc Trạch Thần không nói, thu tầm mắt lại sau đó hướng phía ngoài.

Người nọ thấy hắn không còn tiếp tục hỏi cũng như quan tâm mình, liếc mắt nhìn sang.

"Người anh em, cho quá giang một chuyến nhé!"

Hắn vẫn bất động thanh sắc, nhưng tuy không nói đồng ý, người nọ vẫn biết tên này đã ngầm ngầm đồng ý.

Nhưng vẫn thấy trên xe không một ai động, cứ hướng ra phía ngoài nhìn lại không khỏi lấy làm lạ.

"Có chuyện gì vậy? Không đi sao?"

Lưu Diệp nghe hỏi liền thu hồi tầm mắt, lịch sự đáp: "Vẫn thiếu là bên ngoài!"

Bên ngoài? Hắn nhủ mảy, bên ngoài thì có chuyện gì ngoài vụ ẩu đả của người ta?

Hắn quay sang nhìn người vẫn bất động bên cạnh, không khỏi giờ giọng châm chọc: "Không phải lão đại của chúng ta luôn không mần đến chuyện người khác hay sao? Nay sao lại có nhã hứng quan tâm mấy vụ ẩu đả bên ngoài rồi?"

Mạc Trạch Thần đối với sự châm chọc của hắn không chút phản ứng, chỉ là lạnh lùng phun một câu.

"Không đi nhờ thì cút xuống xe!"

Người nọ bĩu môi không nói, người này tuy lạnh lùng nói như thế nhưng nếu mình chọc hắn thêm, thì giây sau không biết chừng sẽ thẳng tay đá hắn xuống xe, nên sau khi Mạc Trạch Thần nói thế hắn lập tức ngoan ngoãn ngồi yên.

Chỉ là ngồi không quá năm phút liền cũng giống những người trong xe, hướng tầm mắt ra phía ngoài.

Sau khi nhìn thấy rõ mọi thứ, cùng nhìn rõ người nào trong đó, hắn như thể cũng đoán được phần nào.

"Thì ra là Cố phu nhân và Cố lão phu nhân, mấy người sẽ không vì chuyện này mà dừng lại xem kịch đấy chứ? Hôn nữa Diệp Long bang mượn hơi chúng ta làm loạn, náo lớn như vậy nói không chừng tránh không thoát lửa giận Không Sát đó xuống đầu chúng ta!" Hắn thần nhiên nói, hai tay vòng trước ngực ngã dựa ra phía sau, chân phải cũng thong dong bắt chéo chân trái.

"Chúng ta không làm thì sợ gì có lửa giận của họ đổ hay không đổ xuống đầu chúng ta?" Mạc Trạch Thần không cho là đúng nói.

"Nhưng Diệp Long bang ở dưới trướng chúng ta? Ý danh chúng ta chống lưng cả gan làm loạn, họ còn không tính sổ chúng ta trước?" Hắn híp mắt nhìn người bên cạnh nói, thu lại dáng vẻ ngả ngớt vừa rồi, ngược lại thay vào bấy phần nghiêm túc.

"Cây ngay không sợ chết đứng, chúng ta không làm tự nhiên làm gì phải sợ? Hôn nữa họ cũng sẽ không có chuyện gì, đợi đến lúc quay về tính sổ Diệp Long bang sau đó hướng Không Sát tạ tội còn chưa muộn!"

"Không có chuyện gì? Ý anh tức là họ sẽ không rơi vào tay đám người kia?"

Mạc Trạch Thần không đáp, Lưu Diệp lại đáp tiếp thay lời.

"Vẫn thiếu gia, là cô gái ngoài kia sẽ xử lý!"

Hắn nhủ mảy, chồm người lên nhìn phía ngoài liền thấy một bóng lưng nhỏ bé của một cô gái.

Nhìn từ trên xuống dưới, tuy chỉ thấy bóng lưng chưa thấy mặt nhưng lại biết người con gái này chắc hẳn là một người xinh đẹp, trên tay cô còn cầm một cây roi bạc, dưới đất cũng có vài tên nằm, có lẽ đã chết rồi, hăng là cô làm đi?

Hắn nhướng mày, rút cuộc cũng hiểu tại sao tên này lại ở lại như thế, còn không phải là vì người phụ nữ kia hay sao?

"Đôi khẩu vị khi nào thế?" Nhìn cũng biết là loại dữ dằn, không phải tên này thích nhu nhược mềm yếu, cần người bảo vệ hay sao?

"Đang hoài nghi người con gái này chính là con mèo nhỏ đêm hôm đó!" Mạc Trạch Thần híp mắt nhìn chăm chăm bóng lưng của cô.

Nếu thật sự là con mèo nhỏ đêm đó, hắn chắc chắn phải bằng mọi giá đem cô về bên cạnh mình.

Chắc chắn phải nhốt cô gái nhỏ này bên mình!

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Quân Sùng Hôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 51: Của ta!

"Cái gì? Là cô gái đó ư?" Hắn có chút không tin nhìn bóng nhỏ xinh ngoài kia.

"Chỉ đang hoài nghi, cô gái này lại giữ sợi dây chuyền đêm hôm đó!"

Thật ra trước khi trở về Trung Quốc không bao lâu, một năm trước khi hắn còn ở Los Angeles, là một người trong hắc đạo dĩ nhiên tuy ngoài mặt không có ai chống đối, nhưng không có nghĩa là trong lòng bọn họ không ai là không ngầm ngầm muốn ám hại tính kế hắn!

Đó là một đêm tại quán bar RogNight, khi ấy đến đó bàn một vụ làm ăn, ngoài ý muốn đó chính là gặp một vụ ám sát.

Mà sát thủ phải đến hiển nhiên chính là một trong những top mười của bảng Sát Thần - Eirlys!

Eirlys, nữ sát thủ bóng đêm của thế giới ngầm có ai mà không biết chứ? Không đầu bảng thì cũng là tam bảng trở lên.

Nữ sát thủ này nghe nói chẳng những là một cô gái xinh đẹp, thân thủ lại gần như xuất quỷ nhập thần, chưa luận về trình độ ám sát ngoạn (độc) nhanh của Eirlys, hay về võ thuật và súng ra sao, nàng lại còn có một phương diện khác là ở độc thuật!

Ai cũng nói nàng tựa như một đóa hoa anh túc, chẳng những điểm lệ xinh đẹp lại còn mang theo độc được chí mạng! Mặc dù biết sa lưới vào sẽ vạn kiếp bất phục, nhưng lại không nhịn được bị thu hút.

Eirlys!

Mỗi lần làm nhiệm vụ, vì không để người khác nhìn thấy được dung mạo thật của mình mà cô luôn đeo mặt nạ, nhưng dù có đeo mặt nạ, cô vẫn không khiến người khác cảm thấy có chỗ nào không thích hợp, hay nghĩ rằng cô đeo mặt nạ cũng chỉ vì cô dung mạo khó nói để người khác thấy.

Mà trái lại lại càng làm người ta thêm phần hứng thú và khiến cô thêm mị huyền.

*Mị hoặc, huyền bí.

Đêm đó gặp ám sát, hẳn cũng không phải là kẻ chi biết hay ngồi không để người khác bảo vệ, như vậy thì chẳng phải vô dụng rồi sao?

Kẻ vô dụng như thế, dù có tiền bao nhiêu sớm muộn cũng bị giết, mà hẳn không phải loại người đó nên tự dung gặp phải tình huống này cũng phải ra tay!

Một lần giao thủ cùng, tuy không thể thấy được dung mạo của Eirlys nhưng lại vẫn có thể làm người ta cảm thấy rằng sau lớp mặt đó là một mỹ nhân!

Thân hình mảnh mai nhỏ nhắn đó làm cho hẳn bỗng liên tưởng đến cô thành một con mèo nhỏ.

Cũng bởi vì lúc giao thủ hai bên giằng co, Eirlys cũng không nghĩ lần này mục tiêu của mình lại khó nhai đến như thế, vậy mà hẳn lại có thể làm cô bị thương chứng tỏ cũng không phải chỉ là một dạng con rùa vàng dùng để chưng bày không.

Nếu nói thu hoạch có hay không thì chắc cũng chỉ có thể đem hạn bị thương còn nặng hơn cả mình, vốn lý đã có thể nắm chắc phần thắng trên tay lại bị thủ hạ của Mạc Trạch Thần dẫn người tới nên cô đành phải bắt đầu rút lui.

Cô cũng không có muốn đánh cược mạng sống mình như thế ở đây, nếu phần thắng không nắm chắc, thì cô có gắng cũng bằng thừa, mà thừa này lại chính là để mạng cô lại, cho nên Eirlys quyết định rút lui.

Sau khi Eirlys rời đi, không biết từ lúc nào trên người hẳn nhiều thêm một sợi dây chuyền trên người cô.

Này là trong lúc giao đấu với nhau cô đã không cẩn thận bị hẳn đoạt lấy, mà sợi dây chuyền này cũng chính là sợi dây ban này ở khách sạn Almo Vân Tịch cầm.

Đi nhiên sau khi biết rõ mình đánh mất đồ, sao Eirlys lại không liều mình quay lại lấy?

Sẵn tiện chính là giết không được hẳn thì cũng chính là chơi hẳn một vỏ đau.

Cho đến tận bây giờ hẳn chẳng những nhớ rõ sợi dây chuyền đó ra sao, mà thậm chí bài học cô dành cho hẳn ngày hôm đó cũng khiến hẳn gần như sống dở chết dở.

Con mèo nhỏ đó cư nhiên lại bỏ thuốc sở cho hẳn!

Mà loại thuốc này hẳn nhiên rất nặng, khiến hẳn kéo dài đến bảy ngày sau mới có thể khỏi.

Không nhớ lại thì thôi, Mạc Trạch Thần vẫn còn nhớ như in lúc đó mình chặt vật khổ sở cỡ nào, nó như một cơn ác mộng của hẳn khiến hẳn không bao giờ quên được, cũng như đã khắc sâu cô vào trong trí nhớ.

Phía ngoài.

Nhìn thấy tên thủ lĩnh - Trác Sơn, lấy khẩu súng bên người ra.

Vân Tịch ngay nhường mấy cũng lùi, trong đôi mắt xinh đẹp không hề che giấu sự trào phúng.

Trái lại với vẻ chăm chọc trong đôi mắt cô, những tên đàn em đi theo Trác Sơn lẽ nào còn không biết hẳn có tài bắn súng?

Nên khi nhìn thấy hẳn lấy khẩu súng bên người ra, vài tên như thấy được hi vọng kích động không thôi.

"Đại ca tính bắn chết con nhỏ đó sao?"

Nghe một tên đàn em hỏi, Trác Sơn chỉ hừ lạnh, kiêu ngạo nói: "Yên tâm, chỉ cho nó một bài học, phải để nó sống chúng ta còn phải háo háo đem về dạy dỗ!"

"Ranh con, vốn dĩ không muốn để mấy phải ném thứ súng của tao, cũng bởi vì mấy cứng đầu ương ngạnh như thế, thì lão tử đây đành toại nguyện cho mấy một viên vậy!" Nhìn thấy cô vẫn đứng đó, hẳn cho rằng cô có lẽ đã sợ rồi, dù sao hẳn cũng đang cầm trong tay một khẩu súng, mà tài bắn súng của hẳn tuy không phải hạng xuất sắc nhưng cũng là giỏi.

Nên hẳn có tự tin, mình chắc chắn sẽ đem cô ghim vào một viên đạn của mình!

Nhìn thấy Trác Sơn lên nòng, bà Hạ Lan Du lo lắng đến tim gần như vọt lên tận cổ họng, bà hướng có lớn tiếng kêu: "Cô bé mau đi a! Đừng đứng đó, mau tránh!!"

"Muốn tránh? Đầu có dễ!"" Trác Sơn nghe bà nói liền khinh miệt cất tiếng.

Những tên đàn em khác cũng phụ họa theo, vì sợ cô chạy, tất cả vô cùng biết điều mà xông lên tính bao vây lại không để cô chạy thoát khỏi phạm vi bắn của Trác Sơn, nhưng chúng vẫn là biết khôn, sợ cô động roi bạc nên mặc dù bao vây, thì cũng duy trì khoảng cách cố định.

Nhưng mà còn chưa để chúng bao vây, hoàn thành một hình tròn, hay để tên Trác Sơn lên đạn.

Vân Tịch đứng yên này giờ bỗng như một cơn gió xông tới, Trác Sơn cả kinh, ngay khi hỏi thần thì trên cổ tay bỗng truyền đến cảm giác đau đớn.

Lúc này hẳn mới phát hiện ra Vân Tịch đã đứng trước mặt hẳn, cầm lấy chính khẩu súng của hẳn và chĩa vào mi tâm của mình.

Sự sợ hãi bỗng từ từ lan truyền, mồ hôi lạnh sau lưng bỗng toát ra, ngay cả chân như bị đóng đinh không chút nhúc nhích nhìn gương mặt xinh đẹp lãnh mạc trước mặt.

"Đại ca!"" Những tên đàn em xung quanh thấy một màn này, tim vọt tận cổ họng, thất kinh kêu lên.

"Quao, siêu nhanh!"" Ngồi trên xe, ngay cả tên kẻ bên Mạc Trạch Thần nhìn không được thốt miệng khen.

Hắn còn chưa có thấy ai bao giờ lại có thân thủ nhanh nhẹn như vậy nha!

Cô gái này quả nhiên đủ hợp khẩu vị của hẳn.

Nhìn thấy ánh mắt đối phương có sự tham luyến cùng khao khát khi dán lên người cô, Mạc Trạch Thần ngay cả một cái nhàu mày cũng không nhàu, giọng nói lạnh lẽo hàm ẩn chứa sát khí cất lên.

"Con mèo nhỏ này không được, ông đây nhắm rồi!"

"Còn chưa có biết là của ai, cái gì mà của anh? Cạnh tranh công bằng! Tiểu gia cũng nhắm tiểu sói con này!"" Người nọ bắt mắt lên tiếng.

Thời điểm xoay người thì cũng chính là một cái lạnh lẽo bỗng truyền đến mi tâm.

Hắn tròn mắt kinh ngạc, shit! Cái tên này vì một mỹ nhân cũng dám trở mặt chĩa súng vào hẳn?

Mạc Trạch Thần một bộ dáng vẫn như cũ, thong dong lui nhác nhưng trong đáy mắt chính là một mảnh âm trầm lạnh lẽo.

"Của ta!"

Ý tứ rất rõ ràng, không có cạnh tranh cái rắm gì cả, cô gái này ông đây nhắm trước thì là của ông.

Người nọ báy ra một bộ úy khuất, cái gì mà của anh chứ? Còn chưa thuộc quyền sở hữu của ai thì tiểu gia vẫn có tư cách cạnh tranh giành mỹ nhân!

Không muốn chết thì cứ tiếp tục!

Mạc Trạch Thần trong đôi mắt tím lợt và kiêu ngạo cùng khiêu khích, hừ, dám giành với ông thì trước phải ăn một viên đạn rồi nói chuyện sau!

Hai người mắt đi mây lại, "tình ý mật nồng" trao đổi ánh mắt khiến Lưu Diệp bỗng không tự chủ nghĩ về những cái không hay.

Lẽ nào hai người này...

Này, dù có muốn "liếc mắt đưa tình" thì cũng phải chú ý trường hợp và có người ở đây hay không chứ?

Trắng trợn như thế làm hấn ngay cả muốn trong sáng cũng không được!

"Câm miệng!" Tuy ngày thường hấn hay có lão đại chống lưng cho mà kiêu ngạo phách lối, nhưng không thể không nói hấn sợ chết!

Ngay lúc bị Văn Tịch chìa súng vào người khiến hấn tuy sợ hãi nhưng ngoài mặt vẫn cố trấn định, dù sao thì hấn cũng là đại ca, lòng tự ái cùng sự kiêu ngạo không cho phép hấn báy ra vẻ sợ hãi trước những người này, nhất là đám đàn em của hấn.

Nhưng dù có trấn định ra sao thì hấn vẫn vừa sợ vừa gấp, nên sau khi mấy tên này hô lên khiến hấn nhện không được quát lớn khiến mấy tên nhón nhao này rút cuộc cũng ngậm miệng.

Sau khi chung quanh an tĩnh lại, Trác Sơn hít vào một hơi, hấn bắt đầu hướng gương mặt lạnh lùng nhỏ nhắn trước mắt, dừng khi báy ra lại khách khí nói.

"Tiểu...tiểu thư, chúng tôi sẽ thả họ đi! Vậy cô cũng có thể tha cho tôi?"

Văn Tịch mấy lần khề nhàu, vừa rồi không biết ai còn hùng hùng hổ hổ, làm sao bây giờ bị chìa súng lên như một con chó cụp đuôi xin tha rồi?

Nhìn thấy có không lên tiếng, Trác Sơn vừa lo vừa sợ, có khi nào con nhỏ này không đồng ý hay không? Mà cũng phải thôi, vừa này mình còn miệng lớn lối muốn giết người ta, bây giờ thì lại hướng xin tha như thế, ngộ nhờ con nhỏ này không tha vậy chẳng phải hấn...

Không được! Hấn không thể chết và cũng không muốn chết!

Con người xoay chuyển, Trác Sơn trong mắt bắt đầu hiện lên tia tính toán, sau đó liền lia mắt về phía sau cô như đang ngắm ngắm ra hiệu cho người nào đó.

Chỉ là, hấn cho rằng là cô không nhìn thấy hay sao? Tính toán như thế có phải lộ liễu quá rồi không?

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Quân Sủng Hôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 52: Vì sao lại giúp chúng ta?

Dường như phía sau, Văn Tịch còn một con mắt khác.

Ngay sau khi tên Trác Sơn ngấm ngầm ra lệnh cho một người lặng lẽ tiến lên công kích cô, thì người nọ tiến lên chỉ vừa cách cô khoảng chừng hai bước chân, đang chuẩn bị động thủ thì cô bỗng xoay người, dứt khoát ghim một viên vào mi tâm hấn.

Nhưng còn chưa xong ở đó thì lại thêm một tiếng "Đoàng" vang lên.

Yên tĩnh.

Mọi người ngơ ngác nhìn sự việc xảy ra trước mắt.

P phía sau, Trác Sơn bỗng trợn tròn mắt, ngay giữa mi tâm rõ ràng hiện lên một lỗ máu, sau đó thì thân thể to lớn của hấn nặng nề ngã xuống đất một cái rầm.

Thì ra, vừa nãy khi Văn Tịch vừa dứt khoát ghim một viên vào đầu người nọ, Trác Sơn phía sau vẫn là người tương đối tỉnh táo nhất.

Ngay lúc hấn đặt một bước chân tiến lên muốn chế trụ cô từ phía sau, thì khẩu súng trên bàn tay nhỏ nhắn đã chuyển hướng, ngay cả nhìn cô cũng không nhìn mà một viên trúng ngay mi tâm của gã.

"Chết...chết rồi?" Một tên đàn em trong số đó không thể tin nhìn một màn trước mắt, miệng lắp bắp thốt lên.

Đây là cũng là câu hỏi trong lòng mọi người.

Vậy mà cô gái này đã giết đại ca họ rồi? Vậy nên làm thế nào bây giờ?

Là nên đấu tiếp hay bỏ chạy?

Còn chưa đề đám đàn em của Trác Sơn suy nghĩ nên tiếp tục hay bỏ đi, thì Văn Tịch đã một lần nữa nhanh chóng xuất thủ.

Thời gian chưa đầy mười phút sau, những con người cao to vừa đứng sừng sững khi nãy đã nằm sạch dưới đất không còn một hơi.

Không ăn một viên đạn thì chính là vận cớ, siết cổ hay trúng độc mà chết.

Hai người Lâm Tinh từ đầu đến cuối luôn không dời mắt khỏi việc xảy ra trước mắt, ngay khi nhìn thấy đám người này bị một cô gái trẻ nhanh gọn giải quyết, ngoài một chút kinh sợ ra thì chính là sự tán thưởng.

Cô gái này hẳn cũng là một người trong giới hắc đạo, thân thủ vừa ngoan độc lại nhanh nhẹn như thế làm sao lại có thể là của một người bình thường?

Nhất là trên người của một cô gái trẻ như thế này.

Giết người mà ngay cả một cái chớp mắt cũng không chớp thì nơi gì lại đến sợ hãi hay không? Cứ dứt khoát giải quyết như thế thì thật sự phải làm cho người ta phải kinh phục.

Trên xe, Mạc Trạch Thần nhìn một màn trước mắt không nhìn được câu nhẹ khóe môi.

Nhìn con người nhỏ nhắn ngoài kia, trong đôi mắt tím bỗng xuất hiện một tia thưởng thức cùng sự sùng nịnh mà ngay cả hấn cũng không phát giác ra.

Con người kẻ bên sớm đã không nhìn được mà nháo nháo lên.

"Quao, thật là mạnh mẽ! Cô gái này rất có cá tính nha."

Một màn ngoài kia coi như cũng là có chút thu hoạch, không tồi! Mạc Trạch Thần hài lòng thầm nghĩ.

"Gì?"

"Chúng ta đi!"

"Vâng!"

Vừa nghe lệnh của Mạc Trạch Thần xong, người nọ có chút không cam tâm.

"Đi nhanh vậy? Tôi còn muốn xin cô em đó số điện thoại."

Chiếc xe vừa khởi động, cũng không vì lời nói của hắn mà dừng lại bánh xe đang chậm rãi di chuyển.

Mạc Trạch Thần liếc nhìn người bên cạnh, đôi mắt tím không biết là vô tình hay cố ý mà dõi xuống phía dưới.

Hắn hít mắt lại như đang suy nghĩ cái gì đó.

Bị nhìn một cách quái gờ khiến người nọ cũng không được tự nhiên, hai chân bắt gác khép chặt.

Hắn nuốt hết một ngụm nước bọt mới mở miệng.

"Làm...làm sao? Có gì không ổn?"

Mạc Trạch Thần thu hồi ánh mắt, ngã lưng thoải mái dựa ra phía sau, con ngươi màu tím khẽ nâng chậm rãi cất tiếng.

"Biết như thế nào về sau rồi đó, còn một lần nhắm vào con mèo nhỏ đó thì sau này cũng không cần nó làm gì!"

Hiển nhiên từ "nó" ở đây không cần hỏi cũng biết ngụ ý ở đây tức là chỉ cái gì.

Hắn không tự chủ được mà khẽ rung mình, tên ác ma biến thái này! Rõ ràng cô gái đó còn chưa có phải là của anh mà đã đánh dấu chủ quyền lên người ta trước rồi!

Hừ, không nhắm thì không nhắm! Tưởng tiểu gia ta thêm lắm chác?

Mặc dù nói sẽ không để ý đến cô nữa, nhưng là trong lòng cũng có chút không cam tâm. Nếu không phải Mạc Trạch Thần đã đánh chủ quyền lên người cô thì hẳn chắc chắn cũng sẽ cạnh tranh!

Dẫu sao thì đó cũng là gu của mình mà?

Trước khi chiếc xe đi ngang qua, hắn chồm người ra phía sau muốn xem xem dung mạo của cô như thế nào.

Tuy rằng chỉ mới lướt qua, nhưng trong mắt chính là xẹt qua một tia kinh diễm.

Đã từng nhìn thấy qua không ít người đẹp, nhưng đẹp như Vân Tịch vẫn là lần đầu nhìn thấy.

"Đúng là một mỹ nhân a!" Hắn ngo ngác lăm lăm.

Sau khi chiếc xe đi xa dần, người nọ mới chịu ngồi yên yên ổn trở lại, mà trong xe cũng từ đó yên lặng hẳn.

"Nghe nói tam Văn tiểu thư đã trở về?" Mạc Trạch Thần lăm lăm như lờ đãng hỏi, khiến cho bầu không khí vừa này có chút chán ngắt cũng có chuyện để tán gẫu.

"Trở về? Không rồi, mấy hôm nay tôi vẫn không về nhà." Hiển nhiên nghe tin cô trở về trong vòng sáu năm nay khiến hắn ban đầu có chút kinh ngạc, nhưng sự kinh ngạc đó rất nhanh biến mất.

"Hử? Sao lại lạnh nhạt như vậy? Đó chẳng phải là cô em gái cậu đã từng yêu thích đó hay sao?" Mạc Trạch Thần thích thú liếc nhìn người bên cạnh hỏi.

"Chúng tôi là anh em! Hơn nữa đó đã là chuyện xưa rồi, khi đó cũng là tuổi nhỏ bồng bột, không đáng nhắc tới." Hắn có chút không được tự nhiên khi nhắc tới chuyện này.

Người đàn ông ngồi trên xe của Mạc Trạch Thần, từ đầu đến cuối vẫn luôn là một bộ ngả ngón tự nhiên này quả nhiên chính là Văn nhị thiếu của Văn gia - Văn Lạc.

Đều nói trong nhà Văn nhị thiếu chi biết ăn chơi trác táng khiến mẹ thì lo, cha thì không quan tâm tới, nhưng thật ra có ai biết đó đều là về nguy trang bên ngoài của hắn?

Văn Lạc là một thành viên trong Ảnh Cô, mà dưới trướng lão đại của Ảnh Cô lại là Mạc Trạch Thần.

Tuy nói một người là chủ, một người là thuộc hạ, nhưng trong bang hội chỉ có Văn Lạc là dám cùng với Mạc Trạch Thần đùa bỡn khiến tình cảm anh em hai người vô cùng thân.

Tại sao Mạc Trạch Thần lại nói hẳn từng yêu thích cô? Thật ra khi Văn Lạc còn nhỏ, tuy là anh em không cùng chung huyết thống với Văn Tịch cùng Văn Từ Luân, nhưng hắn lại vô tình cảm nắng người em gái này.

Khi còn nhỏ Văn Tịch vừa dễ thương lại dễ gần gũi khiến mọi người trong Văn gia đều yêu mến, tuy hai mẹ con Trương Mịch cùng Văn Nhạc ngoài mặt cũng mến yêu cô nhưng trong lòng lại ghét cay ghét đắng Văn Tịch.

Trái lại với mẹ và em gái, Văn Lạc lại không có suy nghĩ như thế, bởi là hắn không mang dòng máu của Văn gia, nên trên dưới Văn gia hay ngay cả Văn Huân đều không thích hắn, cũng không muốn cùng hắn gần gũi, nhưng lại ngay tại thời điểm đó chỉ có riêng mỗi Văn Tịch là chịu gần gũi với hắn.

Mặc cho sự phản đối hay lời nói của mọi người xung quanh, cô cũng mỉm cười cùng dẫn hắn đi chơi.

Ngay cả khi lớn, sự hồn nhiên đáng yêu đó vẫn là không chút thay đổi trên người cô gái khiến hắn bỗng dấn sa vào loại tình cảm này.

Hắn biết tuy rằng mình và cô trên danh nghĩa chỉ là anh em, nhưng loại tình cảm này sẽ không được chấp nhận nên vẫn cứ dút khoát chôn cất.

Mãi cho đến khi cô ra nước ngoài cùng Lam Cẩm Hi và ở đó tận sáu năm sau, loại tình cảm này cũng dần trở nên mờ nhạt và không còn cảm giác, hắn nghĩ có lẽ mình đã buông tay từ lúc nào.

Dẫu cho không có tình cảm nam nữ, làm anh trai cũng không tệ với cô gái nhỏ đó.

Chỉ là hắn có chút giận và không cam tâm vì sao cô lại dút khoát rồi đi sáu năm mà ngay cả một cuộc điện thoại cũng không gọi về? Lẽ nào gửi một chút sự liên lạc cho hắn cũng không được ư?

Văn Lạc mỉm cười, hắn dựa lưng ra phía sau nhắm mắt dưỡng thần.

Trên xe rốt cuộc cũng chấp dứt cuộc trò chuyện và trở về không khí ban đầu.

...

"Hai người không sao chứ?"

Sau khi mọi việc được giải quyết, Văn Tịch thu hồi roi bạc trên tay sau đó tiến lên phía trước hỏi thăm.

"Chúng ta không sao, cô gái mặc dù chúng ta vô cùng cảm kích khi con đã giúp chúng ta, nhưng chuyện vừa rồi thật sự rất nguy hiểm!" Lâm Tĩnh nhu hòa nhìn cô nói.

"Không sao, bọn người này không làm khó được con!" Vừa này còn âm ngoan hiểm lặc, giờ đây khi đối diện với hai người Lâm Tĩnh, Văn Tịch trở nên ôn nhuận hẳn, nào có chỗ khí phách cuồng ngạo khi chống chọi với hai mươi tên đàn ông?

"Cô gái, vì sao con lại giúp chúng ta? Chuyện này phải biết con dính vào sẽ bị lây phải rắc rối." Bà Hạ Lan Du lo lắng nói, bà tin rằng cô hẳn phải biết điều này, những người này nhìn vào liền biết là người không dễ chọc vào, tuy rằng đã cứu được người và giải quyết sạch họ, nhưng phiền phức chắc chắn sẽ tìm tới.

Mặc dù bà và Lâm Tĩnh sẽ thay cô giải quyết những chuyện còn lại, nhưng vẫn là muốn nghe thử xem cô sẽ nói như thế nào.

Văn Tịch cười nhạt: "Vi hai người là người thân của bạn con, bạn bè khó khăn dĩ nhiên phải ra tay tương trợ huống hồ hai người còn là một là mẹ một là bà của anh ta, con tự nhiên phải giúp hai người!"

"Bạn? Anh ta?" Lâm Tĩnh và bà Hạ Lan Du kinh ngạc bỗng thốt, rốt cuộc là người cô nói là ai a?

Theo lời cô gái này nói thì hẳn là chỉ ba đứa nhỏ nhà mình.

Ài, không biết là thằng nào có phúc khí có được một người bạn như cô bé này, vừa xinh đẹp lại thiện lương, đặc biệt là có năng lực hết sức kinh ngạc.

Cố thị phòng chủ tịch.

"Ách xì!" Cố Duật Hiền hắt hơi một cái, hít hít cái mũi.

Ai đang nhớ thương già?

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Quân Sủng Hôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.